

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΟΥΤΣΙΑΝΑ ΤΖΙΑΛΙ

ΙΑΤΗΚΙΡΩΤΙ
ΑΝΕΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΟ
ΕΚΔΟΣΗ

«Πώς είχε τη δύναμη να φιλήν τα χείλη μου...».

έν πολλὰς ἀμαρτίας περιπεσούσας. Αὐτὸς θὰ σώσῃ τὴν κατὰστασιν αὐ- τὸς θὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα καὶ θ' ἀποκαταστήσῃ κοινωνικὰ τὴν ἀ- μαρτωλή.

Μακάρι. Πρᾶξι θεάρεστη, ἂν ἡ ἀμαρτωλὴ κατέχευται ἀπὸ εὐλκρινῆς ἐπιθυμίας ν' ἀποκατασταθῇ. Συμβαί- νει ὁμως συχνὰ, μπλέκοντας τὸν ἀ- φελὴ νὰ θέλουν ἀπλῶς ἕνα κάλυμ- μα γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ γιὰ τὸ παρόν τους. Ὁ ἀγαθὸς οὐκ ἔστιν, ποὺ δὲν ὑποπεύεται τὸ θρωπικὸ παιχνίδι, ποὺ παίζεται γύρω του. Τὸς λένε καὶ κοροϊδία. Ἀνθρῶ- ποι καλῶς ποὺ, μεθυσμένοι ἀ- πὸ τὸν ἔρωτα, δὲν βλέπουν ὅσα γί- νονται εἰς ἄραρ τους, ἐμπρὸς στὰ μάτια τους, κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τους.

Δὲν ἀναφερόμαστε σ' αὐτοὺς ποὺ τὸ ξέρουν καὶ τὸ ἀνέχονται. Σὲ ποικίλους λόγους ἀφελῆται ἡ ἀνο- χὴ τους. Ἀλλοτε ἀπὸ πῶρσις, ἄλ- λοτε ἀπὸ συμφῆρον. Κλείνουν τὰ μά-τια στὴν ἀκολασία τῆς γυναικας τους, γιὰ νὰ εἰσπράξουν τὸ ἀντίτι- μο τῆς δραστηριότητάς της. Πόσοι τέτοιοι σὲ δια τὰ στρώματα, καὶ στὰ λεγόμενα ἀνώτερα καὶ στὰ λαϊ- κά. Ἐμπόριο τῆς συζύγου. Ἡ πῖο ἀρδιαστικὴ μορφή σωματεμπορίας.

Δόξα νάχῃ ὁ Κύριος, δὲν ἔχουμε τέτοια περίπτωσι σήμερα. Οὐτὲ ἡ ἀπλοϊκότητα τοῦ νέου φτάνει τὰ ὅ- ρια τῆς θλακείας. Ἡ ἀποκάλυψις τῆς πονηρίας ἤρθε στὴν ὥρα της. Καὶ εὐτυχῶς, εἶχε τὴ δύναμη νὰ τὴν ἀν- τιληφθῇ καὶ νὰ μὴ πέσῃ στὴ φάκα. Ἀπὸ τὴν ἐπαρχιακὴ πόλιν τοῦ κι- νήθηκε κι' ἤρθε στὴν πρωτεύουσα. Μεγάλος ὁ πληθυσμός, ἀλλὰ καὶ τόση ἡ μοναξιά της... Συμβαίνει αὐτὸ στὶς μεγαλοπόλεις. Ὅταν εἰ- σαι ἀγνωστος, νοιάζεις πῶς ἔρρηξαι παρὰ στὸ μικρὸ σου χωριούδακι, δέ-

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

τὴν ὁμῶς τὴν καταλόγισε ἡ κόρη. Εὐπιστος δὲ καθὼς εἶναι, τὴν πῆ- σταψε, ἐνοίωσε ἐνόχους καὶ τὴν ἀ- γάπησε ἀκόμα περισσότερο. Ἡ ἐγ- κυμοσύνη ὁμως προχώρησε ραγδαία καὶ οἱ καμπύλες τῆς μητροτήτας ἤ- σαν καταφανεῖς.

Νὰ μὴ σὰς μπλέκω ὁμως πολὺ σὲ γυναικολογικὰ καὶ μαιευτικὰ. Περιορίζομαι στὴν οὐσία. Σὲ μαι- ευτικὴ κλινικὴ ἡ ἀνύμφευτὴ νύμφη. Ὁ γιαντρός δηλώνει ὅτι ἡ νέα δια- νύει τὸν πέμπτον μῆνα τῆς κυήσεώς της. Πέντε μηνῶν, ὅταν ἡ γυναιμία τους εἶναι ἐξήντα μόλις ἡμερῶν...

Ἦστε; Τὸ συμπέρασμα δὲν εἶναι δύσκολο. Στὸν τρίτον μῆνα τῆς ἐγ- κυμοσύνης της θρῆσκονταν ἐκείνη ποὺ παρουσιάστηκε δηλώνοντας ἀγνότητα σὲν μέλλοντα συζύγῳ.

Κερραυνοὶ στὸ κεφάλι τοῦ ἐρω- τεύμενου. Ἦταν τόσο ἀνέτομος γιὰ τέτοια ἀπάτη.

Νάχης στὰ σπλάχνα τὸ παιδί ἔ- νος τρίτου καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸ φορτώσῃ στὸν ἀνδρῶπο ποὺ σὲ ἀ- γασαί.

Ἐπὶ δὲ ἀφελῆς ἤμουν νὰ πιστέψω στὰ ψεύτικα λόγια μιάς ἀπιστή... Αὐτὴ ποὺ ἀποφάσισε νὰ τὴν κἀνῃ γυναίκα μου με πρόβωσιν, κι' ἐνὶ εἰχε στὰ σπλάχνα τὸ παιδί ἐνὸς ἄλ- λου, ὑποκρινόμενος τὴν ἀδῶα περὶ- στερά, γιὰ νὰ ριζῇ σὲ μένα τὸ σφάλμα. Γκρέμισε ὅτι ὁμορφὸ εἶ- χα μέσα μου γι' αὐτήν... Ἦθελε ἕνα θῆμα, καὶ νόμιζε ὅτι ἐγὼ ἤ- μουν ὁ πῖο κατάλληλος. Τώρα θρῆ- σκεται κάτω ἀπὸ τὸ χειρουργικὸ κωστήρι, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ με και- σαρικὴ τομῇ ἀπὸ τὸν ἀνόμοιο καρπὸ. Κρῖμα ποὺ τὴν εἶχα ἀναστήσει καὶ πιστεύοντας στὰ λόγια της, ἔπλεκα σὲ πελῶνη εὐτυχίας...

Δὲν τὸν ἐνοιάζει τὸ παρελθόν. Θὰ τῆς τὸ συγχωρῶτε ὅσο θάρρῃ κι' ἂν ἦταν. Ἦθελε ὁμως νὰ εἶναι εὐ- λκρινὴς μαζί του. Τραυματισμένης τώρα ἀπὸ τὸ χυδαῖο ψῦμα, πέφτει ἀπὸ τοὺς οὐρανούς ὅπου τὸν ἀνέ- βασε ὁ ἔρωτας καὶ θρῆσκονταν στὴν κοιλία καὶ τὴ λάσπη. Ἀσὺλληπτα τοῦ φαίνονται αὐτὰ ὅλα. Ἀπορεῖ, ἐξίσταται καὶ ἀναρωτιέται: «Μὰ δὲν φάσκειται οὕτε τὸ θεό; Δὲν σκέφ- η- κε ὅτι τὸ ψῦμα δὲν εἶναι πολὺν και- ρό; Πῶς εἶχε τὴ δύναμη νὰ φιλήν τὰ χείλη μου, τὴ στιγμή ποὺ μέσα της ἔκρυβε τὸ παιδί ἐνὸς τρίτου;»

Ἐνὼ ὁμως δὲν τοῦ διαφερίνει ἡ πραγματικότητα, ρωτᾷε τί πρέπει νὰ κάνει. Σὰ νὰ ὑπάρχουν οὐ λῦ- σεις. Μοναδικὴ λύσι ἡ φυγή. Ἐμ- φισθῶ ἂν θὰ τὴν ἀποφασίσῃ. Ἐμ- ρωτεμένος ἀκόμα με τὸ πρόσωπο ποὺ τόσο πρόστυχα τὸν ἀπάτησε. Ἄν δὲ κρῖνῃ καὶ αὐτὴ ἀπὸ μερικῆς φράσεως τοῦ γράμματος, τότε δὲ θέλει, μὴ μικρὴ ἐνδοκρύνηται ἀ- πὸ τρίτους, γιὰ νὰ δώσῃ ἄρεσι ἀ- μαρτίαν καὶ νὰ προχωρήσῃ στὸ γάμο.

Δὲν εἴμασθ' ἐμεῖς ποῦ θὰ τὸν ἐν- σαρκώσουμε. Μιὰ ἀγάπη, ποὺ ἀντέ- χει σὲ τέτοια δυσσομία δὲν εἶναι ὀ- νίσις ἀγάπης. Ὁ Θεὸς νὰ εἴνῃ φωτί, σὺ καὶ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε γ' ἀκολούθησιν.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ *

ΕΝΑ ΓΥΑΛΙΝΟ ΣΤΙΛΕΤΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ

Ἐπὶ 23 χρόνια ἡ Μπέττυ Ράσ- σελ θρῆσκονταν σὲν κατάφλιν τοῦ θανάτου, δίχως νὰ τὸ ξέρῃ! Ἡ ἱ- στορία της αὐτὴ ἀρχίζει ὅταν ἦταν 6 χρονῶν κοριτσάκι. Ἐπειτα τότε πάνω της τυχούσα ἕνα σαρὶ γυαλι- κά τοῦ σπιτιοῦ, σπᾶσανε γυαλι- σκεπᾶσανε με τὰ συντρίμματα τους. Γλῶττασε ὁστόσο μόνον μὴ μὴ κρῇ πληγῇ, ἀπ' τὴν ὁποία τῆς ἐ- θῆκε ἕνας γιαντρός ἕνα γυαλίδι.

Καὶ οὕτως δὲ φαντασθῇκε ὅτι εἶ- χε μείνει χωμένο μέσα στὸ σῶμα της, κοντὰ στὴν καρδιά της ἐν' ἄλ- λο κομμάτι γυαλὶ, 5 πόντους μα- κρὸ καὶ μωτερὸ ὅσον στίλετο.

Πέρασαν ἀπὸ τότε 23 χρόνια. Ἡ Μπέττυ ἐνοιάζει καθὲς τόσο σουβέ- ρους πόνους στὸ στήθος, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶχε δώσει πολλὴ σημασία. Τε- λευταῖος ὁμως, ἔπεσε ἀπ' τὴ σκά- λα τοῦ σπιτιοῦ της, στὸ Τορόντο τοῦ Καναδά. Πόνεσε τότε στὸ στήθος ἀνυπόφορα. Τῆς κάνανε ἀκτινοσκό- πηση, ἀνακάλυψαν τὸ γυαλὶ καὶ τῆς τὸ θῆλανε ἀμέσως, με ἔγχελαση. Τώρα εἶναι ἐντελὸς καλὰ. Ὅπως τῆς εἶπαν οἱ γιαντροί, αὐτὰ 23 χρόνια ἡ ζωὴ της κρεμόταν ἀπὸ μὴ τρῖχα. Ὅς ἦταν ἀρκετὸ π.χ. νὰ σκύβῃ ἀπότομα, γιὰ νὰ χωθῇ στὴν καρδιά της τὸ γυαλινὸ στίλετο!

ΑΘΗΝΑΙ, 27 ΙΟΥΝΙΟΥ 1963 — ΕΤΟΣ ΚΕ' — ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1283. ΔΡΑΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσάνιου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ «ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ»

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πάρα πολλοὶ ἀν- θρωποὶ σήμερα στὴν Ἑλλάδα, ποὺ θεωροῦν τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἐξυπνάδα σὰ δύο ἀρετὲς φύ- σει ἀσυμβίβαστες μεταξύ τους. Πῶς φτάσαμε στὸ... φιλοσοφικὸ αὐτὸ συμπέρασμα, εἶναι ἄλλη ἱ- storia — ποὺ δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀπασχολήσῃ μὴ στήλη περιο- δικῶ, πιστὴ στὴν ὑποχρέωσιν της νὰ μὴν μακραῖα ὅσα θέματα σχε- τίζόμενα, ἐμμεσα ἔστω, με τὴν πολιτική.

Ἀς ἀφίσωμε, λοιπόν, τὴν ἀνα- ζήτησιν τῶν αἰτίων κι' ἀς περιο- ριστοῦμε στὴ διαπίστωσιν τοῦ φα- νομένου: Ὅτι μὴ πολυἀριθμὴ τά- ζει Ἑλλήνων, ἀκλόνητα πεπεισμέ- νη πῶς ἐξυπνάδα καὶ τιμιότητα εἶναι ἀδύνατο νὰ συμπάρξουν, ἀν- τιμετωπίζουσι τοὺς ξένους, ποὺ ἐρ- χονται στὸν τόπο μας, με τὴν ἀ- πόβασιν νὰ τοὺς φερθῇ ὅσο γίνεται πῖο... ἐξυπναί!

Ἐννοεῖται, δὲν συμπεριφερόμα- στε μόνον ἀπέναντι στοὺς ξένους «ἐξυπνα»... δηλαδή: ὄχι τιμία. Τὸ ἴδιο δόγμα — τοῦ «ἀσυμ- βίβαστου» ἐξυπνάδας καὶ τιμιότη- τας — διέπει καὶ τὴς σχέσεις με- ταξύ μας. Στὶς μεταξὺ μας, ὁ- μως, σχέσεις, ἡ ἐξυπνάδα τοῦ ἑ- νὸς ἀλληλοεξουθετώνεται με τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἄλλου κι' ἐστὶ ἀπο- κλισιατικὰ κάποια ἰσορροπία.

Με τοὺς ξένους, δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ὅχι ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ξέ- νοι εἶναι ἀγγελοὶ καὶ τιμιοὶ καὶ κα- θόλου «ἐξυπνοί». Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔ- χουμε ἀπέναντι τοὺς τὸ πλεονέ- κτημα... τοῦ γηπέδου — ὅπως θὰ λέγαμε κατὰ τὴν ποδοσφαιρικὴ ὀ- ρολογία — εἰμασθε στὸν τόπο μας, ἐξέρουμε ὅσα δὲν ξέρουν καὶ μπορούμε ἀνετα νὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀγνοία τους.

*

Τὸ πρῶτο ἐφετεινὸ κρούσμα, ποὺ εἶδεῖς πᾶς ἠρμυγεῖ μὴ πολ- λυἀριθμὴ κατηγορία Ἑλλήνων τὸν ὁρο «τουριστικὴ ἐκμετάλλευσις» (ἂς θῶμεντα ἐκείνου, ποὺ δὲ ὑπό- ρεσαν νὰ βροῦν ἄλλον ὁρο, λι- γώτερο ἐπιδεκτικόν... παρεξηγῆ- σεις) σημειώθηκε με τὸν ἀπλη- στὸ ἐκείνο ὁδηγο ταξί, ποὺ κρᾶ- τησε ἀπὸ μὴ Γαλλίδα τουρίστρια 900 δραχμὲς γιὰ τὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὴν πλατεία Συντάγματος ὡς τὸ ξενοδοχεῖο «Χίλτον».

Φυσικὰ, δὲν ἦταν ὁ πρῶτος ὀ- δηγὸς ταξί, ποὺ καθώρισε...εἰδικὴ ταρifa γιὰ ξένους. Ἦταν, ὁμως, ὁ πρῶτος — καὶ γιὰ τὴν ὥρα: ὁ μόνος — ποὺ καθώρισε τὴν ταρifa αὐτὴ στὸ ἐκατονταπλάσιο σχε- δὸν τῆς κανονικῆς! Μετριοπαθεῖ- στεροι καὶ λιγώτερο ἀπαιτητικοί, πολλοὶ συνάδελφοί του — ἐννοεῖ- ται, ὄχι ὅλοι, οὐτε οἱ περισσό- τεροι — περιορίζονται νὰ εἰσπρά- ξουν ἀπὸ τὸν ξένον τὰ διπλά, ἢ, τὸ πολὺ, τὰ τριπλά, ἀπ' ὅσα θὰ εἰσπράτταν ἀπὸ τὸν Ἑλληνα. Μικρὸ τὸ κέρδος, ἀλλὰ εἰσῆγορο, γιὰτὶ ὁ ξένος, ἡ ἐπειδὴ δὲν ξέρει

τὴς τιμὲς, ἡ ἐπειδὴ ἀποφεύγει νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα, πληρώνει ἀ- διαμαρτύρητα — κι' ἡ «τουριστι- κὴ ἐκμετάλλευσις» γίνεται με τὸ ἀζημιωτὸ!

Ἀρκετὲς φορές, εἶναι ἀλήθεια, οἱ «ἐξυπνοὶ» ὁδηγοὶ τῶν ταξί με- ταχειρίζονται καὶ τοὺς γηγενεῖς πελάτες σὰ νὰ εἶναι...τουρίστες. Κατὰ κανόνα, ὁμως, χωρὶς ἀπο- τέλεσμα. Γιατί, ὅταν τὸ ποσὸ σὰς φανῇ ὑπόπτα ὑπερβολικόν, δὲν ἔχε- τε παρὰ νὰ βουλιάξετε ἀναπαιτι- κώτερα στὸ κάθισμά σας, καὶ νὰ πῆτε αὐτό, ποὺ δὲ θὰ πῇ ποτὲ ἕνας ξένος:

— Καλὰ! Πᾶμε ὡς τὸ ἀτυ- νομικὸ τιμῆμα, γιὰ νὰ δοῦμε ἀν- λειτουργίῃ σωστὰ τὸ ταξιμετρὸ σου...

Ὅποτε ἡ ἀπάντησι τοῦ ὁδηγοῦ εἶναι:

— Δὲν πειράζει, πληρώστε ὅτι θέλετε...

Ἄν ὁ πελάτης εἶναι κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν πᾶστα τῶν «ἐξυπνων», δὲν πληρώνει τότε τὸ κανονικόν, ἀλ- λά πληρώνει λιγώτερο!

*

Πολὺ συστηματικώτερη, ὁμως, καὶ ἀποδοτικώτερη εἶναι ἡ «του- ριστικὴ ἐκμετάλλευσις», ποὺ γίνε- ται στὰ διάφορα κέντρα. Τὰ κλασσικὰ «ἀλθὴ στὸ λογαριασμό» — πρὸς ὄφελος πάντα, κατὰ πε- ρίεργον... σύμπτωσι, τοῦ καταστή- ματος — γίνονται... λαθάρεις, ὁ- ταν ὁ πελάτης εἶναι ξένος.

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες, στὸ Τουρκολίμανο, τέσσερις Ἀ- μερικανοὶ ὑποχρεώθηκαν νὰ πλη- ρώσουν, γιὰ ἕνα λιτὸ γεῦμα, συνο- δευόμενοι ἀπὸ μερικὰ μπουκάλια μπύρας, 930 δραχμῆς! Ὅσο δὲ θὰ πληρώναν οὐτε στί «Ἀστέριος»!

Ἀνάλογον... περιπτώσιν γινώριζε, σὲ κέντρο τῶν βορείων προαστείων, μὴ συντροφικὴ Ἀγγλῶν. Ἐκείνοι — ἴσως ἐπειδὴ ἡ Ἀγγλία, σῆ- μερα, δὲν εὐμερεῖ, ὅσο ἡ Ἀμε- ρικὴ — ἔκαναν, ἐπὶ πλεον, τὸ λάθος νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Ὅπο- τε ὁ γλωσσισμὸς «καίρι» τοῦ καταστήματος τοὺς σκυλόδρισε σὲ ἀμεμπτὴ ἀγγλική. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ χωνεθῇ πᾶς, ξένου αὐ- τοῦ, τολμοῦσαν νὰ διαμαρτυρώ- νται!

Παρόμοιο κρούσμα καὶ στὸ ἀ- νακτικὸ τοῦ ἀεροδρομίου τῆς Ρόδου: Γιὰ δύο καφέδες, τὸ γκαρ- σὸν ἤπρε ἀπὸ ζεύγους Ἀμερικα- νῶν ἐκατοστάρικο καὶ ἀπώτερε με- ρεῖα δραχμῆς 37. Ἀντίτιμο τῶν καφέδων: δραχμῆς 63!

Ἐννοεῖται, στὴ δημοσιότητα δὲ φάνουν παρὰ οἱ πῖο ἐντυπωσια- κὲς περιπτώσεις. Ὅταν ἡ «του- ριστικὴ ἐκμετάλλευσις» γίνεται με τὸ κάποιο... μέτρο, ὅταν οἱ ξένοι λη- στεύονται κάπως... συντηρητικά, οὐτε ἐκείνου τὸ συζητοῦν, οὐτε ὁ Τύπος τὸ ἀναφέρει. Ἀλλὰ καὶ ἡ «συντηρητικὴ», ἡ «μετριοπαθὴς», αὐτὴ «τουριστικὴ ἐκμετάλλευσις» εἶναι ἀρκετὴ, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ στὸ ἐξωτερικὸ μὴ ὁλόκληρα γιὰ τὴ χώρα μας φήμη: Ὅτι οἱ Ἀ- ἡλιες θεωροῦν ἀσυμβίβαστες ἀρε- τὲς τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν τιμιό- τητα καί... βυσιάζουν πρόθυμα τὴν δεύτερη, γιὰ νὰ μὴν τὸς ἀμφι- σβητήσῃ ἡ πρώτη!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Χωρὶς λόγια

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΙ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟ 1833	ΣΕΛ. 5
Σὲ 130 χρόνια ἔγιναν 159 κυβερνήσεις καὶ 72 πρω- θυπουργοί.	
ΝΑΥΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ Δοξαστικὸς ὕμνος καὶ ἐγκάρδιο χαῖρε στὴν ἑλλη- νικὴ θάλασσα.	» 6
ΤΖΩΝ ΚΗΤΣ Τὸ ἀπὸνι με τὴν πληγωμένη καρδιά.	» 9
ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ • ΣΚΑΝΔΑΛΑ • «ΥΨΗΛΗ» ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ	» 16
Τὰ παρακλῆνια μῆς θαυμάτης κρίσεως.	
ΑΠΟΚΤΗΤΕ ΜΑΤΙΑ ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ Πῶς πρέπει νὰ γίνονται τὸ μακιγιάζ.	» 20
ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ Ὁ ἠθοποιὸς καὶ ὁ ποιητής.	» 32
ΛΙΑΝΑ ΟΡΦΑΝΟΥ Ἡ «Βεῖλη» καὶ ἡ «τολμὴ» καλλιτέχνισσα.	» 33
Ο ΕΡΠΗΣ ΖΩΣΤΗΡ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΣΕ ΥΠΕΡΙΟ Ἡ θεραπεία καὶ οἱ πιθανὲς ἐπιπλοκές του.	» 36
ΡΟΚ ΧΑΝΤΣΟΝ : Ο ΠΙΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΣΤΑΡ Μὴ ἀποκαλυπτικὰ συνέντευξι μαζί του.	» 44
Η ΕΞΟΧΗ ΠΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ Τὰ διεγερτικὰ καὶ τὰ ηρεμιστικὰ κλίματα.	» 46
ΚΑΡΧΑΡΙΞ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΙΑ Μερικὲς τραγικὲς καὶ περιεργὲς περιπτώσεις.	» 53
Η ΦΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ Ἡ μορφή τῆς γυναικας, ποὺ γι' αὐτὴν μιλοῦν οἱ αἰῶνες.	» 54
ΠΩΣ ΘΑ ΚΡΑΤΗΣΕΤΕ ΤΑΧΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ Συμβουλὲς γιὰ τὴ νοικοκυρά.	» 56
ΖΗΤΑΝΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΑΠΟ 20 ΓΕΡΟΥΣ Τὸ δράμα τῶν κοριτσιῶν στὰ νησιά τῆς Αὐστραλίας.	» 57
ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ Τὶ συμβουλεύουν οἱ Παρινοὶ ράφτες τῆς μόδας.	» 60
ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑ Τὸ «χωριότικο» τοῦαλ. — Νέα ὑφάσματα σὲ νέους συνδυασμούς. — Τὸ πρακτικὸ ντύσιμο γιὰ τὴ θάλα- σα. — Κομψὲς ἐμφανίσεις σὲ «εσμὸν» στυλ. — Παρι- σινα βραδυνὰ μοντέλα. — Νέα ὑφάσματα καὶ νέα μοντέλα γιὰ τὴν πιάζ. — Ἡ νέα καζάκα γιὰ τὴν πιάζ. — Ἐλαφρὰ σκαρπίνια γιὰ τὴν πιάζ καὶ τὴν ἐ- ξοχή. — Οἱ νέες τσαντὲς γιὰ τὴν πιάζ. — Τὰ παν- ταλόνια τῆς μόδας. — Πρωτότυπα σαντάλια. — Τὰ νέα μαγιώ. — Παιδικὴ μόδα.	» 63
ΕΝΑΣ ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΕΣΤΡΕΦΕ ΑΛ- ΛΟΤΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ! Ἡ καταληκτικὴ θεωρία δύο Γάλλων συγγραφέων.	» 78
ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ ΣΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ Τὸ σατανικὸ τέχνασμα τοῦ Σαρλ Χόγιο.	» 81

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΞΑΠΑΩΜΕΝΟ Σ στη βαθειά πέ-
ταινη πολυθρόνα του, ο Ζου-
λιέν Μολνι διάβαζε ένα πολύ ενδια-
φέρον βιβλίο, όταν χτύπησε κά-
ποιος την πόρτα του σπιτιού του.
Παραξενευτήκη, γιατί δεν περι-
μενε κανένα, τέτοια ώρα. 'Ωστό-
σο, πήγε ν' ανοίξει.

Στο κατώφλι της πόρτας στε-
κόταγε μία γυναίκαει σιλονέτα, τυ-
λιγμένη μ' ένα σάλι.
— Πέρασε μέσα, κυρά μου, τής
είπε ο Ζουλιέν, κι' ύστερα μου λές
τι θέλεις.

Όταν μπήκανε στο γραφείο, η
άγνωστη έβγαλε το σάλι της. Κι'
ο Ζουλιέν είδε τότε με έκπληξη πώς
είχε μπροστά του μια κυρία καλής
κοινωνικής τάξεως.

Τά χαρακτηριστικά του προσώ-
που της, μολονότι ήταν μαρμαρένα,
δείχνανε πώς η γυναίκα αυτή ή-
τοχε άλλοτε πολύ όμορφη. 'Από
τ' αυτή της καίονταν διαμαντέ-
νια σχολαρχία.

Ο Ζουλιέν της έδειξε ένα καθί-
σμα. 'Ηταν λίγο ταραγμένος απ'
την άδοκτη αυτή επίσκεψη.

— Δε θα καταλαβαίνετε, βέβαια,
τό λόγο της επισκέψεώς μου... τού
είπε η άγνωστη με θλιμμένη φωνή.
Θα σας τον εξηγήσω. Προη-
γουμένως όμως, επιτρέψτε μου να
σας συστηθώ: Είμαι η κυρία Λε-
μερσιέ, ιδιοκτήτρια της βίλλας «Οι
γυλιανές». Θα έχετε προσέξει,
βέβαια, το σπίτι μου. Βρίσκεται
κοντά στην εκκλησία...

— Ναί, βέβαια, κυρία μου. Εί-
μαι στάς διατάγας σας.

— Σ' αυτή λοιπόν τη βίλλα μέ-
νω μαζί με την κόρη μου, τη Μαν-
τελέν... Τό δυστυχισμένο τό χορί-
τσι μου, εδω και δέκα χρόνια, έ-
χει χάσει τό λογικό του. Καί, σάν

να μην έφτανε αυτό τό κακό, έχει
προσβληθή από φυματίωση, πού
δεν υποχωρεί με καμιά θεραπεία.
Πρέπει να σας εξηγήσω ότι η
Μαντελέν μου έχασε τα λογικά της
απ' τη μέρα που έμαθε πως ο άρ-
ραβωνιαστικός της σκοτώθηκε στο
μέτωπο... Πόιν από λίγες μέρες ά-
μως, σας είδε να περνάτε κάτω
απ' τό παράθυρό της. 'Η φυσιο-
γνωμία σας, τό παρουσιαστικό σας,
όλα σας τής θύμισαν τό μνηστήρα
της.

— Έτρεξε τότε και με βοήκη,
στην κάμαρά μου. Τόμαξα μόλις
την είδα έτσι άλλαγμένη.

— Τι σου συμβαίνει, κόρη μου;
τι ρώτησα.

— Μαμά! Μαμά! μου είπε με
πνιγμένη φωνή. 'Ηθε... ήθε!

— Ποιός ήθε;

— Ο Πιέρο, μαμά, ο Πιέρο! Τόν
είδα πούν από λίγο! 'Θεέ μου, τί
ευτυχισμένη πού είμαι!...

— Ήξερα πως η κόρη μου πάθαι-
νε συχνά παραχρυσίες. Δεν έδω-
σα λοιπόν μεγάλη σημασία στα λό-
για της και προσάθησα να την
καθιστάω.

— 'Αλλ' όταν σας είδα μία Κυ-
ριακή, στην εκκλησία—σας έδειξε
σε μένα η κόρη μου—διαπίστωσα
και μόνη μου την καταληκτική ό-
μοιοτήτά σας με τό μακαρίτη τόν
Πιέρο... Καί τώρα... τώρα...

Η κ. Λεμερσιέ σάλασε. 'Ηταν
φανερό πως κάτι ήθελε να πη
άκουη—τό λόγο δηλαδή της επισκέ-
ψεώς της—άλλά δεν τολμούσε.

Ο Ζουλιέν, πού τόν είχε συνη-
γήσει η απαρχαχτή εκείνη ιστορία,
αποφάσισε να της δώσει άρραβος:

Ο έρωτας — φάντασμα

— Λέγετε λοιπόν, κυρία μου, σε
τί μπορεί να σας φανώ χρήσιμος;
Τά ένθαρρυντικά αυτά λόγια του
την ευχαρίστησαν.

— Θέλω από σας, τού είπε, να
υποβληθώ στον κόπο να παρου-
σιαστήτε στο σπίτι μου ως Πιέρο,
για να σκορπίσετε λίγο βάλαμο
παρηγοριάς στην ψυχή της κόρης
μου!

Ο Ζουλιέν άνασκήτησε, έκπλη-
κτος.

— Σας παρακαλώ, μη μου άρ-
νηθήτε αυτή τη χάρι! συνέχισε η
κ. Λεμερσιέ με ίκετευτική φωνή.
Δεν έχετε να χάσετε τίποτα... 'Η
κόρη μου δε θα ζήσει πολύν καιρό
άκομη. 'Ας γλυκάνουμε τουλάχισ-
τον τις τελευταίες μέρες της
ζωής της... Αντηρήτε μία δυστυχι-
σμένη μητέρα!

— Τότερα από πολλούς διαταγ-
μούς, ο Ζουλιέν δέχτηκε να παίξει
τό ρόλο τού Πιέρο κοντά στη Μαν-
τελέν. Καί, την άλλη μέρα, πέρα-
σε μία απ' τις θλιβερότερες ώρες
της ζωής του, κοντά στην κόρη της
κυρίας Λεμερσιέ—μία ξανθείά, κα-
τάχλωμη κοπέλλα, πού η ψυχή της
είχε άρχισει κι' όλας να φτερουγι-
ζή στον άλλο κόσμο...

Η παρουσία του έκανε μεγάλο
καλό στην δυστυχισμένη κοπέλλα,
πού τού μιλούσε σάν να ήταν πρω-
γατικά ο Πιέρο.

Κι' ο Ζουλιέν συνήθισε πιά να
πηγαίνει κάθε μέρα στο σπίτι της,
να κοινοεινεί μαζί της, κρατών-
τας την απ' τό χέρι.

Ο ρόλος τού δεν ήταν τόσο δύ-
σκολος, όσο είχε υποθέσει στην άρ-
χή. Τό μόνο πού είχε να κάνει, ή-
ταν ν' αφήνι την κοπέλλα να τον
λατρεύη...

Κι' ύστερα από λίγο καιρό, άρ-
χισε να βόισκη μία πικρή ευχαρί-
στηση στη συντροφιά της Μαντε-
λέν, πού την είχαν ήδη άγγίξει τά
φτερά τού θανάτου...

★

— Ένα πρωί, η Μαντελέν ξεψύ-
χησε.

Ο Ζουλιέν συνόδωσε ως τό νε-
κροταφείο τό φέρετρό της, στολι-
σμένο με μαγιάτικα λουλουδιά. 'Ο-
ταν γύρισε ύστερα στο έρημικό του
σπίτι, έννοιωσε ξαφνικά πόσο με-
γάλο ήταν τό πένθος της ψυχής
του. Κι' άρχισε να κλάει αυτόν τόν
έρωτα—φάντασμα, όπως ούκλαιγε
μία χαμένη άραβωνιαστιά...

Π. ΖΕΛΕ

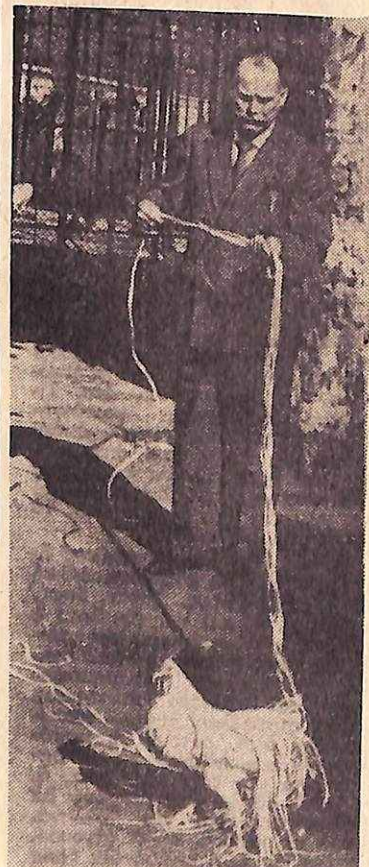
ΜΙΑ ΟΥΡΑ 4 ΜΕΤΡΩΝ

Ο κύριος Τέμπλετ Χίνε Κήπερ, δι-
ευθυντής τού Ζωολογικού Κήπου της
Πρετωρίας (Νότιος 'Αφρική), έπι-
δεικνύει με ύπερηφάνεια τό καμάρι
τού κήπου του, έναν άσπρο κόκκο-
ρα με μία ουρά μήκους τεσσάρων
μέτρων. Πρόκειται για ένα νέο ά-
πόκτημα πού έστειλε τό πανεπιστή-
μιο της Γιοκοχάμας ('Ιαπωνία). Τό
μειονέκτημα για τόν άτυχο κόκκο-
ρα είναι ότι άδυνατεί να μετακινή-
θι μόνος του και χρειάζεται να
κρατά κάποιος την ουρά του και
να τόν άκολουθή, για να μπειρή
να κάνει ένα μικρό περίπατο.

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΝΤΥΝΕΙ
ΤΗΝ ΕΙΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ

Άπεκαλύφθη επί τέλους τό περιε-
χόμενο τού μυστηριώδους δέματος,
πού μετέφερε μαζί της η Αίς Ταιή-
λορ, πηγαίνοντας από τό Παρίσι
στο Λονδίνο. 'Ηταν τό κομψό κα-
πελλάκι πού φορεί στην άνωτέρω
φωτογραφία μας. Τό μεγαλύτερο
μέρος της παραμυθίας της στη γαλ-
λική πρωτεύουσα η Αίς τό πέραςε
στο άτέλει τού δημιουργού μώδας
'Υβ Σαιν-Λωράν, ό οποίος της έρ-
ραψε τό θαυμαστό ταγιέρ, πού φορεί
μαζί με τό καπελλάκι τού Κοκό
Σανέλ. 'Η Αίς πιστεύει πως μόνο
στο Παρίσι μπορεί μία γυναίκα να
ντυθή κομψά.

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΙ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ μετά τὸ 1833

ΣΕ 130 ΧΡΟΝΙΑ, 159 ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ 72 ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΙ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙ Πιτινέλη, πού
διαδέχθηκε τήν άπομακρυνθείσα
κυβέρνησι Καραμανλή και η όποία
πρόκειται να κάνει τις εκλογές, εί-
ναι η 159η στο διάστημα των 130
χρόνων του ελληνικού βασιλείου
(1833 — 1963).

Στό διάστημα της 'Ελληνικής Ε-
παναστάσεως και την εποχή τού
Καποδιστρια είχαν σηματοδοτή
κυβερνήσεις και είχαν διοριστή
πρωθυπουργοί, για τους όποιους δα
γράφουμε σε όποιο σημείωμα. Κυ-
ρίως όμως, μετά τό πρωτόκολλο
τού Λονδίνου (1832), πού καθιέρω-
σε διεθώς την ανεξαρτησία τού ελ-
ληνικού κράτους και μετά την άφι-
ξή τού βασιλέως Όθωνος (25 'Ια-
νουαρίου 1833) άρχισε να διαμορ-
φώνεται η πολιτική κατάσταση στον
τόπο μας. Τό 1833 είναι ένα
όροσημο στην πολιτική ζωή της
'Ελλάδας και γι' αυτό τό παίρνουμε
ως άφετηρία στις πληροφορίες πού
θα δώσουμε.

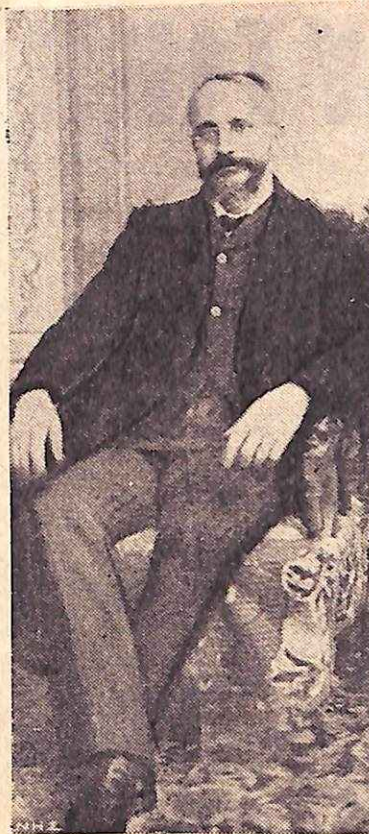
Στις 159 κυβερνήσεις, πού σχη-
ματίστηκαν σ' αυτά τού 130 χρό-
νια, προήδρασαν 72 πρωθυπουργοί.
Πρώτος πρωθυπουργός επί Όθωνα
έγινε ο Σπυριδών Τρικούπης (1833).
Κι' έπειδή ο Όθων ήταν ανήλικος,
όταν ήρθε στην 'Ελλάδα, τόν συνώ-
δεψε μία αντιβασιλεία από τρεις
Βασιάρχους, όσπου να ενηλικιωθή.
πού κυβερνήσαν άπολυταρχικά επί
δύομιση περίπου χρόνια (1833 —
1835). Την αντιβασιλεία την άπο-
τελούσαν ο διπλωμάτης Αρμαν-
σπεργ, ο σοφός νομοδιδάσκαλος
Μάουερ και ο στρατιωτικός Ευδεκ.
Ουσιαστικός κυβερνήτης ήταν ο
πρόεδρος της αντιβασιλείας Αρ-
μανσπεργ.

Την εποχή της αντιβασιλείας, οι
ύπουργοί ονομαζόνταν 'Γραμματείς
της 'Επικρατείας' κι' ένας απ' αυ-
τούς είχε την προεδρία. Εκτελού-
σε, δηλαδή, χρέη πρωθυπουργού,
χωρίς να έχει, ούτε τη δικαιοδοσία,
ούτε τις ευθύνες των συγχρόνων
προέδρων της κυβερνήσεως. Τό Σπυρί-
δωνα Τρικούπη διόρισε η 'Αντιβα-
σιλεία στην προεδρία των γραμμα-
τέων. Τόν διαδέχθηκε σε λίγους μή-
νες (1833) ο 'Αλέξανδρος Μαυρο-
κορδάτος, πού έμεινε πρωθυπουργός
επί ένα χρόνο. Μετά την άπομά-
κρυνσή τού Μαυροκορδάτου η αντι-
βασιλεία δέ θέλησε να όρίση άλλον
στη θέση του, για να έχουν άμεσώ-
τερη εξάρτησι από αυτή οι 'Γραμ-
ματείς της 'Επικρατείας — ύπου-
ργοί. Καί πραγματικά η αντίεσφι-
στέα ήταν ο πανίσχυρος κυβερνήτης
στην εποχή της. Κατήργησε τις πο-
λύτιμες έλευθερίες, περιόρισε τόν
τύπο και άναμηνυτόταν και στις
παραμικρότερες λεπτομέρειες της
διοικήσεως.

Ο λαός, ιδίως στις έπαρχίες,
άκουγε να γίνεται διαρκώς λόγος
για τήν αντιβασιλεία, χωρίς να κα-
ταλαβαίνει πολλές φορές περί τίνας
έπρόκειτο. Ο Αρχαιολόγος Ρώς,
γράφει στις άναμνηστές του, πως
σ' ένα μοναστήρι πού τόν φιλοέ-
νησαν, ο ηγούμενος τόν ρώτησε: Τι
λογής άνθρωπος ήταν αυτή η αντι-
βασιλεία και τί συνέγεια είχε με
τό βασιλεία; Καί οι Μενιδιάτες εί-
χαν στείλει μία αναφορά στο νο-
μόρχη 'Αττικής κατά τόν παρακα-

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟ 1833

1 Σπυριδών Τρικούπης (1833)	37 Σπυρ. Λάμπρος (1916)
2 'Αλ. Μαυροκορδάτος (1833)	38 Νικ. Στράτος (1922)
3 'Αρμανσπεργ (1835)	39 Π. Πρωτοπαπαδάκης (1922)
4 Ρούδχαρτ (1837)	40 Ν. Τριανταφυλλάκος (1922)
5 'Οθων Α' (1837)	41 Σπυρ. Κροκιάς (1922)
6 'Ανδ. Μεταξάς (1843)	42 Στλτ. Γονατάς (1922)
7 'Ιω. Κωλέττης (1844)	43 Γεώργ. Καραντάρης (1924)
8 Κίτσος Τζαβέλας (1847)	44 'Αλέξ. Παπαναστασίου (1924)
9 Γ. Κουντουριώτης (1848)	45 Θεμ. Σοφούλης (1924)
10 Κ. Κανάρης (1848)	46 'Ανδρ. Μιχαλακοπούλος (1924)
11 'Αντ. Κριεζής (1849)	47 Θεόδ. Παγκόλος (1925)
12 Δημ. Βούλγαρης (1855)	48 'Αθαν. Ευσταθίας (1926)
13 'Αθαν. Μιαούλης (1857)	49 Γεώργ. Κουδούλης (1926)
14 'Ιω. Κολοκοτρώνης (1862)	50 Παν. Τσαλαβάρης (1932)
15 Ζηνοβ. Βάλης (1862)	51 'Αλέξ. 'Οθανάτος (1933)
16 Μπενιζέλος Ρούφος (1863)	52 Κωνστ. Δεμερτζής (1935)
17 Δ. Κυριακού (1863)	53 'Ιω. Μεταξάς (1936)
18 Κ. Κουμουνδούρος (1865)	54 'Αλέξ. Κορυζής (1941)
19 'Επαμ. Δεληγιώργης (1865)	55 'Εμμ. Τσουδερός (1941)
20 'Αριστ. Μαραϊτίνης (1867)	56 Σοφ. Βενιζέλος (1944)
21 Θρασύλ. Ζαΐμης (1869)	57 Γεώργ. Παπανδρέου (1944)
22 Χαρίλ. Τρικούπης (1875)	58 Νικ. Πλαστήρας (1945)
23 Θεόδ. Δηληγιάννης (1885)	59 Πέτρος Βούλγαρης (1945)
24 Δημ. Βάλας (1886)	60 Αρχιεπ. Δαμασκηνός (1945)
25 Κ. Κωνσταντινίδης (1892)	61 Π. Κανελλόπουλος (1946)
26 Σωτ. Σωτηρόπουλος (1895)	62 Π. Κανελλόπουλος (1946)
27 Ν. Δηληγιάννης (1897)	63 Κ. Τσαλαβάρης (1946)
28 Δημ. Ράλλης (1897)	64 Δημ. Μάξιμος (1947)
29 'Αλέξ. Ζαΐμης (1897)	65 'Αλέξ. Διομήδης (1949)
30 Γεώργ. Θεοτόκης (1899)	66 'Ιω. Θεοτόκης (1950)
31 Κυρ. Μαυρομυιάλης (1909)	67 Δημ. Κιουσιόπουλος (1952)
32 Στέφ. Δραγούμης (1910)	68 'Αλέξ. Παπάγος (1952)
33 'Ελευθ. Βενιζέλος (1910)	69 Κωνστ. Καραμανλής (1955)
34 Δημ. Γούναρης (1915)	70 Κ. Γεωργακόπουλος (1958)
35 Στέφ. Σκουλούδης (1915)	71 Κ. Δόβας (1961)
36 Ν. Καλογερόπουλος (1916)	72 Π. Πιτινέλης (1963)

Ο 'Ελευθέριος Βενιζέλος έμει-
νε συνολικά στην εξουσία ως
πρωθυπουργός 12½ χρόνια.

διος... πρωθυπουργός.

Η επανάστασι της 3ης Σεπτεμ-
βρίου 1843 ανάγκασε τόν Όθωνα
να δεχθή τό συνταγματικό πολιτεύ-
μα. Από την εποχή εκείνη πήραν
τόν τίτλο τού ύπουργού, οι μεχρι
τότε γραμματείς της 'Επικρατείας.

Ο πρωθυπουργός έσακούθησε να
έχει τόν τίτλο τού 'προέδρου τού
ύπουργικού συμβουλίου', πού είχε ά-
πό τόν καιρό της 'Αντιβασιλείας.

Από τό 1844 μπήκε κάποια τάξι
στη διαδοχή της πρωθυπουργίας.

Στὸν πίνακα, πού παραθέτουμε,
δίνουμε τά ονόματα των πρωθυπουρ-

γών της 'Ελλάδος — συμπεριλαμβ-
ανομένου και τού Όθωνα — πού
κυβέρνησαν τόν τόπο από τό 1833
μέχρι σήμερα. 'Απέναντι από τό ό-
νομα τού καθενός βάζουμε και τήν
χροнологία, πού έγινε για πρώτη
φορά πρωθυπουργός. Μερικοί έγιναν
και περισσότερες από μία φορές πρό-
εδροι της κυβερνήσεως. Τό ρεκόρ
τό έχει ο 'Αλέξ. Κουμουνδούρος,
πού έγινε 10 φορές πρωθυπουργός.
'Ακολουθούν οι Δημ. Βούλγαρης,
Χαρίλ. Τρικούπης, 'Αλέξ. Ζαΐμης
και 'Ελευθ. Βενιζέλος, πού έγιναν
7 φορές πρωθυπουργοί. 'Εξη φορές
έγιναν οι Επαμ. Δεληγιώργης και
Θεμιστοκλής Σοφούλης. Οι ύπόλοι-
ποι διετέλεσαν λιγότερες φορές
πρωθυπουργοί και 52 απ' αυτούς
έγιναν μόνο μία φορά.

★

'Από τούς πρωθυπουργούς της
περιόδου 1833 — 1863 οι έξη πέ-
θαναν ενώ ήταν στην εξουσία: ο 'Ι-
ωάν. Κωλέττης, ο Κωνστ. Κανάρης,
ο Θεόδ. Δηληγιάννης, ο Κωνστ. Δε-
μερτζής, ο 'Ιω. Μεταξάς, ο 'Αλέξ.
Κορυζής, ο Θεμ. Σοφούλης και ο 'Α-
λέξ. Παπάγος. 'Απ' αυτών ο Δηλη-
γιάννης δολοφονήθηκε και ο Κορυζής
αυτοκτόνησε.

Δώδεκα από τούς πρωθυπουργούς
ήσαν πρόσωπα εκτός της πολιτι-
κής: οι Δημ. Βάλης και Αριστεί-
δης Μαραϊτίνης, αμφοτέρω προέ-
δροι τού 'Αρείου Πάγου, Νικόλ. Δη-
ληγιάννης, πρέσβης, Σπυρ. Λάμπρος
καθηγητής τού Πανεπιστημίου, 'Α-
λέξ. Κορυζής, διοικητής της 'Εθνικής
Τραπέζης, Πέτρος Βούλγαρης, άν-
τιναύαρχος, ο Αρχιεπίσκοπος 'Α-
θηνών Δαμασκηνός, Παναγ. Πουλί-
τσας, πρόεδρος τού Συμβουλίου Ε-
πικρατείας, Δημήτ. Γεωργακόπου-
λος, πρόεδρος τού Ε.Ε.Σ. και Κ.
Δόβας, αντιπρόεδρος.

Από τούς 72 πρωθυπουργούς
ζούν σήμερα οι έξις, με τη σειρά
της πρωθυπουργοποιήσεως: Στυλ-
ιανός (1922), 'Αλέξ. 'Οθανάτος
(1935), Σοφ. Βενιζέλος (1944),
Γεώργ. Παπανδρέου (1944), Παν.
Κανελλόπουλος (1945), Π. Πουλί-
τσας (1946), Κ. Τσαλαβάρης (1946),
Δημ. Κιουσιόπουλος (1952), Κ. Κα-
ραμανλής (1955), Κ. Γεωργακόπου-
λος (1958), Κ. Δόβας (1961) και
Π. Πιτινέλης.

Από τούς επίδοκτες 12 πρωθυ-
πουργούς, μόνο 4 είναι της ενεργού
πολιτικής: Παπανδρέου, Βενιζέλος,
Κανελλόπουλος και Καραμανλής.
Δύο άλλοι — Γονατάς και Τσαλαβάρης
— έχουν άποσυρθή της πολιτι-
κής και οι ύπόλοιποι ύπηρεσαν πρόε-
δροι ύπερηφανών κυβερνήσεων.

Τεσσάρων πρωθυπουργών, τών Σπ.
Τρικούπη, Θεσ. Ζαΐμη, Γεώργ.
Θεοτόκη και 'Ελευθ. Βενιζέλου έγιναν
και οι γιοι τους πρωθυπουργοί. 'Α-
πό τούς 72 πρωθυπουργούς ένας ή-
ταν βασιλιάς (ο Όθων), ένας άρ-
χιεπίσκοπος (ο Δαμασκηνός), 14 ά-
δελφιαστικοί και οι περισσότεροι από
τούς άλλους δικηγόροι.

★

Τό μακρότερο χρόνο στην πρω-
θυπουργία τόν έχει ο 'Ελευθ. Βενι-
ζέλος, πού έμεινε συνολικά στην έ-
ξουσία 12½ χρόνια περίπου. Άκο-
λουθεί ο Χαρίλαος Τρικούπης με 11
χρόνια. Τρίτοι έρχονται ο 'Αλέξ.
Κουμουνδούρος, Γεώργ. Θεοτόκης
και Κ. Καραμανλής, με 7½ περίπου
χρόνια ο καθένας και ακολουθούν οι
ύπόλοιποι με λιγότερα.

Εκτός τού Καραμανλή, κανένας
από τούς πρωθυπουργούς της 'Ελ-
λάδος δε μπόρεσε να μείνι περισσό-
τερο από 4½ χρόνια συνεχώς στην
έξουσία. Ούτε ο Χαρίλαος Τρικού-
πης, ούτε ο 'Ελευθέριος Βενιζέλος.
'Η μεγαλύτερη πρωθυπουργία τού
Χαρίλαου Τρικούπη κράτησε 4 χρό-
νια, 5 μήνες και 15 ημέρες (1886
— 1890). Καί τού 'Ελευθερίου Βε-
νιζέλου 4 χρόνια, 4 μήνες και 19 ή-
μέρες (1910 — 1915). Ο 'Ελληνικός
λαός μετά μία τετραετία τούς έ-
στειλε στην αντίπαλότητα, για να
λειτοουργήσι η δημοκρατία, Μόνον ο
Κωνστ. Καραμανλής κατάφερε να
κερδίση τρεις διαδοχικές εκλογές
και να μείνι συνεχώς επί 7½ χρό-
νια στην εξουσία.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΠΑΝΙ ΜΕ ΠΑΝΙ

Λαβών προχθές την σύνταξιν την καθιερωμένην
κι' έχων ιδέαν έξοχον και σφόδρα έμπνευσμένην
μετέβην ούν περιχαρής εις γείτονας τόν οίκον
εις όν και είχαν προσκληθή μετ' άλλων περίοικων.
Κι' εκείσε έγευμάτισον μετ' τιμής και θάμβους
ζορίων συγχρόνως άφειδώς έρωτικούς θρισμούς
καθ' ό γυνή έστρωβούλη και λίαν γλυκυτάτη
ζωνθέσσα, μελλήρυντος και μακροτσιουράτη
μοί έρριπτην βλεμμάτια μετ' μειδιαμάτων
εφ' ό κάγω, ως εϊθίσται, την εύκαιρίαν δράττων
κανονικώς έπλευρίσιν και μάλλον έπειγόντως
και ούτω η κατάκτησις συνετελέσθη ούτως.
Και κατά πρότασιν άκούσας, φει, έκείνην,
εύρέθημεν μετ' ού πολύ εις τράπεζαν πρσίνην
χαρτοπαικτούντες συνεχώς και χαίροντες συγχρόνως
πλήν έχανον ο δύστυχος άγρίως κι' έπιμόνος.

Και ούτω χάριν της γυνής και της άνο-
ησίας (ησίας
απόλαυσον την σύνταξιν δραχμάς όκτα-
κοσίας
μείνας τούτέστιν τελικώς —ό! άσχε-
— (πτον κρανίον! —
κατά τό δη λεγόμενον πανίον με πανίον.
Και ίνα πορηγορηθώ έστράφημ πρδς
(την δίδα,
πλήν, ό θεοί! απόλαυσον και ταύτην την
(ελπίδα,
καθ' όσον η λεγόμενη κοινώς τό κελε-
— (πούριον
έπλευρίσιν τόν τυχερόν ένθα και τό...
(μασούριον! —

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Δοξαοτικός ύμνος κι' έγκάρδιο χαίρε στήν Έλληνική θάλασσα...

ΑΠΟ τὸ περασμένο Σάββατο δοχί-
σανε καὶ θὰ συνεχισθοῦν μέχρι
τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ 30 Ἰουνίου,
στὸν Πειραιά, στὸ Πασαλιμάνι, Τουρ-
κολίμανο, Βουλιαγμένη, Ὑδρα, Γλυ-
φάδα, Πόλιο καὶ Νέο Φάληρο, Σα-
λαμίνα κλπ., οἱ «καθιερωμένες» ἐθ-
νικὲς πνευματικὲς, καλλιτεχνικὲς, α-
θλητικὲς καὶ ναυτικὲς γιορταστικὲς
ἐκδηλώσεις τῆς Ναυτικῆς Ἑβδομά-
δας, ποὺ εἶναι ὁ πολυσύνθετος δοξα-
στικός ὕμνος καὶ τὸ ἐγκάρδιο χαίρε
πρὸς τὴν αἰώνια ἑλληνικὴ θάλασσα
τοῦ μύθου, τὸν θρύλον, τῆς ἱστορίας
τὸν ἐθνικὸν καὶ φυλετικὸν παραδό-
σεων.

Τὸ ὕμνο στοιχεῖο ποὺ ἀγκαλιάζει
μὲ γοητευτικὴ προεφύλαξη τὰ πα-
ράλια τοῦ γεωγραφικοῦ μεσογειακοῦ
μας χώρου, φιλοτεχνεῖ ἐλεγεῖα τοῦ
κόσμου καὶ θαυματοῦρα πέταλα μὲ
χρυσὴ ἀμμουδιὰ ἐξελιγμένα τὰ θα-
λασσινὰ τοῦ εἰδωλίου, σκηνοθετεῖ τὰ
ἐξαισία θεία τὸν ἀνταρτήριον καὶ
τὸν σκοπεῖον, ναυορρίζει μὲ τὴν πλά-
τεία τοῦ ἀνδρα, ποὺ εἶναι πολυφωνι-
κὴ μουσικὴ ἀπὸ τὸ κρεσεντὸ τοῦ να-
ουριστικοῦ ρόχθου μέχρι τὸ ἀντάντε
τοῦ βοερού μνηστῆ, τὰ μοναδικὰ
σὲ ὁμορφίαν, ἰδιότητα καὶ χρώμα νη-
σιᾶς μας, στὸ Αἰγαίον καὶ στὸ Ἴόνιο,
στὶς Κυκλάδες, στὴν Κρήτη, στὸ Δω-
δεκανήσιον ἀρχιπέλαγος.

Ἡ θάλασσα μὲ τὴς φουρτούνες καὶ
τὴς μπουντάρες τῆς διαμορφώσεως τὸν
ἐλληνικὸν χαρακτήρα κι' ἐξοργισμένη
σὲ τὸν πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ
μας πολιτισμὸ, ἔγινε γεωφύρι ἐπικού-
μας τῶν κατοικούντων μὲ τὴς φύλες
καὶ τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς
Δύσης, χάρισε τὴν αἰώνια νεότητά
στὴν ἑλληνικὴ φυλὴ καὶ τὴν ἐπρόκει-
σε μὲ τὴν ὥρα συνειδήσι τῆς τόλ-
μης, μὲ τὴν θαρραλέα πρωτοβουλία
τῆς ναυτικῆς δραστηριότητάς, καὶ
τὴν ἀκλόνητὴ δύναμι τῆς αὐτοπεποιθί-
σεως.

Χωρὶς τὸ ὕμνο στοιχεῖο, ποὺ εἶναι
πολλὰ καὶ ἀρμονικὴ καμπύλη, εὐ-
γλωττία, ὕμνος καὶ ναυτικὴ ἐκφράσις,
ἡ φυλὴ μας θ' ἀσφυκτιοῦσε καὶ θὰ
μορῶνται ἀνεπαρόντως στὶς στενὲς
κοιλίδες τῶν κατὰ μαζὰς φαραγγίων καὶ
στὰς κακοτράχαλα διάσκαλα τῶν ἑλλη-
νικῶν βουνῶν. Ἡ στεριά ἀπονοσφά-
νει τὸ πνεῦμα κι' ἐξαπνέει τὴ φαν-
τασία. Ἡ θάλασσα μὲ τὸν ἀνέμου
καὶ τὸ ἀφρολουμένον τῆς κύμας ἐν-
πνέει τοὺς καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὰ θεία,
ὕδατος τὸν ἀκούσιον πόθο τοῦ
ταξιδίου, ὁλοτρηλάει τὴν ψυχὴ καὶ
τὸ πνεῦμα, δοκιμάζει τὴν ψυχικὴ ἀν-
τοχή, χαλκιδώνει τὴ δύναμι, γίνετα
κοινότερα τῆς ἀμύλης, δημιουργεῖ πα-
λεμάρχους, καπεταναίους, θαλασσο-
μάχους καὶ ἥρωες.

ΤΑ ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΑΗΣ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Τὰ πεπρωμένα καὶ τὸ ριζικὸ τῆς
ἐλληνικῆς φυλῆς εἶναι δεμένα καὶ
συνυφασμένα μὲ τὴν θάλασσα, ἀπὸ
τὸν βαθύτατον ὁδρό τῆς προϊστορίας
μὲ τὴν μυθικὴ Ἀργὴ τῶν Ἀργοναυ-
τῶν, μέχρι σήμερα π' ἀλωνίζον τὰ
πέλαγα καὶ περιφέρουν τὴν δοξασι-
μὴ ναυτικὴν καὶ θαλασσινὴν ἡμε-
ρας ὡς αἰώνιας καὶ σ' ὅλους
τοὺς ὡκεανούς καὶ σ' ὅλα τὰ πέλαγα.
τὰ ἑμπορικὰ καὶ ἐπιστηνὰ μας κα-
ράδια.

Ἀπὸ τὰ παλαιοῦς χρόνα οἱ Ἕλ-
ληνες, χάρις στὴν θάλασσα γινώρι-
σαν τοὺς πολιτισμούς τῶν ἀρχαιότε-
ρων λαῶν, τοὺς ἐπέροσαν ἀπὸ τὸ
πνευματικὸ καὶ τὸ αἰσθητικὸ τους κα-
μίνι γιὰ νὰ δημιουργηθῇ τὸ ἀνεπα-
νόλητο ἑλληνικὸ θάμα τοῦ πολιτι-
σμοῦ καὶ τῆς τέχνης.

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ὀδύσεια οὐ-
σιαστικὰ εἶναι θαλασσινὰ ἔθνη. Τὰ κα-
ράδια τῶν Ἀχαιῶν διαγομίζουν τὰ
νησιά καὶ ἐμπερικύβουν στὸν Τρωα-
νικὸν κόλπον τὰ χολκωνόμενα φουα-
τα πᾶν ἐκδικητὴν γιὰ τὴν ἀρπαγὴ
τῆς Ῥαβίας Ἑλένης.

Ἡ Ὀδύσεια εἶναι ἡ θαλασσινὴ
πραγματογία τοῦ Ἰθακασίου Βασιλέως,
ποῦ μάχετα, πολεμᾷ μὲ τὴν ἀστα-
λένεια τοῦ θάλησι καὶ τὴν ἀδόμηστη
ἐπιμονὴ καὶ τὴν τόλμη του, τὴν κα-

ταγίδα, τὴν ὁργὴ τῶν θαλασσινῶν
θεῶν καὶ τὸ ἀνέλετο κύμα.
Οἱ Συμπληγάδες Πέτρες, ἡ Σκύ-
λα κι' ἡ Χάρυδρις, ἡ Καλύψω καὶ ἡ
Κίρκη, οἱ μοιραῖες Σειρήνες εἶναι
οἱ συμβολικὲς ἐκφράσεις, καὶ τ' ἀλ-
ληγορικὰ σχήματα, τὸν ἐμποδίζουν
τὸν ὁρᾶναι ἡ ἀγαλιντὴν στὴν ὁργὴ τῆς
ἐλληνικῆς θάλασσας ἐναντίον τὸν ναυ-
τιλλόμενον ἄνθρωπον.

Τὸ ἑλληνικὸ πὰν καὶ κοῦπὶ δαμά-
ζουν τὸ ὕμνο στοιχεῖο καὶ γράφουν
στὸ κατεδατὸ τῶν κυμάτων του, τὴν
ἀρχαία, μεσαιωνικὴ καὶ νεώτερη ναυ-
τικὴ ἐποποιία. Ἀπὸ τὸν 16ον αἰῶνα
π.Χ. αἰῶνα μὲ τὰ μυκηναϊκὰ θυρεο-
μετρί, σήμερα, οἱ Ἕλληνες, βυθῶν
σφαιροῦν ναυάνια τὸν ἐχθρὸν
πλοῖον, ποὺ ἐπιβουλεύει τὴν χώρα
μας κι' ἀπειλήσανε τὴν ἀνεξαρ-
τησία καὶ τὴν λευτερίαν τῆς.

Τὸ Σολαμίνιο τῆς ἐπιστηνῆς
τὴν ναυτικὴν πολεμικὴν δόξα τῶν Ἕλ-
ληνων θαλασσομάχων τοῦ 5ου π. Χ.
αἰῶνα κι' οἱ Βυζαντινοὶ δρόμωνες μὲ
τοὺς δικεφάλους ἀετοὺς βεσάντες
τὴν μεσαιωνικὴν ναυτικὴν καὶ ἀνδρεία
ποῦ πανικοβάλλει τὸν Σαρακηνὸ καὶ
τὸν Ἀλγερινὸ, τὸν Φράγκον, τὸν Γε-
νέζον. Ἡ ἑλληνικὴ θάλασσα, ἀκένυ-
το ταμεῖο ὁμορφίας, ὕψους καὶ δύ-
ναμεις κραταίει τὸ ἱερὸ μουσικὸν
θεῖον τοῦ μικροῦ μας λαοῦ ἐνάν-
τια στοὺς ἐχθρικοὺς κολοσσούς. Χω-
ρὶς τὰ παράτολμα ἑλληνικὰ καράδια
μὲ τὰ χιόνια πανιά, χωρὶς τὴς γο-
λέτες, τὰ μπρικια, τὰ φρεατινία,
τὰ μπυρκομπέστια, τὴς μπραστέρης

κλπ., τῶν τριῶν δοξασιμένων νησιῶν
μας Σπετσῶν, Ψαρῶν καὶ Ὑδρας, ἡ
ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1821 θά-
σενε μὲ τὸν πᾶν ἀδοξο τρόπο τὸν
πρῶτον τῆς μῆνης.

Ὁ ἐνωμένος πολεμικὸς στόλος τῶν
τριῶν θρυλικῶν νησιῶν ἐκλείπει τὸν
δρόμον στὸν τουρκικὸν μὲ τὴς ἐπιβλη-
τικὲς φρεγάδες κι' ἔτσι δὲν γίνετα
δυνατὸ νὰ ἐμπαρκάρουν στὴ νησιω-
τικὴ Ἑλλάδα καὶ στὸ Μοριά, τὰ λε-
φούσια τῆς ἀσιατικῆς ὁρῆς. Ἡ ἀθά-
νατὴ ἱστορία τοῦ 21 ἀρχίζει καὶ τε-
λειώνει μὲ τὴν θάλασσα. Τὸ ριζικὸ
μας ἦταν καὶ θῆκε γραμμένο πάντα
στὴν ῥαχὴ τῶν δελφινῶν καὶ τῶν
ἀφαιμένων κυμάτων.

Ὅταν ὁ βασιλιάς τῆς Ἀγγλίας
Γουλιέλμος Δ', ἀποφάσισε στὸν πρῶ-
τον χρόνο τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθῶνα
νὰ στείλῃ στὸν τόπον μας (παρὰ-
ναυτικὸν τὴν διπλωματικὴν παράδο-
σιν) ναυτικὸν πρεσβευτὴν, κάλεσε τὸν
λαόν τῆς ἀνατολῆς μὲ τὴν ὁδήγησε
μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο γάρτη τῆς Ἑλλάδος.
Τοῦδεξε τ' ἀλλεπάλληλα θυνά τῆς
ποῦ ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ Βαλκάνια καὶ
καταλήγουν στὸν θεοκρέμαστο φοδε-
ρὸν κάδο τοῦ Ταινέρου καὶ τοῦ Μα-
λέα.

—Ὁ τόπος ποὺ θὰ πᾶς, τοῦ εἶπε,
εἶναι ὀρεινὸς καὶ συνεπῶς εἶναι δύ-
σκολο νὰ ὑποδουλωθῇ. Ἀνάγκη, λοι-
πὸν, ὁ βασιλιάς τῶν Ἑλλήνων Ὀθῶ-
να νὰ δώσῃ λευτερίαν στὸ λαὸ καὶ
νὰ ἐφαρμόσῃ πνεῦμα δικαιοσύνης.
Υστερὰ ὁ σοφὸς αὐτὸς βασιλεὺς
ἔβειε στὸ ναυτικὸ πρεσβευτὴν τ' α-

τέλειωτα δαντελλωτὰ καὶ βροχιασμέ-
να παράλια τῆς χώρας, τ' ἀπειρά-
ριθμα μικρὰ καὶ μεγάλα νησιά μας
καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὅπως βλέπετε, κανένα κράτος
στὸν κόσμον σὲ συνάρτησι βέβαια μὲ
τὸν ἐδαφικὸν τὸν χώρα καὶ τὸν πληθυ-
σμὸν του, δὲν διαθέτει τόσα νησιά καὶ
τόσα παράλια. Κότταξε, λοιπόν, νὰ
κάνῃς τοὺς Ἕλληνες ν' ἀγαπήσουν
περισσότερον τὴν θάλασσα καὶ νὰ κυ-
τάξουν τὸ ναυτικὸν τους. Αὐτὸ εἶπα
ἡ δόξα καὶ τὸ μέλλον τους μὲ καὶ
τὸ ξέρουν καλά ἀπὸ τὴν ἀρχαία καὶ
τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορία τους.

Ὁ Ἑγγλέσιος βασιλεὺς εἶχεν ἀπό-
λυτον δίκην. Ἡ Ἑλλάδα π' ἀρχί-
ζει στὰ βόρεια ἀφρικτικὰ τῆς οὐνόρα
μὲ ἀκαταπόνητο ἀνάλωμα (ἀπὸ τὸ Ἴο-
νιον μέχρι τὴν Προποντίδα) στενεῖται
ὅσο προχωρεῖ πρὸς τὰ κέντρα, σχημα-
τίζει τὸ γρασμὸν πλαταιόφυλλον τοῦ
Μοριά καὶ περιβάλλεται στὸν ἀνατο-
λικὸ καὶ στὸν δυτικὸν θαλασσινὸν τῆς
χώρας πεντακόσια τόσα μικρὰ καὶ με-
γάλα νησιά ποὺ πεταλουδεύουν στὸ
πέλαγος καὶ μοχοβοδούλουν μὲ τὴς λου-
λουδιμένες βραγίες καὶ τὰ περιόδι-
α τῶν, μὲ τὰ κυματιστά, τὴς ἐλ-
ληνὲς καὶ τὰ πέλα των.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

Ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία γέμισε τὰ
πέλαγος μὲ τὰ ἐξαισία πνεύματα τῶν
κυμάτων, τῶν θαλασσινῶν ἀνέμων καὶ
τῶν δροσερῶν μετεώρων.

Ὁ Ποσειδῶνας κυριαρχεῖ στὸ ὕμνο
στοιχεῖο μὲ τὴν συμβολικὴν τοῦ τρι-
κέφαλου ἡρέμει τῆς γαλαξίας ἐκ-
τασι τοῦ πόντου, ὁ Νηρέας ὁδηγεῖ
τὴς πηλῆνας θαλασσοπόρους τοῦ
ἀνδρῶν θαλασσοπορεύει, ὁ γέρον
Τρίτωνος ἱππεύει τὰ κύματα καὶ συμ-
βολίζει τὴν θαλασσινὴν σοφία καὶ τὴν
ναυτικὴν πείρα. Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Εὐ-
ρώπη, ἡ Ἰφιγένεια, ἡ Καλύψω, ἡ
Κίρκη, ἡ Ναυσικά, ἡ Ἀνδρομέδα,
εἶναι τὰ ὄρατα σύμβολα ποὺ ὑπα-
γομιμίζουν τὴν αἰγλή καὶ ἐπιστηνῆ-
νον τὴν ἀθάνατη νεότητα τοῦ ἑλλη-
νικοῦ πόντου ποῦ ἐξαγνίζει, ἀποκα-
θαίρει καὶ λυτρώνει τὸν ἀρχαῖον ἑλ-
λινικὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸ ἀγχος τοῦ
ἀσφυκτικοῦ χώρου.

Ἀργότερα ἡ θρησκεία τοῦ Στου-
ραμένου Θεοῦ κι' ἡ χριστιανικὴ εὐ-
λαδία θὰ δώσουν θαλασσινὲς προ-
σωνυμίες στὴν ἑλισσινὴ τῶν οὐ-
ρανῶν τῆς Ἱερῆς ἑσπέρης, ποὺ
ἐκλείπει καὶ σῶζει τοὺς ναυαγούς ἀ-
πὸ τὴν ἀδυσώπητη ὁργὴ τῆς φουρ-
τούνας καὶ τὸ αἰμοβόρον δόντι τοῦ ἐ-
φιδῶ καὶ τοῦ καρχαρία. Κι' ἔτσι οἱ
πολλὰ νησιά μας στὶς Κυκλάδες καὶ
στὸ Αἰγαίον ἡ Παναγία εἶναι θαλασ-
σίτσα καὶ Καραϊσκάτσα, Νεροφο-
ροῦσα, Ταξιδιάρη, Θαλασσομάχισσα,
Λιμενώτισσα κλπ.

Στὴ Νίσυρο, κάτω στὰ Δωδε-
κάνησα οἱ φτωχοὶ ψαράδες ὅταν
συγκομίσουν καλὴ καὶ γενναία ἀφα-
ρίαν, φέρουν μ' εὐλάβειαν στὸ εἰ-
κόνημα τῆς Παναγίας Θαλασσί-
στρας, πεντέξη ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότε-
ρα ψάρια τοῦ τρυγητοῦ, σὺν εὐχα-
ριστία καὶ σὺν σπονδῇ γιὰ τὴν εὐε-
ργητικὴν συμβολὴν τῆς στὸ θαλασσινὸν
τοὺς μόχθον. Φωτὰ, τὰ διαλεχτὰ
αὐτὰ ψάρια... ψήνονται λιγάκι ἀρ-
γότερα σὺν τῇ τῆς τοῦ ἐκκλησιασμοῦ
καὶ πρῶτον ἀπὸ τὴν φαμίλια του
μ' ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησι, ἀφοῦ εἶ-
ναι ὁδὸς τῆς θάλασσας!

Στὴ Σέριφο, οἱ κοπέλλες ἀπο-
θέτουν μπροστὰ στὸ εἰκόνημα τῆς
Παναγίας τοῦ Γαλαῦ, χρωματιστὰ
κουλάδια καὶ ὀδύσκαλα ἢ συντημένα
κουλάδια καὶ τὴν παρακαλοῦν νὰ
τοῖς δοῦν τὴν εὐχὴν τὸ... νυμφίον ποῦ
θάρρη ἀπὸ τὰ κύματα.

Παράλληλα κι' ἡ ἑλληνικὴ τέχνη,
περιγραφικὴ καὶ ποιητικὴ, ζωγραφι-
κὴ καὶ χαρακτικὴ πᾶν ἐμπνεύ-
σις καὶ εἰκόνας ἀπὸ τὴν θάλασσα,
ἀπαθανάτισαν τὴς ὁμορφίαις, τὴς
γαλίας καὶ τὴς σοφίας τῆς, τὰ
πανιά καὶ τοὺς κάβους τῆς, τὴς
μπουνάτες καὶ τὴς ἀνεμικές τῆς μὲ

χρῶμα καὶ λυρικὴν ἑξάρσι, μὲ μο-
γεία καὶ δροσερὴ καλλιτεχνικὴ εὐ-
γλωττία. Ἀπὸ τὸ Σολωμὸν μέχρι τὸ
Σεφέρη, Ἐλύτη, Βρετάνο, Ρίτσου,
κλπ. ἡ ἑλληνικὴ ποίησις εἶναι διαπο-
τισμένη μὲ θαλασσινὴν κι' ἀμύρα.
Ὁ Παλαμάς στοὺς «Καὶ τοὺς
λιμνοθάλασσας» τραγουδᾷ
εἰς μὲ λυρικὴν περιπάθεια καὶ να-
σταλτικὴν πίκρα τὴν μεσολογιτικὴν
θάλασσα, ὁ Σολωμὸς ἐρίσκει τοὺς
πῶς ζεστοὺς καὶ τρυφεροὺς ποιητι-
κοὺς τόνους γιὰ νὰ ὑμνήσῃ τὸ Ἴόνιο
μὲ τὴν «Εὐρυκόμη» καὶ τὴν «Ξαν-
θούλα», ὁ Κάλδος ὕψωνει μὲ τὴν
ἀρχαίαν μεγαλοπρέπεια τῆς ὥδης
τοῦ τοῦ ποιητικοῦ θυμίου τοῦ λυ-
ρικοῦ θαυμασμοῦ τὸν πρὸς τὴν θά-
λασσα.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ

Παράλληλα κι' ἡ ἑλληνικὴ πεζο-
γραφία ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν
θάλασσα καὶ τοὺς ναυτικούς τύ-
πους, τὰ νησιά καὶ τὸν ψαράδικον
μύθο.

Ὁ Παπαδιαμάντης, ὁ Μωρα-
ϊτίδης, ὁ Καρακίτσης, ὁ Ξενο-
πούλος, ὁ Ράδος, ὁ Μυριέλης, ὁ
Βενετῆς, ὁ Κόντογλου κλπ., ἐγρα-
ψαν ὄρατες σελίδες γιὰ τὴν θάλασσα
καὶ τὸ ναυτικὸ εἶος.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἀποθεώνεται ἡ
ἐλληνικὴ θάλασσα μ' ὅλη τὴν χρω-
ματικὴν τῆς μαγεῖα καὶ τὸ φῶς ποὺ
κατακλύζει τὸν ρεμβασμὸ τῆς εἶναι
οἱ στοὺς πίνακες τῶν παλαιῶν καὶ τῶν
νέων συγχρόνων ζωγράφων. Τὸ με-
γαλειότερον μέρος τοῦ καλλιτεχνικοῦ
ἔργου τοῦ Βολωνάκη καὶ τοῦ Ἀλ-
ταμούρα εἶναι θαλασσογραφίαι. Ὁ
Βολωνάκης μνημονεῖ στὸ πνεῦμα
καὶ τὴ ζωὴ τῆς θάλασσας, μελετᾷ
τῆς τοῦ τύπου τῶν πλοίων ὅλων τῶν
αἰώνων καλλιτέχνης προικισμένος μὲ
θαυμαστὴν εὐαισθησίαν, φιλοτέχνησε
ἀριστουργηματικὸς πίνακες μὲ ἱ-
στορικὰ θαλασσινὰ θέματα, ὅπως «Ἡ
Ἑλκή», «Ἡ Σαλαμίνα», «Ἡ ἐπα-
νοδος τῶν Ἀργοναυτῶν» «Ἡ Ἐξο-
δος τῶν Ἀργεῶν» κλπ.

Στὴ συνέχεια, οἱ μεταγενέτε-
ροι τῶν δυὸ μεγάλων αὐτῶν ζωγρά-
φων τοῦ 19ου αἰῶνα, ὁ Β. Χατζής,
εἶναι ἀποκλειστικὰ θαλασσογράφος
κι' ὁ Γαλλινός ἐδῶσε ἀξιόλογα
θαλασσινὰ τοπία καὶ σκηνές τοῦ
θαλασσινοῦ εἰδίου. Ἀργότερα μιά

πλειάδα Ἑλλήνων ζωγράφων ὅπως
ὁ Παρθένιος, ὁ Μαλέας, ὁ Φοῖβος,
ὁ Γερμενής, ὁ Γεραλδής, ὁ Ν. Λυ-
τράς, ὁ Οὐδέρτος, Ἀργυρός, ὁ
Χατζεπούλος, ὁ Λαζαράς κλπ., ἀπο-
θανάτισαν τὴν ἑλληνικὴν θάλασσα
σ' ὅλες τὴς ὥρες καὶ σ' ὅλες τὴς
φωτεινὲς ἀποχρώσεις τῆς μὲ τὸ φῶς
τῆς αὐγῆς καὶ μὲ τὸ λυκόφως τοῦ
σοῦρουπου.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Ἡ «Ναυτικὴ Ἑβδομάδα» ὅργαν-
ώνεται μὲ τὴν τριπλὴ συμβολὴ τοῦ
ΓΕΝ, τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος καὶ
τῆς ἑλληνικῆς Θαλασσινῆς Ἐνώσεως
μὲ σκοπὸ νὰ καμῇ συνειδήσι τὴν
ἀγάπην τοῦ Ἑλλήνα γιὰ τὴν θάλα-
σα, νὰ ὑποκινήσῃ τὸ ζήλο τοῦ λαοῦ
μας σὲ ναυτικὴ καὶ ναυτιλιακὴ δρα-
στηριότητα, νὰ παρουσιάσῃ τὴν δό-
ξαν, τὴν ὁμορφίαν, τὴν θαυμάσιαν ἐθνι-
κὴν σημασίαν καὶ τὴν συμβολὴν τοῦ
ὕμνου στοιχείου στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ
πνευματικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ καὶ στὴν
ἀπείσθη σὲ πλάτος, χωρητικότητα
κι' ἐκτασι δυνάμει τῆς τοῦ ἐμπο-
ρικοῦ ναυτικοῦ μας.

Τὸ πολεμικὸ ναυτικὸν μας προστα-
τεῖ τὴν χώρα ἀπὸ τὴν θάλασσα,
τὸ ἐμπορικὸ ναυτικὸν δημιουργεῖ τὴν
εὐημερίαν καὶ πλουτίζει τὴν ἰδιωτι-
κὴν καὶ ἐθνικὴν οἰκονομίαν μὲ τὸ πο-
λύτιμον συνάλλαγμα ποὺ στέλλουν
τὰ ναυτιλλόμενα παιδιὰ τῆς, οἱ θαρ-
ραλεῖοι κι' ἀποφορτιστικοὶ ἄνδρες,
ποῦ δουλεύουν στὰ φορητὰ μας
καράδια ἀλωνίζον τὰ πέλαγα, δα-
μάζουν τὰ κύματα, διατηροῦν καὶ
συντηροῦν τὴν ἀρ' α ναυτικὴ καὶ
ναυτιλιακὴν μας παράδοσιν. Στὸν πα-
νηγυρικὸν γιορτασμὸν τῆς Ἑβδομά-
δος παίρνει μέρος κι' ὁ βασιλικὸς
στόλος, ἀθλητικὰ ναυτικά σωμά-
τεια, ἀθλητικὲς ὁργανώσεις, ναυτι-
κὰ γυναικίαι κλπ.

Τὰ σκάφη τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ
μας «κατέπλευσαν» χτές στὰ θα-
ληρικά νερά, ὅπου ἔγινε κι' ἡ συγ-
κινητικὴ τελετὴ τῆς ρίψεως στεφαν-
νίων ἀπὸ δάσχη στὴν θάλασσα, στὴν
ἱερὴ ἑλληνικὴν θάλασσα, ποὺ εἶναι
σειρήνα καὶ μάγισσα, κοίτιδα καὶ
λίκνο τῆς Ἐλευθερίας καὶ σταδίου
δόξης λαμπρὸ γιὰ τὴν πολεμικὴ καὶ
τὴν ἐμπορικὴν καρὴν τοῦ σκάφους
τῆς Ἑλλάδος.

Σήμερα Πέμπτη, 27 Ἰουνίου,
θὰ συνεχιστῇ ὁ εορτασμὸς μὲ τὸ

Τὸ σκεπτικὸν μαρμαρινὸν πορταῖον (ἀναγλυφὸν) τοῦ θρυλικοῦ πυρπολήτη
τοῦ 1821 Κωνσταντίνου Κανάρη. Τὸ φιλοτέχνησε ὁ διάσημος Γάλλος γλύ-
πτης Λουδοβίκος Ντ' Ἀνζὲ στὴν Ἀθήναν τὸ 1852. Ὅπως εἶναι γνωστὸ,
ὁ ἴδιος γλύπτης, ἐγκάρδιος φίλος τοῦ Βικτωρος Ὀυγκό, φιλοτέχνησε καὶ
τὸ γνωστὸ γλυπτικὸν ἀριστοῦργημα «Ἡ Παύλου ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Μπὸ-
ταρρη», ποῦ ἐρίσκειται στὸ Ἑθνικὸν Ἱστορικὸν Μουσεῖον. Ἀντιγράφο τοῦ
ἰδίου ἀγάλματος «ἀπόκειται» στὸν Ἱερὸν Κήπον τοῦ Ἡρώου Μεσολογγίου.

πὶο κάτω πρόγραμμα:
Στὶς 4-7 1/2 μ.μ. Ἐπίσκεψι τοῦ
κοινοῦ στὰ πολεμικὰ καράδια. Κο-

λυμητικοὶ ἀγῶνες στὸ Ὀλυμπιακὸ
Κολυμβητήριον, Μουσικὴ τοῦ Β.Ν.
Στὶς 8 μ.μ. συναυλία φιλαρμονικῆς
τοῦ Δήμου Πειραιῶς στὴν πλατεία
Κανάρη (Πασαλιμάνο), καὶ στὶς 9
μ.μ. χορευτικὲς ἐπιδείξεις καὶ δη-
μοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὴν Λέσχην τοῦ
Ἑργασιομένου Κοριτοῦ τοῦ Πει-
ραιᾶ στὸ Πασαλιμάνο.

Αὔριο Παρασκευὴ θὰ συνεχισθοῦν
οἱ πανηγυρικὲς γιορταστικὲς ἐκδη-
λώσεις μὲ τὴν ἐκκίνηση τῶν ἀθλη-
τικῶν σκαφῶν γιὰ τὸν ἱστοπολικὸν
ἀγῶνα «Ὀλυμπιακὸν» καὶ Ὀμίλῶν
Κέντρου γιὰ τὴν τριγωνικὴν διαδρο-
μὴ Ἀττίνα — Ἐπίδαυρος — Φάλη-
ρον, ἐπίσκεψι τοῦ κοινοῦ στὰ κα-
ράδια, καὶ ἄλλες ποικίλες πνευμα-
τικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις
(χορὸν, τραγούδιον, κλπ.) στὸ Πα-
σαλιμάνο καὶ τὴν πλατεία Ἀλέξαν-
δρου.

Τὸ Σάββατον, 29, περιλαμβάνονται
στὸ πρόγραμμα: Ἐπίσκεψι τοῦ κοι-
νοῦ στὰ καράδια τοῦ βασιλικοῦ
ναυτικοῦ, συναυλία φιλαρμονικῆς τοῦ
Δήμου Πειραιῶς στὴν πλατεία Κο-
ρινθίου Πειραιᾶ, λαμπροφάνια ναυτι-
κοῦ γυμνασίου Πειραιῶς, ὁ «Πρω-
τεύς», ἐπίδειξι ἐσπαραγγαρίων στὸ
Πόλιον Φάληρον καὶ γιορταστικὲς ἐκ-
δηλώσεις στὴν Γλυφάδα.

Τὴν Κυριακὴν θὰ κλείσουν οἱ γιορ-
τῆς τῆς Ναυτικῆς Ἑβδομάδος μὲ ὁ-
μιλίαν σ' ὅλην τὴν χώρα σχετικὴν μὲ
τὸ ἐθνικὸ καὶ ἱστορικὸ νόημα τῆς
θάλασσας καὶ τὴν ναυτικὴν ἱστορίαν
τοῦ Ἑθνους, μὲ ἀπονόμην τιμῶν
στοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ Ναυτικοῦ καὶ
στὰ μνημεῖα τοῦ Ἀθανοῦ Ναυτοῦ,
μὲ κομπληστικὸν ἀγῶνα στὸ Φά-
ληρον κλπ.

Ἐξ ἄλλου, στὶς 12 μεσημέρι θὰ
γίνῃ ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐπαιθῶν καὶ
δελτίων στὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου,
ἐπιδείξι ἐσ

ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
(Στὸ τηλέφωνο)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: 'Εμπρός!...
ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ: 'Εμπρός!...
ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Πόιος έχει; Ο κύριος Πάλ, τοῦ οἴκου Γκομπινώ;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Όχι, δεσποινίς, κάνετε λάθος. Δὲν εἶμαι ὁ κύριος Πάλ κι' οὐτε ἔχω καμμιὰ σχέσηι με τὸν οἶκο Γκομπινώ. Λυποῦμαι πολὺ.
ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Γιατί λυπᾶστε;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Γιατί δὲν ξέρετε πόσο εὐχάριστο εἶναι νὰ σὰς καλῇ στὸ τηλέφωνο μιὰ νέα καὶ ὁμορφὴ γυναίκα.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Νέα καὶ ὁμορφή;... Καὶ ποὺ ξέρετε πὼς εἶμαι νέα καὶ ὁμορφή;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Ἡ φωνή σας, ἡ τόσο δροσερή, με κάνει νὰ μαντεύω πόσο ὠραία εἴστε... Ὅπως σας ἀκούω, νομίζω ὅτι σὰς βλέπω.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Ἀλήθεια;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Σὰς ὀρκίζομαι!

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Καλὰ, ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ μοὺ περιγράψετε τὰ χαρακτηριστικά μου;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Μοιάζετε με τὴ γυναίκα τῶν ὀνείρων μου...

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Δηλαδή;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Εἰσθε λεπτή, χαριτωμένη καὶ ξανθεῖα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Ἀκριβῶς.

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Τώρα θὰ μοὺ πῆτε καὶ σὲς πὼς φαντάζεστε ἐμένα;

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Σὰν τὸ σύζυγο τῶν ὀνείρων μου.

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Δηλαδή;

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Ψηλὸ, μελαχροινὸ καὶ λίγο γεμῶτο στὸ σῶμα, με γυαλιά με μαύρη τσιταρούα. Τὸ πέτυχα;...

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Μὲ τὸ παραπάνω! Οὐτὴ τὴ φωτογραφία μου νάχατε μπροστὰ σας δὲ θὰ ἦσαστε τόσο ἀκριβής, δεσποινίς!...

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Μπορῶ νὰ μάθω τώρα πὼς σὰς λένε;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Ἄν μοὺ τὸ ἐπιτρέψετε... Κλῶντ Λατούρ, 28 χρό-

νων, διπλωματοῦχος ἀρχιτέκτων, Ὁ. τεῖχ 447.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Κι' ἐγὼ Ἑλένη Μπουέν, 19 χρόνων, ἀνευ ἐπαγγέλματος, ὁδὸς Παυ 973.

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Μήπως εἰσάστε ἡ κόρη...

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Ναί, ἡ κόρη τοῦ τραπέζιτη.

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: (Μὲ μισοπνιγμένη φωνή): Ἀδύνατον!

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Γιατί, παρακαλῶ;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Δὲν ξέρετε, δεσποινίς, πόσο εἶμαι συγκινημένος.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Πὼς αὐτὸ;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Δὲν ξέρω πὼς νὰ δικαιολογήθω γιὰ τὴν ἀπερίσκεπῃ μου.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Καὶ ὅμως ὑπάρχει μιὰ λύσι.

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Ἀληθινά;... Θὰ σὰς ἤμουν εὐχόμενος, ἀν μοὺ τὴ λέγατε.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Ζητήστε με ἀπὸ τὸν πατέρα μου σὲ γάμο.

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Ἐγὼ νὰ τολμῶς τέτοιο πράγμα;

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Γιατί ὄχι; Κοιμήθι, χαριτωμένη, ξανθεῖα, αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ ἰδανικὸ σας;

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Σχεῖντε πὼς εἶμαι ἕνας φτωχὸς ἀρχιτέκτων;

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Τί σέχει εἶναι αὐτὸ; Τὰ ἑκατομμύρια μου μοὺ ἐπιτρέπουν νὰ κάνω τὴν ἐκλογή μου.

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Μὰ δὲν με εἶδατε ποτέ!

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Σὰς φαντάζομαι. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο... Λοιπόν, σύμφωνοι; Σ' ἕνα μῆνα θάρθετε νὰ με ζητήσετε ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Μά, δεσποινίς... ΓΥΝ. ΦΩΝΗ: Δὲ χορῶν μά... Σὰς περιμένω! (Ἡ δεσποινὶς Μπουέν κρεμεῖ τὸ ἀκουστικό).

ΑΝΤΡ. ΦΩΝΗ: Θεέ μου, τί περίεπτα εἶναι πάλι αὐτὴ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Δυὸ μῆνες ἀργότερα σὲ μεγαλοπρεπὲς μέγαρο. Ἡ δεσποινὶς Μπουέν μόνι οὐτὲ ψηλὸς, οὐτὲ μελαχροινός,

τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε σύζυγος τοῦ κ. Λατούρ)

ΕΛΕΝΗ: Πόσο με διασκεδάζει ἡ ζωή. Ὅταν σκέπτομαι πὼς ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες δὲν εἶχαμε δὴ ποτὲ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Μ' ἀγαπᾶς, Κλῶντ;

ΚΛΩΝΤ: Ἄν σ' ἀγαπῶ; Καὶ ρωτᾶ!

ΕΛΕΝΗ: Σὲ πιστεύω. Λοιπόν, ἀκουσε τί θὰ σοὺ πῶ.

ΚΛΩΝΤ: Τί τρέχει, ἀγαπημένη μου;

ΕΛΕΝΗ: Τὴν ἡμέρα, ποὺ πρωτομιλήσαμε στὸ τηλέφωνο, με κατέκτησε ἡ γοητευτικὴ, μὰ καὶ τόσο ἐπιδημιτικὴ φωνή σου. Ξετρελλάθηκα μαζί σου. Γιὰ νάμαι, λοιπόν, βέβαιη πὼς δὲ θὰ μοὺ ξεφυγῇς, σοὺ εἶπα ἕνα ψέμα... Ἄν μ' ἐβλεπες ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ μ' εὕρισκες πολὺ διαφορετικὴ... Ἦμουν τότε μιὰ μικρὴ μελαχροινὴ κι' ὀλοστρόγγυλη σὰν κουκουλῆ! Καὶ μιὰ καὶ σοὺ εἶπα τὸ ψέμα, ἀποφάσισα νὰ ἐξαντλήσω ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ γίνω ὅπως με ὀνειρευόσουν. Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἔκανα ἀτμόλουτρα, μασάζ, πορείες, ἔτρωγα φρυγανιές... Πέθαινα τὴς πείνας!...

ΚΛΑΥΔΙΟΣ: Καὶ μὲν, Ἑλένη μου!

(Μικρὴ σιωπὴ. Ὁ ἕνας κυττάζει τὸν ἄλλο στὰ μάτια. Σὲ λίγο ἡ νέα γυναίκα ἐξακολουθεῖ):

ΕΛΕΝΗ: Ἐπειτα ὁ κουρέας μου ἀνέλαβε νὰ με κάνῃ ξανθεῖα.

ΚΛΩΝΤ: Ἄν τὸ ἤξερα!... Μὰ ἤθελε τώρα ἡ σειρά μου. Νὰ σοὺ πῶ κι' ἐγὼ τὴν ἀλήθεια;

(Κοιτοστέκεται, καταπίνει με δυσκολία).

ΕΛΕΝΗ: Τί, μήπως δὲν εἶσαι διπλωματοῦχος μηχανικός;

ΚΛΩΝΤ: Δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Τὴν εὐλογημένη μέρα, ποὺ σοὺ μιλήσα στὸ τηλέφωνο ἀντὶ τοῦ κ. Πάλ, τοῦ οἴκου Γκομπινώ, δὲν ἔ-

οὔτε ψηλός, οὐτὲ μελαχροινός,

οὔτε παχουλός. Ἦμουν μέσου ἀνάστηματος, ξερακιανός κι' εἶχα μαλλιά σὰ στάχτα. Οὐτε φορούσα γυαλιά.

ΕΛΕΝΗ: Μιᾶς σοδαρά;

ΚΛΩΝΤ: Πολὺ σοδαρά. Λοιπόν, σοὺ ὁμολογῶ τώρα πὼς παρακινούμενος ἀπὸ τὴν ἰδέα νὰ σοὺ ἀρῶσω, μεταμορφώθηκα ὁλότελα. Ἐτσι ἕνα μῆνα ἔζησα τὴ ζωὴ γουρουνιού, ποὺ ὁ προορισμός του εἶναι νὰ παχύνῃ. Κοιμόμουν νωρίς, σηκώνόμουν ἀργά, δὲν ἔδωκα περιήπατο, ἔτρωγα ἀμυλῶδη καὶ ἔπινα κάθε μέρα δέκα ὡς δώδεκα ποτήρια μύρα.

ΕΛΕΝΗ: Καὶ μὲν οὐλὴ μου!

ΚΛΩΝΤ: Μὲ λυπᾶσαι, ἀγάπη μου; Κι' ἔπειτα, ποὺ λές, ἀπὸ δίαιτα εἰκοσι ἡμερῶν, ἐξακρίβωσα πὼς δὲ με χωροῦσαν πιά τὰ ρούχα μου... Τότε πῆγα στὸν κουρέα, ποὺ μ' ἔκανε μελαχροινὸ καὶ στὸν παπουτήσι, ποὺ κατάρθωσε νὰ με κάνῃ ἐξήμισυ πόντους πιδ. Ψηλὸ, χάρις στὸ παπουτσία ποὺ μοῦφτιασε!...

ΕΛΕΝΗ: Ὡ, αὐτὸ εἶναι ἠρωκὸ ἐκ μέρους σου! (Σιωπῇ).

ΚΛΩΝΤ: Γιατί εἶσαι σκεπτικὴ, ἀγάπη μου;

ΕΛΕΝΗ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς, ὅπως ἦσουν τότε, θὰ ἦσαν πολὺ χαριτωμένοι.

ΚΛΩΝΤ: Καὶ πολλές ἄλλες μοὺ τὸ εἶπαν αὐτό...

ΕΛΕΝΗ: Δὲ θὰ εἶχαν ὄδικο.

ΚΛΩΝΤ: Τὸ λές σοδαρά, ἀγάπη μου;... Ἄν τὸ λές σοδαρά, θὰ σοὺ ζητοῦσα...

ΕΛΕΝΗ: Τί θὰ μοὺ ζητοῦσες;

ΚΛΩΝΤ: Τὴν ἀδεια, νὰ βγάλω τὰ... τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν. (Βγάζει τὰ τακούνια του. Νέα σιωπῇ).

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΕΛΕΝΗ: Τί σκέπτεσαι, χρυσέ μου ἀντρούλη;

ΚΛΩΝΤ: Σκέπτομαι... σκέπτομαι πὼς κι' ἐγὼ μελαχροινὴ καὶ παχουλός. Ἐπειτα, ποὺ ἀκούω τὴν ἀντρούλη μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου, ποὺ τόσο μ' ἐνοχλοῦν τὰ τακούνια μου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΤΖΩΝ ΚΗΤΣ, ὁ περίφημος Ἄγγλος λυρικός, ὁ πῶς ἀγῶνς καὶ ὁ πῶς εὐαίσθητος ποιητὴς τοῦ 19ου αἰῶνα, γεννήθηκε τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1795 στὸ Λονδίνο. Ἦταν πρωτότοκος γιὸς τοῦ Θωμά Κήτς, ποὺ εἶχε παντρευτὴ τὴν κόρη ἑνὸς ἰδιοκτητοῦ ἀμαρτωλοῦ.

Καρπὸς ἔρωτα ὁ Τζῶν, εἶχε μέσα στὸ αἷμα τοῦ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τρυφερότητα. Ἀπὸ τὰ πρῶτα κιόλας σχολικὰ του χρόνια φανέρωσε μιὰ ἀσυνήθιστη παιδικὴ φαντασία καὶ μιὰ διάθεσις ὀνειροπολήσεως. Ὁ μικρὸς Τζῶν μετὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο δὲν ἐμοιάζε με τ' ἄλλα παιδιά, ποὺ τὰ ἀνάγκαζαν νὰ διαβάσουν. Ἐκείνος ἀγαποῦσε τὰ βιβλία του μετὰ τὸ ἴδιο πάθος ποὺ ἀγαποῦσε καὶ τὰ παιχνίδια. Τὸ παιχνίδι γι' αὐτὸν ἦταν ἕνα εὐχέλιο μάθημα, μιὰ πνευματικὴ ἀσκήσις, ποὺ τοῦ δόναε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παίρνῃ τὴν τελευταία λέξι ποὺ ἀκούγε καὶ νὰ τὴν ὁμοιοκαταληκτικὴν γελῶντας με κάποια ἄλλη.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ συγκινοῦσε ἰδιαίτερα τὸν Κήτς ἦταν ἡ ἡμέρα του. Τὴ λήστευε. Ὅταν ἐκείνη ἀρρωστοῦσε, ὁ μικρὸς Τζῶν ἔπαυσε ἕνα σπαθὶ καὶ στεκόταν ἀγρυπνῶς φρουρὸς στὴν πόρτα της, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐνοχλοῦσαν. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ σὲ στιγμὲς νευρικότητος τὴ στενοχωροῦσε, τὸν βασάνιζαν οἱ φοβερότερες τύψεις.

Σὲ ἡλικία ἐννιά χρόνων ὁ Κήτς εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χάσῃ τὸν πατέρα του σ' ἕνα ξαφνικὸ δυστύχημα. Ἡ συμφορὰ αὕτη ἦταν τὸ πρῶτο ψυχικὸ του τραῦμα. Ἡ οἰκονομεία του ἀρχισε νὰ ὑποφέρει ἀπὸ φτώχεια.

Ἐπὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦ μητέρα, κάνοντας κάθε θυσία, τὸν ἐξάλε ἐσωτερικὸν σ' ἕνα κολλέγιο. Ἐκεῖ δὲ νερὰς Κήτς διακρίθηκε, ὅχι μονάχα ὡς ἀρίστος μαθητὴς, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπέρροχος ἀδελφότης. Τὸ θαυμαστό ἐφάνηκε σῶμα του ποὺ εἶχε ἕνα κεφάλι Ἐρμῆ, ἐμοιάζε πραγματικὰ σὰν ἀρχαῖο ἀγάλματι ὀλυμπίου.

Τὸ 1810 τέλειωσε τὸ κολλέγιο καὶ μῆκε ὡς μαθητευόμενος σ' ἕνα χειρουργοῦ τοῦ Ἐντμόντον. Δὲν τὰ πῆγε ὅμως καλὰ μαζί του κι' ἀναγκάστηκε νὰ συνεχίσι τὴς σπουδῆς του στὰ νοσοκομεία Γκάτ καὶ Ἀγίου Θωμᾶ τοῦ Λονδίνου. Μὰ παρά τὴς προόδους του στὴν ἐπιστήμη, εἶναι γεγὸς ὅτι ἡ ἱατρικὴ δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ. Ἡ ὠραία παθὴς ψυχὴ του ζητοῦσε κάτι καλύτερο. Ἡ κρυφὴ τοῦ ἀγάπη ἦταν τὰ γράμματα. Ὅλες τὴς διαθέσεις ὡρες του τὴς περνοῦσε στὴς βιβλιοθήκες. Διάβαζε τοὺς κλασσικοὺς συγγραφεῖς, τὸν Σαίξπηρ, καὶ ἰδιαίτερα τὸν Σπένσερ, ποὺ ἀκούσε πᾶν του τὴ μεγαλωτέρη γοητεία. Αὐτὸς ἐμπνεῖσε τὸν Τζῶν Κήτς τὴς δημοθυρίας. Παράλληλα, ὁ Τζῶν Κήτς ἐντυπώσε σὲ κάθε καλλιτεχνικὴ διασκεδάσει. Ἀγαποῦσε τὰ θεάματα, τὸ δράμα, τὴν μουσική, τὸ ἵπποδρόμι καὶ τὸν ἀθλητισμό.

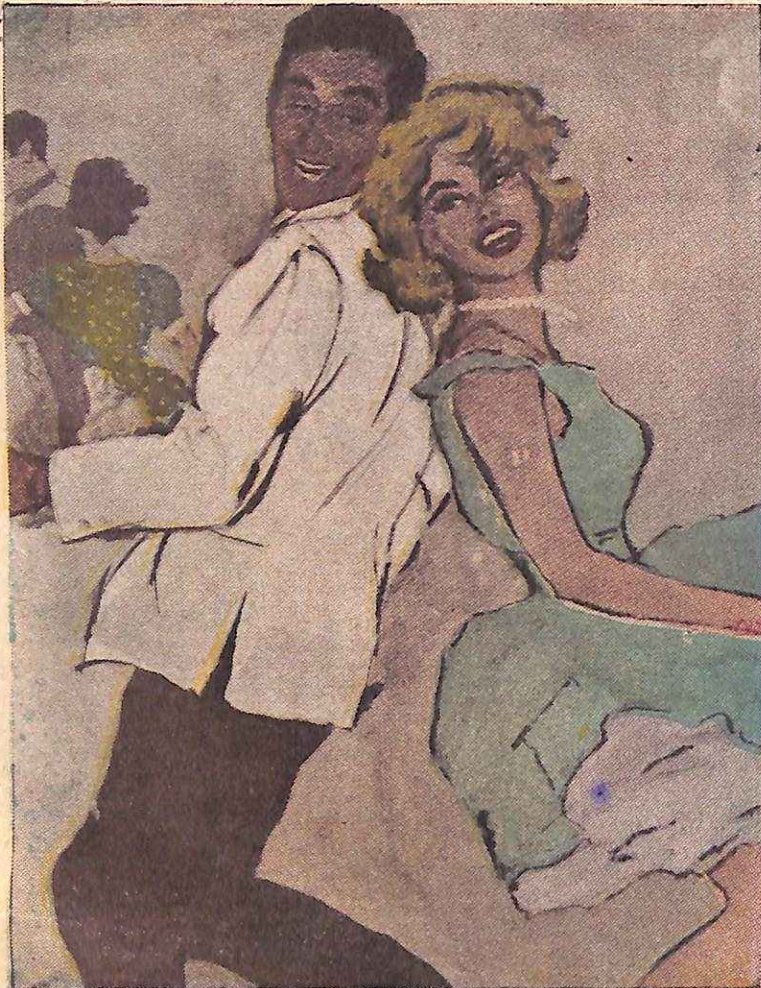
Ὅτι εἶναι ὠραῖο πνευματικὸ, ὅτι ἐκφράζει τὴ δύναμι τοῦ ἀνθρώπου, ἐνθουσίαζε καὶ συγκινοῦσε τὴν εὐγενικὴν τοῦ ψυχῆ. Ὅσο κι' ἂν εἶναι μισητὸ, ἔγραψε οἱ καυκάδες τοῦ δρόμου τοῦ θαρρὸς ποὺ προὔθησαν, τοὺς κάνει ὠραία θεάματα. Κι' ὁ πῶς κινεὶς ἀνθρώπος τὴν ὥρα τὴς μάχης παίρνει ὁμορφίαν.

Τὸ Μάρτιον τοῦ 1816 ὁ Κήτς σχετίστηκε με τὸν Λεὶ Χόντ καὶ ἀπὸ αὐτὸν γνώρισε τὸ Σέλλεϋ. Ὁ τελευταῖος ἔμεινε γοητευμένος. Δὲν τὸν θάμνωσε μονάχα ἡ ὁμορφία τοῦ Κήτς, ἀλλὰ καὶ οἱ ὠραῖοι στίχοι του.

— Ἄν ἀφοσιώθης ἀποκλειστικὰ στὴν ποίησι, τοῦ εἶπε, θὰ γράφῃς ἀριστουργήματα!...

Ἐμψυχωμένος ἀπὸ τὰ θερμὰ λόγια τοῦ Σέλλεϋ, ὁ Κήτς, ἐγκατέλειψε ὁριστικὰ τὴν ἱατρικὴ καὶ τὸ καλοκαίρι τοῦ ἴδιου χρόνου, ἔβγαλε μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ ἀφιερωμένη στὸ φίλον τοῦ Λεὶ Χόντ. Ἡ συλλογὴ αὕτη σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.

Ταυτοχρόνως ὁ Κήτς ἀρχισε νὰ μελετᾷ συστηματικὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς ποιητὰς. Ὁ νεὸς ρὸ

Γνώρισα την 'Αλίκη και χορεύαμε μαζί πολλές φορές...

Η ΖΩΗ είναι παράξενη, πάλι τε-
λείωσε! Γεμάτη παραξενιές,
πρωτοτυπίες, συμπτώσεις, που κα-
τευθύνονται όλα σε μακρινότες από
εκείνη τη μυστηριώδη δύναμη, που
λέγεται πεπρωμένο. Όμως, άκου-
στε την ιστορία μου και θα κατα-
λάβετε.

Με λένε Βασίλη Μ. και είμαι πο-
λιτικός μηχανικός. Αυτή είναι η έ-
πίσημη εργασία μου. Μα στις ελεύ-
θερες ώρες μου ασχολούμαι με τη
ζωγραφική. Αυτή αποτελεί το «χό-
μπυ» μου, ως πούμε, παρ' όλο που
κατά βάθος είναι κάτι περισσότερο
από «χόμπυ», ένα πραγματικό πά-
θος. Το δεύτερο «χόμπυ» μου —
αυτό όμως περισσότερο «χόμπυ»
παρά πάθος — είναι η μουσική. Ε-
γώ μια θαυμάσια συλλογή δίσκων,
που έχουν την ικανότητα να με βο-
ηθούν να ξεναβρίσκω την ψυχική
μου ισορροπία σε όποιονδήποτε δύ-
σκολη στιγμή.

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ,
είναι στενά συνδεδεμένη μ' ένα δι-
σκό, μ' ένα μπλوك ζωγραφικής και
μ' ένα τηλέφωνο. Καί, ακόμη — δεν
πρέπει να τις ξεχάσουμε κι αυτές,
— μ' ένα σωρό συμπτώσεις. Μα, ως
πάρω τα πράγματα με τη σειρά
τους.

Για ν' αρχίσω την ιστορία μου,
πρέπει να γυρίσω όχτω ολόκληρα
χρόνια πίσω. Σπούδαζα τότε ακόμη
στο Πολυτεχνείο και κάποια Κυρια-
κή πήγα μαζί με μια μεγάλη φοιτη-
τική συντροφιά μιά εκδρομή στο
Βουνό. Περάσαμε θαμνίσια. Παιζαμε
σαν παιδιά με τα χιόνια και γυρί-
σαμε ενθουσιασμένοι. Άλλα έχω,
την άλλη μέρα, ζήτησα με δυνατό
πυρετό και με πόνους στην πλάτη.
Η διάγνωση του γιατρού, που ήρθε
αμέσως, ήταν κάτι περισσότερο α-
πό δυσάρεστη. Επρόκειτο για μιά
πνευμονία, που μου στείχεσε άρκε-
τές βδομάδες στο κρεβάτι.

Όταν πέρασε η πρώτη κρίση του
πυρετού, άρχισα να νιώθω καλύ-
τερα, αλλά ταυτόχρονα ένοιωσα μο-

ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

ναξιά και πλήξη. Όπως ήταν φυσι-
κό, ζήτησα παρηγοριά στο μπλوك
της ζωγραφικής μου και στο πικ—
— απ με τους δίσκους μου. Μα και πάλι
ή υπήρχαν στιγμές, που η πλήξη με
βάραινε πολύ.

Άκριβώς σε κάποια από κείνες
τις στιγμές θυμήθηκα ότι δίπλα
μου, πάνω στο κομοδίνο, υπήρχε το
τηλέφωνο και μιά ιδέα λίγο σκανδα-
λιάρικη, γέννημα και θρόμμα της
πληξίας, γεννήθηκε στο μυαλό μου.
Διάλεξα έναν από τους πιο ρομαν-
τικούς και μοντέρνους ελληνικούς
δίσκους μου, «Της φαντασίας το
καράβι» του Χαριτόπουλου και τον
τοποθέτησα στο πικ—— απ. Ύστερα
σήκασα το ακουστικό και σχημάτι-
σα έναν αριθμό στην τύχη. Στην
άλλη άκρη της γραμμής ένα τηλε-
φωνο άρχισε να καλή. Περιμένα λί-
γο και επί τέλους κάποιος σήκωσε
το ακουστικό και... μια γλυκεία,
κρυσταλλινή γυναικεία φωνή, έφθα-
σε μέχρι εμένα:

— Εμπρός...
— Δεσποινίς μου, είπα βιαστι-
κά, ακούστε σας παρακαλώ αυτό το
τραγούδι, είναι για σας... Και ταύ-
τόχρονα έδωσα σε κίνησι το πικ—
— απ και πλησίαξα σ' αυτό το άκου-
στικό. Ο δίσκος άρχισε να γυρί-
ζει, οι πρώτες νότες, τα πρώτα λό-
για, φτερούγισαν στο δωμάτιο.

«Της φαντασίας το καράβι θά σαλ-
— (παρά)
— φεύγουμε απόψε στών φώτων το νησί

Ενα τραγούδι - Μια ιστορία

χλωμός πιλότος μας θα είναι το φε-
ναύτης εγώ και πλοίαρχός του θάσαι
(σού!...)

Όταν το τραγούδι τελείωσε, ξα-
νάφερα το ακουστικό σ' ατί μου.
Η άγνωστή μου είχε ακούσει το
τραγούδι ή είχε κλείσει το τηλέ-
φωνο; Όχι, η γραμμή ήταν σιωπη-
λή, σημάδι ότι εκείνη βρισκόταν α-
κόμη στο ακουστικό. Το παιχνίδι
μου είχε πετύχει.

— Σας άρεσε το τραγούδι; ρώ-
τησα με φωνή σιγανή, παθητική.

— Μά... τί σημαίνει αυτό; Ποιός
είστε; με ρώτησε η γλυκεία γυναι-
κεία φωνή, γεμάτη περιέργεια.

— Κάποιος που σας αγαπά μι-
στικά από καιρό, απάντησα και έ-
κλεισα το τηλέφωνο.

Σημείωσα τον αριθμό της άγνω-
στης σ' ένα χαρτί και το άφησα πά-
νω στο κομοδίνο. Την άλλη μέρα,
την ίδια ώρα πήρα πάλι τον ίδιο
αριθμό, ξενακούσα την ίδια φωνή,
το πικ—— απ ξανάπαιξε το ίδιο τρα-
γούδι. Και ύστερα εκείνη με ρώτησε
παραξενισμένη, σχεδόν με αγωνία:

— Μά... τί σημαίνει αυτό; Ποιός
είστε;

— Κάποιος που σας αγαπά μι-
στικά, της απάντησα πάλι και ξα-
νάκλεισα το τηλέφωνο.

Εκείνο το παιχνίδι με διασκέδα-
ζε και είχα σκοπό να το συνεχίσω
και ποιάς ξέρει... Ίσως αργότερα να
κατέληγε σε μιά ευχάριστη γνωρι-
μία. Η κοπέλλα εκείνη είχε μιά
φωνή τόσο γλυκεία... δε μπορούσε
παρά να είναι όμορφη, χαριτωμένη.
Μά, την τρίτη ημέρα δε μπόρεσα να
ξενακάνω το πρωτότυπο τηλεφώνη-
μά μου. Μιά καινούργια κρίσι πυρε-
τού μ' έριξε σε μιά κατάσταση νάρ-
κης από την οποία δε συνήλθα πα-
ρά μόνον ύστερα από τέσσερις μέ-
ρες.

Τότε ξεναθυμήθηκα την άγνωστη
με τη γλυκεία φωνή, το τραγούδι, το
τηλέφωνο... Μα άδικα ανασήτησα

και χαμογελαστά, από μιά μυτίτσα
πικάντικη και άνασκηνη, από δυο
μεγάλα μάτια, πλαισιωμένα από μα-
κριές βλεφαρίδες — που φανταζό-
μουν μενεξεδιά — και από μαλλιά
που έμοιαζαν σε μεταξένιο σύννεφο
— και που τα φανταζόμουν να έ-
χουν κλέψει το χρώμα τους από τα
ώριμα στάχυα.

Όταν, επί τέλους, έγινα καλά,
η ζωή με παρέσυρε και πάλι στο
γρήγορο ρυθμό της κι' εκείνη η ρο-
μαντική παρένθεσι άρχισε να ξε-
χνιέται. Έτσι τούλάχιστον νόμισα.

Χρειάστηκε να περάσουν τέσσερα
χρόνια για να παχτή η δεύτερη
πράξι του θεατρικού αυτού έργου,
πάνω στη σκηνή της ζωής.

Τέσσερα χρόνια αργότερα, σε κά-
ποιον αποκριάτικο χορό, γνώρισα
την 'Αλίκη. Από την πρώτη στιγμή
η κοπέλλα εκείνη μου θυμισε έντονα
κάτι, παρ' όλο που δε μπορούσα να
θυμηθώ τί. Κι' ύστερα, είχε μιά φω-
νή τόσο γλυκεία, που σου χάιδεσε τ'
αυτιά, σαν απαλή μουσική.

Χορεύαμε μαζί πολλές φορές και
όταν χωρίσαμε ήμουν κι' όλες έρω-
τευμένες μαζί της. Της ζήτησα να
ξενασυναντηθούμε κι' εκείνη δέχτη-
κε, ενώ τα μενεξεδιά της μάτια έ-
λαμπαν από χαρά.

Λίγο αργότερα, ενώ γυρίζα στο
σπίτι μου, στη σκέψη μου εξακο-
λουθούσε να τριγυρίζι η ερώτησι,
που με είχε βασανίσει όλο το βράδυ.
Πού είχα ξαναδεί την 'Αλίκη; Κι' αν
την είχα ξαναδεί κάπου, πώς έγινε
να μη την προσέξω, να μη την έρω-
τευθώ από τότε; Και έαφνον, καθώς
ανοίγα την πόρτα του σπιτιού μου,
θυμήθηκα! Η 'Αλίκη έμοιαζε κατα-
πληκτικά με την κοπέλλα, που είχα
σκιτσάρι τότε, πριν από τέσσερα
χρόνια, στο διάστημα της άρρώ-
στιας μου, ύστερα από την άτυχη
τηλεφωνική μου περιπέτεια... Έτρε-
ξα άμέσως στο μικρό μου στούντιο
και δεν άργησα να βρω εκείνο το
μπλوك. Η ομοιότης ήταν πραγμα-
τικά καταπληκτική. Χωρίς αμφι-
βολία, κάνοντας τότε εκείνα τα σκι-
τσά, είχα μεταφράσει το γυναικείο
ιδανικό, που υπήρχε μέσα μου.

— Άληθεια, τί πράλλα τότε!
συλλογίστηκα χαμογελάοντας. Εκεί-
νη η ωραία φωνή, που είχα έρωτευ-
θώ, δεν αποκλείεται ν' ανήκε σε
καμιά «καλλιφώνη» γεροντοκόρη...

Μιά βδομάδα αργότερα, ζήτησα
από την 'Αλίκη να γίνη γυναικά μου
και την έφερα στο σπίτι, για να
τη γνωρίσω στους δικούς μου. Και
τότε... παίχτηκε η τρίτη πράξι της
ιστορίας, η πιο παράξενη, που ήρ-
θε να συνδυάση την πρώτη και τη
δεύτερη.

Έδειχνα στην 'Αλίκη τη συλλογή
των δίσκων μου, όταν άναμεσα τους
έκείνη πρόσεξε το παλιό τρα-
γούδι του Χαριτόπουλου. Πήρε το δι-
σκό στα χέρια της, τον τοποθέτησε
στο πικ—— απ και, αφού τον άκουσε
σιωπηλά με μιά έκφρασι παράξενα
συγκινημένη, γύρισε προς το μέρος
μου και μου είπε σιγανά:

— Θα σου εξομολογηθώ κάτι Βά-
σο. Είναι το μοναδικό... αμάρτημα
της ζωής μου. Κάποτε, πριν από
χρόνια, τότε που ήμουν δεκαοχτώ
χρόνων, αυτό το τραγούδι μ' έκανε
να έρωτευθώ έναν άγνωστο, κάποιον
που μου τηλεφωνούσε καί...
— Θέλεις να πής ότι... ήσουν έ-
σύ; φώναξα σασιτισμένος, καταπλη-
κτος, χωρίς να την άφισω να τε-
λειώσω.

Εκείνη με κούταξε έκπληκτη,
σχεδόν φοβισμένη, μά δεν άργησε
να καταλάβει.

— Καί... εκείνος... ήσουν έσύ;
ψιθύρισε, ενώ τα μάτια της γέμιζαν
δάκρυα.

Βρεθήκαμε άγκαλιασμένοι και της
τά διηγήθηκα όλα. Τώρα είμαστε
παντρεμένοι από τρία χρόνια και
γιοίς μιας χαριτωμένης κορούλας.
Ζούμε ευτυχισμένοι και πιστεύουμε
και οι δυο ότι την ευτυχία μας και
την ένωσι μας τη θέλησε το πε-
πρωμένο.

ΒΑΣΙΛΗΣ Μ.
(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΛΙΣ

Η Μαρλένα και η Στέλλα φτά-
νουν στη Θεσσαλονίκη και μ' ένα
ταξί πηγαίνουν στο σπίτι, που βρι-
σκειται μακριά, στη Μονή Βλατά-
δων. Εκεί, η Μαρλένα γνωρίζει πρῶ-
τα το Δημητράκη, ένα χλωμό παι-
δί δεκα χρόνων, που είναι φιλάσθε-
νο κι' έχει ανάγκη από θεραπεία.

Ο μικρός της μιλάει για τη ζωή
του και της αναφέρει ότι έχουν έ-
να πρώτο εδάφελον, τον 'Ανδρέα,
είκοσι πέντε χρόνων, που πρόκειται
ν' απολυθί από το στρατό. Η μη-
τέρα του Ανδρέα και ο πατέρας
του Δημητράκη είναι αδελφια. Η
Στέλλα δίνει στη Μαρλένα να κα-
θαρίση μερικές πατάτες και εκείνη
πετάει τις μισές με τα φλούδια,
γιατί για πρώτη φορά έκανε μιά τέ-
τοια δουλειά. Έπειτα στρώνει το
τραπέζι. Το τραπέζομαντήλο δεν τό-
δαζε η Μαρλένα ούτε στην κουζίνα
του σπιτιού της, όσο δε γιά τα πιά-
τα, ήταν όλα διαφορετικά και
ραγισμένα. Η Μαρλένα τα βλέπει
όλα αυτά με άπογνωσι...

12ον Δέν πρόφτασε όμως
να σκεφθί άλλο κι' ά-
κούστηκε η φωνή του
Μίλτου Κοντούλη:
— Στέλλα! Τί ώρα είναι;
Κι' η Στέλλα έτρεξε στον άν-
τρα της.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Μετά λίγη ώρα, βγήκε η Στέλ-
λα με το Μίλτο Κοντούλη από
το δωμάτιο, και τον παρουσίασε
στη Μαρλένα:

— Ο πατέρας σου, Μαρλένα...
Τα μάτια της κοπέλλας κόντε-
ψαν να πεταχτούν από τις κόγ-
χες τους. Πέριμενε πώς θ' αντί-
κριζε ένα τύπο λαϊκό. Το ήξερε
καλά, πώς ο πατέρας της ήταν
σώφελ και φανατικός πώς δε θά-
βλεπε μπροστά της κανένα άρι-
στοκράτη. Πάντως, τον είχε πλά-
σει με τη φαντασία της όμορφο.
Ναί, ψηλό και λεβέντο! Όπως-
δή το Φίλιππος Βασιλιάδης ήταν
ψηλός κι' όμορφος άντρας, είχε
συνδέσει η Μαρλένα από την παι-
δική της ηλικία την έννοια του
«πατέρα» με ανάστημα και όμορ-
φιά.

Τώρα όμως μπροστά της στε-
κόταν ένας άντρας μέτριος στο
ανάστημα, σχεδόν κοντός, παχύς,
τετράγωνος, σά να του είχαν δώ-
σει μιά δυνατή γροθιά στο κε-
φάλι κι' είχε κακοπαθήσει. Οι ώ-
μοι του ήταν τετράγωνοι, η κοι-
λιά του ολόστρογγυλή, το πρόσω-
πο του ήλιοκαμένο, μαυριδερό
και αρκετά ρυτιδωμένο, αν και
δε φαίνονταν μπασμένος στα χρό-
νια. Τα μαλλιά του ήταν πολύ
μαύρα και φυσικά σγουρά, το
πρόσωπό του, ολόστρογγυλό, τα
μάτια του μαύρα και βαρύνυμα.
Φαίνονταν μάτια ανθρώπου, που
δε χορταίνει τον ύπνο. Στάθηκε
μπροστά στη Μαρλένα με το βα-
ρύθυμο ύφος του, την κούταξε μιά
στιγμή, έπειτα της έδωσε το χέρι
του (ένα χέρι πλατύ και τραγύ).

— Καλώς ώρες! της είπε
πολύ άπλα, λες και είχε γυρίσει
ή κοπέλλα από κανένα ταξιδάκι.

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ ΜΙΑΣ ΦΥΧΗΣ

«Άπλωσε το χέρι της η Μα-
λένα κι' εκείνος της τσούφισε στη
χούφτα του, απότομα, που την έ-
κανε να πονέση. Το κατάλαβε η
Στέλλα και τούκανε γελοστή την
παράτηρησι:

— Πρόσεχε, Μίλτο... Τά χερά-
κια της είναι λεπτά...

Γέλασε ο άντρας. Το γέλιο του
ήταν δυνατό, απότομο, αλλά όχι
εύθυμο.

— Ά... έχασα... η κόρη μας
είναι άριστοκράτισσα.

Έριξε έπειτα μιά ματιά της
Μαρλένας, από πάνω ως κάτω και
γύρισε στη γυναίκα του:

— Νά τη μάθης δουλειές και
νοικοκυριού... της είπε. Τα χέρια
της γυναικείας προέπει ναύαι δυνα-
τά και άξια...

— Όλα θα γίνουν, είπε μα-
λακά η Στέλλα.

Έπειτα τον κούταξε στοργικά:
— Θέλεις να φάμε; τον ρώτη-
σε. Η να περιμένουμε τα κορί-
τσια;

— Ο' άργήσουν; έκανε αυτός
ανυπόμονα.

— Όπως πάντα, στη μία.

— Αν είναι για τη μία, κα-
λά... Στις δυο πρέπει να ξεκι-
νήσω.

— Άς περιμένουμε λιγάκι...
Θέλεις να σου φτιάξω ένα καφε-
δάκι στο μεταξύ;

«Τόν κούταζε στα μάτια...»,
συλλογίστηκε η Μαρλένα.
Κι' η διαπίστωση αυτή σά να
την ευχαρίστησε. Δε θα της άρε-
σε, αν παρατηρούσε κάποια έχ-

θρότητα ανάμεσα στο ανθρώπινο.

Ο Μίλτος όμως ήταν ανυπόμο-
νος. Ενώ είπε να περιμένουν τα
κορίτσια, άρχισε να φέρνι βολ-
τες σά θηρίο στο κλουβί του και
κάθε τόσο έλεγε και ξανάλεγε:

— Άρα είναι να τα σχολάμε
τα παιδιά στη μία; Ρωτάνε αν
πεινάει κανείς ή δεν πεινάει;

Δεν ήξερε τί να κάνει, γιά να
περάση την ώρα του. Άναβε τσι-
γάρο, τσάβανε κι' έριχνε της
Μαρλένας ματιές έρευνητικές. Η-
ταν φανερό, ότι τη μελετούσε, ότι
την παρατηρούσε. Δεν έπαιρνε ό-
μως την απόφασι να της μιλήση,
να της πη μιά λέξι από τις πρώ-
τες.

Θάθελε να του πη κάτι ή κο-
πέλλα, να σπάση τον πάγο, πού-
νοιωθε ανάμεσα τους. Στά χεί-
λη της όμως δεν έρχονταν ούτε μιά
λέξι. «Ο,τι και να τούλεγε, το
καταλάβαινε πώς θα ήταν κωμω-
δία.

Κι' εκείνος δεν έδειχνε καμμία
διάθεση να της πιάση κουβέντα.
Πάγωνε σιγά-σιγά η Μαρλένα,
όσο τον έδλεπε να κάθεται άμι-
λητος, βαρύνυμος, και να καπνί-
ζη, ριχνώντας της μόνον πότε-πό-
τε μιά λοξή ματιά.

Η Στέλλα έμπαινε, έδγαυε,
έλο και κάτι έφερνε κι' έλο και
τόν καλόπαινε. Κάποια στιγμή
τούφερε ένα μεζέ από την κου-
ζίνα. Τόν δοκίμασε εκείνος, έπει-
τα γύρισε και την κούταξε. «Αρ-
πάξε η Μαρλένα τη ματιά τους.
Μιά παράξενη, έρωτική ματιά...
Ένας έρωτευμένου ζευγαριού ή
ματιά.

«Είναι τάχα ακόμα έρωτευμέ-
νοι; συλλογίστηκε. Είναι δυνατό
να είναι ακόμα έρωτευμένοι;».

Δε θα μπορούσε να όρκιστή κι'
όμως το φέρομό τους δεν ήταν
φέρομο ενός παλιού ανθρώπου.
«Εμοιασε πού πολύ με φέρομο
παράνομου ζευγαριού.

— Μη τόν συνερίεσαι τόν πα-
τέρα σου... της ψιθύρισε η Στέ-
λλα, κάποια στιγμή, παίρνοντας
την παραίμερα. Μη νομίζης πώς εί-
ναι θυμωμένος ή πώς έχει τίπο-
τε. Τέτοιος όμως είναι πάντα. Ό-
ταν δε κοιμάται καλά, όλα τού
φταίνε. Τόν τρώει η αγρύπνια.
Πολλές φορές ταξιδεύει όλη τη
νύχτα. Τρέμει η ψυχή μου. Άν
κοιμηθί στο βολάν, παει χαμέ-
νο!

— Γιατί ταξιδεύει νύχτα; ρώ-
τησε η Μαρλένα.

— Γιά να κερδίση καμμία δε-
κάρα παραπάνω. Τότε δουλεύει σε
φορτηγά. Τυχαίνουν ευκαιρίες. Τις
προάλλες έφερε ένα φορτίο μη-
λα. Ταξίδεψε όλη νύχτα... Γι' α-
υτό, να μη τόν συνερίεσαι, πού
δε μιλάει κι' είναι έτσι κατσού-
φης. Πάντως, έχει καλή καρδιά,
να τ'ό ξέρης...

«Ο πατέρας μου! συλλογίζο-
ταν η Μαρλένα. Ο πατέρας
μου!...

Και δε θάξερε να πη τί την
έκανε να πουν πού πολύ. Η σκέ-
ψη πως η Στέλλα ήταν η μητέ-
ρα της ή η σκέψη πως ο Μίλτος
Κοντούλης ήταν πατέρας της. Όσο
το συλλογίζονταν όμως, σά να έ-
παναστατούσε πιο πολύ, όταν έ-
ναγκαζόταν να φωνάξη αυτό τον
άνθρωπο, πού της φαίνονταν τόσο
ένος, «πατέρα»...

ΔΙΑΔΥΜΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

— Πεινάμε! Είναι έτοιμο το
φάι!

Από την αλλη, έδωσαν τις φω-
νές η Καίτη κι' η Ρούλα, οι δι-
δυμες.

— Βρέ ζουλοπαντιέρες! φώ-
ναξε η Στέλλα. Τι ξεφωνίζετε; Νά
σας άκούσι κι' η γειτονιά, να νο-
μίσουν, ότι σας άφινω να πεθά-
νετε της πείνας!... Όραία ιδέα θά
παρή κι' η άδελφή σας...

— Ηρθε η Μαρλένα; φώναξαν
κι' οι δυο μ' ένα στόμα.

Δυο κορίτσια ψηλά κι' αδύνα-
τα. Όχι τόσο αδύνατα σαν τόν
Δημητράκη, αλλά κοκκαλιάρικα
κι' αυτά. Θάλεγε κανείς πώς τα
ποδια τους και τα χέρια τους ή-
ταν πολύ μακρούα και δε μπορού-
σαν να τα οικονομίσουν.

Μπήκαν με φόρα στην τραπε-
ζαρία, έπειτα σταθήκαν, κάπως
απότομα, κοιτώντας την και

Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης

«Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τερπελιάζουν,
κριτικάρουνε τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...»

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Το άδύνατο το φύλο,
το άβρο και τρυφερό,
εξελίσσεται ραγδαίως
στον πεζό μας τόν καιρό
και προς έκπληξιν μεγάλην
των ανθρών των ταιαίπάρων,
συμμετέχει, τελευταίως
και σε σπείρες... λαθρεμπόρων!

Μεταβλήθη, μ' άλλους λόγους,
τού αιώνας μας ή Εύα
και παρ' ότι έχει πάντα
την... επίδειξι στη φλέβα,
την επίδειξι αφνει
την κομψή και την ωραία
κι' επιδίδεται στα έργα
τά κρυφά και τά λαθραία!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Βλέπω, πράγματι κι' άκούω,
πως στις μέρες μας τις φάλασες,
άφκετες άδοες υπάρξες
κουβαλούν λαθραίους κάλτσες
κι' ούτω πως αποδεικνύουν,
διά τρόπον άναμφιδόλου,
πως στο λαθρεμπόριό τους
είναι... «κάλτσες τού διαβόλου»!

Εηλυκά, επίσης, άλλα
κουβαλούν άπαντάς,
άτελόνιστο ούτσον
και πανόκριδα... ποτά
κι' έτσι βράζουνε τα χρόνια
και τα ήθη τά παλιά,

Διά το πιστόν:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

νούργια τους αδελφί, σά νάδλε-
παν κανένα αγαλμα!

Ενοίωσε η Μαρλένα πώς κοκ-
κίνησε κάτω από τις εξεταστικές
ματιές τους. Ήξερε πώς αυτή έ-
πρεπε να μιλήσει, κάτι να τους
πεί. Αυτή, σαν πιο μεγάλη, σαν
'Αθηνά, σαν πιο μορφωμένη. Κα-
ταλάβαινε όμως τη γλώσσα της
δεμένη. Της ήταν αδύνατο να βρή
έστω και μία φτηνή λεξούλα να
τους πεί.

Πρώτη απόφασισε να μιλήσει η
Καίτη:

— Πώς σου φαίνεται, νάμα-
στε αδερφές και να μη γνωρίζο-
μαστε τόσον καιρό... τη ρώτησε.
Και τα ματάκια της, που ήταν
μαύρα, βαθούλα και πονηρά, ά-
στραψαν με ειρωνεία.

— Θα γνωριστούμε τώρα... ά-
ποκρίθηκε, όσο μπορούσε πιο ή-
ρεμα η Μαρλένα.

— Φυσικά, θα γνωριστούμε τώ-
ρα... είπε η Καίτη.

Κι έσκασε ξαφνικά στα γέλια.
'Η Ρούλα γέλασε κι' αυτή, σαν
ήχη.

— Ξέρεις τὰ δυνάμιά μας; ρώ-
τησε η Ρούλα, ζωηρά. 'Η Καίτη...

Κι' έγώ η Ρούλα...

Σταθήκαν οι τρεις κοπέλλες άν-
τίκρου η μία στην άλλη, με άμη-
χανία. 'Ηταν φανερό πως ήθελαν
κάτι να πουν, δεν έρχονταν όμως
οι λέξεις στα χείλη τους.

— 'Ελάτε! φώναξε η Στέλ-
λα. Τό φαγητό είναι έτοιμο. Κα-
θήστε!

Κάθισαν βιαστικές στο τραπέ-
ζι και, την άλλη στιγμή, σερβί-
ρισε η Στέλλα. Οι δυο μικρές ρί-
χτηκαν στα πιάτα τους με βουλι-
μία. 'Ο Δημητράκης άρχισε να τρώ-
ει, μάλλον με τ' στανιό.

— 'Ελάτε! φώναξε ο πατέρας του, με
τό βαρύθυμο ύφος του και κάθε
τόσο του έλεγε κοφτά:

— Φάε!

— 'Ηταν φανερό όμως πώς το παι-
δί δεν είχε όρεξη. Τό παρατήρη-
σε η Μαρλένα κι' άπόρησε. Παρ'
όλη τη στενωχώρα της και την
ταραχή της, όμολογούσε στον
εαυτό της, ότι πεινούσε. Βέβαια,
τό φαγητό δεν ήταν απ' αυτά,
που είχε συνηθίσει αυτή στο σπι-
τί, όπου είχε ανατραφεί ως τώρα.

— 'Αλλά πεινούσε και τότε... χωρίς
προσπάθεια.

— 'Ο Μίλτος όμως θύμωσε με τό
γυιό του. Κάθε τόσο γύριζε, τον
αγριοκίτταζε και του φώναζε, μο-
νοσύλλαβα:

— Φάε!

Και δόστού να μπουκώνεται ο
Δημητράκης και να στριφογυρνά
μία ώρα, μία μπουκιά στο στόμα
του.

— Όταν τέλειωσαν τό φαγητό, ό

Μίλτος έφυγε άμέσως για τη δου-
λειά του. Χαιρέτησε όλους τους
άλλους μαζί, έπειτα γύρισε στη
Μαρλένα, της χαμογέλασε ανεπαί-
σθητα και της είπε:

— Γεια σου!

Τό βήμα του ήταν στερεό, βα-
ρύ κι' ακουγόταν κόμηση ώρα
στον καταφορικό δρόμο.

Μόλις έφυγε ο πατέρας, οι δι-
δυμες σά να ξεσάρρεψαν:

— Μαρλένα, φώναξαν. Θα μάς
δείξεις τὰ φορέματά σου;

— 'Ελάτε! 'Ελάτε! φώναξε ό
Δημητράκης. Τάχει όλα έξω... 'Ε-
λάτε, να δῆτε όμορφα μία φορά!

— 'Ετρεξαν κι' οι δυο στο δωμά-
τιό τους κι' έμειναν έκστατικές.

— Δικά σου είναι όλα αυτά;...
ρώτησε η Καίτη, δύσπιστα.

— Δικά μου... άποκρίθηκε ά-
πλά η Μαρλένα.

— Ύψιμα! είπε η Ρούλα.

Μπήκε κι' η Στέλλα στο δωμά-
τιο κι' άρχισε να μαλλιοτραβιέ-
ται κι' αυτή.

— Χριστός και Παναγία! Πού
θα τὰ οικονομήσουμε όλ' αυτά;...

— Ξέρεις τί σκέφτηκε; πετά-
χτηκε κι' είπε ο Δημητράκης. Να
βάλουμε καρδιά στους τοίχους κι'
ένα σχοινί, να κρεμάσουμε τα φο-
ρέματά των κοριτσιών και τὰ ρού-
χα της Μαρλένας, να τὰ βάλουμε
στη ντουλάπα.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τὰ
λόγια του κι' οι διδυμες έβαλαν
τὰ ξεφωνητά:

— Τι; Πώς τό είπες αυτό; Για
ξαναπές το!

Χωρίς να δειλιάσει, επανέλαβε
τη φράση του τό παιδί.

— Αυτό δὲ γίνεται! είπε η
Καίτη κοφτά σφίγγοντας τὰ λε-
πτά της χείλη.

— 'Αποκλείεται! επανέλαβε,
σαν ήχη, η Ρούλα.

Στέκονταν τώρα μπροστά στην
αδελφή τους, με φρούδια σιχίχτα,
με έκφρασι έχθρική.

Τις παρατήρησε καλά τώρα η
Μαρλένα.

Δὲ θα μπορούσε κανείς να τις
πή άσχημες... 'Ηταν όμως άχα-
ρες. Κάτω από τις μαυρές πο-
διές του σχολείου, τό κορμί τους
διαγραφόταν όλο γωνίες. Είχαν κι' οι
δυο τους τὰ μαύρα ζωηρά μά-
τια, που είχε κι' ο Δημητράκης,
στόμα μεγάλο, δέρμα μελαχροί-
νό. 'Εμοιάζαν, είχαν όμως και δια-
φορές. 'Ενώ της Καίτης τό δέρ-
μα ήταν λείο, της Ρούλας ήταν
όλο σπιθούρια και μπιμπίκια, κι'
αυτό την άσχημαίνε πολύ. 'Επει-
τα η Καίτη δεν ήταν κοκκαλιάρα,
άν και αδύνατη. 'Ενώ η Ρούλα
ήταν αναμφισβήτητα κοκκαλιάρα.
Και στην έκφρασι είχαν άρκετη
διαφορά. 'Η Καίτη κύτταζε ίσια,

διαπεραστικά, με άναίθεια μάλ-
λον παρά με δειλία, ενώ η Ρού-
λα κύτταζε λοξά, ντροπαλά, ίσως
κιάλας ύπουλα.

Πάντως, κι' οι δυο εναντιώθη-
καν μ' ένα στόμα στην πρότασι
του Δημητράκη.

— Τότε τί θα γίνει; ρώτησε
ό μικρός, ανήσυχος. Πού θα βάλη
τὰ ώραία της τὰ φουστάνια η
Μαρλένα;

Κυττάχτηκαν οι διδυμες και
σήκωσαν τους ώμους τους.

— Σταθήτε! είπε η Στέλλα.

Κάτι πρέπει να γίνει...

Φάνηκε να διατάζει, έπειτα γύ-
ρισε στη Μαρλένα.

— Δὲ μου λὲς της είπε βια-
στικά. Όλα αυτά τὰ φουστάνια
σου χρειάζονται έσένα;

— Άπλοδή... άποκρίθηκε η
Μαρλένα, διστακτική.

— Έθελω να πώ... 'Αν δώσης
από κανένα-δυό στις αδελφές σου,
ξαλαφρώνεις έσύ κι' εκείνες πάλι
δὲ σου παραχωρήσουν λίγη θέσι
στη ντουλάπα. 'Ετσι;

— Οι διδυμες κυττάχτηκαν, συμ-
φώνησαν, με τὰ μάτια, κι' η Καί-
τη είπε την απόφασί:

— 'Αν μὰς χάριση φουστάνια,
άλλάξει τό πράγμα...

Είχε απόφασι να τους χάριση
και κάμποςα μάλιστα η Μαρλέ-
να. 'Ετσι, όμως που της τὰ ζη-
τούσαν μ' αυτό τον έκβιαστικό
τρόπο, αίσθανθηκε μία άκατανί-
κτητη έπιθυμία να τους φωνάξει,
ότι δεν τους δίνει τίποτα. Πάλι
όμως δεν τόλμησε. Κατάλαβε πώς
ήταν μόνη κι' εκείνες ήταν δύνα-
μι... Γι' αυτό πρόφερε, με μισό
στόμα:

— Θα σὰς δώσω φουστάνια...
ότι δὲ χρειάζομαι, θα σὰς τὰ
δώσω...

Και, με ύφος άγέλαστο, χωρίς
χαρά, τους έκανε τὴ διανομή.

Οι μικρές γούρλωναν τὰ μάτια
τους. 'Αν και τους έδινε τὰ πιο
άπλά φουστάνια της, ήταν φανε-
ρό πὸς ποτέ τους, όχι μόνο δεν
είχαν φορέσει τόσο ώραία, άλλ'
ούτε και είχαν δὴ από κοντά τό-
σο χαριτωμένα φορέματα.

'Η Καίτη πέταξε γρήγορα την
ποδιά της και πέρασε ένα από
τὰ φορέματα, που της είχε χα-
ρίσει η Μαρλένα. 'Ηταν ένα ώ-
ραίο καλοκαιρινό φουστάνάκι, ρι-
γυτό, με διάφορα χρώματα. 'Ο-
ταν τό φορούσε η Μαρλένα, φαί-
νόταν θαυμάσιο. Άπάνω στο ά-
χαρο κορμί της Καίτης, όμως,
δεν έλεγε τίποτα. Πάντως, η κο-
πελλίστα ένθουσιάστηκε.

— Κύττα τί ώραία, που μου
πάει! φώναξε στη μητέρα της. 'Ε,
μαμά...

— 'Επειτα γύρισε στη Μαρλένα:

— Νομίζω πὸς έχουμε τόσο γι-
διο κορμί...

'Η Ρούλα γέλασε ειρωνικά:
— 'Ετσι νομίζεις; 'Ελεύθερα,
παιδί μου, να τό νομίζης...

— Τί δηλαδή;

— 'Η Μαρλένα είναι διπλή από
σένα!

— 'Εστριψε τὰ χείλη της άποδο-
κιμαστικά η Καίτη:

— Δεν έχει σημασία... 'Εμένα
δὲ μ' άρέσει τό πάχος!...

Κι' έρριξε μία γρήγορη, ζηλό-
φθονη ματιά στο καλοσηματισμέ-
νο στήθος της Μαρλένας, πούκα-
νε τό δικό της να φαίνεται πιο
άχαρο και πιο άσχηματίστο.

— 'Αντε! τὴ μάλωσε η μητέ-
ρα της. Δεν είναι ώρα τώρα να
δοκιμάσης όλα τὰ φορέματά. 'Αλ-
λη ώρα, νάχτες καιρό! Κάνετε
τώρα λίγη θέσι για τὴν αδελφή
σας στη ντουλάπα και πιάστε
δουλειά. Να σὰς μείνη ώρα και
για μελέτη, να μην πάτε κόστους-
ρα αύριο στο σχολείο, όπως τό
συνηθίζετε καμμία φορά...

Τότε άρχισε καυγάς ανάμεσα
στις διδυμες αδελφές. Καμμία
τους δεν ήθελε να βγάλη από τό
ντουλάπι ούτε τό πιο παλιό της
φόρεμα. Τις κύτταξε η Μαρλένα
κι' έννοιωσε την καρδιά της να
σφίγγεται κι' ένα κόμπο ν' άνε-
βαίνει στο λαιμό της. Τώρα της
φαίνονταν όλα αυτά άπίστευτα. Αύ-
τές οι δυο άχαρες μαθήτριες, που
ξεφάνιζαν κι' ήταν έτοιμες να μαλ-
λίστροβηχτούνε, λὲς κι' είχαν να
σώσουν κάτι πολύτιμο, να υπερα-
σπίσουν σπουδαία συμπερόντα.

'Ο τόνος της φωνής τους, ό κι-
νήσεις τους, οι έκφράσεις τους, ή-
ταν τόσο ένενες πρὸς τὴ δική της
ανάτροφη, πρὸς τις δικές της τίς
συνήθειες, που την έπιανε φρίκη
στη σκέψι πὸς ήταν αδελφές της.

Όταν έφτασαν οι φωνές τους
στη διαπασών, δὲ βάσταξε άλλο:

— Σωπάτε! ξεφώνισε κι' αὐ-
τή. Σωπάτε!

Τὴν κύτταξαν σαστισμένες. Έ-
τοιμες ν' άρχίσουν από κεί που
είχαν σταματήσει.

— Δὲ θέλω να βάλω τὰ φου-
στάνια μου στο ντουλάπι! πρό-
φερε η Μαρλένα, με φωνή άχρωμη.

— 'Επειτα γύρισε στη Στέλλα:

— Μπορώ να βάλω ένα καρ-
φιά στον τοίχο κι' ένα σχοινί;
ρώτησε, προσηλαθώντας να μην ά-
κουστή πολύ άπελπισμένη η φω-
νή της.

'Η λύσι αυτή φάνηκε να ίκα-
νοποιή τη Στέλλα.

— 'Αντε, γαί σου, Μαρλένα,
της είπε, χαρούμενη. Δώσε τόπο
στην όργη έσύ... Να βάλεις δυό
καρφιά στον τοίχο, ένα σχοινί και
να κρεμάσης τὰ φουστανάκια σου,

κι' έγώ θα σου βρώ ένα σεντό-
νι να τὰ σκεπάσης, να μη σκα-
νίζονται. 'Ετσι, δὲ θα σου τα-
λακώνωνται κιάλας.

Όταν, μετά λίγη ώρα, είδε η
Μαρλένα τὰ ώραία της φορέμα-
τα, τό ένα άπάνω στο άλλο στο
σχοινί, κολλημένα στον τοίχο, πα-
ρά λίγο να ξεσπάσει σε κλάμα.

'Η Στέλλα όμως μπήκε θριαμ-
ευτικά:

— Νά και τό σεντόνι! της
είπε.

Πήρε τό σεντόνι στα χέρια της
η Μαρλένα, τό ξεδίπλωσε και κοκ-
κάλωσε. 'Ηταν ένα χιλιόμπαλω-
μένο και κιτρινωμένο σεντόνι,
ένα πράγμα, που δὲ μπορούσε να
τό φανταστή η Μαρλένα πὸς ή-
ταν δυνατό να υπάρχει σε στίπτι
ανθρώπων. Παρατήρησε η Στέλ-
λα τον άποτροπισμό της και
κάγχασε:

— Μαρλένα μου, καλύτερο δὲν
έχω να σου δώσω!... Τί ήθελες,
κανένα καινούργιο; Αυτό κανει τη
δουλειά του... 'Αν σ' άρέσει... Άλ-
λοίωτικά, άσε έτσι τὰ σουχα σου,
να σκονίζονται...

Δίχως λέξι, πήρε η Μαρλένα
τό σεντόνι, τόριξε άπάνω στα
φορέματά της. Κι' έπειτα γύρισε
άλλού τὰ μάτια της για να μην
τά βλέπη... Είχε την έντύπωση
πὸς μ' αυτό τό κιτρινωμένο και
χιλιόμπαλωμένο σεντόνι, σαβάνω-
νε την ευτυχία της.

Πίσω από την πλάτη της, η
Στέλλα κοιλούσε τό κεφάλι ά-
ποδοκιμαστικά. Δεν ήθελε όμως
να τὴς κἀν παρατήρησι πια.

ΠΡΩΤΟΓΝΩΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

— 'Αντε! Κουνήθηκε! Περνάει
ή ώρα!...

'Η φωνή της Στέλλας, τραγιά,
έπιτακτική, άκούστηκε ανάμεσα
στα κορίτσια, σαν σάλπισμα. 'Η
Μαρλένα, σά να ζυγνισσε από ο-
νειρο. Είχε ξεχαστή, κυττάζοντας
τό κομμελασμένο σεντόνι. 'Η Καί-
τη κι' η Ρούλα, σὲ μία γωνιά,
θαύμαζαν τὰ φορέματά, που τους
είχε χάρισει η μεγάλη τους α-
δελφή. Μόλις άκουσαν τὴ φωνή
της μητέρας τους, τὰ πέταξαν κι'
έτρεξαν κοντά της, με ύφος έ-
νοχο.

— Ρούλα, πρόφερε η Στέλλα
κοφτά, η σειρά σου σήμερα να
πλύνεις τὰ πιάτα. Γρήγορα! Και
καλά, όχι τσαπατσουλές, γιατί,
κακομοίρα μου, αν δὲ τέτζερη
βρώμικο, δὲ στον τρίψι του μού-
ρη, για να ξέρης... Και κύττα
μην πιάσεις να πλύνεις πιάτα χω-
ρίς ποδιά... Τ' άκούς;

— Ξέρω, ξέρω... άποκρίθηκε με
τό κάπως ύπουλο, κάπως ναυρό,
άλλά συγχρόως ίσως και κακό
ύφος της η Ρούλα.

Κι', έξαφνίστηκε στην κουζίνα.
'Η Στέλλα γύρισε στην άλλη:

— Καίτη! Πάρε τὴ σακού-
λα της αγοράς έσύ και τρέχα στο
μακάλλι.Θέλουμε ένα σωρό πράγ-
ματά... Πιάσε και γράφε.

Πήρε η κοπελλίστα χαρτί και
μολύβι κι' η μανά άρχισε να της
υπαγορεύει ένα όλόκληρο κατάλο-
γο από φωνία. 'Εκείνη όμως πού-
κανε έντύπωση της Μαρλένας, ή-
ταν οι ποσότητες. Γραμμάρια από
κάθε είδος! Στο σπιτί του Βα-
σιλειάδη τάπαιρναν όλα σχεδόν
σὲ μεγάλες ποσότητες, ροδείες...
'Εδώ τους φαίνονταν πολύ φυσικό
ν' αγοράζουν τ' άπολύτως αναγ-
καία για την ήμερα. Δὲ μπορούσε
να τό εξηγήσει αυτό, κι' αν είχε
περισσότερο θάρρος, θα ρωτούσε.
'Αν είχε όμως περισσότερη πεί-
ρα, θα καταλάβαινε πὸς ήταν τὰ
φώνια του μεροκαματιάρη, του
αυθόωπου, που ζή μέρα με την
ήμερα...

— Λοιπόν, να φύγης άμέσως,
φώναξε η Στέλλα στην Καίτη.
'Εγώ πάω να πλύνω. 'Εχω βάλει
τὰ ρούχα να μουσκεύουν. Και κύτ-
τα καλά μην άργήσης!

Επίμαχοι δίχλοι

ΜΟΡΦΩΣΙΣ... ΠΛΟΥΣΙΑ

Τῶν γονέων η δόλτης ζωηρός μελαγχολεί,
γιατί έγγραφε και στον Τύπον κι' έννοιισθη στη Βουλή,
ότι υπάρχουν στον καιρό μας και βιβλία σχολικά,
τὰ όποια είναι γεμάτα από... λάθη κλασσικά!

Κι' όμως άδικα, νομίζω, τὸ κοινὸν άνησυγεί
και νὰ πείσει πρέπει, μάλλον, της φυλής μας τὰ «βλαστήρια»,
ότι έπαψε να είναι η Παιδεία μας... φτωχή,
άφοι και μεσ' στο βιβλίο βρίθουν τὰ «μαργαριτάρια»!

ΕΙΔΙΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ

Πορωμένος «τέντυ-μπόξ» και θαυσὸς ὑπὲρ τὸ δέον,
που άρέσκεται να κἀν τον νευτοπαλληκαρά,
έπετέθη κατὸ τρόπον άπειρίγραμμα γυδαίου,
για ν' άλείψει με... γυαυοῦτι γηραιὸν περσιτερά!

Όμως η άστυνομία άσφαλὼς θα τὸν άδράξη
και χρειάζεται να κἀν τον γερό να τὸν ταραξή
για νὰ πᾶν να θυμάται τὸ γυαυοῦτι τι έστι
και να μᾶνη, εν τὰ ἅμα, τι θὰ πὴ κοπανιστή!

ΤΕΡΜΑ ΣΤΑ ΒΑΣΑΝΑ...

Όσοι πάγε στοιδαγμένοι μέσα στο λεωφορεία
κι' όσοι ὤφιστανται στη στάσι φοβερὴ ταλαιπωρία,
θ' άποφρευγουν εἰς τὸ μέλλον καθε βάσανα και πόνον,
γιατί έτέθη εν λειτουργία τὸ «κουτί τῶν παραπονών»!

Έν δικαίω, έπομένως, οι πολίται χαχανίζουν
γιατί οι λεωφορευοῦνι πάντα θα μέν βασανισμένοι
κι' οι άστοι που θα ζητήσουν να σωθοῦν απ' τὸ... κουτί,
η τρολλοῖ πρέπει να είναι, η τουλαίστων... κουτοί!

ΑΛΛΗ ΣΚΑΣΙΑ

Με την Διξ την παλαβιάρα άσολείται ο κόσμος πάλι,
γιατί πείσμα τῶνι βάλει
να μην ρίξη τὸ «έγώ» της
κι' άποωσθήποτε τον Μπάρτον να τον νάνη σύζυγο της!

Στην άπόκτησι του Μπάρτον, εν όλίγοις, έπιμένει,
γιατί ζήτημα δὲ βρίσκει φιλοτιμίου και τιμής
και με όλο μας τὸ δικηο λεμε άγανακτισμένοι:
« Άντε...μπάς» τον, βρε κυρά μου, να γλυτώσουμε κι' εμεῖς!»

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τῶν παθῶν τον ταραχόν τους οι λουόμενοι παθαίνουν,
γιατί ενὸι καχαριές με ταχτήτα γληβαίνουν,
βλεπουν πλέον και στέ κῆμα τῶν γλιῶν τῶν κοντινῶν,
έμφανισεις κι' επιδείξεις τεραστίων φαλαινῶν!

'Αλλ' οι φάλαινες δεν πρέπει νάνα αιτία πανικού
γιατί δεν καταβορβίζουν τους ανθρώπους με άπληστία,
άλλα κάνουν επιδείξεις στις άντες Σαωνινικού,
για να δώσουν τὸ «παρὸν» τους στα καινούργια καλλιστεία!

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

Συνέληφθη ο Φιλιππίτος, κατενόησε διεθνής,
διαρκῶς κομψοτυμένος κι' ὑπερμέτρος εὐγενής,
γιατί σ' έμπορευόμενος είδη χρήσιμα πουλούσε,
που τὰ έπαιονε με δόσεις και ποτέ δεν τὰ... έσοφούσε!

'Ανεξόφλητες τις δόσεις έννοούσε να κρατᾶ
και τους καταστηματαρχας συνεχῶς να εξαπατᾶ.
μὸ στής «στρογγυλάς» τώρα πλέον τὸ κελλὶ θα καταλύση,
κι' η πλουσία του η δάσι, μια για πάντα, θά... «ξοφλήση»!

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

'Εληφθῆκαν άποφάσεις κι' άλλα μέτρα ειδικά,
όστε οι συνταξιούχοι της Ελλάδος γενικά,
για τὰ δόντια τους να παῶνι γόημα να καταναλίσκουν
και δοντοθεραπείαι άνετότατη να βρίσκουν...

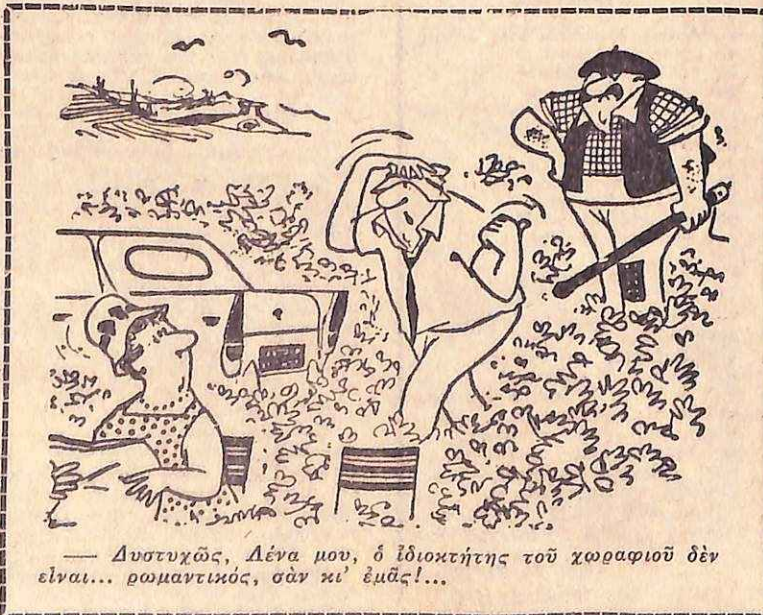
Όμως οι συνταξιούχοι και οι φτωχομισθωτοί
τήν... δοντοθεραπείαι την εὐρίσκουν πειρατή
γιατί τρέφονται, άενάως, με άσοιστολογία
και κοντεῦνι να ξεγάνουν τὴν... δοντολειτουργία!

ΨΕΥΤΟΖΩΗ, ΨΕΥΤΟΚΟΣΜΟΣ...

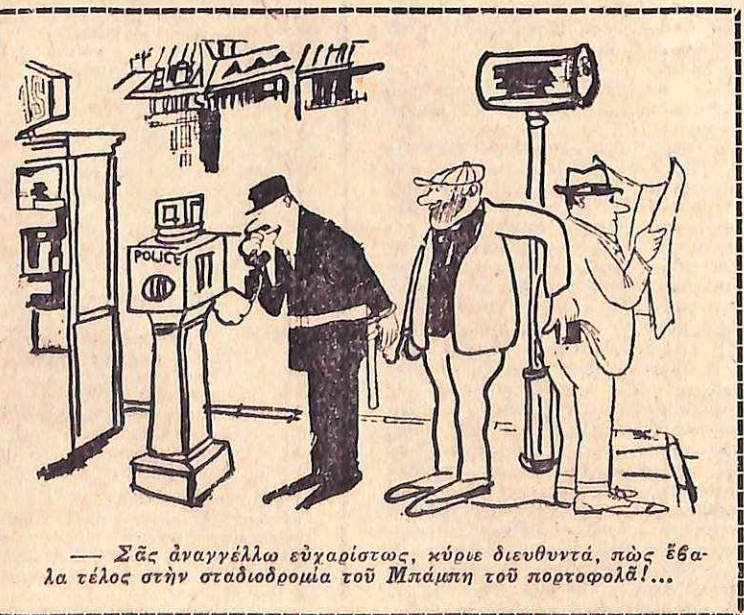
Εἰς τὸ «έντιμό» μας χρόνια, τὰ «χρηστά» και θαυμασιά,
βγῆκαν στην κυκλοφορία κι' εἰκοσάοια πλαστά,
που τὸ γνήσιο τὸ κῆμα άπολύτως σου θυμίζουν
κι' οι καπάτσι που τὰ φαντάνουν θησαυροὺς άποκομίζουν!

Φανεροὺς άσυνδοσίας, δηλαδή, επικρατοῦν
στοὺς ἀθλίους μας τὸς γρόνους και τὸς λιαν παραλόγους,
γιατί οι σύγγρονοι «φωστήρες»... εἰκοσάοια δεν κυττοῦν
και τον γού τους έχουν μόνον στοὺς... «δεκαδικούς» τὸς λό-
(γους)!

Ι. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Δυστυχώς, Δένα μου, ο ιδιοκτήτης του χωραφιού δεν
είναι... ρομαντικός, σαν κι' εμάς!...

— Σὰς άναγγέλλω ευχαρίστως, κύριε διενθυντά, πὸς έθα-
λα τέλος στην σταδιοδρομία του Μπάμπη του πορτοφολά!...

Δεν αποκρίθηκε αμέσως η Μαρλένα. Στο τέλος, πήρε την απόφαση. Ήταν αναθρεμμένη με έλευθερία, με ελίκρινα, και δε βαστούσε άλλο. "Επρεπε να ξεδιαλύνει την κατάσταση".

— Δέ μου λέτε, πρόφερε σιγανά, σάς στενοχωρεί που ήρθα... πού μ' έφεραν εδώ;...

Δεν περιμέναν αυτή την ερώτηση τα κορίτσια. Για μία στιγμή, λούφαξαν. "Επειτα κυττάχτηκαν κλεφτά, συνειδητοποίησαν με τη ματιά, όπως το συνήθιζαν.

Πρώτη αποκρίθηκε η Ρούλα:

— Ποιος σου είπε, ότι μάς στενοχωρεί;

— Μά το ύφος σας...

— "Επειδή είσαι μεγάλη κυρία, έσύ... γι' αυτό!... πετάξε γρήγορα, πεισματικά, η Καίτη.

— Γιατί είμαι μεγάλη κυρία; αποκρίθηκε, με φωνή αναμμένη, η Μαρλένα, νοιώθοντας πάλι μία άπεραντη δυστυχία. Δεν είμαι άδελφή σας; Πώς είναι δυνατόν να είμαι μεγάλη κυρία;...

— Δεν είσαι μεγάλη κυρία... διευκρίνισε η Καίτη. Κάνεις όμως σά μεγάλη κυρία...

— Δέ με χωνεύεις, Καίτη! πρόφερε η Μαρλένα, προσπαθώντας, από υπερφάνεια, ν' ακούστη αδιαφορη ή φωνή της.

— Δέ γνωρίζωστέ ακόμη! είπε, με ύφος αδιαπέραστο η μικρή.

Σώπασε η Μαρλένα. "Η ψυχή της, πού έκανε ν' ανοίξει για μία στιγμή, κλείστηκε σφιχτά, σαν τό άδρό λουλούδι, πού τό άγγίζει βάρβαρο χέρι.

Κάθισε στη γωνιά της, με τὰ χέρια σταυρωμένα, άσυνήθιστη νά μή τή λαβαίνουν ύπ' όψι, άσυνήθιστη ν' άφηνι τις ώρες νά κυλάνε άσκοπα. Οί μικρές έκαναν τάχα πώς διάδασαν. Κάθε τόσο όμως σιγοψιθύριζαν, κάθε τόσο τής έρριχναν κλεφτές ματιές. Δέ θά μπορούσε νά πη πώς ήταν έχθρικές οί ματιές τους. "Ίσως μονάχα περιέργες...

— Μά βλέπουν σαν ξένη. Σαν κάτι όλοτετα ξένο πρὸς τήν ψυχή τους.

Ήταν άρκετά έξυπνη κι' άρκετά καλλιεργημένη, γιά νά κάνει αυτή τή διατίτωση.

— Ίσως, άν κατάφερα νά κάποιον τρόπο νά κερδίσω τήν έμπιστοσύνη τους, νά μ' άνοιγαν κι' αυτές τήν καρδιά τους. Άλλά πώς;

Είχε βρή, από τήν πρώτη στιγμή, χωρίς δυσκολία, τό δρόμο γιά τήν καρδιά του μικρού της αδελφού... Άλήθεια, όμως, αυτή είχε βρή αυτό τό δρόμο, ή ό ίδιος ό μικρός τήν είχε πάρει από τό χέρι, τήν είχε όδηγήσει;

— Αυτός! Είναι ένα αξιολάτρευτο παιδάκι. Αυτός μου φέρθηκε από τήν πρώτη στιγμή σαν σε άληθινή άδελφή του. Αυτές όμως κλείνονται στόν έαυτό τους. Κι' έγώ μένω μόνη, μόνη!...

Με τρόμο τής ένοιωσε ένα κόμπο ν' άνεβαινει στό λαιμό της. Πεταχτηκε, έφυγε τρεχάτη από τήν τροπέλαρία, έτρεξε στήν κρεβατοκάμαρα. Κι' εκεί, έσφιξε τις γροθιές της άπάνω στό μάτι της, γιά νά έμποδισι τὰ δάκρυα.

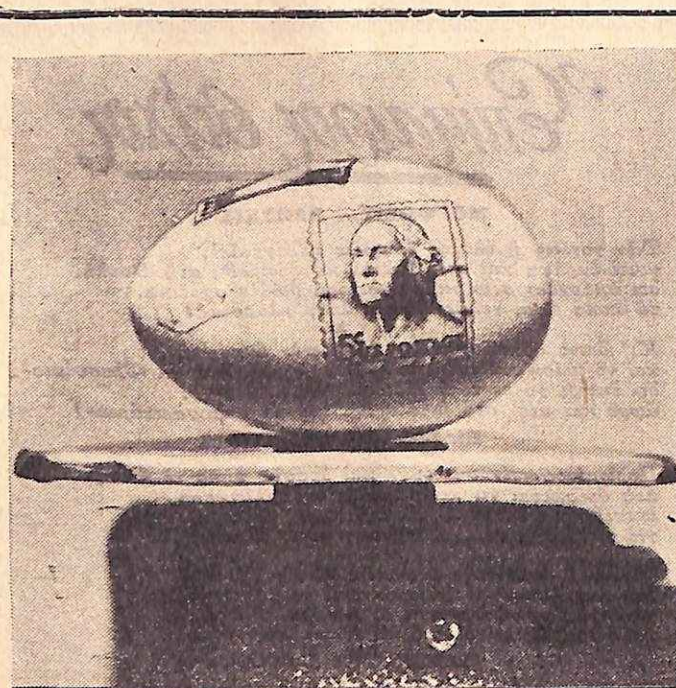
Δεν κύλησαν δάκρυα στό μάγουλά της. Στάλαξαν όμως μέσα στήν καρδιά της.

— Οέέ μου! Δέ θά τό βαστάξω... Πρώτη βραδυά, και με πιάνει κιόλας τρέλλα... Γιατί!...

Θάθελε νά πέσι στό κρεβάτι της, νά έσπασή σε κλάμα.

— Τί κακό έκανα στή ζωή μου; Θέέ μου, γιατί αυτή ή σκληρή τιμωρία; Τί θ' άπογίνη μ' έμένα; Θά τρολλασθώ εδώ μέσα... Θά τρολλασθώ...

Τό σκοτάδι άρχισε νά τυλίγη τήν πόλι. Καθώς έρριξε τή ματιά της από τή μπαλκονόπορτα, πέρα στή θάλασσα, είδε μυριάδες φώτα, πού άναβαν στήν πολιτεία,

ΤΟ ΑΥΓΟ ΠΟΥ ΕΣΤΑΛΗ... ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΣ

Τό αύγό αυτό έστάλη ταχυδρομικά από τή Λούισιαν των 'Ην. Πολιτειών, με κανονικό γραμματόσημο και διεύθυνσι άποστολέα— και παραλήπτη. Τό παράξενο αυτό ταχυδρομικό δέμα προοριζόταν γιά τό στρατιώτη Πήτερ Ράιτ, πού ύπηρετεί στό φρούριο Νέκ, στό Κεντάκυ, σε άπόσταση 30 μιλίων από τή Λούισιαν. Τό αύγό πάντως έστάλη με όλες τις δυνατότες προφυλάξεις στήν πλησιέστερη με τό φρούριο πολιτική. "Η ταχυδρομική ύπηρεσία είδοποίησε τότε τόν Πήτερ Ράιτ ότι ένα εύθραυστο δέμα έρισκόταν στή διάθεσή του στό ταχυδρομείο. "Ο στρατιώτης πήρε μία άδεια και πήγε νά παραλάβη τό... αύγό του, τό όποιο έφτασε έτσι στά χέρια του σωσά και άλλάξες.

Στήν 'Αθήνα, όταν έβλεπε τὰ φώτα ν' άνάβουν τή νύχτα στό σπίντιο, ένοιωθε πάντα κάποια συγκίνηση. Τής φαινόταν πώς τής έστελναν κάποιο μυστικό μήνυμα τὰ φώτα εκείνα:

— "Εδώ είμαστε! "Εδώ άναψαν τὰ φώτα κι' άρχίζουν τή βραδυή τους τή ζωή άνθρωποι σαν κι' έμένα...

Όπως έβλεπε τὰ φώτα ν' άνάβουν στήν 'Αθήνα, φανταζόταν πάντα όμορφα σπίντια, περιποιημένα, σαλόνια όλόφωτα, γυναικες κάλοντυμένες. "Άλλες έτοιμάζονταν γιά έξω, γιά τό θέατρο, γιά τόν κινηματογράφο, γιά καμιά δεξίσι, άλλες έρριχναν τήν τελευταία ματιά στό σαλόνια τους, ξεξαστικά, άν ήταν όλα έν τάξει, γιά νά δεχθούνε τόν κόσμο...

"Άλλες φορούσαν τις κομψές τους μεταξωτές και βελουδένιες ρόμπες, κι' έτοιμάζονταν νά περάσουν μία ήρεμη βραδυά μέσα στό σπίντιο τους, μπροστά στό ραδιόφωνο ή βυθισμένες σε μία μαλακή πολυθρόνα, μ' ένα ενδιαφέρον βιβλίο στό χέρι.

Αυτή τή σημασία είχαν γιά τήν πλούσια κοπέλλα τὰ βραδυά φώτα τής 'Αθήνας. "Ο κόσμος της τής έστελνε μηνύματα... "Εδώ όμως!...

Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

— Βέβαια, έβλεπε μέγαλα και στή Θεσσαλονίκη. Περήφανα παλάτια, πού ώρθωναν τό μοντέρνο τους όγκο αλαζονικά μέσα στό μαυροματωμένο δειλινό. Γύρω της όμα του δειλινού... Γύρω της όμα του δειλινού...

καρδιά της πάγωνε. "Απόφευγε νά ρίψη τὰ μάτια της στόν τοίχο, όπου τό κορελιασμένο σεντόνι έκρυβε τὰ όρώα της φουστάνια.

— "Η Στέλλα άπλωνε τώρα κάτω, στό κηπάκι. "Εβλεπε τή σκιά της ή Μαρλένα, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, από τή σκάφη, στό σχολινά, πού τὰ είχε θέσει στό δέντρο. Τό βήμα της ήταν ζωηρό, ένεργητικό.

«Δεν κουράστηκε τόσες ώρες στή σκάφη», συλλογιότηκε γιά μία στιγμή ή Μαρλένα.

Παράξενο όμως, άντί νά νοιώσει κάποια συμπίπνιση γιά τή μάννα της, πού κουραζόταν τόσο, σά νάνοιωθε μία έχθρότητα γι' αυτή. Στο τέλος, όλες οί σκέψεις της ξεδιαλύθηκαν, καταστάλαξαν:

— Γιατί μ' έφερε εδώ; Γιατί θέλησε νά με βασανίση κι' έμένα. Γιατί με μισεί... Μόνο από μίσος μ' έφερε... Άλλά γιατί με μισεί;

Τήν πήρε τό παράπονο. Δέ μπόρεσε ν' άντισταθί πιά στήν απόγνωση, πού κύκλωνε τήν ψυχή της. "Εσκυψε τό κεφάλι της στό γόνατά της κι' άρχισε νά κλαίη σιγανά, άπελπισμένα.

«ΕΙΣΑΙ ΟΝΕΙΡΟΠΑΡΜΕΝΗ»

— Τί κάνεις αύτού; Γιατί κλαίς;

— Άνυπόμονη, δυνατή, άκούστηκε πάνω από τό κεφάλι της ή φωνή της Στέλλας, πού τήν έκανε ν' ανατριχίλα...

Πεταχτηκε, σκούπισε τὰ μάτια της βιαστικά, ένοχα.

— Τί σ' έπιασε; άπόρησε ή γυναίκα. Στάθηκε τίποτα;... Μήπως ό άδελφός σου;...

— Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε ή Μαρλένα, προσπαθώντας νά στερεώσει τή φωνή της.

— Τότε, λοιπόν;... "Αντε, άντε, Μαρλένα... Είσαι όνειροπαρμένη... Σε συνήθισαν νά ζής μέσα σε όνειρα... Άκουσε, όμως, κόρη μου, άκουσε και πρόσεξε καλά τὰ λόγια μου: "Εκείνη ή ζωή, πού ζούσες εκεί, ήταν ψεύτικη... "Η άληθινή ζωή είναι τούτη δώ...

— Τότε, λοιπόν;... "Αντε, άντε, Μαρλένα... Είσαι όνειροπαρμένη... Σε συνήθισαν νά ζής μέσα σε όνειρα... Άκουσε, όμως, κόρη μου, άκουσε και πρόσεξε καλά τὰ λόγια μου: "Εκείνη ή ζωή, πού ζούσες εκεί, ήταν ψεύτικη... "Η άληθινή ζωή είναι τούτη δώ...

— Τότε, λοιπόν;... "Αντε, άντε, Μαρλένα... Είσαι όνειροπαρμένη... Σε συνήθισαν νά ζής μέσα σε όνειρα... Άκουσε, όμως, κόρη μου, άκουσε και πρόσεξε καλά τὰ λόγια μου: "Εκείνη ή ζωή, πού ζούσες εκεί, ήταν ψεύτικη... "Η άληθινή ζωή είναι τούτη δώ...

— Τότε, λοιπόν;... "Αντε, άντε, Μαρλένα... Είσαι όνειροπαρμένη... Σε συνήθισαν νά ζής μέσα σε όνειρα... Άκουσε, όμως, κόρη μου, άκουσε και πρόσεξε καλά τὰ λόγια μου: "Εκείνη ή ζωή, πού ζούσες εκεί, ήταν ψεύτικη... "Η άληθινή ζωή είναι τούτη δώ...

— Τότε, λοιπόν;... "Αντε, άντε, Μαρλένα... Είσαι όνειροπαρμένη... Σε συνήθισαν νά ζής μέσα σε όνειρα... Άκουσε, όμως, κόρη μου, άκουσε και πρόσεξε καλά τὰ λόγια μου: "Εκείνη ή ζωή, πού ζούσες εκεί, ήταν ψεύτικη... "Η άληθινή ζωή είναι τούτη δώ...

— Τότε, λοιπόν;... "Αντε, άντε, Μαρλένα... Είσαι όνειροπαρμένη... Σε συνήθισαν νά ζής μέσα σε όνειρα... Άκουσε, όμως, κόρη μου, άκουσε και πρόσεξε καλά τὰ λόγια μου: "Εκείνη ή ζωή, πού ζούσες εκεί, ήταν ψεύτικη... "Η άληθινή ζωή είναι τούτη δώ...

— Τότε, λοιπόν;... "Αντε, άντε, Μαρλένα... Είσαι όνειροπαρμένη... Σε συνήθισαν νά ζής μέσα σε όνειρα... Άκουσε, όμως, κόρη μου, άκουσε και πρόσεξε καλά τὰ λόγια μου: "Εκείνη ή ζωή, πού ζούσες εκεί, ήταν ψεύτικη... "Η άληθινή ζωή είναι τούτη δώ...

— Τότε, λοιπόν;... "Αντε, άντε, Μαρλένα... Είσαι όνειροπαρμένη... Σε συνήθισαν νά ζής μέσα σε όνειρα... Άκουσε, όμως, κόρη μου, άκουσε και πρόσεξε καλά τὰ λόγια μου: "Εκείνη ή ζωή, πού ζούσες εκεί, ήταν ψεύτικη... "Η άληθινή ζωή είναι τούτη δώ...

— Τότε, λοιπόν;... "Αντε, άντε, Μαρλένα... Είσαι όνειροπαρμένη... Σε συνήθισαν νά ζής μέσα σε όνειρα... Άκουσε, όμως, κόρη μου, άκουσε και πρόσεξε καλά τὰ λόγια μου: "Εκείνη ή ζωή, πού ζούσες εκεί, ήταν ψεύτικη... "Η άληθινή ζωή είναι τούτη δώ...

ή δική μας... Δέ μου λές, τί έκαγες τὰ βράδια στό σπίντι σου;... Μιτορείς νά μου πής;...

Δίστασε ν' αποκρίθ ή κοπέλλα.

— Θά σου πώ εγώ!... φώναξε ζωηρά ή Στέλλα. Τά ξέρω... Δεν έζησα κι' εγώ τόσον καιρό σ' αυτό τό σπίντι;... Γλέντι και τεμπελιά... Μόλις σουρούπωνε, ή κυρία Κλάρα δεν είχε άλλη έγνοια παρά νά διαλέξη ποιά τουαλέττα θά φορέσει...

— Στέλλα... "Ελα εδώ, σε παρακαλώ!

Προσπαθούσε νά πάρη τό άριστοκρατικό ύφος της κυρίας Βασίλειδου κι' ήταν τόσο άποκρουστικά κωμική σ' αυτή της τήν προσπάθεια, πού της έρχόταν της Μαρλένας νά ξεφωνισή...

— «Στέλλα, συνέχισε στόν τόνό της ή γυναίκα, άνοιξε τή ντουλάπα μου. (Βλέπεις της έκανε κόπο ν' άνοιξη τή ντουλάπα της). Γιά πάρε τό μαυρό μου μεταξωτό... "Όχι αυτό, τό άλλο... Στάσου... όχι... δέ θά βάλω αυτό άπόψε... Άν έβαζα τό μπροκάρι;».

Γέλασε σκληρά ή Στέλλα.

— Τά ξέρω αυτά!... Με παίδεψε μία ώρα, μ' έβαζε κι' έμένα νά σπάω τό κεφάλι μου νά βρώ ποιά φουστάνι έπρεπε νά φορέσι. Αυτή ήταν ή μεγάλη της ή έγνοια... Κι' έπειτα, ώρες στό τηλεόφωνο, νά κλείση ραντεβού με τό κομμωτήριο, με τή μοδίστρια της, με τις φίλενάδες της... "Όλη της ή μέρα περνούσε έτσι...

Μιλούσε με κακία κι' ή Μαρλένα ένοιωθε τό θυμό νά βράζει μέσα της. Στο τέλος, δέ βάσταξε:

— Κάνεις λάθος! τής φώναξε άγρια, Είχε κι' άλλες φροντίδες ή μητέρα μου!

— Δέ θέλω νά τή λές πιά μητέρα σου... τή διέκοψε άυστηρά ή Στέλλα.

— Κι' εγώ δέ θέλω νά μιλάς άσχημα γι' αυτήν...

— Λέω τήν άλήθεια... Είχε και σοβαρότερες άσχιολίες. "Όταν ήμουν μικρή, με βοηθούσε στό μαθήματα, στεκόταν πάντα άπάνω από τό κεφάλι μου. "Επειτα με πήγαινε περίπατο... "Επειτα, όταν μεγάλωσε, έτρεχε στό φιλικό-θρονηκά... Περνούσε ώρες γιά νά κινή τό καλό.

— "Εστριψε τὰ χείλη της είρωνικά ή Στέλλα.

— Τά ξέρω, τά ξέρω... "Όλες αυτές οί μεγάλες κυρίες, πού δεν ξέρουν πώς νά σκοτώσουν τήν ώρα τους, πώς τάχα σού φιλικόθρονηκά... "Από τὰ λεφτά, πού μαζεύουν γιά τὰ όρφανά, χαρτζηλικιώνονται πρώτα-πρώτα αυτές οί "ίδιες...

Τὰ μάτια της Μαρλένας σπίνθισαν:

— Ψέμματα! Ποτέ!

— Όσο γι' αυτό, θά μπορούσε νά πάρη όρκο.

— Καλά, καλά, είπε άνυπόμονα ή Στέλλα. Δεν υπάρχει λόγος νά τσακώσουμε γι' αυτό. Δέ μου λές, όμως, έτσι θά κάθεται εδώ μονάχη και θά κλαίς τή μοίρα σου;

— Άφού μ' έφερες εδώ, βόγηξε με άπελπισία ή Μαρλένα.

— Σ' έφερα, επειδή είσαι παιδί μου, Κι' άν δέ σου είχε διληθιριάζει τήν ψυχή σου εκείνη, θά καταλάβαινες τήν καρδιά σου νά χτυπά γιά μένα, γιά τήν άληθινή σου μάννα.

— "Εσφιξε τὰ χείλη της ή Μαρλένα και δεν αποκρίθηκε. "Η Στέλλα σήκωσε τούς ώμους της:

— Δεν πειράζει... Κάποτε θά καταλάβεις, ότι τόκανα γιά τό καλό σου. Τώρα δεν τό νοιώθεις άκόμα. "Αντε μονάχα, Μαρλένα... "Ελα νά με βοηθήσεις... Θέλω νά καταλάβεις ένα πράγμα: "Εδώ δουλεύουμε, δουλεύουμε όλοι. Δέ μπορείς νά κάθεται έσύ με στα-

— Νά με πές... είπε ό μικρός, χωρίς ένθουσιασμό.

— Μά τί λεφτά; Μά τί λεφτά;... Βόγγηξε ή γυναίκα.

Και τὰ μάτια της σά νά στραφικαν έρωτηματικά στή Μαρλένα.

— "Ενοιωσε ή κοπέλλα τήν ερώτηση της ματιάς αυτής, κι' άντί νά μαλακώση ή καρδιά της, σά νά σκληρυνε. Δεν ύπήρχε αμφιβολία. Τὰ μάτια της μητέρας της ζητιάνευαν, τή ρωτούσαν, ζητούσαν τή βοήθειά της. "Η ψυχή της όμως κλείστηκε, διπλοκλειδώθηκε.

— "Αχ, άχ! αναστέναζε ή Στέλλα. Χρόνια της ζωής μου μούχει φάει ή άρρώστεια σου, Δημήτρη...

— Μά δεν είμαι άρρωστος, διαμαρτυρήθηκε τό παιδί.

Κούνησε ή μάννα τό κεφάλι της:

— "Ετσι μόνος λένε... παρηγορία στόν άρρωστο, ώστου νά βγή ή ψυχή του.

— "Επειτα πήρε τήν άπόφαση νά

ρωμένα χέρια. Δεν είναι σωστό... Κι' έπειτα, δεν πρέπει νάχης καιρό νά συλλογιέσαι... Τά περασμένα πάνε, πέθαναν... Πέθαναν, τ' άκούς; Άν τό βάλης καλά στό μυαλό σου αυτό, θά είσαι πιο εύτυχισμένη...

— "Εσφιξε τὰ χείλη της σκληρά ή Μαρλένα και κύτταξε τή μητέρα της, χωρίς χαμόγελο.

— Τί θέλεις νά σου κάνω; τή ρώτησε στεγνά.

— "Ελα στήν κουζίνα... Δουλειά δέ λείπει, ένοια σου!

Τήν έβαλε ή Στέλλα νά κόψη σαλάτα γιά τό βράδυ, νά τή βοηθήσει χίλια-δυό μικροπράγματα. "Η Μαρλένα ένοιωσε τό μυαλό της νά σταματά. Κάθε τόσο έλεγε πώς πάει, τελειώσαν πιά οί δουλειές της κουζίνας, κάθε τόσο όμως ή μητέρα της της ξεφούρνιζε και κάτι άλλο...

Πρώτος γύρισε στό σπίντι ό Δημητράκης. "Ηταν χαρούμενος κι' έτρεξε στήν κουζίνα κατ' ευθείαν στή Μαρλένα.

— Τά καταφέρνεις; τή ρώτησε γελαστός.

Τού χαμογέλασε άχνά ή κοπέλλα.

— Κάτι προσπαθώ νά κάνω...

— Πώς δεν τὰ καταφέρνεις; φώναξε ή Στέλλα. Κουλή είναι, ή κουζίνα; Τά καταφέρνει μία χαρά, φτάνει νά θέλη! "Εσύ πώς τὰ πήγες στό σχολείο; Σε σήκωσε ό δάσκαλος;

Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του ό μικρός.

— "Όχι; Γιατί; Δεν έπρεπε νά σε σπκήσει σήμερα;

— Ναι, αλλά...

Δίστασε ό Δημητράκης.

— "Αντε, λοιπόν, λέγε! ξεφώνισε ή μητέρα του. Τί στάθηκε πάλι;

— Νά... μ' έπιασε ζάλη... έίπε συννεπαλμένα τό παιδί.

Τό αίμα άνέθηκε στό μάγουλά της Στέλλας. "Ενας κόμπος άρχισε νά παίζη στό λαιμό της:

— Σ' έπιασε ζάλη; Πώς σ' έπιασε ζάλη;

— Ξέρω κι' εγώ... γέλασε τό παιδί. "Εκεί πού καθόμουν στό θρανίο, νόμισα πώς έφευγε τό πάτωμα κάτω από τὰ πόδια μου...

— Παναγία μου! αναστέναζε ή Στέλλα.

Κι' έχασε τό χρώμα της.

Τήν παρατήρησε ή Μαρλένα. Τὰ χείλη της, άσπρα σιγότρεμαν, τὰ μάτια της, άγκάλιασαν τό γυίο της με άπειρη στοργή.

— "Ο Δημητράκης γελούσε νευρικά:

— Μου πέρασε, όμως, έπειτα... Πάντως, δέ με σήκωσε.

— Τί θά γίνει, μωρέ, με σένα;... αναστέναζε ή Στέλλα. Πρέπει νά σε πιάω πάλι στό γυατό, τό ξέρεις; Μας είχε πη νά σε πιάω σ' ένα μήνα και περάσανε δύο...

— Νά με πές... είπε ό μικρός, χωρίς ένθουσιασμό.

— Μά τί λεφτά; Μά τί λεφτά;... Βόγγηξε ή γυναίκα.

Και τὰ μάτια της σά νά στραφικαν έρωτηματικά στή Μαρλένα.

— "Ενοιωσε ή κοπέλλα τήν ερώτηση της ματιάς αυτής, κι' άντί νά μαλακώση ή καρδιά της, σά νά σκληρυνε. Δεν ύπήρχε αμφιβολία. Τὰ μάτια της μητέρας της ζητιάνευαν, τή ρωτούσαν, ζητούσαν τή βοήθειά της. "Η ψυχή της όμως κλείστηκε, διπλοκλειδώθηκε.

— "Αχ, άχ! αναστέναζε ή Στέλλα. Χρόνια της ζωής μου μούχει φάει ή άρρώστεια σου, Δημήτρη...

— Μά δεν είμαι άρρωστος, διαμαρτυρήθηκε τό παιδί.

Κούνησε ή μάννα τό κεφάλι της:

— "Ετσι μόνος λένε... παρηγορία στόν άρρωστο, ώστου νά βγή ή ψυχή του.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ της Βουλής των Κοινοτήτων, με τη μακρεία του περρούκα και τη μαύρη του τήβεννο, δίνει το λόγο στον αρχηγό της αντιπολιτεύσεως, Χάρολντ Ουίλσον.

Σε μικρή απόσταση κάθεται ο πρωθυπουργός Μακμίλλαν, με ύψος κουρασμένο και ανήσυχος. Η πλάτη του μόλις ακουμπάει στο πράσινο δέρμα της πολυθρόνας του και τα πόδια του, με τα γυαλιστερά μαύρα παπούτσια κουνισμένα νευρικά, ενώ στα χέρια του σφίγγει ένα μαντήλι, που κάθε τόσο φέρνει στο μέτωπό του.

Η συνεδρίαση αρχίζει μέσα σε μία νεκρική σιγή...

ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΙΣΤΟΛΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τέσσερις μήνες προηγουμένως, στην πιο αριστοκρατική συνοικία του Λονδίνου, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ένας μαύρος της Ζαμαϊκάς, πλησιάζει, με απειλητικό βλέμμα, έξω από το διαμέρισμα του γιαιτρού της μόδας Στέφεν Γουόρντ, που δίνει ένα πάρτυ. Χωρίς να διστάση, βγάζει το πι-

Άριστοτέρας: Ο πρωθυπουργός Μακμίλλαν. Σκάνδαλα και πολιτική. Δεξιά: Ο αρχηγός του Έργατικού Κόμματος Χάρολντ Ουίλσον. Έξυγανισ...

τόση ζέση! — γνωρίζεται μ' έναν πολύ σπουδαίο κύριο, πού, βγαίνοντας από τον πύργο του λόρδου Άστορ, πλησιάζει στην πισίνα, για να δη, κάτω από το

ραλγικό υπουργείο των Στρατιωτικών, αρχίζουν στενές, πολύ στενές σχέσεις... Άλλα το «μανεκέν» με την προκλητική ζωτικότητα, έχει ιδιαίτερη

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

κρίνεται το αίνιγματικό χαμόγελο του Ίδανωφ, αρχίζει ένας παράξενος και ανησυχητικός «χορός», όπου οι εκδισμοί, τα ναρκοτικά, η κατασκοπεία και τα μικρά και μεγάλα εγκλήματα δίνουν και παίρνουν.

Οι παραπάνω χαρακτηρισμοί, βέβαια, ανήκουν στον ψυχραιμό και μετριοπαθέστατο αρχηγό του Έργατικού Κόμματος, Χάρολντ Ουίλσον, που τους ανέφερε επίσημα στη Βουλή των Κοινοτήτων, ενώ ο πρωθυπουργός Μακμίλλαν σκούπιζε με άγνια τον ιδρώτα του μετώπου του.

— Αν τα στοιχεία, που κατέχουμε — αποκάλυψε ο Ουίλσον — τα δημοσιεύσαμε, η έκθεσή μας θα έμοιαζε με τολμηρό μυθιστόρημα κατασκοπείας και έρωτα, που η αστυνομία θα απέσυρε άμεσα από την κυκλοφορία!...

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΒΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Μία συντηρητική έφημερίδα τό-

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ: Σκάνδαλα,

Τα παρασκήνια μιάς βαθυτάτης κρίσεως

στόλι του κι' αρχίζει με λύσσα να πυροβολή προς τα φωτισμένα παράθυρα του γιαιτρού, απ' όπου ξεχνεται μία λυγρική μουσική.

Θύματα, εύτυχως, δεν υπάρχουν... Ο μαύρος συλλαμβάνεται και οδηγείται, ότι σε μία στιγμή αργωμένης ηλιθιότητας, επειδή η φιλένδα του Κριστίν Κήλερ ήτανε στο πάρτυ του γιαιτρού χωρίς αυτόν, άρχισε να πυροβολή, για να τη φοβίση.

Λίγες μέρες αργότερα, γίνεται η δίκη του έγχρωμου αυτού, που αποτελεί επίλεκτο μέλος του υπόκοσμου του Λονδίνου.

Η κυριότερα μάρτυς κατηγορίας είναι, βέβαια, η Κριστίν Κήλερ — ένα νεαρό μανεκέν — που δεν εμφανίζεται στη δίκη και το σκάει για την Ισπανία.

Είναι σχεδόν βέβαιο, ότι, αν ο ηλιθιότητος Ζαμαϊκινός δεν άρχιζε τις πιστολιές μέσα στη νύχτα, το «μεγαλύτερο σκάνδαλο της αγγλικής ιστορίας» — όπως τουλάχιστον τονίζουν οι «Ταίμς» — δε θα είχε φτάσει στην επίφάνεια και όλα θα ήτανε γνωστά μόνο σ' ένα πολύ στενό κύκλο, που βέβαια, δε θα έβγαζε λέξη!...

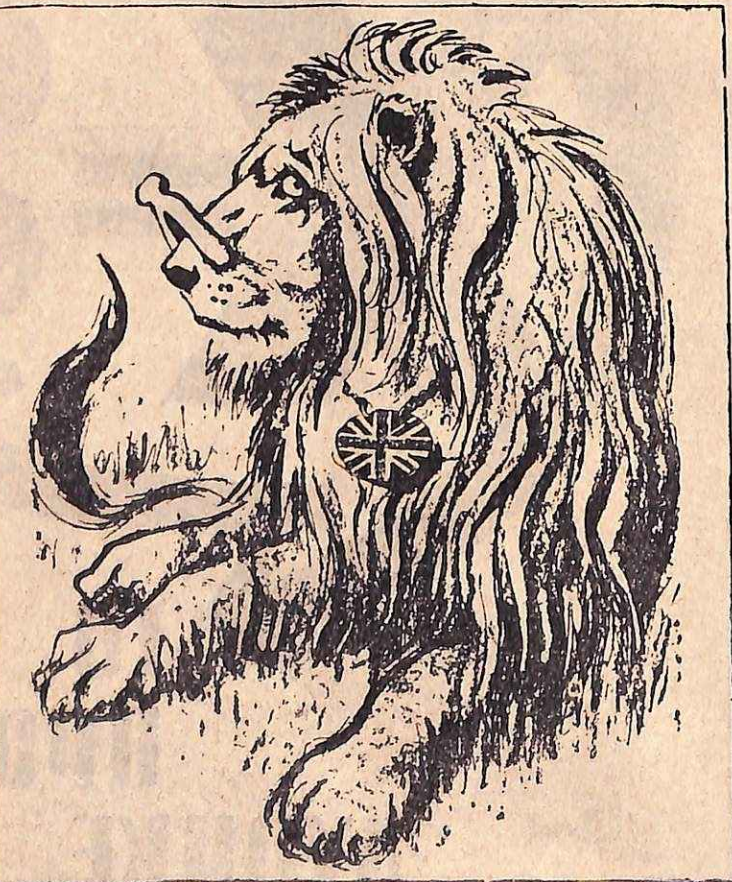
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΝΗ

Τον Ίουλιο 1961, ο καιρός ήτανε ζεστός και υγρός... Άνάμεσα στις πιστολιές του Ζαμαϊκινού και στη βροχια νύχτα του Ίουλιου υπάρχει μία άμεση σχέση.

Η Κριστίν Κήλερ — πρώην σερβιτόρα, και πρώην πωλήτρια — είναι 19 χρονών. Με μία φίλη της αποφασίζουν να πάνε στη Βαλίλα του Στέφεν Γουόρντ, του γιαιτρού της μόδας και πορτραίτιστα με ταλέντο.

Η Βίλλα του Γουόρντ βρίσκεται κοντά στον πύργο και μέσα στον κήπο του λόρδου Άστορ, που παντρεύτηκε, για τρίτη φορά, ένα μανεκέν — ένα αληθινό μανεκέν — του παρισινού οίκου Μπζλμαίν.

Η Κριστίν Κήλερ συνδέεται με το γιαιτρό από ηλικίας 14 ετών κι' εκεί, στην πισίνα του λόρδου, ενώ κολυμπάει ολόγυμνη — κάνει

Μία χαρακτηριστική γελοιογραφία: Οι αναθυμιάσεις των σκανδάλων αναγκάζουν τον Βρετανικό λέντα να κλείνη τη μύτη του...

φώς του φεγγαριού, τη μοντέρνα αυτή αναδυομένη Αφροδίτη! Ο σπουδαίος αυτός κύριος, ντυμένος με το σμόκιν του, είναι ο Τζών Προφιούμο, υπουργός των Στρατιωτικών. Το γυμνό «μανεκέν» και ο παντοδύναμος πολιτικός του Συντηρητικού Κόμματος, που πέρασε από τα σπουδαιότερα υπουργεία, για να φτάση στο νευ-

«Ο ΧΟΡΟΣ»

Γύρω από τους Προφιούμο, Γουόρντ, Κήλερ, ενώ στο βάθος δια-

αδυναμία — εκτός από πολλούς άλλους — και στο Σοβιετικό ναυτικό ακόλουθο Ίδανωφ, ένα γοητευτικό μελαγχολικό, που κινείται με μεγάλη άνεση στην καλύτερη κοινωνία...

Τρομερή όμοιογία, γιατί, αν το σκάνδαλο Προφιούμο συγκρίνεται με τη μάχη του Λονδίνου, τότε η κατάσταση είναι σίγουρα εξαιρετικά σοβαρή. Το σκάνδαλο Προφιούμο είναι συγχρόνως μία βουλεβαρδιέρικη κωμωδία, κατώτερης μάλιστα ποιότητας, και μία τραγωδία του Σαίξπηρ!

Στην ιστορία των εθνών και των λαών, ξεπετάγεται ξαφνικά ένα σκάνδαλο, που αποδεικνύεται, ότι ήτανε ο προπομπός μεγάλων μεταβολών.

Η υπόθεση του «περιδεραίου της βασιλίσσης» δεν ήτανε παρὰ ένα σκάνδαλο, αλλά ήτανε συγχρόνως και το πρώτο κεφάλαιο της Γαλλικής Έπαναστάσεως...

Η «ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ» ΣΕΛΙΔΑ

Μετά το σκάνδαλο Προφιούμο, η Μεγάλη Βρετανία είναι ζαλισμένη, σαν ένα πυγμάχο που δέχτηκε τρομερά χτυπήματα. Γιατί το σκάνδαλο Προφιούμο αποτελεί την τελευταία — για την ώρα τουλάχιστον — σελίδα, σε μία σειρά σκανδάλων, που δείχνουν, ότι «κάτι σάπιο είναι στο βασίλειο της Δανίας», όπως θα έλεγε ο Άμλετ.

Οι «υπόθεσεις» Φούξ, Ποντεκόρδο, Μπούρτζες και Μακλίν, Μπλίκ, Βάσσαλ, είναι μερικές μόνο από τις προηγούμενες σκοτεινές και βρωμερές σελίδες.

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;

Τί συμβαίνει με τη Μεγάλη Βρετανία; Το υπερήφανο και εγωϊστικό φλέγμα της, ή φήμη της για μία απόλυτη ακεραιότητα, το χιούμορ και ο ορθολογισμός της, κινδυνεύουν...

Αναμφίβολα, η μείωση του ρόλου της Μεγάλης Βρετανίας στις παγκόσμιες υποθέσεις, την ωδή-

Ο πρώην υπουργός των Στρατιωτικών Τζών Προφιούμο με τη σύζυγό του, σε μία δεξίωση.

Δύο σκίτσα του Στέφεν Γουόρντ, η Κήλερ και ο Ίδανωφ. Ποιοι άλλοι ανήκουν στην πινακοθήκη του;

«ύψηλή» πολιτική και μέλλον

γηση — χωρίς να το κατανοήση απόλυτα — στη δημιουργία ενός κλίματος ήθικα χαλαρού...

Ο τρόπος της ζωής και οι θεσμοί της Μεγάλης Βρετανίας είχανε ύψωση σε σύμβολα, σε ατράνταχτα σύμβολα. Και να που οι υπουργοί της ψεύδονται, που τον υπόκοσμο, που μεγάλα όνματα της ανωτάτης κοινωνίας και των άνακτόρων, συμφύρονται με υπόπτους μαστροπούς τύπου Γουόρντ, που η ασφάλεια της χώρας φτάνει να «εξαρτάται» από μία Κριστίν Κήλερ!...

Οι αγγλικοί νόμοι, ή αγγλική δημοκρατία, ή αγγλική δικαιοσύνη, ήτανε για τους ίδιους τους «Άγγλους» και για πολλούς ξένους, ή εναρμονισμένοι του «ιδεώδους». Σήμερα, ρήγματα εμφανίζονται παντού.

Το όλο πρόβλημα έχει βαθύτατες κοινωνικές προεκτάσεις. Για την Άγγλία της υπαίθρου και της επαρχίας κυρίως, τα σκάνδαλα είναι κάτι το τρομερό.

Και μόνο το γεγονός, ότι ή δημοφιλία, ή πρηνεία, τα ναρκοτικά, ή κατασκοπεία, οι εκδισμοί, είναι το επίκεντρο των ειδήσεων του ραδιοφώνου, της τηλεόρασης και των εφημερίδων, είναι κάτι, που μεταβάλλει μέσα τους, για πολλούς «Άγγλους, το «ρυθμό του κόσμου».

ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΕΛΙΑ

Μετά τα σκάνδαλα, αναμφίβολα, τρίζουν τα σημερινά κοινωνικά θεμέλια της Μεγάλης Βρετανίας.

Κατά βάθος, ή χώρα έχει αρκετή ήθικη και ψυχική υγεία, για να μπορέση να υπερνικήση τη δοκιμασία.

Άλλα χρειάζεται να βιαστή και να υιοθετήση και χειρουργικές επεμβάσεις — εκεί που χρειάζεται — και ριζικές αλλαγές.

Σε άλλες εποχές, ή Ιθύνουσα αγγλική τάξη είχε τις αποικίες, όπου οι εκπρόσωποί της, μακριά από τα «περιεργα» βλέμματα, μπορούσαν, όταν τους έκανε κέφι, να παραδίδονται και στα βίτια τους, ενώ, γυρίζοντας στο Λονδίνο, φορούσαν τη μάσκα του αυτοσεβασμού και της κοσμιότητας.

Σήμερα, το αποικιακό καθε-

στώς έπεσε σχεδόν παντού. Η αγγλική Ιθύνουσα κοινωνία, βρέθηκε στο στενό νησί της. Ο κώδικας της ήθικης δεν είναι ο ίδιος στις αποικίες και στη μητρόπολη...

Ένας πρώην υπουργός των Έσωτερικών, ο λόρδος Μόρρισον, έδηλωσε, ότι στην καρδιά του Λονδίνου, στο Σόχο, είχε δημιουργηθή μία άδυσσος βίσιων, ανηθικότητας, εγκλημάτων, που κα-

στώς έπεσε σχεδόν παντού. Η αγγλική Ιθύνουσα κοινωνία, βρέθηκε στο στενό νησί της. Ο κώδικας της ήθικης δεν είναι ο ίδιος στις αποικίες και στη μητρόπολη...

Άλλα χρειάζεται να βιαστή και να υιοθετήση και χειρουργικές επεμβάσεις — εκεί που χρειάζεται — και ριζικές αλλαγές.

Σε άλλες εποχές, ή Ιθύνουσα αγγλική τάξη είχε τις αποικίες, όπου οι εκπρόσωποί της, μακριά από τα «περιεργα» βλέμματα, μπορούσαν, όταν τους έκανε κέφι, να παραδίδονται και στα βίτια τους, ενώ, γυρίζοντας στο Λονδίνο, φορούσαν τη μάσκα του αυτοσεβασμού και της κοσμιότητας.

Σήμερα, το αποικιακό καθε-

— Κυρίες και κύριοι, ή δεσποινίς Κριστίν Κήλερ...

νένα μέρος του κόσμου δεν παρουσιάζει...

Τα «παλιά» ιδεώδη της γηραιάς Άγγλιας πέφτουν σε έρεπια. Η χώρα βρίσκεται σε περίοδο βαθύτατων κοινωνικών μετασχηματισμών.

Ο Χάρολντ Ουίλσον μπορεί να αποκαλύπτει στη Βουλή των Κοινοτήτων μερικές πλευρές από το σκάνδαλο Προφιούμο και ο Μακμίλλαν μόλις και μετά βίας — κι' αυτό προσωρινά — να τη γλυτώνη.

Άλλ' αυτά ανήκουν στην επίφάνεια των γεγονότων. Το καλύτερο πληροφορημένο παρασκήνιο έρεει καλά, ότι το «κακό» έχει προχωρήσει πολύ, ότι τα φαινόμενα της σήψης είναι πολύ ανησυχητικά.

Γ' αυτό και ή αγωνιά των σοβαρωτέρων Βρετανικών κύκλων και όργων, που άσχησαν ένα ανέλετο μιστίγωμα της καταστάσεως.

ΕΠ. ΜΕΤ.

προβλήματα της μοντέρνας κοπέλλας

10. Μόνη στη μεγάλη πόλη

Το σημερινό θέμα μας μπορούμε να πούμε ότι είναι αποκλειστικά «έπαρχιακό». Καί είναι, δόξα τω φερόντι, γιατί το κορίτσι, που γεννιέται και μεγαλώνει στην πρωτεύουσα, δεν έχει κανένα λόγο να απομακρυνθεί από την πατρική στέγη, όταν θα φτάσει η μεγάλη στιγμή της «ακρότερης σπουδής» — εκτός βέβαια από τις περιπτώσεις, που φεύγει για το εξωτερικό. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο για την κοπέλλα της επαρχίας, που θέλει να δημιουργήσει κι αυτή ένα μέλλον.

Πριν από μερικά χρόνια ακόμη, μόνο σαν εξάφρεσι — και μάλιστα σαν εξάφρεσι που προκαλούσε, πολλές δυσάρεστες κρίσεις — θα μπορούσε να αναφερθεί η περίπτωση της κοπέλλας, που ανέβαινε στο πλοίο ή στο τρένο κι έφευγε μόνη από τη μικρή της γενέτειρα για «να πάει στην Αθήνα να σπουδάσει».

Τώρα, η εξάφρεσι εκείνη έχει γίνει σχεδόν κανόνας. Από τις πιο μακρινές ελληνικές επαρχίες, από τα πιο μικρά χωριά φτάνουν κάθε χρόνο αμέτρητες κοπέλλες, που φιλοδοξούν να «γίνουν κάτι». Δεν θεωρείται απαραίτητο πια να υπάρχει η κλασική «συγγενική οικογένεια» που θα φιλοξενήσει την κοπέλλα στα χρόνια των σπουδών, ή θα και ο θεός που θα αναλάβουν να την «παρακολουθούν» και να την επιβλέπουν.

Συνήθως, οι έπαρχιες γονείς, που έχουν τα μέσα, προτιμούν να βάλουν την κόρη τους σ' ένα οικοτροφείο, αλλά οι άλλοι, οι περισσότεροι, αναγκάζονται να την αφήσουν να νοικιάσει ένα δωμάτιο και να μείνει μόνη.

Μόνη στη μεγάλη πόλη. Είναι κάτι που οι γονείς το παραδέχονται με βαριά καρδιά.

Τους τρελαίνει η σκέψη των κινδύνων που είναι έπομένο να αντιμετωπίσει μια κοπέλλα μόνη στην απέραντη πρωτεύουσα. Μα τί μπορούν να κάνουν, να αφήσουν το κορίτσι τους να μαραζήσει στην επαρχία τώρα πια που έχει τελειώσει τις γυμνασιακές σπουδές;

Είναι ένα μεγάλο δίλημμα γι' αυτούς. Οι παραδόσεις και οι προλήψεις που είναι βαρετά ριζωμένες μέσα τους μεγαλώνουν τους δισταγμούς και τους φόβους τους. Και πολλές φορές, η κοπέλλα χρειάζεται να αγωνιστεί και να χύσει ποτάμια δάκρυα μέχρι να τους πείσει να πάρουν τη μεγάλη απόφαση.

Το κατορθώνει πάντα ή σχεδόν πάντα. Οι γονείς δεν αρνούνται να καταλάβουν ότι δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά κι έτσι... να η κοπέλλα μόνη στη μεγάλη πολιτεία, μόνη με τον έαυτό της, με τα όνειρά της, με τις σκέψεις της με τους κινδύνους που, αναμφίβολα, υπάρχουν γύρω της.

Καιρός είναι λοιπόν να ακούσουμε...

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

...πάνω σ' αυτό το θέμα. — Θα σάς μιλήσω ειλικρινά, μου είπε η Μαρία Ν. μια 20χρονη φοιτήτρια που από δυό χρόνια τώρα βρίσκεται μόνη στην Αθήνα, μακριά από τη μικρή έπαρχιακή πόλη της και, φυσικά, μακριά από τους γονείς της. «Όταν πριν από δυόμισι χρόνια τελείωνα το γυμνάσιο και

Το καλλίτερο για την κοπέλλα που έρχεται στην πρωτεύουσα μόνη για να σπουδάσει ή να εργαστεί είναι να νοικιάσει ένα δωμάτιο μαζί με μια άλλη συνομηλική της.

προετοιμαζόμουν ψυχικά για τη μεγάλη περιπέτεια, δηλαδή για την εγκατάστασή μου στην Αθήνα, μακριά από τους δικούς μου, δεν έβλεπα την ώρα που θα έφτανε, επί τέλους, αυτή η στιγμή. Έλπιζα να με καταλαβαίνετε και να με δικαιολογήτε γι' αυτό. «Επί δεκαοκτώ ή δεκαπέντε χρόνια είχα ζήσει σε μια μικρή επαρχία με περιορισμένες αντιλήψεις, κοντά σε γονείς αυστηρούς, γεμάτους προλήψεις. Συλλογίζομαι, λοιπόν, ότι όταν θα έρχομαι στην Αθήνα, θα καθάρω, θα ελευθερωθώ, θα δημιουργήσω μια ζωή δική μου, ελεύθερη, ανεξάρτητη, αλλοιώτικη, τέλος πάντων. Σας υπενθυμίζω, όμως, ότι είμαι ειλικρινής, ποσέχθηκα ότι θα είμαι ειλικρινής, γι' αυτό θα σάς πω ότι η πρώτη επαφή με τη μοναχική ζωή μου στην Αθήνα με απογοήτευσε φοβερά. Πρώτα απ' όλα ένοιωθα μοναξιά, μοναξιά και νοσταλγία. Περιπατούσα στο δρόμο ανάμεσα σ' εκείνο το πλήθος από τους αγνώστους ανθρώπους κι ένοιωθα ανυπόφορα μόνη, γύριζα στο μικρό δωμάτιο που είχα νοικιάσει και το αίσθημα της μοναξιάς γινόταν μέσα μου ακόμα πιο βαθύ. «Υστερα, άρχισα να καταλαβαίνω ότι δεν ήταν παραμύθια οι κινήσεις που ανησυχούσαν τους γονείς μου. Ο κόσμος έχει μια παρωμένη προκατάληψη για τις κοπέλλες που ζουν μόνες και οι αυτές, μες θεωρούν για εύκολη κατακτήσεις».

«Με άλλα λόγια, μου χρειάστηκε να καταβάλω μια μεγάλη ψυχική προσπάθεια για να αντιμετωπίσω τις δυσκολίες του πρώτου καιρού. «Τώρα βέβαια, ύστερα από δυό χρόνια, νοιώθω πολύ άνετα στην Αθήνα. Τώρα έχω μια πολυάριθμη συντροφιά από συμφοιτήτριες και συμφοιτητές μου κι έχω νοικιάσει ένα δωμάτιο μαζί με μια άλλη έπαρχιακή κοπέλλα φοιτήτρια. Έχω κατορθώσει να οργανώσω μια ζωή αρκετά ευχάριστη. Οι περισσότερες άρεστές μου αφιερώνονται βέβαια στη μελέτη και στις παραδόσεις, αλλά κατορθώνω να βρίσκω καιρό και για

λίγη διασκέδαση: λίγο χορό, έναν κινηματογράφο, μια εκδρομή».

«Με άλλα λόγια, η σημερινή ζωή μου είναι σχεδόν όπως την όνειρεύομαι τον καιρό, που πήγαινα ακόμη στο γυμνάσιο και δεν έβλεπα την ώρα να φύγω για την Αθήνα. Η αρχή όμως ήταν δύσκολη, αυτό το επαναλαμβάνω, γιατί νομίζω ότι πρέπει να το μάθουν εκείνες οι κοπέλλες, που έτοιμάζονται τώρα να αντιμετωπίσουν την ίδια περιπέτεια. Καί, νομίζω ακόμη ότι έχω την υποχρέωση σαν παλιά στο... «επάγγελμα της κοπέλλας που μένει μόνη» να πω σ' αυτές που θα έρθουν ύστερα από μένα ότι η ζωή στην πρωτεύουσα, από τη σκοπιά της πραγματικότητας, είναι πολύ διαφορετική απ' όσα την φανταζόμαστε και την όνειρεύομαστε εμείς οι έπαρχιακοί».

«Κάτι άλλο, που νομίζω ότι είναι καλό να κάνω μια κοπέλλα, που έρχεται μόνη στην Αθήνα, είτε για να σπουδάσει είτε για να εργαστεί, είναι να πιάσει ένα δωμάτιο μαζί με μια άλλη συνομηλική της, γνωστή της ή φίλη της που θα την έχουν εγκρίνει βέβαια οι γονείς της. Έτσι ξεφεύγει απ' εκείνο το συναισθηματικό μοναξιάς του πρώτου καιρού, που είναι πολύ δυσάρεστο και πολύ επικίνδυνο. «Ακούστε με, που σας λέω, έχω όλα αυτά τα ξέρω από προσωπική πείρα».

«Επειδή όμως, όπως είπαμε και πιο πάνω, το θέμα που μας απασχολεί σήμερα πριν ακόμη να γίνει ένα πρόβλημα για τις κοπέλλες είναι ένα πρόβλημα για τους γονείς, ως δούμε τώρα».

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

«Η κυρία Άρτεμις Γ. είναι μητέρα μιας δεκαεννιάχρονης κοπέλλας που μένει κι αυτή μόνη στην Αθήνα και παρακολουθεί φροντιστήριο για να δώσει εξετάσεις το φθινόπωρο στην Ιατρική. Την συνάντησα τυχαία την περασμένη εβδομάδα, που είχε έρθει να μείνει για λίγες μέρες κοντά στην κόρη της — και

ράστηκα πραγματικά να βρω μια μητέρα από επαρχία, που να γνωρίζει κι αυτή από προσωπική πείρα το πρόβλημα που μας απασχολεί σήμερα — και την παρακάλεσα να μου πει πώς αντιμετώπισε το πρόβλημα του έρχομής της κόρης της στην πρωτεύουσα.

«Εγώ και ο πατέρας της, μου είπε η κυρία Άρτεμις Γ. δυσκολευτήκαμε πολύ να πάρουμε αυτή την απόφαση. Μας έρχοταν τρέλλα μονάχα να το σκεφτούμε ότι η κόρη μας, που δεν είχε απομακρυνθεί ούτε μία μέρα από κοντά μας, θα χρειαζόταν να έλθει να μείνει μόνη στην Αθήνα. Ο σύζυγός μου, για πολύ καιρό δεν ήθελε, ούτε να το ακούσει, μα εγώ σκεπτόμουν ότι είναι κρίμα να καταστρέψουμε το μέλλον της. Πολλές άλλες κοπέλλες έχουν φύγει από την επαρχία τους και ζουν εδώ μόνες. Άλλωστε, η κόρη μας, μας απέδειξε πάντα ότι είναι μια κοπέλλα σοβάρη, μετρημένη και μελετηρή. Τα είπα και τα ξανάπαξα όλα αυτά στο σύζυγό μου, μέχρι που κατώρθωσα να τον πείσω. Άλλα από τη στιγμή, που εκείνος το πήρε απόφαση, άρχισαν οι δικοί μου δισταγμοί, που μεγάλωναν όσο και περισσότερο, όσο πλησίαζε ο καιρός, που θα έπρεπε να φύγει η μικρή από κοντά μας. Συλλογίζομαι τα όσα άκουγα, τα όσα διάβάζα στις εφημερίδες για τις κοπέλλες που ζουν μόνες εδώ στην πρωτεύουσα και που πολλές φορές, χωρίς να το θέλουν και οι ίδιες, παραινούνται σε πολύ άσχημους δρόμους από ανθρώπους που εκμεταλλεύονται την αωότητα τους. Τα συλλογίζομαι όλα αυτά αλλά δεν έλεγα τίποτα στον άντρα μου, γιατί φοβόμουν μήπως τον έμπρησσω και τον κάνω να μετανοήσει. Αυτό ξέρετε είναι το μεγαλύτερο δράμα που περνάμε όλες εμείς οι έπαρχιες μητέρες όταν πρόκειται να στείλουμε τα παιδιά μας, και ιδίως τα κορίτσια μας, μακριά μας. Από τη μια μεριά η μητρική μας φιλοδοξία δεν μας αφήνει να εμποδίσουμε το μέλλον τους κι από την άλλη μας ξετρελαίνει ο φόβος και η αγωνία, που νοιώθουμε, όταν σκεπτόμαστε πόσους κινδύνους και παγίδες κρύβει για τις απόντες έπαρχιακοπούλες αυτή η απέραντη πολιτεία.

«Τώρα η κόρη μου μένει εδώ στην Αθήνα από αρκετούς μήνες. Της νοικιάσαμε ένα δωμάτιο σ' ένα σπίτι, που μένουν και δυό άλλα κορίτσια από την επαρχία μας και κάθε τόσο έρχομαι και τη βλέπω για λίγες μέρες. Όταν βρίσκω μακριά της εξακολουθώ να τρελαίνομαι από την αγωνία, με παρηγορεί μόνον λίγο η σκέψη ότι είναι πολλές άλλες οι μητέρες που βρίσκονται στην ίδια θέση με μένα.

«Ένα σοβαρό πρόβλημα λοιπόν, αυτό που αντιμετωπίσαμε σήμερα. Γι' αυτό νομίζω ότι δεν είναι καθόλου περιττό να αναφέρουμε εδώ τους τέσσερις κανόνες — συμβουλές που δίνει μια Γαλλίδα ψυχολόγος στις κοπέλλες που ζουν μόνες μακριά από τους γονείς τους:

1) Μην εκμεταλλεύεστε την ελευθερία και μη γυρίζετε ποτέ αργά τα βράδια στο δωμάτιό σας. 2) Μη συναναστρέφεστε ανθρώπους, που καταλαβαίνετε ότι δεν θα αντέσουν στους γονείς σας και μην ενθουσιάζεστε εύκολα από νέες γνωριμιές, ιδιαίτερα αντρικές. 3) Διαλέξτε με ιδιαίτερη προσοχή τις συντροφίες σας, μη δέχεστε προσκλήσεις σε νυχτερινές διασκεδάσεις, όπου «θα βρίσκονται μόνο αγόρια και κορίτσια». 4) Μάθετε να φυλάγετε από τον τύπο του «δεν νομίζω» ή «ανέθεμα» μια στιγμή στο δωμάτιό σας για να δώσετε το κομμάτι, από τον ώμο κύριο που παριστάνει τον «προστάτη» και από τον κυνικό που σάς προτείνει ανά ζήστε μαζί».

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΝΟΤΑ σ' το ντύσιμο

Τα κοσμήματα που θα διαλέξετε, ανάλογα με τον τύπο σας

ΤΥΧΑΙΝΕΙ πολλές φορές να βλέπουμε γυναίκες καλοντυμένες, χτενισμένες σύμφωνα με την τελευταία μόδα, που θα ήταν τέλειες... αν δεν έλειπε απ' αυτές εκείνο το «κάτι», εκείνη η προσωπική νότα που θα τονίσει τον τύπο τους.

«Άλλες, αντίθετα, ξέρουν, από ένστικτο, να βρίσκουν τις ξεχωριστές εκείνες λεπτομέρειες, στο μακιγιάζ ή στο ντύσιμο, που δίνει τόνο στην ομορφιά τους, ακόμη κι αν φορούν ένα απλούστατο φόρεμα και αν το χτένισμα ή το μακιγιάζ τους δεν έχουν τίποτα το ξεχωριστό.

Από τί αποτελείται αυτό το «κάτι», αυτό το μυστηριώδες μυστικό της κομψότητας;

Οι Γάλλοι, ισχυρίζονται ότι πρόκειται για την αξιοποίηση της προσωπικότητας και του ξεχωριστού «στυλ» κάθε γυναίκας. Την αξιοποίηση αυτή, μπορεί να την επιτύχει, χρησιμοποιώντας μια ή και περισσότερες λεπτομέρειες, που έχουν, όμως, την ικανότητα να προβάλλουν θετικά το πρόσωπο και το σώμα.

Το σπουδαιότερο για μια γυναίκα, που θέλει να αποκτήσει αληθινή κομψότητα, είναι να συνηθίσει να διαλέγει το κάθε τί, όχι επειδή είναι της μόδας, αλλά επειδή ταιριάζει με την επιδερμίδα της, με το χαρακτήρα της, με το χρώμα των ματιών της.

Ανάμεσα σ' αυτές τις λεπτομέρειες ως μελετήσουμε, π.χ., τα κοσμήματα.

Τα κοσμήματα, (τόσο τα αληθινά όσο και τα φανταστικά), είναι ένα θαυμάσιο μέσον για να προβάλλουν τον τύπο της γυναίκας, που τα φοράει. Δυστυχώς, πολλές γυναίκες κάνουν το λάθος να παραφορτώνονται με κοσμήματα και μάλιστα με κοσμήματα, που δεν ταιριάζουν μεταξύ τους.

Νά, λοιπόν, μερικά κανόνες, που κάθε γυναίκα θα πρέπει να έχει υπ' όψη της σχετικά:

Τα γαλανά μάτια παίρνουν αποχρώσεις τουρκουάζ από ένα ζευγάρι σκουλαρίκια με πέτρες τουρκουάζ. Στα ίδια μάτια, το σμαράγδι δίνει αποχρώσεις πράσινες και το ραβδί, κάνει πιο έντονο το φυσικό τους χρώμα.

Στις κοκκινωμάλλες με τα πράσινα μάτια, πηγαίνουν θαυμάσια τα κολλίε από κεχριμπαί.

Το χρυσάφι, ταιριάζει ξεχωριστά στις μαλαχρινές γυναίκες με μαύρα μάτια. Η πιο «οικ» λύση δίνεται από ομοιόμορφα σκουλαρίκια και καρφίτσα, που μπορούν να διακοσμηθούν με τοπικά αληθινά ή απομιμήσι.

Στις φιλντισένιες επιδερμίδες ταιριάζουν θαυμάσια τα ροζ μαργαρίτα.

Οι γυναίκες, που έχουν προικιστή από την φύση με ντελικάτα χέρια και λεπτούς καρπούς, ως μην ξεχνούν ότι τα δακτυλίδια με μεγάλες πέτρες προβάλλουν καλλιτερά αυτή τη λεπτότητα.

Οι γυναίκες με εβένινα μαλλιά και επιδερμίδα της καμέλιας, πρέπει να παντράνουν πάντα πάνω σε δυό χρώματα, στο άσπρο και στο μαύρο, με ένα μοναδικό αξεσουάρ (ένα τριαντάφυλλο, ένα φουλάρι, τα γάντια) σε κόκκινο χρώμα φλόγας.

Φερμουάρ Νάθλον

FERLON

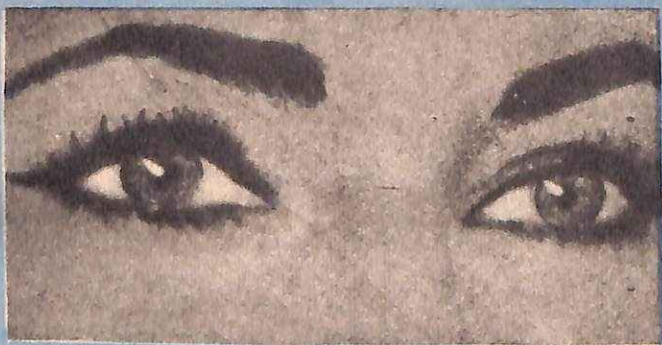
Καί η Έλληνίδα που ξέρει αγοράζει πάντοτε φερμουάρ ΦΕΡΛΟΝ

'Αποκτιήστε μάτια

ΠΡΙΝ από μερικά χρόνια, ήταν ελάχιστες οι γυναίκες που έβαφαν τα μάτια τους. Τό βάψιμο έθεωρείτο σαν κάτι το υπερβολικό ή ακόμη το ανάρμοστο. Αλλά σήμερα είναι ελάχιστες εκείνες που δε βάφουν τα μάτια τους. Κι' οι αισθητικοί μ'ς λένε ότι το βάψιμο είναι απαραίτητο μετά τα 30 (δηλ. όμως και έπειτα από τα 50), γιατί, χωρίς αυτό, η γυναίκα, ακόμη κι' η πιο όμορφη, χάνει. Η ανάγκη του βαψίματος, προσθέτουν, εμφανίστηκε πρώτα-πρώτα στα κινηματογραφικά στούντια και στη σκηνή των θεάτρων. Καταλάβαμε τότε τι αξίζει κι' οι ειδικοί το έμελέτησαν σ' όλες του τις λεπτομέρειες και το έκαναν αληθινή τέχνη. 'Αλλ' η τέχνη αυτή είναι εξαιρετικά δύσκολη και μάλιστα επικίνδυνη. Το παραμικρό λάθος μπορεί να έχη το αντίθετο αποτέλεσμα από εκείνο που επιδιώκομε.

Όλες οι μεγάλες βεντέτες, μ' όλη την αναμφισβήτητη δημοφιλία τους, ποντάρουν πάνω στα μάτια τους, γιατί ξέρουν πως σ' αυτά χρωστάνε τον τύπο και την προσωπικότητά τους. 'Αλλ' ας δούμε ποιά είναι τα «τρύκ» που χρησιμοποιούν πέντε από τις πιο χαρακτηριστικές ανάμεσα σ' αυτές.

Λίτς Ταίηλορ. Έχει υπέροχα μάτια, στρογγυλά σχεδόν, με βιολετιές ανταύγειες. 'Η Λίτς μακιγιάρε τα βλέφαρα και τα ματωσίνορά της. Για τα βλέφαρά της χρησιμοποιεί ένα φτιασίδι γκρι-άσπρον και βάζει μαύρο μασκαρά στα ματωσίνορά της, που τα σηκώνει προς τα πάνω με μεγάλη προσοχή. Περνάει ακόμη τα φρύδια της με μαύρο κραγιόν, για να τα κάνει πιο πλατιά. Δίνει έτσι στα μάτια

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Μια γυναίκα μπορεί να κάνει κάποιον λάθος στο μακιγιάζ της, να βάλη π.χ. λίγο πιο πάνω ή πιο κάτω το ρουτί στα μάγουλά της, αλλά για το μάτι όλα πρέπει να είναι στην έντέλεια. Μια Γαλλίδα αισθητικός δίνει τις ακόλουθες συμβουλές για το μακιγιάζ των ματιών:

Ξεκινώντας από την εσωτερική γωνία του επάνω βλέφαρου, θα φτιάξετε μια λεπτή γραμμή, χρησιμοποιώντας ένα πινέλο. Αυτή τη γραμμή θα την κάμνετε πιο παχιά από τη μέση του ματιού και θα την προεκτείνετε λίγο πιο πέρα από την εξωτερική γωνία, χωρίς, φυσικά, να φτάσετε ως τους κορτάφους. Θα κάμνετε κατόπιν μια θά το απλώσετε στο επάνω βλέφαρο. Θα βάλετε ύστερα το φτιασίδι, που πρέπει να έχη το ίδιο χρώμα με την ιδιδα του ματιού. Θα το απλώσετε στο επάνω βλέφαρο. Θα άνασκηώσετε κατόπιν τα ματωσίνορά σας με μια μικρή βούρτσια ή με μια από τις ειδικές συσκευές που θα βρήτε στο εμπόριο και θα τα περάσετε με το μασκαρά.

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΑΤΩΣΙΝΟΡΑ

Τ'άραχε ακόμη η ευχέρεια των ψεύτικων ματωσίνορων. Ένας αισθητικός έγραφε τελευταία: «Μια γυναίκα δε μπορεί να είναι ήθοποιος, μαννεκέν, συνοδός αεροπλάνου, ειδική επί του τύπου ή να έσαςκι όποιοδήποτε επάγγελμα που την φέρνει σε διαρκή επικοινωνία με τον κόσμο, χωρίς να αισθανθή την ανάγκη των ψεύτικων ματωσίνορων». Πρόκειται ίσως για υπερβολή, αλλά η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν περιπτώσεις που είναι πολύ πλεονεχτικό για μια γυναίκα να φορή ψεύτικα ματωσίνορα.

Τα ψεύτικα ματωσίνορα θα τα βρήτε σ' όλα τα καταστήματα καλλυντικών. Πουλιούνται μαζί με την κόλλα τους. Να πως θα τα χρησιμοποιήσετε:

Πρώτα - πρώτα, θα τα κόψετε στο επιθυμητό μήκος. (Τα ψεύτικα ματωσίνορα προσφέρονται συνήθως σε μεγάλο μήκος). Θα περάσετε κατόπιν την κόλλα στην άκρη τους και θα τα εφαρμόσετε άμεσα στο βλέφαρο, αρχίζοντας από την εσωτερική γωνία. Θα τα συγκρατήσετε στην κατάλληλη θέση μ' ένα μικρό ξυλάκι, που προσφέρεται μαζί μ' αυτά, ώσπου να ξεραθή η κόλλα. Στο τέλος, θα τα βουρτσάσετε προς τα πάνω και θα τα περάσετε με το μασκαρά της προτιμήσεως σας. Τα ψεύτικα ματωσίνορα πρέπει γ' ανακατεχθούν με τα φυσικά και να μην ξεχωρίζουν απ' αυτά.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΦΡΥΔΙΑ ΣΑΣ

'Αλλά δεν άρκει να μακιγιάρετε μόνον τα μάτια σας. Πρέπει να

Έπ ά ν ω: 'Η Λίτς Ταίηλορ έχει υπέροχα μάτια, στρογγυλά σχεδόν, με βιολετιές ανταύγειες. **Κ ά τ ω:** 'Η Μαρτίν Καρόλ έχει μάτια στρογγυλά και προεξέχοντα.

προσέξετε επίσης τα φρύδια σας, που αποτελούν το φυσικό πλαίσιο τους. Τα φρύδια σας ξαναγεννιούνται ή σας γερνάνε, σας δίνουν ύψος πρόσχαρο ή λυπημένο. Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να δώσετε σ' αυτά τις καλύτερες φροντίδες σας. 'Η αποτρίχωση των φρυδιών απαιτεί ιδιαίτερη προσοχή και στο ζήτημα αυτό οι περισσότερες γυναίκες λαθεύονται. Να πούες είναι ο σωστός τρόπος:

Αρχίζοντας από το εσωτερικό μέρος τους (από τη μύτη), θα κάμνετε την αποτρίχωση από το επάνω μέρος και ποτέ από το κάτω. Όταν, όμως, ξεπεράσετε το 1)3 της καμπύλης των, θα δγάλετε τις τρίχες από το κάτω μέρος και θα συνεχίσετε έτσι ως το τέλος.

Προτού αρχίσετε την αποτρίχωση, θα φτιάξετε μ' ένα κραγιόν το ακριβές σχήμα που θέλετε να δώσετε στα φρύδια σας. Είναι αυτόνομο ότι θα προσέξετε ώστε να δώσετε και στα δυο φρύδια το ίδιο σχήμα. Θα πάρετε κατόπιν τα τσιμπιδάκια σας στο δεξί χέρι και με τα δυο δάκτυλα του αριστερού θα τεντώσετε το δέρμα, για να μετριάσετε τον πόνο που θα αισθανθήτε, όταν αρχίσετε να βγάλετε τις τρίχες που ξεπερνούν τη γραμμή που έχετε σχεδιάσει. Θα προσέξετε να τις βγάλετε κατά τη διεύθυνση που φυσιολογούν. Όταν τελειώσετε την αποτρίχωση, θα περάσετε το δέρμα μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο μέσα στο οινόπνευμα και θα βγάλετε το σχέδιο που κάμνετε με το κραγιόν, με τη λισιόν ή το γυαλό που χρησιμοποιείτε για το ξεμακιγιάρισμα.

ΠΩΣ ΘΑ ΒΑΛΕΤΕ ΤΟ ΜΑΣΚΑΡΑ

Τ'άραχουν σήμερα στο εμπόριο ειδικά ραβδάκια από καουτσούκ, που ή επιφάνειά τους σχηματίζει μικρά αυλάκια και που καταλήγουν σε πινέλλο. 'Η ξύλινη λαβή τους τα κάνει εξαιρετικά εύχρηστα. Τα ραβδάκια αυτά θα σας υποβοηθήσουν για να βάλετε στην έντέλεια το μασκαρά.

Να πως θα τα χρησιμοποιήσετε: Θα βρέξετε μέσα σε λίγο νερό το μέρος που έχει τα αυλάκια και, κρατώντας τη λαβή ανάμεσα στα δάκτυλα, θα στριφογυρίζετε το ραβδάκι πάνω στο κοντάκι ή την πλάκα με το κοσμητικό. Θα βάλετε κατόπιν το ραβδάκι πάνω στα ματωσίνορά σας και θα εξακολουθήσετε να το στριφογυρίζετε άναμεσα στον αντίχειρα και το δείκτη, σαν να κορδίζατε το ρολόγι σας, ενώ ταυτόχρονα θα το περπατάτε από τη μία άκρη ως την άλλη. Τα αυλάκια που έχει το ραβδάκι χρησιμεύουν για να χωρίζουν τις τρίχες των ματωσίνορων τη μία από την άλλη και να τις εμποδίζουν να συνενωθούν και να σχηματίσουν μικρούς σωρούς. 'Αλείφουν ταυτόχρονα καθένα από τις τρίχες κι' από όλες τους τις πλευρές με μασκαρά, πράγμα που είναι αδύνατο να γίνει με μια συννηθισμένη βούρτσια.

Με τον ίδιο τρόπο θα περάσετε και τα ματωσίνορα του κάτω βλέφαρου.

Προκειμένου για τα ματωσίνο-

βεντέτας!..

ρα του επάνω βλέφαρου, θα στριφογυρίζετε το ραβδάκι κατά τον ίδιο τρόπο όπως κορδίζατε ένα ρολόγι, δηλαδή εκ δεξιών προς τα αριστερά. Για τα ματωσίνορα του κάτω βλέφαρου, τουναντίον, θα το στριφογυρίζετε κατά την αντίθετη διεύθυνση, δηλαδή εξ αριστερών προς τα δεξιά.

Μπορείτε να φτιάξετε μόνοι σας ένα καλό μασκαρά κατά τον ακόλουθο τρόπο. Θα άνακατέψετε τις κάτωθι ουσίες:

Βούτυρο κακάου 5 γραμ.
Βαζελίνη 50 »
Παραφφίνη 5 »
Φοίμο 40 »

Αυτές τις ουσίες θα τις λιώσετε μέσα σε μπαιν-μαρί. Θα τις βάλετε κατόπιν μέσα σ' ένα πλαττί και χαμηλό δοχείο.

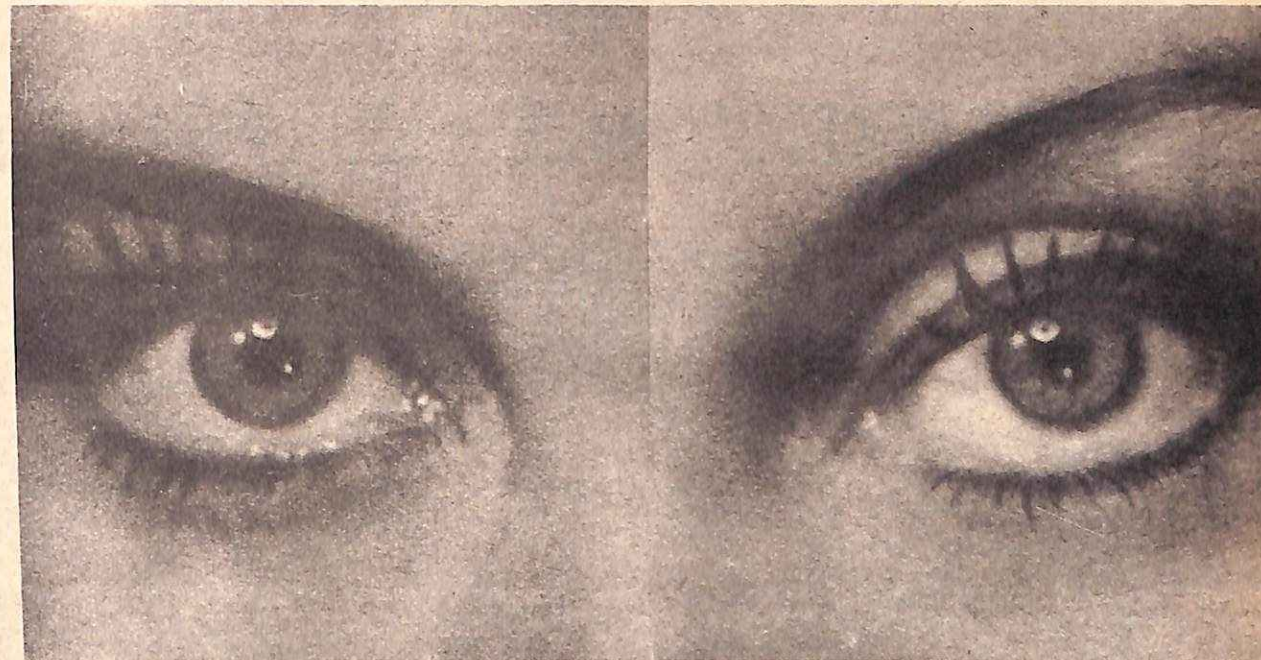
ΟΙ ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Και τώρα ας έλθωμε στις «μικρές αθλιότητες» των ματιών. Είναι πολλές, αλλά για κάθε μια υπάρχει ένα μέσον για να την διορθώσετε ή να την κορψέτε. Ας δούμε τις κυριότερες απ' αυτές:

1) Οι μαύροι κύκλοι γύρω στα μάτια. Θα κάμνετε ένα είδος σκωτσέζικων ντους στα μάτια σας, βάζοντας διαδοχικά ξεστές και κρύες κομπρέσες. Θα κάμνετε κατόπιν ένα πολύ έλαφο μασσας στο κάτω βλέφαρο με μια κρέμα που να έχη στη βάση της χαμοαίλι.

2) Οι ρυτίδες στην εξωτερική άκρη των ματιών, που οι Γάλλοι τις αποκαλούν «πάτ νι ούα» (πόδι της χήνας). Μια φορά την εβδομάδα, θα κάμετε ένα έλαφο μασσας με μια ύδαρη κρέμα και κατόπιν θα βάλετε μια τονωτική λισιόν, για να σφιχτείτε τους ιστούς. Θα προμηθευθήτε επίσης από το φαρμακοποιό σας ένα ειδικό χαρτί κατά των ρυτιδών. Απ' αυτό το χαρτί θα κόψετε ένα τρίγωνο, που θα το κολλάτε το βράδυ στην εξωτερική γωνία των ματιών. Αυτό το χαρτί θα το βγάλετε το άλλο πρωί με λίγο αέθρα. Αν ή «πάτ νι ούα» έχη σχηματισθή ήδη, θα προσπαθήσετε να την εξασθενίσετε με κομπρέσες και ειδικές μάσκες κατά των ρυτιδών.

3) Τα πρησμένα βλέφαρα. Πολύς φορές το κάτω βλέφαρο διογ-

'Η Μισέλ Μοργκάν έχει τα όραιότερα γαλανά μάτια του γαλλικού κινηματογράφου.

κείται και σχηματίζει μια προεξοχή κάτω από το μάτι. 'Η ριζική θεραπεία αυτής της ατελείας είναι ή αισθητική χειρουργική επέμβαση, που πρέπει να γίνει από εξησχημένο ειδικό γιατρό, για να μην αφήσει ίχνη. Τοπικώς, μπορείτε να κάμετε το εξής: Θα βρέχετε μέσα σε χλιαρό αλατισμένο νερό μια πετσέτα και θα βάλετε κομπρέσες στα μάτια σας. Το άλατι που περιέχει το νερό προσελκύει το υγρό που βρίσκεται μέσα στους ιστούς. Θα βάλετε 4—5 κομπρέσες με χλιαρό αλατισμένο νερό και κατόπιν μια τελευταία με κρύο νερό. Αφού σκουπίσετε τα βλέφαρά σας, θα τα περάσετε με μια λισιόν, που να περιέχει βιολογικό όρο. Μπορείτε ακόμη να βάλετε έπειτα από τις κομπρέσες ένα κατάπλασμα με ώμη πατάτα, που θα την τριψέτε με τών τρίφτη. Δεν πρέπει, εξ άλλων, να βάλετε στα μάτια σας λιπαρές κρέμες, που θα θηλώνουν το νερό μέσα στους ιστούς.

4) Τα σκασίματα των βλέφαρων. Το δέρμα των βλέφαρων είναι εξαιρετικά ευαίσθητο και γι' αυτό ξεραίνεται εύκολα και σκάει. Για τα σκασίματα αυτά δεν πρέπει να χρησιμοποιήτε χημικές στυπτικές ουσίες, που αποξηραίνουν περισσότερο το δέρμα. Θα προτιμήσετε τις τονωτικές λισιόν με φυτό. Μπορείτε επίσης να βάλετε χλιαρές κομπρέσες με εκχύλισμα από φύλλα καρυδιάς.

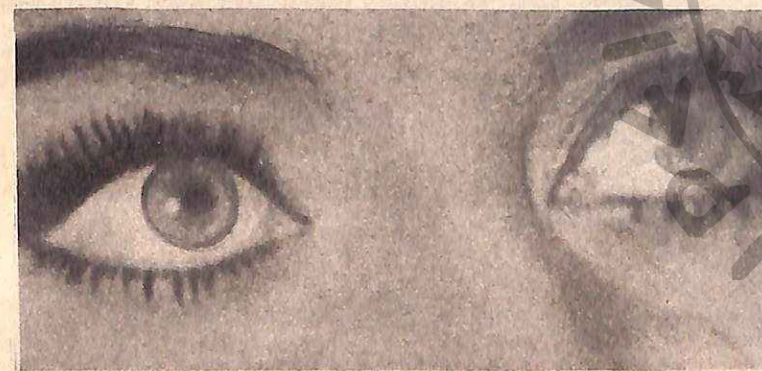
5) 'Η δακρύρροια. Όταν κλαίμε, αισθανόμαστε ταυτόχρονα την ανάγκη να καταπούμε. Αυτό συμβαίνει γιατί το μεγαλύτερο μέρος των δακρύων ξεχύνεται στις ρινικές κοιλότητες και από κει στο λαιμό. Μόνον ό τι περισσεύει ξεχύνεται στα μάγουλα. 'Αρκει, όμως, ή παραμικρή μόλυνση, π.χ. ένα σινάχι, μια γούπη, μια επιπεφυκίτις για να βρωιάση ο άγωγός που κάνει τα δάκρυα να χύνονται μέσα στις ρινικές κοιλότητες. Τα δάκρυα τρέχουν τότε στα μάγουλα. Σε μερικά, όμως, άτομα ο άγωγός αυτός είναι μόνιμα βουλωμένος και τα δάκρυα τρέ-

χουν τότε στα μάγουλα. Το θέμα αυτό είναι αντίαισθητικό. Πρέπει, λοιπόν, να καταφύγετε σ' έναν οφθαλμολόγο, που θα σας υποδείξει τα κατάλληλα μέσα θεραπείας.

6) Τα κόκκινα βλέφαρα. 'Η φλόγωση των βλέφαρων, που καλείται επιστημονικά βλεφαρίτις, είναι μια πολύ συνηθισμένη πάθηση. 'Η βλεφαρίτις μπορεί να προέλθη από μια χρόνια επιπεφυκίτιδα, από μια ατέλεια της δόσεως (μυωπία, πρεσβυωπία κτλ.), από τον ήλιο, από τη συχνή χρήση καλλυντικών και ιδίως μασκαρά κτλ. 'Η ασθένεια αυτή προκαλεί συνήθως πτώση των ματωσίνορων, που ασχημίζει το πρόσωπο. Δεν πρέπει, λοιπόν, να παραμελήτε αυτή την πάθηση. Μόλις ιδήτε την παραμικρή κοκκινίλα, πρέπει να τρέξετε άμεσα στο γιατρό σας.

Μην ξεχνάτε, τέλος, ότι για να έχετε όμοια μάτια, πρέπει να κοιμώσαστε κανονικά. 'Η άπνεια είναι ο χειρότερος εχθρός των ματιών.

Α ε ι σ τ ε ρ ά: Τα μάτια της Σοφίας Λόρεν είναι όμορφα και πολύ εκφραστικά. **Δ ε ξ ί α:** Τα μάτια της Μπριζίτ Μπαρντό είναι άνωγδαλά, με σκούρες κόκκινες ανταύγειες.

MAX FACTOR

ΝΕΟ! ΡΕΥΣΤΟΝ MAKE - UP ΦΡΥΔΙΩΝ με Πινελάκι

©1963 MAX FACTOR & CO. ALL RIGHTS RESERVED UNDER INTERNATIONAL COPYRIGHT CONVENTIONS

Για να έχετε μια λεπτή γραμμή ΦΡΥΔΙΟΥ
με έκφρασι ακολουθήστε
τὸ NEWEST LOOK
τῆς μόδας.

Μόνον τὸ Νέο Ρευστὸ MAKE-UP Φρυδιῶν με Πινελάκι τοῦ MAX FACTOR σὰς δίδει τὴν δυνατότητα νὰ σχεδιάσετε καὶ νὰ τονίσετε τὰ φρύδια σας με μιά νέα ἐκφραστικότητα, πού ποτέ δὲν φαντασθήκατε. Ἀκόμη καὶ ἡ πιὸ ἐξεζητημένη γραμμὴ φρυδιῶν φαίνεται τόσο φυσική, ὅταν χρησιμοποιήσετε τὸ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ νέο προϊόν. Χρησιμοποιεῖται τόσο εύκολα, στεγνώνει τόσο γρήγορα ἀποδίδει καὶ τὸ πιὸ ἐξυπνο Μακιγιάρισμα πού μπορεί νὰ συλλάβῃ ἡ φαντασία σας.

Δὲν ἀπλώνει, δὲν βγαίνει στὸ νερό (WATER-PROOF). Διατίθεται σὲ ἑξ ἀποχρώσεις πού ἐναρμονίζονται με τὸ χρῶμα τῶν μαλλιών σας.

Τώρα μπορείτε νὰ ἐπιτύχετε τὴν ἀπόλυτο ἐκφρασι τῆς φυσικῆς ὀμορφιάς τῶν ματιῶν σας. Σκιαγραφῆστε καὶ δώσετε μεγαλειώδη ἐμφασι στὰ μάτια σας με τὸ ρευστὸ HI - FI EYELINER. Φωτίστε τὰ μάτια σας με ἓνα ἀπαλὸ ἀρμονικὸ πέπλο ἀπὸ Σκιά Ματιῶν σὲ σκόνι (POWDER EYESHADOW) σὲ τρεῖς λαμπερὲς νέες ἀποχρώσεις. Εἶναι τόσο εύκολο στὴ χρῆσι καὶ διαρκεῖ τόσο πολὺ. Δώστε ἓνα κολακευτικὸ τόνο στὴν βλεφαρίδες σας με τὰ πολυτελῆ χρώματα τοῦ MASCARA WAND τοῦ MAX FACTOR πού δὲν ἀλλοιώνεται στὴν ἐπαφή με τὸ νερό καὶ χρησιμοποιεῖται ταχύτατα καὶ αὐτομάτως.

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΜΕΛΕΤΗΣ

ΚΑΠΟΥ ἓνα χρόνι εἶχαμε νὰ συναντηθοῦμε με τὸ φίλο μου τὸ Μελέτη. Χάθηκε ξαφνικά ἀπὸ τὴν παρέα κι' ἀπὸ τότε δὲν ἔτυχε νὰ τὸν ἑναρξῶ.

Ἦταν πάντα γλυκομίλητος, λεπτὸς καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους μας αἰσθηματίας. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδια, ὅμως, ἐκεῖ πού κατηφόριζα ἀσκοπα τὴ Σταδίου, τὸν συνάντησα μπροστὰ σὲ μιά βιτρίνα. Στάθηκε δίπλα του καὶ τὰ μάτια μας συναντήθηκαν στὸ γυαλιστερό κρυστάλλο τῆς βιτρίνας. Φωτίστηκε τὸ πρόσωπό του μὲ μίαν εἰδή:

— Δάμων!

— Μελέτη!

— Ἀγκαλιαστήκαμε ἀπ' τὴ χαρὰ μας.

— Βρὲ ψυχὴ! ἔπε. Δὲ μπορείς νὰ φανταστῇς πόσο σὲ σκεφτόμουν τὸν τελευταῖο καιρὸ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σὲ συμπαθοῦσα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους τῆς παρέας. Τί κάνεις;

— Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, εἶπα. Ἐσὺ τί γίνεσαι;

Χαμογέλασε, με κέρασε τσιγάρο καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του:

— Ἀγαπητὲ μου Δάμων, ἐγὼ ἔχω τὸ μαῦρο μου χάλι, εἶπε.

— Γιατί;

— Χώρισα ἀπὸ τὴ Ρίτσα...

Τὸ δεσμὸ του με τὴ Ρίτσα τὸν ἤξερα, βέβαια. Γνωρίζονταν πάνω ἀπὸ δύο χρόνια καὶ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦν, ἂν καὶ ἦταν ἐντελῶς διαφορετικοὶ χαρακτήρες. Ἡ Ρίτσα ἦταν εὐθύμος τύπος, κάπως ἐπιπόλαιη καὶ φιλάρεσκη. Ὅσο γιὰ τὸ Μελέτη, εἶχε μιά εὐαισθησία ἀπὸ τὴν σπάνια. Μποροῦσε νὰ κάθεται ὅρες ὀλόκληρες κρατώντας στὰ χέρια του ἓνα μπουμπούκι καὶ νὰ τὸ κυττάζῃ γεμάτος συγκίνησι. Κατὰ βάθος, λοιπὸν, χάρηκα, πού ἀκούσα ὅτι χώρισαν.

— Ἰσως αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο, εἶπα. Ἡ Ρίτσα δὲν ἔκανε γιὰ σένα...

Πέταξε τὸ τσιγάρο του καὶ με κύτταξε λυπημένος:

— Ἐκανε δὲν ἔκανε, εἶπε, ἐγὼ τὴν ἀγαπᾶω καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐνασυναντήσω...

— Στὸ εὐχομαι, εἶπα. Ἀλλὰ γιατί χάριστε; Ἐνακοῦνησε τὸ κεφάλι του:

— Γι' αὐτὲς τὶς ρημάδες τὶς πάπιες!

— Ποιὲς πάπιες;

— Τοῦ κῆπου. Αὐτὲς πού ξέρεῖς...

— Τοῦ ἔθνικου κῆπου;

— Ἀμ' ποιὲς ἄλλες;

Πολλὲς φορές, βέβαια, ἔτυχε ν' ἀκούσω γιὰ τὶς χίλιες δυὸ πιθανές κι' ἀπίστευτες αἰτίες, πού χωρίζουν δυὸ ἀνθρώπους. Ἐγὼ ἀκούσι γιὰ προίκες, γιὰ ψυχικὰ ἢ σωματικὰ ἐλαττώματα, γιὰ πλατυπόδιες, γιὰ υπερβολικὰ νεῦρα καὶ πολλὰ ἄλλα. Γιὰ πάπιες, ὅμως, δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσω. Γύρισε με κύτταξε, εἶπε ὅτι παραξενεύτηκα καὶ χαμογέλασε πάλι:

— Κι' ὅμως, ἀγαπητὲ Δάμων, εἶπε. Μαλώσαμε καὶ χωρίσαμε γιὰ τὶς πάπιες. Δυστυχῶς, εἶμαι υπερβολικὰ αἰσθηματίας καὶ κατὰ βάθος ἔχει δίκιο.

— Καὶ πότε μαλώσατε;

— Τὴν περασμένη βδομάδα. Εἶχαμε ραντεβὺ στὴν πόρτα τοῦ κῆπου, γιὰ νὰ πᾶμε μιά βόλτα στὴν Κηφισιά. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἦταν νωρὶς ἀκόμη, μπήκαμε στὸν κῆπο νὰ περᾶσῃ λίγη ὥρα καὶ νὰ χαζέψουμε με τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά. Ὅπως θὰ θυμάσαι, ἀγαπητὲ Δάμων, εἶμαι τακτικὸς περιπατητῆς καὶ λάτρης τοῦ κῆπου. Λατρεῦω τὸ πράσινο, λατρεῦω τὰ λουλούδια καὶ πρὸ παντὸς λατρεῦω τὶς πάπιες. Καὶ σὲ ρωτᾶ: Βρίσκεις τίποτα κακὸ σ' αὐτὸ;

— Ὁχι.

— Ἀγόρασα, λοιπὸν, δυὸ κολούρια γιὰ τὴ Ρίτσα καὶ δυὸ γιὰ μένα. Τὰ δυὸ τὰ δικά μου τὰ ἔκοψα στὰ γρήγορα καὶ τοὺς τὰ πέταξα. Φυσικά, τὰ φάγαμε, γιατί, ὅπως ξέρεις, οἱ πάπιες τρελλαίνονται γιὰ τὰ κολούρια...

— Μάλιστα...

— Ἡ Ρίτσα, ὅμως — συνέχισε ὁ Μελέτης — δὲν ἔκανε τὸ ἴδιο. Στὴν ἀρχὴ, δάγκωσε τὸ ἓνα κολούρι, ἔφαγε τὸ μισὸ καὶ κράτησε τὸ ἄλλο μισὸ γιὰ νὰ τοὺς τὸ πετάξῃ. Στὴν ἀρχὴ τοὺς πέταξε ἓνα κομματάκι τόσο δά. Μὰ δὲ μπορείς νὰ φανταστῇς πόσο μικρὸ κομματάκι... Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ ὅτι μαζεύτηκαν μπροστὰ μας, ὅλες οἱ πάπιες κι' ἀναστατώσανε τὸν κῆπο γι' αὐτὸ τὸ τόσο δά κομματάκι. Τεντώνανε τὸ λαιμὸ τους, φωνάζανε, σπρηνχόντουσαν, τσαλαβουτούσαν καὶ κάνανε σὰν παλαβές!...

— Λοιπὸν;

— Ὅσο γιὰ τὴ Ρίτσα, ἔφαγε τ' ἄλλο μισὸ καὶ δάγκωσε τὸ δεύτερο κολούρι. Ἐκανε, βέβαια, τὴν σκέψι ὅτι θὰ πεινᾶ καὶ ἤθελε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὰ κολούρια. Ὅπως ἀντιλαμβάνε-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

σαι, λοιπὸν, πῆγα νὰ πάρω ἕλλα δυὸ, ἀλλὰ μοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι μερὶς τὸ λαιμὸ. Ἐμείνα καταπληκτος, γιατί δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω τί εἶδους γούστο εὕρισκε στὸ νὰ ταιλαιπώρῃ τὶς πάπιες. Ἐφαγε, λοιπὸν, τὴν πρώτη μπουκίαν καὶ ἀναδούκωσε. Εἶπα, τότε, ὅτι θὰ τοὺς τὸ πέταξῃ αὐτὸ, πού δάγκωσε. Τίποτα, ὅμως, ἢ Ρίτσα! Στὸ μεταξύ, οἱ πάπιες εἶχαν γίγει στὸ κακὸ τοὺς χάλι ἀπὸ τὴν ἀγωνία τους. Τοὺς ἔδειχνε καθε ἓνα κομματάκι κολούρι, τὸ βλέπαμε οἱ πάπιες, τοὺς πέφτανε τὰ σάλια κι' ἀπάνω, πού ἔκανε πῶς θὰ τοὺς τὸ πέταξῃ, τὸ τραγε.

— Ποιός;

— Ἡ Ρίτσα! Μιά ἢ δυὸ φορές τοὺς ἔριξε μερικὰ ψυχολάκια, πού πέσανε στὸ κεφάλι ἑνὸς μαροῦ.

— Παιδιού;

— Ὁχι, παπιού. Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητὲ μου Δάμων. Λαχτάρησε ἀπὸ τὶς τσιμπιές, πούφαγε στὸ κεφάλι τὸ παπάκι. Εἶχα γίγει ἔξω φρενὼν ἀπὸ τὴ σκληρότητά της. Νάλεσα, δηλαδή, ὅτι πεινοῦσε καὶ ἤθελε νὰ φάῃ τὰ κολούρια, χαλάλι της. Ἀλλὰ δὲν πεινοῦσε! Εἰλικρινά, ἀγαπητὲ μου Δάμων, πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ἀναγκάστηκα τόσο πολὺ. Τῆς ἀσπᾶσα τὸ κολούρι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ πέταξα στὶς πάπιες. Αὐτὸ ἦταν. Ἐγὶνε τέτοιος καυγᾶς, πού θὰ μοῦ μείνῃ ἀδέκαστος. Κατὰλαβε λοιπὸν γιατί μάλωσα με τὴ Ρίτσα;

— Κατὰλαβε, εἶπα. Μόνον πού αὐτὸ πού ἔκανε στὶς πάπιες μπορεῖ νὰ μὴν τόκανε ἀπὸ σκληρότητα. Ἰσως νᾶθελε νὰ παίξῃ.

— Αὐτὸ σκεφτόμαι κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ Μελέτης. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ ζητοῦσα. Θέλω νὰ πᾶς νὰ τὴ βρῇς καὶ νὰ τὴν ἐξηγήσῃς ὅτι ἡ παρεξήγησι ὅ φέρεται στὴν εὐαισθησία μου κι' ὅτι, τέλος πάντων, πρέπει νὰ λυθῇ αὐτὴ ἡ παρεξήγησι. Νὰ μὲς κλείσῃς, μάλιστα, ἓνα ραντεβού.

— Εὐχαρίστω, εἶπα. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ πᾶω.

Χάρισσα ἀργὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τοῦ υποσχέθηκα νὰ βρῶ τὴ Ρίτσα καὶ νὰ τοῦ τηλεφωνήσω τ' ἀποτελέσματα τῆς ἄλλης μέρας.

Μὲ τὴ Ρίτσα, συναντήθηκα τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης. Πέρασα ἀπὸ τὸ γραφεῖο της, τὴν πῆρα καὶ καταλήξαμε σὲ μιά μπουφάρια, γιὰ νὰ μιλήσουμε. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ, κατὰλαβε πὺς ἡ φασαρία κι' ὁ χωρισμὸς τῆς μετὶ τοῦ Μελέτης τῆς εἶχε κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι. Βεβαιώθηκα γιὰ μιά φορὰ ακόμη, ὅτι δὲν ἔκανε γιὰ τὸν εὐαίσθητο φίλο μου. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχα ἀναλάβῃ μιά ἀποστολὴ, ἀποφάσισα νὰ τὴ φέρω σὲ τέλος.

— Θὰ πιάωμε δυὸ μπουφάρια; τὴ ρώτησα μόλις μπήκαμε στὴ μπουφάρια.

— Βεβαίως, εἶπε.

Παράγγειλα δυὸ μύρες καὶ δυὸ μεγάλες ποικιλίες μεζεδῶν καὶ μπήκα ἀμέσως στὸ θέμα.

— Ἀχ, πῶς μ' ἀρέσει ἡ παγωμένη μύρα!

— Ὁχι, πῶς νὰ μὲς φέρουν ἄλλες δυὸ, ἐξήγησα. Τώρα, ὅμως, θέλω νὰ σοῦ ἀπαντήσω σ' αὐτὸ, πού σὲ ρώτησα.

— Σὲ ποί;

— Στὴν αἰτία, πού χωρίσατε με τὸ Μελέτη.

— Ἀ, γιὰ τὸ Μελέτη, λές; εἶπε ἀδιάφορα. Αὐτὸς, παιδί μου, ἔχει καταπληθεῖ ἀφρία με τὴν εὐαισθησία του. Σκέψου ὅτι στενοχωρήθηκε, ἔπειδὴ ἔκανε γούστο με τὶς πάπιες!

Σταμάτησε, δάγκωσε ἓνα ντολμαδάκι, ροκάρισε καμμιὰ δεκαρία παπατάκια μαζεμένα καὶ ἀναμείλησε γιὰ τὴ μύρα:

— Καλὲ Δάμων, δὲ μπορείς νὰ φανταστῇς πόσο μ' ἀρέσει ἡ μύρα τὸ μεσημέρι!...

Παράγγειλα ἄλλες δυὸ μύρες:

— Λοιπὸν, εἶπα, τί θὰ γίνῃ;

— Τίποτα, εἶπε ἀδιάφορα. Καὶ θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως τὸ γιατί. Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ δύσκολη...

— Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό;

— ἔχει καὶ παραθεῖ, εἶπε γεμάτη πεποίθησι. Ὁ ἀντὴρας πρέπει νὰ εἶναι σκληρός, γιατί δὲν εἶναι εύκολο νὰ δημιουργήσῃς οἰκογένεια στὴν ἐποχὴ μας. Καλὸς κι' ἅγιος εἶναι ὁ Μελέτης, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάμῃ; Εὐαισθησία θὰ φάῃ;

Σταμάτησε ἄλλο ἓνα ντολμαδάκι.

— Καλὲ αὐτὰ τὰ ντολμαδάκια εἶναι μούρια! εἶπε. Λοιπὸν, τί λέγαμε; Ἀ, καί. Ὁ Μελέτης παρεῖναι εὐαίσθητος καὶ τὸν βλέπω νὰ τὰ κακάρων στὴν πρώτη ἀναποδιά τῆς ζωῆς. Πόσο με νευρίζουν αὐτὲς οἱ γάτες!...

Οἱ γάτες, ἦταν δὺ γκριὰ μικρὰ γατάκια τοῦ καταστήματος, πού ναισούσαν πολὺ διακριτικὰ. Τοὺς ἔραβα ἀπὸ ἓνα μεζεδάκι καὶ συνεχίζαμε τὴν κουβέντα μας. Σ' ἓνα, δυὸ λεπτὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ γκριὰ γατάκια τὸ εἶδα πού ἀνασηκώθηκε καὶ τριέθηκε στὴ φούστα της.

— Ἀ, δὲν υποφέρεται, παλιόγατο! φώναξε. Αὐτὸ μούλειπε τώρα νὰ μοιραστῶ τὴν ποικιλία μου μαζί σου!...

Σήκωσε τὸ πόδι της καὶ πούδωσε μιά τέτοια κλατσιά, πού πῆρε τρεῖς βόλτες στὸν ἀέρα. Ὅλων τὰ μάτια γύρισαν κατὰ τὸ τραπέζι μας κι' ἓνας κύριος ἀπὸ τὸ διπλάνο τραπέζι μου-

του κυρίου Μπέντε.

«Η Λουίζα την βοήθησε να ξαναπατήσει στο κρεβάτι της. 'Αλλ' ο θόρυβος στο κάτω πάτωμα μεγάλωνε όλοένα. Τί κάλεσμένοι έφταναν ό ένας ύστερα από τόν άλλον. Η Κάτι έγκυβριόταν και δέν καταφέρνε να ξανακοιμηθί.

«Απεχθανόταν τις δεξιώσεις, για το λόγο ότι πολλές φορές είχε χρησιμοποιήσει σταν στολίδι τους. Και για τίποτα σταν κόσμο δε θάθελε να παρενβηθί στη δεξίωση της 'Ολίβια. Κι' ωστόσο, την πείραζε το ότι βρίσκονταν έξω απ' αυτήν. Στο μυαλό της ξαναγύριζε μία θλιβερή ανάμνηση από την παιδική της ηλικία. Θυμόταν πως οι άλλοι διασκέδαζαν χωρίς να την λογαριάζουν. Και τώρα που ήταν πρώμα μπαλλάρια, έρεπε και πάλι να ζή με διαφορετικό τρόπο από τους άλλους.

— Κι' όμως αυτό θέλησε. Κατ'ίνα, είπε σταν έαυτο της. Προτίμησε μία ζωή έξαιρετική...

Σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου και κάλεσε το σπίτι του δικτορος Μάρσαλ, στο Πρίντστον.

«Αλλά δέν πήρε απάντηση. Δέν καταλαβαίνω γιατί δε μου απαντούν από το σπίτι, είπε στη Λουίζα που μπήκε εκείνη τη στιγμή με το βαρό βήμα της.

— Είναι ώρα μία ημέρα σήμερα, είπε ή Λουίζα. 'Ο δικτορ Μάρσαλ θά πήγε ίσως περίπατο.

— Τό νομίζεις; ρώτησε ή Κάτι χωρίς κάποια έκπληξη.

«Η Λουίζα είπε ύστερα από μία στιγμή:

— 'Ο κύριος Ντάνιελς ρωτάει αν μπορώ να ιδή την κυρία.

«Η καχοκερία, που αισθανόταν ή Κάτι έφυγε άμέσως.

— Άς πείσθω αυτός ό κολασμένος, φώναξε.

Ποιος είπε πως ήταν μόνη; Θά είχε κι' αυτή τη μικρή της συγγέντοισι. Θά προσκαλούσε τους αληθινούς φίλους της.

«Όταν ό Ντάνιελς μπήκε τρελλίζοντας, ήταν καθιστή στο κρεβάτι της, σχεδόν γυμνή, όπως συνήθιζε να κοιμάται κι' ένδνε ή μαλλιά της με την απόλυτη αυτή διαφορά που έχουν οι χορεύτριες, ένώ ή Λουίζα της φορούσε τις παντοφλές της.

— Κι'αυτή, είπε ό Ντάνιελς, που πήγε να στηριχτεί στην άκρη του κρεβατιού.

«'Ο πίνακας είναι άμορφος. Αλλά θά σε προτιμούσα ντυμένη και την όλοστογγυλή σιλάδα σου στη φυσική της κατάστασι, δηλαδή γυμνή, με μία κόκκινη ούλη στην κοιλιά, σάν να της

είχαν κάψει καισαυική τομή...

— 'Ηρεμία, Πίλς, φώναξε ή Κάτι. Τό ξέρω πως σου αρέσουν τα ζωηρά χρώματα, αλλά μην το παρακάνεις. Τί έχωμες με τόν τελευταίο πίνακα; Θά τόν έχωμε στην αυριανή δοκιμή;

— Κότταξε το χορό σου, μάγισσα και μην καταπιάνεσαι με τη δική μου δουλειά, απάντησε ό Ντάνιελς. 'Α, δός μου κάτι να πω για να διαλύσω τα δηλητήρια που μου σερόβρισαν στη δεξίωσι της 'Ολίβια. Νομίζω πως τό σκοτώσιζο ούσιν είναι ό,τι χρειάζεται.

«Η Λουίζα είχε σηκωθεί κι' ό Ντάνιελς την περιεργαζόταν.

— Πόσο ευγίσει; ρώτησε.

— Έξαιτό κι'άπό τότε που άρχισε να κάνει δίαιτα, πάντοτε γελόνται ή Κάτι.

«'Ο Ντάνιελς πήγε κοντά στη Λουίζα κι' έβαλε απαλά το χέρι του πάνω στο μπράτσο της.

— Πώς γίνεται να έχετε τη χάρι της ελαφινάς; τη ρώτησε, όχι χωρίς κάποια συγκίνηση.

— Γιατί ήμουν κι' εγώ άλλοτε ελαφίνα, τού απάντησε ή Λουίζα, που βγήκε άμέσως.

«'Ο Ντάνιελς ρώτησε την Κάτι με τό βλέμμα.

— Ναί, είναι αλήθεια, τού απάντησε. Όταν την είδα για πρώτη φορά... Θεέ μου, πόσος καιρός πει από τότε! Ήταν στη Βουδαπέστη, στην 'Αλάμπρα, ένα είδος μούζικ-χόλ. Έπαιξε σ' έναν τραγουδιστό χορό, τό 'Λύκο και τη Λύκαινα από τη Χονολο-λός. Ήταν τό ποτό 'κούλα', ή πρώτη 'ρούμπα', που έβλεπαν στη Βουδαπέστη και τό κοινό ένθουσιαζόταν. Τό νούμερο τέλειωσε με μία τζάντα, για να ικανοποιηθί ό συγγενικός πατριωτισμός... Τί κέντρο!

Έπαιξε μία τσιγγάνικη όρχηστρα, σ'α καμαρίνα έτρεχαν παντοζοι κι' οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με άσμενες παραστάσεις. Και όσο για τό κοινό... δέν έχω δη ποτέ τίποτα παρόμοιο.

Είχε σηκωθεί και πήγαινε δεξιά-αριστερά μέσα στο δώμάτιο, χειρονομώντας ζωηρά, για να περιγράψη την 'Αλάμπρα.

— Η Λουίζα ήταν πολύ άμορφη, μιλούσαν γυμνή, κάπως παχυνή κι' είχε την πιο συγκλητική περιφροσι που θά μπορούσε να φαντασθής, συνέχισε. Άγαπούσε, έξ άλλου, με πάθος τόν άντρα της που ήταν κι' ό παρτεναίρ της. 'Ο 'Λύκος' καταγόταν από την 'Αίτι, νομίζω. Ήταν λεπτός σάν καλάμι και σακατεμένος από τη φυ-

ματίωσι. Είχε πάντα λίγο πυρετό, τα μάτια του γυάλιζαν και τα μάγουλά του ήταν πολύ κόκκινα και γυαλιστερά, σάν να τα είχε βερνικώσει. Τα δόντια του ήταν πολύ μακρύα. Δέν ξέρω πως άλλωστε πρέπει να σου τόν περιγράψω. Άνάμεσα σε δύο χορούς κάττιζε χασιό, που τού το έφερναν από την Τύνδα, τό 'Αλγέρι ή την Ταγγέ-ρη. Θυμάμαι άκόμη τη μυρωδιά του. Χωρίς τό χάσιό δε θά μπορούσε να σταθί. Κι' ή Λουίζα τόν έρωσε με τα μάτια της. Όταν, όμως, ό 'Λύκος' χόρευε αυτούς τους άγριους χορούς, που είναι πλημυρισμένοι από έρωτισμό, γινόταν άλλος άνθρωπος. Έπαυσε ύψος, άποχτούσε προσωπικότητα. Και χόρευε χωρίς ούτε μία σταγόνα ιδρώτα, χωρίς την παραμικρή προσπάθεια. Ήταν ένας αληθινός χορευτής.

«Η Κάτι αυτοσεβίασε τό χορό τού 'Λύκου' και της 'Λύκαινας', ζώνοντας τόν ένα έργο τέχνης κι' ήταν πολύ ενθαρσιμένη γι' αυτό.

— Ξαναζωντανεύεις τόν 'Αίτινó ή τόν Γκιρτσα; μουμύρισε ό Ντάνιελς.

Κρατούσε τη μπιτολία με τό ούδινο, που τού είχε φέρει ή Λουίζα, μπροστά στο φως και μελετούσε με μισόκλειστα τα μάτια τις αντανακλάσεις του μέσα στο υγρό.

— Η παλιά 'Αλάμπρα! είπε ή Κάτι συλλογισμένη. Αναρωτιέμαι τι μου ξανάφερε αυτή την ανάμνησι.

— Και μπορούμε να μάθωμε τί έκανε έχει κάτω; ρώτησε ό Ντάνιελς. Έπινες σαμπάνια με τόν τελευταίο από τούς 'Αψιδούργους ή χόρευε τό 'Χορό τού Κιζινού»;

— Ούτε τό ένα ούτε τό άλλο, απάντησε ή Κάτι. Έφερνα στη σκηνή την καμπίλλα που έκανε γνωστό στο κοινό τό νούμερο που ακολουθούσε και τα δνόματα των έκτελεστών. Ρόζ, τουτού, μικρή μάσην κυλόττα από φιλέ, ψηλά τα κοινία και τρία φτερά στρουθοκαμήλου στο κεφάλι, σάν τα άλογα που σέρνουν τις νεκροφόρες στο Παρίσι.

— Ποιος σε είχε πουλήσει εκεί; Ποιος σε είχε κάνει να κατεβής τό Δουναβί;

— Κανείς. Είχα φύγει από τη Βιέννη. Ήμουν τόσο μικρή και τόσο άνοητη. Δέν είχα κλείσει άκόμη τα δεκάξη χρόνια μου. Αλλά τό μάθημα ήταν καλό.

— Καταλαβαίνω... Τόσο μικρή πάνω στις σενίδες και χωρίς καμμία προσπάθεια...

— Ζούσα σάν μικρή καλόγορα.

«Στά δεκάξη μου χρόνια είχα γρα-
τευτή από τούς άντρες.

— Κι' όμως ό Γκιρτσα σ' έφερε στο Παρίσι.

«Η Κάτι δέν απάντησε. Τό μυαλό της δέν ήταν στο Παρίσι, αλλά στο Μεξικό, όπου είχε ξαναβηθί τη Λουίζα, έπειτα από μία αιώνοτιότητα, έπειτα από τό θάνατο τού Γκιρτσα, έπειτα από τό γάμο της με τόν Μάρσαλ, έπειτα από τό ξαναγύρισμά της στη σκηνή.

— Θυμάσαι τό 'Φολλ', στο Μεξικό. Λουίζα; ρώτησε τη συντροφο της, που είχε ξαναγυρίσει.

— Άν τό θυμάμαι; απάντησε ή Λουίζα. Τί κέντρο! Είχε, όμως, ένα καλό κοινό.

«Η Λουίζα ξαναχόρευε εκείνη την έποχή μόνι τα παλιά της νούμερα, την 'κούλα', τη 'ρούμπα', τις τζάντας. Ήταν άσχη σάν νε-
ζοή, κάτω από τό δυνατό φως τών προβολέων. Είχε παχύνει κι' είχε γίνει σάν ελέφαντας. Σφινγγόταν ή καρδιά σου να την βλέπεις. Η Κάτι είχε πάει να την δει στο καμαρίνι της... Η Λουίζα δυσκολε-
τηκε να την άναγνωρίσει, άλλ' όταν ή Κάτι της μίλησε για την 'Αλάμπρα', οι δύο γυναίκες έπιασαν ή μία στην άγκυλιά της άλλης κι' έβλαψαν μαζί.

— Κι' ό 'Λύκος»; ρώτησε ή Κάτι.

— Πέθανε από καιρό, απάντησε ξερά ή Λουίζα. Γι' αυτό χορεύω μόνι μου.

— Δέν ήπιατε άλλον παρτεναίρ; — Όχι. Οι άντρες δέν λείπουν. 'Αλλ' έναν άλλον παρτεναίρ! Έπειτα από τό 'Λύκο»! 'Όχι... Δέν ξέρετε τι είναι τό να χάσει κανείς τόν παρτεναίρ του...

— Ό, τό ξέρω, τό ξέρω κι' εγώ, απάντησε πολύ σιγά ή Κάτι.

«Η Λουίζα δέν είχε πιά φιλοδοξίες. Χόρευε για να ζήσει. Και τό μόνο που ήθελε ήταν να μπορέσει να γλυτώσει μία μέρα από τα καμπαρέ, όπου ήταν υποχρεωμένη να δουλεύη... Δέν ήξερε άκόμη ότι ή γυναίκα που βρισκόταν μπροστά της ήταν μία 'ερίμα μπαλλάρια» με παγχόσμια φήμη, γιατί είχε ξε-
χάσει τό όνομα της Μιλενκάγια.

«Όταν τό έμαθε, έκανε σάν τρελλή από τη χαρά της.

«Η Κάτι είχε κάνει την πρότα-
σι να πάει τη Λουίζα μαζί της; Ή ή Λουίζα είχε παρακαλέσει την Κάτι να την γλυτώσει από τη ζωή των καμπαρέ; Ίσως και τα δύο έγιναν μαζί... Από τότε, ή Λουίζα άκολούθησε την Κάτι σάν τόν ί-
σαιο της και της άφοσιώθηκε όλη της την ψυχή... 'Αλλ' ήξερε να

κράτη ής άποστάσεις. Ή στο-
γή της ήταν άνάγκη με σεβασμό και την άποκαλούσε πάντα «κυρία», έντός όταν ξεθαρουνόταν γ' αντι-
κατάσταση αυτή τη λέξι με τό «γλυκεία μου».

«'Ο Ντάνιελς είχε άδειάσει δύο ποτήρια όσινου, τό ένα ύστερα από τό άλλο. Τα μάτια του είχαν γίνει κατακόκκινα. Η Κάτι έτρεμε τό μεθύσι του. 'Από κάμποσο και-
ρό, χρειάζονταν όλοένα και λιγώτε-
ρο όινόπνευμα, για να σωριαστή σάν κτήνος. Είχε καταντήσει αλ-
κοολικός. Τα δάκρυα άρχιζαν τότε να τρέχουν από τα μάτια του κι' έβγαιναν γυαλιστερά σειρήνια πά-
νω σ'α μάγουλά του.

— Άκούσε με, Πίλς, τού είπε ή Κάτι. Θάθελα να σου μιλήσω για τις μικρές μεταβολές που πρέπει να κάμωμε στη σκηνή της μέλει-
σας που φάχνει για να βωή γυρι. (Προσπαθούσε να συνεννοηθί μα-
ζί του, προτού σωριαστή άνασθη-
τος από τό ποτό). Με φαντάζε-
σαι, Πίλς, θύμαι με τό ύπεροχο νι-
μικό φέρεμα, που σχεδίασε για μένα... Ναί, ναί, είναι θάψμα, Πίλς. Η μέλιστα που φάχνει να βωή γυρι, όμως, μπαίνει όλοόροση, σκοτώνει τό κοστούμι μου, σκοτώ-
νει τό χορό που χορεύω πριν κι'
έκείνον που θά χορέψω κατόπι.

Μ' άκούς, Πίλς; Αυτό θά σου άρε-
σει; Όταν θά περάσουμε στο βα-
θύ μπλέ τού τελευταίου πίνακά σου, ή έντύπωσι θά έχη καταστρα-
φή προκαταβολικά από τις φωνές τού κοινού «μπι», «μπι», πρὸς τι-
μήν της μίς Λίμιν. Άκουσε, Πίλς...

Τόν είχε πιάσει από τόν ώμο, προσπαθώντας να τόν κάνει να την προσέξει, όταν χτύπησε τό τηλε-
φωνο.

— Θά είναι ό Τέντ, σκέφτηκε.

Και σήκωσε τό άκουστικό. Τό πρόσωπό της φάνερε διαδοχικά την έκπληξη, την άπογοήτευσι και στο τέλος τόν ένθουσιασμό.

— Βάλτ' φώναξε. Τί όμορφη έκπληξη! Δέ σε περίμενα πριν από την Τρίτη... Είναι ό Ντάρκσεν, που έφτασε από τη Ρώμη με αεροπλάνο, είπε σ'α σταν Ντάνιελς, βάδοντας τό χέρι της μπροστά στο άκουστικό.

Της ήταν άδύνατο να κρύψη τη χαρά της. Ένας κριτικός σάν τόν Ντάρκσεν μπορούσε να την άνεβά-
σει σ'α ούρανα ή να την συντρίψη με μεριές ρομπί. Είχε την έντύπωσι πως τόν έβλεπε κι' όλος μπροστά της. Τα πόδια της πήραν αυτόματα την πιο χαριτωμένη στά-
σι τους, σάν να χόρευε κι' ή φωνή της, που ήταν κοντοάλας υψώθη-
κε σε νότες σοπράνο.

Προσπαθούσε να βωή τις κατά-
ληλες λέξεις, για να έκφράσει τη χαρά και τόν ένθουσιασμό της. 'Ο Ντάρκσεν θά ήταν ένας πολύτιμος σήμαχος, που θά τόν χρησιμο-
ποιούσε έναντιόν τού Χαγκόριαν, για να τόν έξαναγκάσει να δεχτή τις τροποποιήσεις που ήθελε.

— Όχι, αγαπητέ φίλε, είπε στο τηλεφωνο, δε θά με ιδίστε στη δε-
ξίωσι της 'Ολίβια... Με φαντάζε-
σατε έμένα, την Κάτι Μιλενκά-
για, να γλίσγω τα σαρόπλιντα τού κυρίου Μπέντε... Θά μου δώσε-
τε τη χαρά να σας ιδώ... Ναί, έ-
πιμένω... Έχω συγκεντρώσει τούς καλύτερους φίλους μου, τόν Ντάνιελς, τόν Λαζάρ, τόν Μίχοζ... Θέ-
λω να καλέσω κανένα άλλον... Θαιμάσια, βασίζομαι απόλυτα σε σ'α. 'Ωρβανό, πολύ αγαπητέ φίλε.

— Και τώρα τόν Λαζάρ, είπε φτιάνοντας τόν αριθμό του στο τη-
λέφωνο.

«Αλλά της απάντησε ή Μπέμπυ, ή γυναίκα του, παραπονεμένη και
άξιολύπητη όπως πάντα.

Όλοι σχεδόν ξεχούσαν πως ό Λαζάρ ήταν παντρεμένος και πως είχε τρία παιδιά και τέταρτο ύπο
κατασκευή. Η αλήθεια ήταν πως ό Λαζάρ είχε παραμείνει ένας έρ-

γνήζ, που, άγνωστο πως, βοήθησε
παντρεμένος με μία γυναίκα που δέν τού ταίριαζε.

— Όχι, είπε ή κλαψιάρικη φωνή της Μπέμπυ, δέν είναι στο σπίτι. Δέν είναι ποτέ στο σπίτι... Έχει πάει στη δεξίωσι της 'Ολίβια, ά-
φήνοντάς με μόνη έδώ, όπως πάν-
τα... Να έρθω έγώ;... Αλλά δέν έχω τίποτα να φέρω, 'Ανοιξα όλα τα παλιά μου φορέματα για την έγκημοσύνη... Δέν βγαίνω κα-
θόλου.

«Η Κάτι είχε πάρει την άποφα-
σι να συναγωνισθί τη δεξίωσι της 'Ολίβια και προσχούσε μ' άλλω-
μένα όλα της τα παλιά. Είχε πά-
ρει προκαταβολικά δύο χατάκια τού δικτορος Πήλ για να μπορέ-
σι να κρατήσει όλη τη νύχτα. Έ-
ψαζε κατόπι την τσάντα της, έ-

δγαλε τό τελευταίο της χατόνι-
μισμα των 20 δολλαρίων κι' έστει-
λε τη Λουίζα στο καλύτερο παντο-
πωλείο για ν' αγοράσί τα απαραί-
τητα.

— Τηλεφώνησε επίσης, της εί-
πε, στο κατάστημα της 72ας οδού να μου στείλ ή τρία μπουκάλια σαμ-
πάνια, μπουμπόν, τζίν και σκότς. Θά τα βάλω όλα στο λογαριασμό τού κυρίου Έλκαγ... Αλλά κάμε γρήγορα! 'Όχι, άκουσε... Πήγαι-
νε να πής σταν Λαζάρ που βόισκε-
ται από κάτω ότι θέλω να τόν ιδώ. Πές του ότι είναι έδώ ό Ντάρκσεν και θά τρέξω άμέσως.

Ήταν γεμάτη κέφι και θάρρος. Τα μικρά χάνια της είχαν φέρει έξαιρετική εύφορία. Κάθισε μπρο-
στά σταν καθρέφτη της τουαλέ-
τας της για να μακιγιαρισθί λίγο

Δέρμα
καθαρό
δροσερό
υγιές

Τό ωραίο δέρμα προ-
σελκύει τα βλέμματα
δλων και σκορπά γύρω
αισθήματα θαυμασμού.
Διατηρείται όμως ωραία
μόνον χωρίς όμην καθη-
μερινή περιποίησι με
NIVEA. Γι' αυτό έκα-
τομύρια γυναίκες σ'
όλο τόν κόσμο χρησι-
μοποιούν κρέμα NIVEA.
«Η NIVEA δίνει στο δέρ-
μα ό,τι χρειάζεται για
να διατηρηται φρέσκο,
νεανικό: λιπαρά και
υγροδημιουργά συστα-
τικά και την συγγενή
πρὸς τό δέρμα ούσία
Εύσερίτ.

Γαλάκτωμα NIVEA. Γιά την περιποίησι τού δερ-
ματος σ' όλόκληρο τό σώμα. Είναι ιδεώδες για
ντεμακιγιάζ.

—μια ιδέα μόνον—πρὸς τιμήν του
Ντάρκσεν. Αλλά δέν είχε τελειώ-
σει άκόμη τό μακιγιαζ τόν πατιών
της, όταν χτύπησε τό τηλεφωνο.
«Από τό τηλεφωνικό κέντρο την εί-
δοποιούσαν ότι την είχαν συνδέσει
με τόν αριθμό που ζήτησε.

— Με τόν αριθμό που ζήτησα;
είπε αστασιμένη.

«Αλλά θυμήθηκε άμέσως πως ε-
χε ζήτησει τόν άντρα της στο Πίν-
τσερτον.

— 'Α, ναί, είπε. 'Αλλό!... Έπεί
τέλους, αγαπήθηκε μου είσαι σύ...
Σέ ζήτησα και πρωτίτερα, αλλά
δε μου απάντησε... Πότε θά τε-
λειώσω; Πιστεύω κατά τις δύο ή
τις τρεις τό πρωί... Πές μου, είσαι
πάντα θυμωμένος;

Με συγκρομένα τα φρύδια, ά-
κουσε τόν δικτορα Μάρσαλ να της
λέει με άσπες και μετρομένες λέ-
ξεις πως είχε πάει να περπατήσει,
γιατί δέν κατάφερε να κοιμηθί.

— Μήπως είναι εκεί ή Μάκ Κέν-
γε και σ' άκούει; ρώτησε ή Κάτι,
έκπληκτη για τό ψυχρό ύφος τού
συνόχου της. 'Α, έσχάσε πως έχει
σήμερα έξοδο.

Χαμογέλασε ελαφρά. Η Μάκ
Κέννα χρησιμοποιούσε τις ημέρες
που είχε έξοδο για να πηγαίνει να
παίζη τριπόλι σε μία δεχίστερα έ-
ρασιτεχνών. Είναι αφάνταστο τί ε-
πινοούν οι άνθρωποι θέλοντας να
παρηγορηθούν για τις μικρές απο-
γοητεύσεις τους.

Δέν ξέρω, ξαναείπε ή Κάτι.
Μου φαίνεται πολύ παράξενο...
Είναι σάν να μην βόισκεσαι μόνος.
Γιατί δε λές τίποτα;

«'Ο δικτορ Μάρσαλ ξερόβηξε.

— Πώς είσαι; ρώτησε.

— Εύχαριστώ, πολύ καλά, και
σύ; τού απάντησε μανιασμένη.

«Έλπιζε πως θά της έλεγε κά-
ποιο τρυφερό λόγο. Αλλά τό ά-
κουστικό της μετέφερε ένα χα-
σιμωρητό, που τού κάκου ό δικτορ
Μάρσαλ προσπάθησε να καταπνίξη.

— Φτωχέ Τέντ, μου φαίνεται
πολύ κουρασμένος, είπε άμέσως ή
Κάτι. Θέλω να μου δώσης ύποχε-
σι ότι δε θ' άπασχοληθής άποψε με
τα ένέκνιά σου κι' ότι θά προσπαθή-
σης ν' αναληρώσης τις ώρες τού
ύπνου που σου λείπουν.

— Σού την δίνω, απάντησε ό
δικτορ Μάρσαλ. Και σύ πρέπει να
κάμεις τό ίδιο, Κάθ.

«Η Κάτι κράτησε μερικές στιγ-
μές στα χείρα της τό άκουστικό,
που ήταν σιωπηλό πιά. Της φαινό-
ταν πως μέσα απ' αυτό έρχονταν
ένas κρυός άέρας. Και τό ξανάβα-
λε άμέσως στη θέση του.

«Η Λουίζα ξαναγύρισε σε λίγο,
φροστωμένη με διάφορα ψώνια.

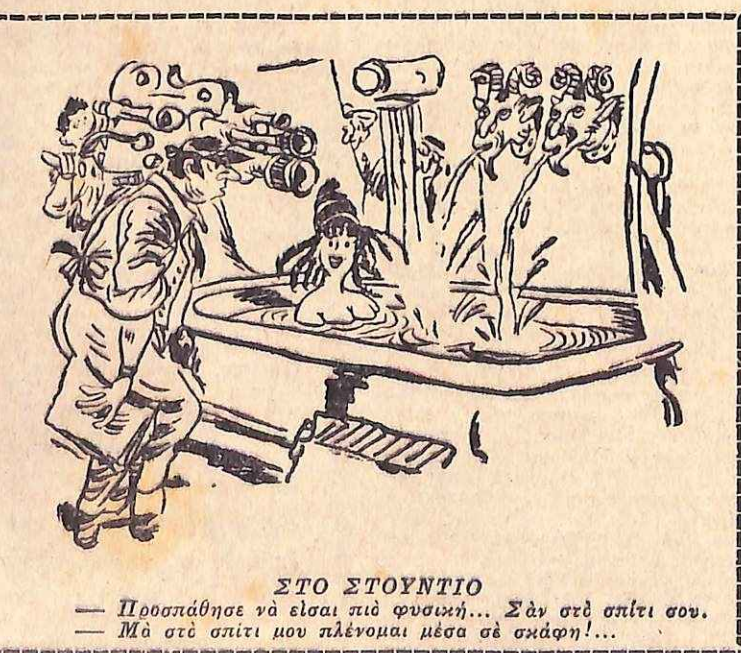
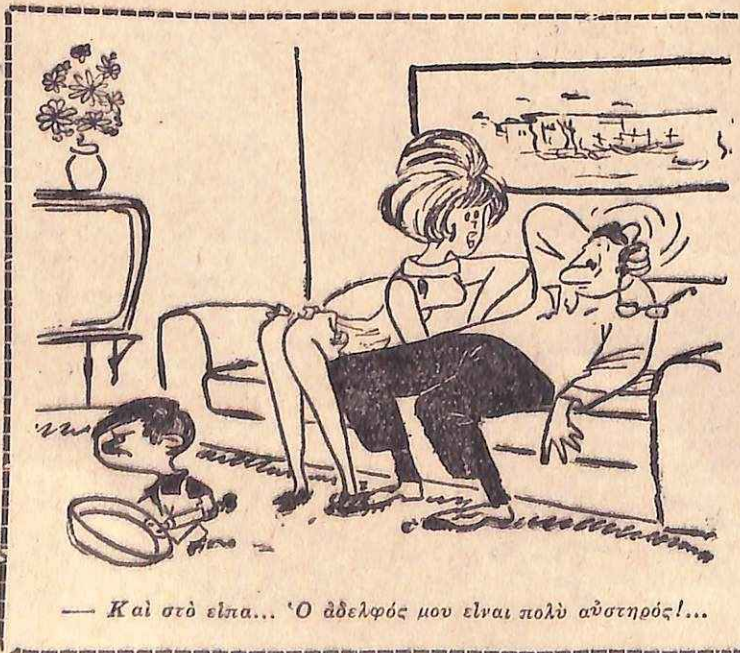
— Σωριασθηκε για καλά! φώ-
ναξε ούχοντας μία ματιά στο κρε-
βάτι.

«Ενώ ή Κάτι μιλούσε με τόν άν-
τρα της, ό Ντάνιελς είχε σορια-
στή στο κρεβάτι, σάν κεραυνωλη-
γτος. Η Λουίζα τού κάκου προσ-
πάθησε να τραβήξη αυτή την αψυ-
χη μάσα, ένώ ή κυρία της τού χτυ-
πούσε τό πρόσωπο με μία βρεγμέ-
νη πετσέτα. 'Ο Ντάνιελς μούγ-
κωσε, φταρνίστηκε και σούφρωσε
τα χείλη του όπως τα μωρά, όταν
τα πονά ή κοιλία τους, αλλά δε
φάνηκε πως συνεχόταν.

«Η Κάτι είχε δει πολλές φορές
τόν Ντάνιελς σ' αυτή την κατά-
στασι κι' ήξερε πως δε μπορούσε
να γίνη τίποτα. Ήταν ένα θέα-
μα άποκροστικό κι' ό αγαπητός
Ντάρκσεν, με τό λεπτό γούστο του,
θά στενοχωριόταν.

Στό τέλος, μη έχοντας τίποτα
καλύτερο να κάνει, έκόπησε τη λάμ-
πα που βρισκόταν στο κοροδίνιο κι'
έροίξε ένα σκεπάσμα πάνω στην
άδρανή μέσα τού Ντάνιελς.

«'Ο Λαζάρ, όμως, που έφτασε έ-
στερα από λίγο, πρόσεξε τό άου-

ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

νήσιμο σχήμα που είχε αυτό το σκέπασμα.

— Πότε θα κάνουμε τα άποκαλυπτήρια του... μνημείου; ρώτησε. Είχε μαντέψει κιόλας πως δε μπορούσε παρά να ήταν ο Ντάβελς. Κάι, στ' αλήθεια, έμοιαζε σαν όγκος από γρανίτη.

— Φτώχε Πίπς! αναστέναξε. 'Η Κάτι αποτέλειωσε γρήγορα το μακιγιάζ της κι' ύστερα άνοιξε ένα μπουνάλι με σαμπάνια και γέμισε δυο ποτήρια.

Βγάλε τον από κει, αν δε θέλετε να πέσω κι' εγώ πλάι του, είπε ο Λαζάρ. Μουχέται έμετός... Θάχετε έτσι δυο πτώματα πάνω στο κρεβάτι... 'Αντί για τη σαμπάνια, προτιμώ έναν καφέ, τόνιζή τον δυνατό που μπορεί να μου φτιάξει ή Λουίζα.

— Εγώ, όμως, διψάω, απάντησε η Κάτι, που ήπιε γρήγορα μεριζές γουλιές.

Ο Λαζάρ έτριψε τα μάτια του, περνώντας το δάχτυλό του κάτω από τα γυαλιά του.

— Είμαστε κανίβαλοι όλοι μας, Κατίνκα, είπε. Στο επάγγελμά μας, καταδρομολόγοι ο ένας τον άλλο, Βιζαίνομε το μεδούλι από τα κόκκαλα των συντρόφων μας. 'Αλλ' άς μιλήσουμε για τα σοβαρά πράγματα, προτού φτάσει ο πανίφης. Ποιά είναι αυτή η σημαντική υπόθεση για την οποία θέλεις να μου μιλήσεις;

Η Κάτι κατάλαβε πως έπρεπε να μιλήσει. Άρχισε, λοιπόν, να εκθέτει τις απόψεις της. Όσο προχωρούσε, ενθουσιαζόταν με τα ίδια της λόγια και προσπαθούσε να πείσει τον έαυτό της ότι οι τροποποιήσεις που υποδείκνυε ήταν για το καλό του υπαλέτου. 'Η Τζόυς θα χόρευε το χορό της, άλλ' έπρεπε κι' αυτή να χορέψει τον δικό της.

— Καταλαβαίνεις, αγαπητέ μου. 'Η μέλισσα φέρνει ενδιαφέροντες πληροφορίες, αλλά μόνον η βασίλισσα μπορεί να διατάξει τις εργάτριες ν' αρχίσουν τη δουλειά. Θα χορέψω το ίδιο βήμα κι' αυτήν, αλλά σε διαφορετικό στυλ. 'Ετσι θα μπορούσε να γράψης ένα κομμάτι αληθινής μουσικής. Αυτό δε σου λέει τίποτα; ρώτησε λαχανιασμένη.

— Οχι, απάντησε ο Λαζάρ. 'Ο διάβολος να με πάει αν ξαναπαύω με την παρτιτούρα μου, στις παραμονές της πορείας. Παντοδύναμη Θεέ! 'Εγώ άφορησής προσπαθώντας να βουλώσω τις τρύπες που άνοιξαν στη μουσική μου.

Η Κάτι ξαναθυμήθηκε πως ήταν ποίμα υπαλλήλου.

— Κι' αν απαιτήσω αυτές τις μεταβολές; είπε. 'Αν άνοιχθώ να χορέψω; Τι θα την κάμης τότε την παρτιτούρα σου;

— Θα σπύ το πύ: θα την κάμω συμφωνία και το υπαλέτο σας θα πάει στο διάβολο. Το υπαλέτο τέλειωσε για μένα. Σου το είπα.

— Ναι. Το ίδιο λες πούν από κάθε ποίημα. Είναι το δικό σου τραγούδι, ή αγαπημένη σου νεύσοι. 'Από χρόνια τώρα καταρρίπτω το υπαλέτο κι' όμως ξαναγυρίζεις πάντα σ' αυτό.

— Είναι αλήθεια, Κατίνκα, παραδέχτηκε. 'Αλλ' αυτή τη φορά μιλάω σοβαρά.

Μιλούσε τόσο ήρεμα, που η Κάτι έμεινε σαν άπολιθωμένη.

— Σας έδωκα τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου... ή, για την ακρίβεια, μου τα πήρατε, συνέχισε ο Λαζάρ. 'Ω, δεν παραιτούμαι.

Άδισε τον κόπο. 'Αλλά τώρα είμαι χροσασμένος και προτιμώ να κολασθώ παρά να ξαναπάω τη θέσι μου στο έργοστάσιο. Κανονίστε μόνι σας τις υποθέσεις σας. Κόψετε, ροκινίστε, παντοφάτε τον χειρότερο Σαυρόφσκι με τον καλύτερο Στραβίνσκι. Και ρίχτε πά-

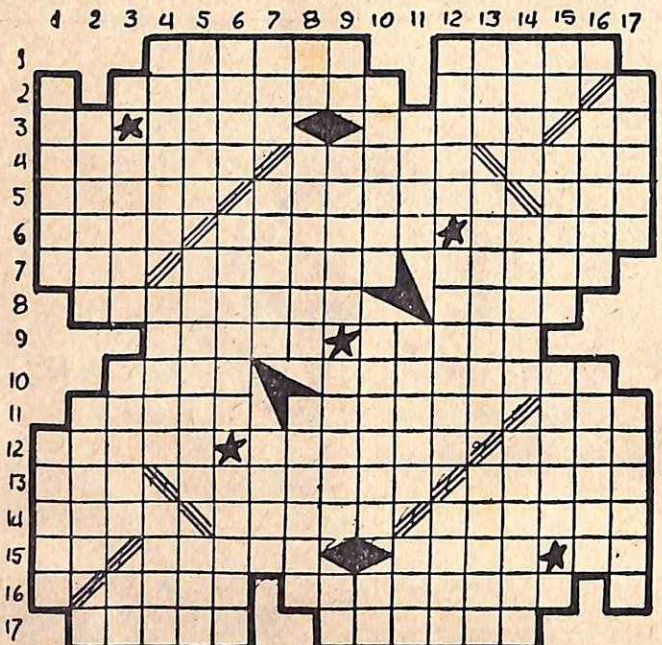

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 960

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Στενά συνυφασμένοι με τη ζωή. — Μεγαλοποιεί τα πάντα.
- 2 Γυμνασιακό παράγγελμα. — Όνομα βασιλέων της αρχαίας Σπάρτης.
- 3 Νότα. — Κτητική αντωνυμία. — Άδελφός του Μουσεώς. — Δηλώνει επίτασι.
- 4 Στερείται απογόνων. — Άρρωστια των ιπποειδών. — Αποτε-

- 6 Νυχτόδιο άρπакτικό πτηνό που ζει μέσα στα δάση. — Το πλησιέστερο στη Σαλαμίνα κομμάτι της πειραϊκής ακτής. — Μένουν στις πόλεις (θηλ.).
- 7 Μάρκα αυτοκινήτων. — Φόν...: Γερμανός πολιτικός. — Βλήμα πυροβόλου.
- 8 Πρόθεσι (άρχ.). — Άσκαπα. — Άδραστο.
- 9 Νότα. — Ανούσια. — Υπάφης τουλάχιστον μία σε κάθε ίσπα.

- 5 Λούν μέρη του σώματός μας. — Έγκλημα. — Χώρα, αλλά και καπέλλο. — Χρονικό διάστημα.
- 6 Έχει μεγάλα αυτιά. — Ψευτική και φθηνή τροφή. — Χοιδρές.
- 7 Κτητική αντωνυμία. — Άποτε- λούν μέρος του άθους. — Δέν- τρα που άγασούν το νερό.
- 8 Πόλις της Παλαιστίνης. — Μέ- ρος του αυτοκινήτου.
- 9 Τα μουστάκια του σταριού. — Παιδί του δρόμου.
- 10 Άρχαία χώρα της Άσίας, στην οποία κατοικούσαν οι Άρα- μάιοι. — Εκτοπισμός.
- 11 Ριζικό. — Παρασιάζει κενά. — Όργανα αισθήσεως.
- 12 Άσασγολούν τους δικηγόρους. — Κέρδος. — Ήγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας.
- 13 Θεά των κυμάτων της Σκαν- διναβικής μυθολογίας. — Ντύ- σιμο για μακρινό ταξίδι. — Διαφέρουν στο μέγεθος (ουδ.).
- 14 Εύχης γεμάτες μίσος. — Έθνικός σύργετης. — Κατάληψις πό- λεως.
- 15 Άρχη δρκου. — Γερμανός φιλό- σοφος και ποιητής του περα- σμένου αιώνα. — Γυλιός της Α- φροδίτης. — Όμοια σύμφωνο.
- 16 Μερικές φορές δεν περιέχουν ούτε άέρα (ουδ.). — Μεγάλο νησί της Μεσογείου.
- 17 Όλες. — Χρωμάτισμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Μπρουκστικό, που το κυνηγούν για το νόστιμο κρέας του. — Πόλις της Α. Μακεδονίας.
- 2 Στεφρος. — Μολυσμένα.
- 3 Δεν άρρωσταίνουν (ουδ.). — Ά- κούραστα. — Το ήμισυ του δέκα.
- 4 Προκαλεί τρικυμία. — Γυναικείο όνομα. — Μοιάζουν με κλωστές.
- 5 Ένα από τα μυστήρια. — Ό- πλο των αρχαίων άσπαικών λαών. — Τελικός σύνδεσμος.

- νική μεγαλούπολι. — Έπιφώ- γημα.
- 10 Άνοιγει την δρεξί. — Τρυφε- ρός, μουλός. — Όμοια συμ- φωνά.
- 11 Κυκλοφορεί έφ' δρου ζωής. — Δεν παρουσιάζει άνωμαλίες (ουδ.). — Τοπικό επίρρημα.
- 12 Άποδέλπει τον να βάλει κά- ποιον σε δύσκολη θέσι. — Γραμ- μή των πλοίων. — Θεός των άρ- χαιών.
- 13 Διευθύω. — Σωστός διάβολος. — Τόπος εργασίας για τους χω- ρικούς.
- 14 Σημάνει και προκαλώ. — Φράγμα ποταμού. — Ανύψωση.
- 15 Άναφορική αντωνυμία. — Ανόη- τες. — Νοσηρή μικροδρακή κα- τάστασι.
- 16 Δέρματα ζώων. — Μιά από τις πολλές, που υπάρχουν σε κάθε λεωφορειακή γραμμή.
- 17 Νοσοκόμες με ειδικότητα. — Ανώτατο γυναικείο άδίσμα.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις του ύπ' αριθ. 959 στη σελίδα 78

Ο ΕΡΩΣ ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΝ ΚΥΤΤΑ...

Κάποιος κάτοικος του Έσσεξ, όνόματι Μπίλ Τσάπιαν, γιόρτασε τελευταίως τα 100 χρόνια του κι' ένα γλέντι στην ταβέρνα της γει- τονιάς του, όπου ήπιε περί τα 5 κιλά μύρα και χόρεψε με την ώ- ραιότερη κοπέλλα της συντροφιάς. Ο Τσάπιαν φαίνεται το λιγώτε- ρο 20 χρόνια νεώτερος απ' την πραγματική του ηλικία. Μάλιστα, πέτυχε παντρεύτηκε με μία χήρα 69 ετών!

νω σ' όλα λίγη σάλτσα από τις ά- νειπτωτες φρικαλεότητες που συνέ- θεσαν οι προκατοχοί μου του περα- σμένου αιώνα. Σπάστε μου τ' αυ- τιά, το μυαλό, το μικρό ταλέντο μου... Κι' όμως, προτού μπήτε στη ζωή μου ελγα φτιάξει καλή μουσι- κή. Έγραψα ένα «ζάτονορο» για έγχορδα, για το όποιο μου έδωκαν το πρώτο μεγάλο βραβείο του Μπερλιόζ.

Η Κάτι άκουγε σαστισμένη τη θλιβερή εξομολόγησι του Λαζάρ. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ξε- σπούσε. 'Αλλά τώρα το πράγμα ή- ταν διαφορετικό. Ο Λαζάρ ήθελε να ξεφύγη από τη ζουγκλα. Κι' η άπορασιτιστικότητα του την τρώμα- λε. Κατάλαβε πως έπρεπε να τον μαλακώσει, να τον ήρεμήσει.

— Έχεις δικήν, είπε. Είσαι τσα- κισμένος από την κούρασι. Κι' οι δυο είμαστε κουρασμένοι. Θα πρέ- πει να ξεκουραστούμε. Νομίζω πως το καλύτερο είναι να μην ύπογρα- ψουμε το συμβόλαιο για την τουρνέ.

— Δεν ύπογραψες άκομη; ρώτη- σε ο Λαζάρ, που είχε σηκωθεί κι' έκανε βόλτες επάνω κάτω μέσα στο δωμάτιο.

— Όχι, απάντησε η Κάτι. Έπι- φυλάχτηκα.

Δεν έλεγε την αλήθεια κι' ο Λα- ζάρ το ήξερε. Έκείνη που επιφυ- λασόταν ήταν η Όλβια, που πε- ρίμενε τα άποτελέσματα των συ- γεννηώσεων με τον Μπέντεν, τις αντιδράσεις του τύπου και του κοι- νού για το καινούργιο μπαλέτο και κυριώτερα την άπόφασι του Στάν Τεντέσκο, που ήταν ο μπροσάριος και που θα πλήρωνε τα έξοδα για την τουρνέ.

— Το κοινό θέλει καινούργια κε- φάλια και καινούργιες γάμπες, έ- λεγε ο Τεντέσκο. Κεφάλια και γάμπες άμερικανικές, άμερικανικά όνοματα στις άφίσεις επίσης. Οι Άμερικανοί έχουν κυριευθή από ή- περπατριωτισμό. Αυτό μās ξεφωνί- ζει κάθε μέρα το «Τουνταίν».

Η Κάτι κατάλαβε πως ήταν πε- ριττό να προσπαθήσει να μεταπει- ση τον Λαζάρ. Έβραζε, ωστόσο, από το κακό της.

— Θανάσια, είπε. Έμπρός, λοι- πόν! Τι σ' έμποδίζει να γίνης ο μεγαλύτερος συνθέτης της μεγα- λύτερης μουσικής του 20ου αιώ- να; Τι κακό βολέχεις, λοιπόν, στη μουσική του μπαλέτου; Κι' ο Μπε- τόβεν επίσης έγραψε ένα μπαλέτο.

— Που δεν άζει, όμως, τίπο- τα, απάντησε ο Λαζάρ. 'Αλλ' ό- ταν χρησιμοποιήσε το ίδιο θέμα στην «Ηρωική Συμφωνία» του, έ- φτιαξε ένα άριστο όργανο.

Η Κάτι είχε σηκωθεί επίσης κι' έκανε βόλτες μέσα στο δωμάτιο.

— Έμπρός, λοιπόν, φτιάξε μια καινούργια «Ηρωική Συμφωνία», αν μπορείς, είπε.

— Αυτή είναι η πρόθεσί μου, ά- γαστή μου, απάντησε ο Λαζάρ. Και της εξέθεσε το σχέδιό του.

Θα ξαναρχίζε από το μηδέν. Θα πήγαινε να μείνη έξη μήνες στο ίδιοιμα Μάξ Ντέριμτ για τους καλ- λιτέχνες και θα γλύτωνε από όλες τις μερίδες της καθημερινής ζωής. Τον καιρό αυτό θα τον άφιέωνε στη σύνθεσι. Θάφηνε κατόπιν για την Εύρώπη, όπου οι άνθρωποι κα- ταλάβαιναν από καλή μουσική.

Η Κάτι μόλις κατάφερε να συγκρατήσει τα νεύρα της. Νάλαι- πόν, που κι' ο Λαζάρ την έχγατέ- λειπε! Σκεφτόταν πως αυτή του είχε άγοράσει το πρώτο ζευγάρι παπουτσία, όταν τον βόηξαν σ' ένα ζαχαρώδη του Παρισίου και τόν έμαθε κατόπιν να χρησιμοποιή το μαχαίρι και το πηρούνι του και τό- σα άλλα πράγματα.

— Σάντυ, είπε, συγκρατώντας την όργη της, δεν είσαι παρά ένας ήλιθιος, ένας τρομερός ήλιθιος. Σ' ένα μήνα θάχης μετανοιώσει για όλα αυτά. Δε θα σου πω ποιά έν- τύπωσι κάνουν σε μένα. Δεν είχα

σχεφτή ποτέ ότι θα μπορούσαμε κάποτε να χωρίσουμε... 'Αλλά τί πρόκειται να γίνη η οικογένειά σου; Πώς θα ζήσει; Μην ξεχνάς ότι είσαι παντογένης. Το τελευ- ταιό σου παιδί είναι μόλις όχτώ μη- νών κι' η γυναίκα σου έχει άλλο ένα στην κοιλιά.

— Σ' ευχαριστώ γιατί μου τό θυμίσε, απάντησε ο Λαζάρ. Με συγχνιει πολύ αυτό... 'Ως σήμερα η οικογένειά μου σ' άφηνε άδιά- φορη.

Η Κάτι ξαναγέμισε το ποτήρι της με σαμπάνια.

— Μην κάνης τόν κακό, Σάντυ, είπε. Ξέλω μόνο το καλό σου κι' οι εχθές μου σε συνοδοιούν. Πίνω στις συμφωνίες σου, στην επιτυχία σου, στην ύγεια του παιδιού που θα φέρη στον κόσμο η γυναίκα σου! — Εύχαριστώ, αγαπητή μου, ά- πάντησε ο Λαζάρ. Βλέπω ότι με καταλαβαίνεις.

Πήρε τα χέρια της και τα φί- λησε.

— Στ' αυτιά τους έφτασαν, ξαφνι- κά, ήχοι πιάνου, που έρχόντανε ά- πό κάτω.

— 'Αλλά δεν είναι άσχημα... κα- θόλου άσχημα, είπε ξαφνιασμένος ο Λαζάρ. Είναι μια πολύ καλή μου- σική. 'Αλλά δεν θυμίζαυ αυτό το κομμάτι...

— Είναι ο Τσούκ, που παίζει το τρίτο μέρος της δεύτερης συμφω- νίας του, απάντησε η Κάτι. Μου τό έπαιξε μία φορά...

Η Κάτι έπαυσε την ενδιχισή της για την προδοσία του Λαζάρ. Μία έλλίδα γεννήθηκε ταυτόχρονα μέσα στο μυαλό της. Γιατί τάχα δε θα μπορούσε ν' άπευθυνθή στον Τσούκ για να τρ' κάμη εκείνου που άρνόταν ο Λαζάρ;

— Πρέπει να μιλήσω στην Ό- λβια, είπε θέλοντας να πειράξη τον Λαζάρ. Θα μπορούσαμε να του παραγγείλωμε ένα μπαλέτο... 'Αλ- λά τί συμβαίνει; Φεύγεις; Ο Ντίρκεν μπορεί να φτάσει από τη μία στιγμή στην άλλη.

— 'Αλλ' ο Λαζάρ είχε φτάσει κι' όλας στην πόρτα.

— Πάω ν' άκούσω τη συμφω- νία του Τσούκ, απάντησε... 'Ωρ- δοιά!

Φαίνεται ότι συναντήθηκε στη σχάλα με τον Ντίρκεν, γιατί η Κάτι τους άκουσε να κουβεντιά- ζουν.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Ντίρκεν φάνηκε στο κατώφλι κι' άπλωμένα τα χέρια. Ήταν ψηλός, κοκκαλιάρης, με γκρίζους κροτά- φους. Έμοιαζε με Άγγλο που νύ- ριζε έπειτα από μακρά παραμονή στις άποικίες. Η Κάτι ούχτηκε στην άγκαλιά του κι' ένοιωσε στο μέτωπό της το φίλο του ή καλύτε- ρα το άγγικιο της μικρής γενειά-δας και του μουστακιού του, πίσω από τα όποια κρυβόταν το μικρό στόμα του.

Ο Ντίρκεν την είχε πιάσει τό- ρα από τους ώμους και την κύττα- ξε με θαυμασμό.

— Είσαστε ύπεροχη, όπως πάν- τα, της είπε.

— 'Αλλά τα μάτια του σταμάτησαν, ξαφνικά, στο κρεβάτι.

— Ένα ποίμα; ρώτησε συνφρώ- νοντας τα φουδία.

— Όχι έντελώς, απάντησε η Κά- τι. 'Ο καυμένος ο Ντάβελς, κα- τάκοπος όπως ήταν, άποικιοθήκη μόλις κάθισε στην άκρη του κρε- βατιού. Είχε έργασθί δέκα όκτώ άρες χωρίς ούτε μιά στιγμής ά- νάπαυσι. Τόν έζορετε, βέβαια... Δε σηκώνει κεφάλι από τη δουλειά. Το καλύτερο είναι να τον αφήσω- με να κοιμηθί.

— Αγαπητή μου, είπε ο Ντίρ- κεν, δεν είναι η πρώτη φορά που βλέπω τον έλκεκτο φίλο μας να είναι φουσκωμένος από οινόπνευμα σαν άσκι. Βοήθηκα πολλές φορές

στην άνάγκη να τον πάω σ' αυτή την κατάσταση στο σπίτι του... 'Αλλ' άς μιλήσουμε καλύτερα για τίν Κάτι.

Της μιλούσε πάντα στο τρίτο πρόσωπο, σαν σε βασίλισσα ή σε μικρό. Η Κάτι, ταραγμένη άκόμη από τη λιποταξία του Λαζάρ, αλλά με το κέρι της έδιναν ή συμ- πάνια και τα χάπια του δόκτορος Πήλ κεραυνολούσε τον Ντίρκεν με βοογή από έρωτήσεϊς. Ήξερε πόσο του άρεσε να μιλάη για τον έαυτό του, για τις καλλιτεχνικές άνακαλύψεις του, για τις περιπέ- τεϊές του. 'Ο διάσημος κριτικός βρισκόταν παντού και ήξερε όλο τον κόσμο. Της έπιασε, ξαφνικά, το χέρι, άνασκήωσε το φαρδύ μα- νίκι της ρούμπας της και φίλησε τη γαλάζια φλέβα στο έσωτερικό μέ- ρος του μπράτσου της.

— Άισθάνθηκα λίγο την άπου- σία μου; Με σκέφτηκαν;

— Πάντα στο τρίτο πρόσωπο. — Τι έρώτησι, Βάλτ! απάντησε η Κάτι. Έξορετε τη θέσι που έχετε στη ζωή μου.

Τράβηξε ταυτόχρονα το χέρι της, αλλά με το άλλο του χάιδεψε τα μαλλιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

© 1964/65/66

...άρωμα
δροσιά
φρεσκάδα
μέ Bac

Bac σταματά
την κακοσμία του ιδρώτα

* Με μία μόνο κίνηση το BAC-Stick σάς απαλλάσσει από κάθε σωμα-
τική όσμη που ένοχλεί το περιβάλλον σας.

* Με το BAC-Stick, άκόμα και στις πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού,
αισθάνεσθε σιγουριά σε κάθε σας συναναστροφή. Στη δουλειά, στη
διασκέδασι, στο λεωφορείο, παντού αισθάνεσθε άνετα.

Μόνο το BAC περιέχει το θακτηριοκτόνον άποσμητικό BAC-43 που
έχει άμεση ενέργεια, μεγάλη διάρκεια.

Bac stick

Κόκκινο, με άρωμα δροσερό. Πράσινο, με πιο έντονο άρωμα.

(Προσφέρονται σε 3 μεγέθη: Τσάντας, κανονικό, οικονομικό)

Bac Spray Σε δύο μοντέρνα άρώματα (Συσκευασία άεροσόλ)

Ο Ρόμπερτ Βάγκνερ και η Ντολορές Χάρτ στο φιλμ «Ευθύμιο λωποδύτης».

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΧΑΡΤ

Η όμορφη στάρλετ του Χόλλυγουντ που προτίμησε το μοναχισμό

ΠΡΙΝ από λίγο καιρό, μία είδηση που μετέδωσε ο τηλεόραφος από το Χόλλυγουντ, έδωσε την ευκαιρία στις εφημερίδες όλου του κόσμου να ασχοληθούν εσωτερικά με λίγες γραμμές με το βιογραφικό και την «αίσθηματική απόγνωση» μιας όμορφης στάρλετ. Πρόκειται για την άρκετα γνωστή νεαρά ηθοποιό Ντόροθι Χάρτ, που σύμφωνα με τις ειδήσεις από το Χόλλυγουντ, απεφάσισε να εγκαταλείψει την καριέρα της στον κινηματογράφο και γενικά τα «εγκλήματα» για να ζητήσει καταφύγιο και παρηγοριά σε κάποιο μοναχισμό της Νέας Άγγλιας. Φυσικά, επειδή η είδηση μετέδωσε από την πόλη του «Θορόου» και των «Καναδών» να σημαίνει ότι είναι και απόλυτα ακριβής. Μπορεί κάλλιστα να πρόκειται περί «διαφημιστικού» κόλπου. Αυτό πάντως δε μας έμποδίζει να ασχοληθούμε με τη Ντολορές, με τις 10 και πλέον ταινίες που έχει στο ενεργητικό της από το 1956 και μετά, είχε καταρθείσει να γίνει γνωστή και πολύ συμπάθη στο χώρο του κινηματογραφικού κύκλου της Αμερικής. Ήταν μία όμορφη στάρλετ, έζησε με αντανάκλαση και τέλειες σχέσεις σωματικές αναλογίες.

Ένα γεγονός, που παραδέχονται όλοι σήμερα στο Χόλλυγουντ είναι το ότι η Ντολορές δεν ήλθε ποτέ στις τάξεις των νέων, αλλά όσο θορυβωδών άστρων. Ποτέ δεν έδωσε την ευκαιρία να ασχοληθεί ο τύπος μαζί της και ποτέ το όνομά της δεν αναφέρθηκε σε μεγάλο ή μικρό ασθητικό σκάνδαλο. Ήταν μια πολύ ήσυχη και ήρεμη κοπέλα, που φρόντιζε να κερδίσει μία θέση στο πάνθεο των άστρων αποκλειστικά και μόνο με την αξία της τέχνης της ως ηθοποιού. Μία πριν δυο χρόνια περίπου φαίνεται ότι συνέληψε τον «Άνταρ» τον δίνοντάς του στο πρόσωπο κάποιον νέο επιχειρηματία του Λος Άντζελες. Τον έρωτά της δεν αντέταξε, αλλά αυτός δεν στήθηκε πιστός και περνούσε δίπλα του άστρο. Έτσι, η Ντολορές μετανέστη και κλείστηκε στο σπίτι της από το οποίο ε-

ργαζόταν μόνο για να πάει στο στούντιο. Φαίνεται, όμως, ότι δεν είναι μόνο ο λόγος αυτός, που έκανε την όμορφη Ντολορές να πάρει την απόφαση να κλεισθεί σε μοναχισμό. Έξ ίσου πιθανόν ότι στην απόφαση της αυτή σπουδαίο ρόλο έπαιξε και η θρησκευτική προπαγάνδα. Είναι μοναχοκόρη του Μπέρτ και της Χάρριετ Χίξ που λίγα χρόνια μετά τη γεννήσι της χάρισαν. Η μητέρα της ετα- νανταπνεύματι με κάποιον «Λάμπερτ Γκρόντον», που η- είχε ένα γιο, τον Μάρτιν, της ίδιες ηλικίας σχεδόν με τη Ντολορές, που είναι σήμε- ρα φοιτητής της Θεολο- γίας σε κάποιο Πανεπιστήμιο της Αμερικής. Κι' εδώ ελ- λειναι ότι είναι και απόλυτα ακριβής. Μπορεί κάλλιστα να πρόκειται περί «διαφημιστι- κού» κόλπου. Αυτό πάντως δε μας έμποδίζει να ασχο- ληθούμε με τη Ντολορές, με τις 10 και πλέον ταινίες που έχει στο ενεργητικό της από το 1956 και μετά, είχε καταρθείσει να γίνει γνωστή και πολύ συμπάθη στο χώρο του κινηματογραφικού κύκλου της Αμερικής. Ήταν μία όμορφη στάρλετ, έζησε με αντανάκλαση και τέλειες σχέσεις σωματικές αναλογίες.

Ένα γεγονός, που παραδέχονται όλοι σήμερα στο Χόλλυγουντ είναι το ότι η Ντολορές δεν ήλθε ποτέ στις τάξεις των νέων, αλλά όσο θορυβωδών άστρων. Ποτέ δεν έδωσε την ευκαιρία να ασχοληθεί ο τύπος μαζί της και ποτέ το όνομά της δεν αναφέρθηκε σε μεγάλο ή μικρό ασθητικό σκάνδαλο. Ήταν μια πολύ ήσυχη και ήρεμη κοπέλα, που φρόντιζε να κερδίσει μία θέση στο πάνθεο των άστρων αποκλειστικά και μόνο με την αξία της τέχνης της ως ηθοποιού. Μία πριν δυο χρόνια περίπου φαίνεται ότι συνέληψε τον «Άνταρ» τον δίνοντάς του στο πρόσωπο κάποιον νέο επιχειρηματία του Λος Άντζελες. Τον έρωτά της δεν αντέταξε, αλλά αυτός δεν στήθηκε πιστός και περνούσε δίπλα του άστρο. Έτσι, η Ντολορές μετανέστη και κλείστηκε στο σπίτι της από το οποίο ε-

παρουσιάζει το Χόλλυγουντ. Αλλά, όμως, με το εμπειρο μάτι του και έμεινε ευχαριστημέ- νος. Έπειτα έδωσε εντολή ο, έναν από τους γραμμα- τείς του να του βρει περισ- σότερες φωτογραφίες της και να «κυτάξει να μάθει όσα μπορούσε περισσότερα γι' αυτό το όμορφο κορίτσι...».

Όταν έγιναν όλα αυτά, ο Γουάλλις ασχολήθηκε και πάλι με τη Ντολορές. Την κάλεσε κοντά του, της γύρι- σε πολλές «δοκιμαστικές» σκηνές, την έστειλε για λί- γο σε ειδικούς να της μά- θουν διάφορα πράγματα. Α- μέσως μετά της έδωσε ένα μικρό ρόλο στην ταινία του «Η τέχνη της αγάπης» και κατόπιν ένα μεγαλύτερο στη γνωστή δραματική ημιμυ- γία της Άννας Μανιάν και του Μπέρτ Λάνκαστερ «Α- γριος είναι ο άνεμος».

Με δυο μόνο και μάλλον δοκιμαστικούς ρόλους σε Ι- σραήλ και Γουάλλις έμεινε απόλυτα ευχαριστημέ- νος από την «ακατάληπτη» του. Και υπογράφοντας ένα απο- κλειστικό συμβόλαιο μαζί της της έδωσε την ευκαιρία να αποδείξει το αξιόλογό δρα- ματικό και εύθυμο ταλέντο της ως στάρλετ με αξιώσεις. Ακολούθησαν οι ταινίες «Κίνγκ Κρέντλ», «Μοναχικές κορδιές», «Οι άποικοι», «Τρελ- λά κορίτσια της Ευρώπης», «Α- γριος Φραγκίσκος της Ασσί- λης», «Ευθύμιο λωποδύτης», «Λίσα» και «Έλα να πετά- ξης μαζί μου».

Με το τέλος του γυρίσμα- τος της τελευταίας αυτής ταινίας, με συμπρωταγωνι- στές τον Χιού Ο' Μπράιν και τον Χιού Μάλνιν, φαί- νεται πως τελειώνει και η κι- νηματογραφική καριέρα της Ντολορές. Από τότε δειλά- δειλά έδειξε την απογοητεύ- ση της και την επιθυμία της να ακολουθήσει τον μοναχικό βίο. Αλλά κανείς δεν της έ- δωσε τότε σημασία. «Όλοι νόμιζαν ότι ήταν μία παρο- ρική μελαγχολία, που γρή- γορα θα περνούσε. Ίσως η απογοήτευση και η μελαγχο- λία, που έδειχνε να είχε την αίσ- ταση της και στον Χιού Ο' Μπράιν, τον άλλοτε «όραμα- δονιστή» της προηγουμένης Σοφίας, και γνωστό κα- ρδιοκατακτητή του Χόλλυ- γουντ, φρόντισαν να την ά- πομακρύνουν από τον Χιού Ο' Μάλνιν, η Ψυχική της διάθεση έγινε χειρότερη. Και εφάρ- κα πριν από λίγο έγινε γνω- στή η απόφαση της να βρει τη γαλήνη σε κάποιο μονα- χισμό».

Όπως ήταν έξι μέρες, η δραματική αυτή απόφαση της Ντολορές αναστάτωσε τη μη- τέρα της και τον πατέρα της. Αντιθέτως, ενθουσίασε τον αδελφό της, που πάντα της έλεγε ότι κάποτε έπρεπε να εγκαταλείψει τη «πόλη αυτή της αλαλαχίας», να συγχρονιστεί με τον «Σόδομα και Γομορρά» όπως έλεγαν οι Χόλ- λυγουντ και να ζητήσει αλ- λού «ολική προστασία και πνευματική τροφή».

Η Ντολορές Χάρτ γεννή- θηκε στο Σικάγο στις 20 Οκτωβρίου του 1938 και σπούδασε σε πολλά γυναικεία μικρά και μεγάλα κολλέγια μέχρι να γίνει 16 χρονών. Στο τελευταίο από αυτά κέρ- δισε μία υποτροφία για το κολλέγιο «Μαριμάουντ», που βρίσκεται στο δυτικό Λος Άντζελες και που διέθετε ά- νευρωσιμένη δραματική σχολή. Απ' εκεί βγήκε διπλώ- ματοχαρακτηρισμένης η Ντολο- ρές και άρχισε τις εμφανί- σεις της στο ελαφρύ μουσικό θέατρο και στην τηλεόραση. Όσο για την επιτυχία της στο Χόλλυγουντ, αυτή άρχι- σε δυο χρόνια αργότερα, ό- ταν μία ημέρα μία «καλλιτε- ρνική» φωτογραφία της έπε- σε τυχαία στα χέρια του σπεί- ρη της από το οποίο ε-

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες είδησούλες

ΣΤΙΣ 12 Ιουνίου δόθηκε στη Νέα Υόρκη η επί- σμη πρεμιέρα της θρυλικής «Κλεοπάτρας». Η υπερπα- ραγωγή αυτή, η προβολή της οποίας διαρκεί τέσσερις ολό- κληρες ώρες και μερικά λε- πτά, είναι μία ταινία με πραγματικά εκπληκτικό θέα- μα, όλο το βάρος της οποί- ας σηκώνει στους ώμους της η «Ελίζαμπεθ Τάι- η».

Ο Τσάρλτον Χeston.

λορ, η οποία κατά γενική ομολογία δικαίως πήρε το ένα εκατομμύριο δολλάρια. Από απόψεως δουλειάς τα άξιζε, γιατί επί τέσσερις ώ- ρες έδρασε συνεχώς πά- νω στην οθόνη.

Μεταφέρουμε εδώ, χάριν των αναγνωστών μας, μερ- κά από τα σχόλια του αμε- ρικανικού και βρετανικού τύπου:

ΥΠΕΡ: Είναι πράγματι ε- να υπερθέαμα με μάχες, ιπ- ποτισμούς όρνια αλεξάνδρι- να, ερωτικές σκηνές πάθους και θανάτου, αντίξες της ιστορίας του Χόλλυγουντ.

Ο σκηνοθέτης Τζότζεφ Μάνκβιτς έχει χωρίσει το φιλμ σε έξι μέρη, συγκεν- τρώνοντας ο' αυτά κάθε τι που αποδείχθηκε εμπορικό γιά τον κινηματογράφο, έδω και 60 χρόνια.

— Οι ερωτικές σκηνές με- ταξύ Λίζ και Ρίτσαρντ Μπάρ- τον είναι τα πιο πικάντικα ατού της ταινίας.

— Το τελευταίο μέρος του φιλμ, με τους αποχωρισμούς και τους θανάτους είναι από τα πιο δυνατά «Μελω», που γυρίστηκαν ποτέ.

— Δεν έχει ξαναγίνει τι- ποτα θεαματικότερο στην Ι- στορία του κινηματογράφου. Το φιλμ είναι γεμάτο αίμα, μάχες, ναυμαχίες, κάψιμο πόλεων, γυναικείες μπάνιες σε γάλα, αιγυπτιακά όρνια.

Η «Κλεοπάτρα» προσ- φέρει τέσσερις ώρες και ένα τέταρτο εκπληκτικό θέαμα- τος, μεγάλων παραλάσεων, βασιλικών όρνων. Είναι χα- ρισματική, σαν επίσημο συμ- πόσιο, σε έξι κύρια φωνή- τας. Η Λίζ αποτελεί ένα κα- ρύκειο, που δεν κουράζει κανένα ούρανο, όσο συ- χνά κι' αν το γευθεί.

ΚΑΤΑ: Ακόμα μία ται- νία περισσότερη διαρκείας απ' όσο πρέπει. Έπιδεικτι- κή και άναρη. Η Ταιήλορ στο ρόλο της μοιραίας «Αλ- γυπτίας» δεν είναι ικανοποι- τική. Φορεί φορέματα ντε- κολτέ ως τη μέση, είναι θαμ- μένη ως τ' αυτά και φαί- νεται να έχει το νού της άλ- λου.

Η «Φόξ» επέτυχε πάν- τως το σκοπό της, διαφή- νισε όσο καμιά άλλη ται- νία, μία συνθηματική και κι- νηματογραφική δσημητική α- περπαταγμένη.

— Το κυρίως πρόσωπο δεν είναι η «Ελίζαμπεθ Τάι- ηλορ, αλλά ο Ρέξ Χάρντ- σον (Κάισαρ).

— Το επίπεδο του διαλό- γου είναι κάθε άλλο από εμπνευσμένο και σε όρισ- μες στιγμές φτάνει στην η- λιθιότητα!...

— Υστερα από τέσσερις ώρες θεάματος και ερωτικών σκηνών, ακούστηκαν μόνο λίγα τυπικά ηχοκροτήματα.

— Οπωσδήποτε το έργο, που είδαμε, δεν αξίζει το αντίτιμο του εισιτηρίου του (25 μέχρι 100 δολάρια).

Την επίσημη πρεμιέρα του φιλμ δεν παρακολούθησαν ούτε η Λίζ Ταιήλορ, ούτε ο Ρίτσαρντ Μπάρτον, ούτε ο Έντν Φίσερ, ούτε η κυρία Σόμπλ Μπάρτον, αν και ό- λοι έδρασαν στην ημέρα εκείνη στη Νέα Υόρκη.

Η επίσημη πρεμιέρα της «Κλεοπάτρας», στην Αθήνα, θα δοθί την 10ην Οκτω- βρίου, στον «Απόλλων».

Ο Φράνκ Σινά- τρα, το υπ' αρ. 1 άστέρι του Χόλλυγουντ, ξαναγυρί- ζει στις παλιές του άναγες. Αμφιταλαντεύεται όμως ανά- μεσα σε δυο γυναίκες, την πρώτη του σύζυγο Νάνου Μπαρμπάτο, που είναι και η μητέρα των παιδιών του, και το μεγάλο έρωτά της ζωής του, την «Αλφ Γκάρντνερ».

Όλα άρχισαν τον περασμένο φεβρουάριο, όταν η χορεύτρια Τζόζελιτ Προυντς εγκατέλειψε τον Φράνκ. Εκείνος έστρεψε άμέ- σως κοντά της Νάνου, που έχει μείνει η καλύτερη του φίλη, και στα τρία παιδιά τους: τη Νάνου (23 χρό- νων), τον Φράνκ (19) και τη Χριστίνα (15). Πολλοί πιστε- φαν στο Χόλλυγουντ πως ο Φράνκ και η Νάνου θα ξα- ναπαντρευόνταν. Λογάρια.

ΤΟΝ ΑΣΤΕΡΟΝ

Ματιές στα έλλη- νικά στούντιο

Ώς όμως χωρίς την «Αδα. Μόλις ένοιωσε τον κίνδυνο, πέταξε με αεροπλάνο κοντά στο Φράνκ, που παραμένει ο νόμιμος σύζυγός της. Εκεί- νος της έστειλε άμέσως μία άνοδεση από φλογόκοκκινα τριαντάφυλλα, τα οποία ό-μως η «Αδα» του επέστρεψε. Την άλλη μέρα έφτασε γιά τη Μόδερν. Περαιτέρω ο Φράνκ πήρε κι' αυτός το έ- πομένο αεροπλάνο και πή- γε στη Μαδρίτη να ζητήσει εξηγήσεις. Δεν έβρουσε τί- επον, είναι όμως γνωστό πως το ίδιο θράδυ βγήκαν μαζί και φαίνονταν πολύ κε- φάτοι και οι δύο.

Σ' αυτό το σημείο ερί- σκεται τα πράγματα και το Χόλλυγουντ περιμένει με ά- γωνία να δη ποιά θα νικήση τελικά: η Νάνου ή η «Αδα»;

Ο διάσημος Άγγλος άστρολόγος Μόρις Γούν- τρουφ δήλωσε κατηγορημα- τικά ότι η Λίζ Τάιηλορ και ο Ρίτσαρντ Μπάρτον δεν πρόκειται ποτέ να παντρευτούν. «Όταν ο γά-μος αυτός θα καταστήσει δυ- νατόν, ελπίζω, ο μεγάλος έ- ρωτας τους δε θα είναι πα- ρά μία ανάνησις». Ο ίδιος άστρολόγος πρόβλεπε ένα μεγάλο έρωτα μεταξύ Μπάρ- τον και «Αλφ Γκάρν- ντερ», με την οποία ο γόνος θα γυρίσει ένα προσε- χές του φιλμ.

Ο Τσάρλτον Χ- στον, που το όνειρό του ελ- ναι να πρωταγωνιστήσει σε μία μοντέρνα κωμωδία, δε- χτηκε δυο νέες δελεαστικές προτάσεις για ιστορικά όμως και πάλι έρρω: Το προτε- νουν να υποδυθεί τον βασιλέα των Φράγκων Κερλομένγο τον Καρλομάγνο, τον Κά- ρακτ, τον επίλοιό του Νόβο.

Η Ντόροθι Μα- λρόου και ο Ζάκ Μπερ- ζερράκ συνεχίζουν και απρυστά στα δικαστήρια τους αγανάδες τους. Διεκδικούν και οι δυο τα δυο κοριτσά-κια που απέκτησαν κατά τη σύντομη συμβίωσή τους. Η Ντόροθι κατηγορεί τον Ζάκ τως αν και απέκτησε την α- αερικανική υπηκοότητα, δεν έπαψε ούτε στιγμή τα μάλι- α με περιφρόνηση γιά τη νέα του πατρίδα. Έπιχειρήματα του Ζάκ: «Η γυναίκα μου και η μητέρα της μισούν τους άν- δρες και ιδιαίτερα έμένα».

Ο έρωτας θα κάνει τον «Ελδς» Πρίσλεϋ νά εγκαταλείψει το τραγούδι: Το υπ' αρ. 1 άστέρι του τραγουδιού της «Αμερικής, που περιβάλλεται πάντα από δεκάδες ώραιον κοριτσιόνα, είναι τώρα έρωταμένος όχι με καμιά από τις τρελές και φαντικές θεαματικές του, αλλά με την κορη ένος απ' τους πλουσιότερους θιο- μηχανιστές της Αμερικής, της οποίας το όνομα κρατεί με- χρι στιγμής μουσικό. Η νέα αυτή όμως του δήλωσε ρη- τώς:

— Δε θα παντρευτώ ποτέ ένα τραγουδιστή. Το έπα- γελμα αυτό δεν είναι καθό- λου σοφό.

Ο «Ελδς» έχει κλειστή α- πό τη στιγμή εκείνη στη βί- λα του και ευθίστηκε σε σκέψεις.

— Το δίλημμα είναι σοβα- ρό δήλωσε ο «Ελδς» ο' ένα δημοσιογράφο. Πρέπει να διαλέξω ανάμεσα στη δόξα και στον έρωτα. Νομίζω πως τελικά θα κερμάσω ο' ένα καρφή την κίβρα μου και θα γίνω σοδοράς.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η «Αδα Γκάρντνερ».

νουςες προσωπικότητες» (Β- ΙΠ), της οποίας μόλις τε- λείωσε το γύρισμα στα άγ- γλικά στούντιο, με πρωτα- γωνιστές την Λίζ Τάιη- λορ και τον Ρίτσαρντ Μπάρτον.

Ο παραγωγός Π. Κου- κούδης ανέλαβε μαζί με ένα 16μελές κινηματογραφι- κό συνεργείο γιά την Κων- σταντινούπολη, προκειμένου να γυρίσουν εκεί τα εξωτε- ρικά της ταινίας «Οι καθώς πρέπει», που θα είναι, μετά το «Χτυποκάρδια στο θρα- νί», η δεύτερη έρετηνη «Ελληνοτουρκική παραγωγή».

Ηχογραφούνται τις ή- μερες αυτές τα τραγούδια της κωμωδίας «Τρίτη και 13» τη μουσική της οποίας συνέθεσε ο Κώστας Κλάδης.

Ο έρωτας θα κάνει τον «Ελδς» Πρίσλεϋ νά εγκαταλείψει το τραγούδι: Το υπ' αρ. 1 άστέρι του τραγουδιού της «Αμερικής, που περιβάλλεται πάντα από δεκάδες ώραιον κοριτσιόνα, είναι τώρα έρωταμένος όχι με καμιά από τις τρελές και φαντικές θεαματικές του, αλλά με την κορη ένος απ' τους πλουσιότερους θιο- μηχανιστές της Αμερικής, της οποίας το όνομα κρατεί με- χρι στιγμής μουσικό. Η νέα αυτή όμως του δήλωσε ρη- τώς:

— Δε θα παντρευτώ ποτέ ένα τραγουδιστή. Το έπα- γελμα αυτό δεν είναι καθό- λου σοφό.

Ο «Ελδς» έχει κλειστή α- πό τη στιγμή εκείνη στη βί- λα του και ευθίστηκε σε σκέψεις.

— Το δίλημμα είναι σοβα- ρό δήλωσε ο «Ελδς» ο' ένα δημοσιογράφο. Πρέπει να διαλέξω ανάμεσα στη δόξα και στον έρωτα. Νομίζω πως τελικά θα κερμάσω ο' ένα καρφή την κίβρα μου και θα γίνω σοδοράς.

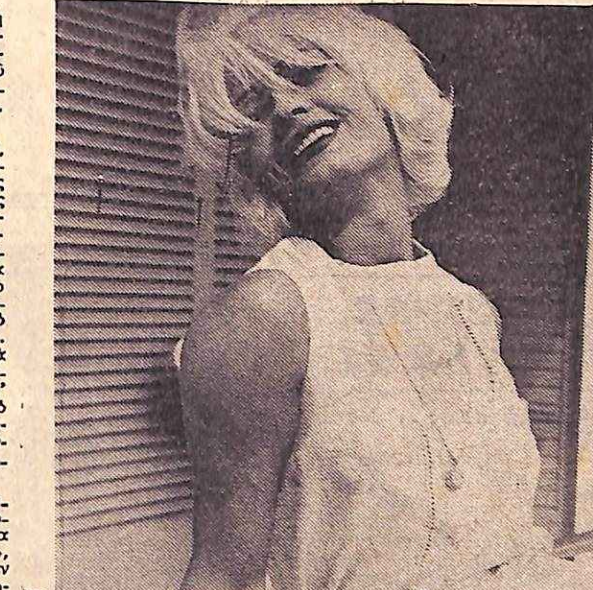
Ο ίδιος θα γράφει και τη μουσική του μεγάλου έγ- γράμμου μουσικού, που θ' άρ- χίσουν να γυρίζουν έτος του Ιουνίου η εταιρεία «Ρουσό- πολι» — Λαοκρίτης — Σαρ- ρής — Ψαράς».

Στα στούντιο «Αλφ», η διεύθυνση των οποίων ά- ποφάσισε να γυρίσει φέτος μία σειρά από φροντισμένες ταινίες, άρχίζει σε λίγες μέ- ρες το γύρισμα του πρώ- του έργου του προγράμμα- τος. Θα είναι μία κωμωδία με τον προσωρινό τίτλο «Το τυχερό παντέλον» το σενά- ριο της οποίας έγραψε ο γνωστός ευθυμογράφος Δημ. Γιαννουκάκης. Το φιλμ θα σκηνοθετήσει ο Παν. Γλυκο- φρύδης, θα παίξουν δε ο' αυτό ο Θανάσης Βέγγος, ο Γιάννης Μαλλούχος, ο Δη- μήτρης Νικολαΐδης, ο Γιάν- νης Αργύρης, η Νίκη Λι- νάρδου κ.ά.

Τελείωσε και η φωνολη- ψία της κωμωδίας του Κώ- στα Σπράντζαλη «Τύφλα νάχη οι Μάρλον Μπράντο», στην οποία πρωταγωνιστούν ο Θανάσης Βέγγος, ο Κώ- στας Κακαβιάς, η Ντίνα Τρι- άντη, ο Περικλής Χριστοφο- ρίδης, η Έφη Οικονόμου ο Ζαννί, ο Άγγελος Θεοδο- ρόπουλος, η Αθηνά Μετρί- ρη, η Ντίπη Γεωργίου, ο Μήτσος Κατσούλης και η στάρ Έλλάς Χριστίνα Απο- στόλου. Θ' άρχισι τώρα η έγγραφή της μουσικής. Έτσι ώστε το φιλμ, που σκηνοθ- έτσε ο Όρεστής Λάσκος, να είναι έτοιμο εντός 20 ημέ- ρων, προκειμένου να γίνη μία ειδική προβολή του γιά δη- μοσιογράφους, κριτικούς και καλλιτέχνες.

Κατά το γύρισμα μιάς κωμικής σκηνής του φιλμ «Η θάλασσα με το πτώμα», τραυματίστηκε σοβαρά ο νέ- ος ηθοποιός Τάκης Κόρ- τας. Ο νεαρός καλλιτέχνης έπαθε μία εξάρθρωση του ποδιού, ενώ σύμφωνα με τις άπαίτησεις του σενάρειο πη- δούσε από μία γέφυρα των ΣΕΚ, ύψους 10 περίπου μέ- τρων. Στο φιλμ που γυρί- ζεται βάσει ένος σενάρειο των Φραγγιουδάκη — Κουρ- τεσπούλου, με διεύθυνση φωτογραφίας του Γιάννη Τσακίρη και σκηνοθεσία Γιάν- νη Φραγγιουδάκη, ο Γιάν- νης Λάπης, πρωταγωνιστούν ο Άνδρας Εύαγγελίου, που έχει ειδικευθεί σε ρόλους «Κρητικού σταφυλιού», ο Λιάκος Χρισταναντιστολάς, ο Χάρ- ης Λουκάς, ο Βαγγέλης Πλιός, ο Θαν. Παπαδόπου- λος, ο Δ. Κατσούλης κ.ά.

Ο ΦΑΚΟΣ

Η Ζέτα Αποστόλου, η έκρηκτική στάρ του ελληνικού κινηματογράφου, που έλαβε την απόφαση να κάνει κωμω- δία στο θέατρο εγκαταλείποντας όριστικά το στροί- τής. Έχει τρεις ενδιαφερόντες εμφανίσεις στην έπι- θέωση «Από την πόλκα στο τσίτσι», του θεάτρου Παγκράτιου.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το θέατρο «Βέμπο», που διεκρυσμένη εντέλως, πρόκειται να στεγαστεί γιά να λειτουργήσει από φέτος και σαν χειμερινό, με μουσι- κό συγκρότημα.

Στο «Βέμπο», τα νέα τρα- γούδια των Θεοδωράκη και Χατζηδάκη έκτος από τον Μπιθικώτση, την Έλσα Λα- πο, που και την Κλειώ Λενάρ- δου, λανσάρουν νέοι τραγου- διστές και τραγουδίστριες, οι Έφη Παναγιώτου, Άγ- γελα Ζώη, Νίκη Καμπά, και οι Λάκης Παπάς και Γιάρ- γος Μάζης.

Τα νέα τραγούδια του Θεο- δωράκη, που παρουσιάζονται γιά πρώτη φορά στο «Βέμπο», είναι τα έξης: «Τί να την κάνω τη χαρά», «Βάρκα και γαλάζια», «Ο καβαλλά- ρος προχωρεί», «Ο Μαργαρίτα Μα- λιοπούλα».

Το Χατζηδάκη, έξ άλλου, είναι τα: «Μαρκή Πόλη», που είναι και το άκτινι της έρ- ρου, «Αγάπη μου», «Αν θα φύγεις», «Εμείς άπ' όλη χα- ρα», «Θεράρα», «Αγκυρα», «Κρητικό σταφυλι», «Φέρτε τη θάλασσα, ήρωτα», «Από την πόλκα στο τσίτσι» και «Το σπίτι γέμισε με λυ- πη».

Χαρακτηριστικό είναι ότι το έργο του «Βέμπο» δεν περιλαμβάνει κανένα θεατρικό νόημα. Ένα μόνο πρόλο- γο απ' τη Ζωή Ζάρμπα και χορευτικά ενδιάμεσα με το Μανώλη Καστρινό, τη Χρυ- σούλα Ζώα, και το μπλέ- το τους.

Τέλος συμπράττουν οι δυο λαϊκοί χορευτές Μανώλης και Σταγιάς, σαν «ολισ», μαζί με τον άσσο του μου- ζικού Γ. Ζαμπέτα.

Στην κλίση «Ανάν- νας», που θα παρουσιάζει στο θέατρο της όδου Μαυρομα- τιστών ο θίασος Χατζίκου, λαμβάνουν μέρος 60 έκτε- λεστές και 20 χορευτές με χορογραφίες της γνωστής ολίστ των μπαλέτων της Ραλλούς Μάνου. Ρένας Κομ- παδού.

Πέντε ειδικά βαγόνια, έξ άλλου, που κατασκευάστηκαν στη σκηνή του θεάτρου, θα παρουσιάζουν τα εναλλάσσό- μενα σκηνικά του Γ. Βασι- λειάδη.

Έντος του Ιουλίου θα λειτουργήσει και το νέο θε- ατρικό της Λεωφόρου

«Αλεξάνδρας», όπου ήταν έλ- λοτε το κέντρο «Φλορίντα», με τον θίασο του Δημ. Πα- παμπαλά, που θα εμφανιστεί γιά πρώτη φορά στην Αθή- να.

«Εται η περιοχή της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, σε μήκος πεντακόσιων μόλις μέ- τρων θα περιλαμβάνει από έξω, πέντε θερινά θεα- τρα».

Η Βέρα Ρόδη, 22 χρό- νων, που συνεργάζεται με το συνθέτη Θεοκαλόπουλο, γιά το «Βούντς-κοντσέρτο» του θεάτρου «Κοτοπούλη», έκτος από ποιήματα έχει γράψει και δυο θεατρικά έργα. Έ- πισης, ένα αξιόλογο σενάριο με τον τίτλο «Διακοπές».

Τελείωσε στο Παρίσι η έγγραφή ταινία του Κώστα Κατσούλη. Ο παραρμα- χος προχωρεί, που θα προ- δέχθι στην Αθήνα τον προ- σέχ Δεκέμβριο.

Η νέα ελληνική ταινία περιλαμβάνει ένα πλήρη ά- να ταυρομαχίας γυρισμέ- νων στην Ισπανία, Ισπανικούς χορούς και τραγούδι από 300 έκτελεστές, που λεί- κουν άδωνες κλπ. Θεωρείται δέ η καλύτερη ως τώρα δη- μιουργία του δημοφιλούς κω- μικού.

Ο θίασος της Αλικής Βουγιουκλάκη, μετά την Μο- τιλήνη, δίδει τώρα παρα- στάσεις στη Χίο.

Η Βουγιουκλάκη, γυρί- ζοντας στην Αθήνα, έδε- χεται να πραγματοποιήσει σειρά έκτακτων εμφανίσεων στο θέατρο «Βέμπο».

Στο «Βούντς-κοντσέρτο» του θεάτρου «Κοτοπούλη», ο Φλερ κ' η Λίνα Άλμα με το μπαλέτο τους θα παρου- σιάσουν μία σειρά από πρω- τότητες χορογραφίες, από τις οποίες έχουν πολύ ενδιαφέ- ρον «Ο άστρουαυτός κι' ο ά- δωνισμός».

Στην ίδια παράσταση παρουσιάζεται γιά πρώτη φο- ρά στη σκηνή, η γνωστή από τον κινηματογράφο, νέα στάρ Αλλιαν Μανιάτη, που θα άπαγγείλει ένα θεατρικό κομμάτι.

«Ένα νέο λαϊκό τραγού- δι του Γ. Μητσάκη με τον τίτλο «Ο τρίτος άνθρωπος», που λανσάρει η Τζένη Βα- νου σημειώνει επιτυχία.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ Σ.

— Και τώρα, μπαμπά, η σειρά σου να καθήσης στο βολάν!...

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΚΟΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

‘Ο ήθοποιός κι’ ο ποιητής

ΘΑ σάς παρουσιάσουμε σήμερα ένα κορυφαίο του μουσικού θεάτρου μας, τὸ βετεράνο καὶ αειβαλὲ πάντα Πέτρο Κυριακό, τὸ μοναδικὸ στὴν ἱστορία τοῦ θεάτρου μας ήθοποιό, ποὺ ἔκανε καρριέρα, χωρὶς νὰ ἔχη φοιτήσει ποτέ σὲ σχολὴ καὶ ἀκόμη χωρὶς νὰ ξέρη γράμματα! ‘Ενα ἰδιόμορφο ήθοποιό, ποὺ χάρισε, ἐπὶ 30 συνεχῶς χρόνια, τὸ γέλιο, μαζὶ μὲ τὴ συγκίνηση, τὸν ήθοποιό, ποὺ ἀγκάλιασε μὲ στοργὴ κι’ ἀγάπη σὲ ὅλη ἡ Ἀθήνα.

‘Απὸ μικρὸ παιδί, ὁ Κυριακός, δταν δούλευε βοηθὸς σ’ ἕνα τσαγκάρικο, ἔχει τὴ μανία νὰ πτιάνη καραγκιόζηδες καί, τὰ βράδια, παρουσίαζε, πάνω σ’ ἕνα σεντόνι, ποὺ κρεμοῦσε στὸ παράθυρο τῆς αὐλῆς, τίς φιγούρες τοῦ, μαζεύοντας πενταροδεκάρες, ὥστόσο, ἕνα βράδυ, ἕνας ἀγνωστός, ποὺ μπῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ μισοχλασμένου σπιτιοῦ του, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— ‘Εσύ εἶσαι ὁ Πετράν; ‘Ε-μαθα, ὅτι τραγουδᾷς ὠραία καὶ ὅτι κάνεις καὶ ἐπιτυχημένες φιγούρες τοῦ Καραγκιόζη. ‘Ηρόα, λοιπόν, νὰ σοῦ παραγγείλω μιά σειρά ἀπ’ αὐτές...

— ‘Εσύ ποῖος εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ Κυριακός, ποὺ παραξενεύτηκε ἀπὸ μιά τόσο ἀπρόοπτη ἐπίσκεψι.

— ‘Εγὼ εἶμαι ὁ ‘Αντώνης ὁ Μόλλας, τοῦ ἀπάντησε ὁ ξένος. Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν παραγγε-λία, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Κυριακός βρέθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ δισήμου καραγκιόζοπαίχτη τῆς ἐποχῆς καὶ ἐργάστηκε, σὰ βοηθός του, δύο χρόνια, ὥστόσο, ἕνα πρωί, κατὰ τὴ διάρκεια μίας ἀπεργασίας ήθοποιῶν, ἕνας ἀπεργοπιάστης, ὁ Σβορώνος, κατάφερε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸ θέατρο.

‘Ο μακαρίτης Παπαγιάννης, ὁ μεγάλος δάσκαλος τῆς ὀπερέτας, ποὺ τὸν ἀκούσε τὸ ἴδιο βράδυ, μαζὶ μὲ τὸ μαστὸρ Χατζηπα-στόδου, ἔμεινε ἐμβρόντητος ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς φωνῆς του καί, τὸ ἄλλο βράδυ, πήρε τὸ θάρρος νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὴ «Μαι-ζελ Νιτούς», δίπλα στὴ Ροζαλία Νίκα, ἐνῶ ἀπὸ τὴν κούιντα τοῦ φώναζε διαρκῶς, γιὰ νὰ τοῦ δώ-σῃ κουράγιο:

— Μὴ φοβάσαι, Πετράν, ὅλοι αὐτοί, ποὺ παίζουνε μαζὶ σοῦ, εἶ-ναι χειρότεροι ἀπὸ σένα! ‘Η ἐπιτυχία ἦταν θριαμβευτικὴ, κι’ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἐνθου-σιασμένος ὁ Παπαγιάννης, τὸν παρουσίαζε μὲ μεγάλες ἀφίσσε-ρες, ποὺ γέμισαν τοὺς ἀθηναίους δρό-μους, σὰν καινούργια μεγάλη ἀ-ποκάλυψι τοῦ... Ὁδείου!

Λίγο ἀργότερα, μὲ τὸν Καρ-καλέτσο, στοὺς «Ἀπάχιδες τῶν Ἀθηνῶν» καὶ τὸν Τσιχλά στο «Κο-ρίτσι τῆς γειτονιάς», ἐπεδλήθη σὰ μεγάλου ἀστέρι τοῦ μουσικοῦ θεάτρου.

Δὲν πέρασαν ὅμως παρὰ λίγα μόνον χρόνια κι’ ὁ Πετράν πρό-δωσε τὸν Παπαγιάννη. Μεταπήδη-σε στὴν ἐπιθεώρησι καὶ συγκεκρι-

‘Ο Πέτρος Κυριακός σὲ μιά ἐκφραστικὴ του φωτογραφία.

μένα στὸ θέατρο «Λαού». ‘Εκεῖ παρουσίασε τίς μεγαλύτερες του δημιουργίες, ὅπως τὸ «Βαγγελά-κις», τὸ «Γιαπὶ» κ. ἄ., ποὺ τὸν ἔ-καναν περιζήτητο.

‘Αργότερα, παρουσιάστηκε ὡς συνθιασάρχης μὲ τὸ μακαρίτη Μη-λιάδη, στοῦ «Σαμαρτζή», μὲ νέες του δημιουργίες καὶ τελευταία, σὰ θιασάρχης, στο «Καζινό», ἔ-παιξε, μὲ ἀφάνταστη ἐπιτυχία, τὸν Προκόπη Κολαούζο, στὸ μελοποι-μένο «Ο μπαμπὰς ἐκπαιδεύεται», ποὺ ἔκανε, τὸ βράδυ τῆς πρεμιέ-ρας, τὸ συγγραφέα του κ. Σπ. Μελά, νὰ δακρῦσῃ ἀπὸ συγκί-νησι.

Συνταξιούχος τὰ δέκα τελε-ταία χρόνια, ἔχει ἀφοσιωθῇ στὴν ποίησι. ἕνα ἄλλο κρυφὸ του τα-λέντο. Καὶ κατάφερε, μὲ τὸ δικό του τρόπο, νὰ ἀξιοποιήσῃ τοὺς στίχους του, ποὺ τοὺς ἐμπνέεται ἀπὸ τὴ ζωὴ, μὲ ἕνα ἰδιότυπο αὐ-θορμητισμό.

Εἶναι γνωστὸς οἱ τρεῖς ποιητι-κὲς συλλογές του «Τραγούδια τῆς Ἀθήνας», «Κουθέντες μὲ τὸ Θεό» καὶ «Ἀληθείες», ποὺ κυκλοφόρη-σαν σὲ τόμους, μὲ πρόλογο τοῦ Στρατὴ Μυριδηλῆ.

‘Ανάμεσα σ’ αὐτές, μερικὰ ποι-ήματά του, μὲ ἰδιαίτερες λογοτε-χνικὲς ἀξιώσεις, ὅπως ὁ «Στου-ραϊτῆς», «Τὸ λαοῦτο», «Ο κύρ-Σατήρης», χαρακτηρίστηκαν ἀπὸ τοὺς ἐπιδίκοις πραγματικὰ διαμάν-τια.

Θὰ μεταφέρωμ ἐδῶ τὴν ἀρχὴ ἐνὸς νέου του ποιήματος, ἀνεκ-δότου:

«Βαρίνανε τὰ κότσια μου καὶ κάθε βῆμα φέρνω, τὸ σῶμα μου στὴν ὀρτσα μου, ποὺ γέρνει, κι’ ὅσο γέρνω, δὲ διακρίνω φάρο, τὸ βάρος νὰ σκαντζάρω...».

‘Εκτὸς ἀπὸ τὰ ποιήματά, ὁ Πέ-τρος Κυριακός ἔχει γράψῃ τελευ-

ταῖα καὶ δύο τραγούδια, τὰ «Πά-λι φτῶμε θὰ γλεντήσουμε» καὶ «Ο πόνος», ποὺ μελοποίησε ὁ ἴδιος.

Εἶδαμε τὸν αἰθαλὴ Πετράν ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταία πρωινά, στὸ Παλιὸ Φάληρο, μαζὶ μὲ τὰ δύο χαριτωμένα του ἐγγονάκια, ποὺ εἶναι τώρα ἡ μοναδικὴ του ψυχα-γωγία.

— Ποιὰ νομίζεις, ὅτι ἦταν ἡ μεγαλύτερή σου δημιουργία στὴ σκηνή; τὸν ρωτᾷμε.

‘Η ἐπιθεώρησι εἶναι ἕνα φα-ιδρὸ θεατρικὸ εἶδος, ἐστὶ ὥστε κι’ ἐγὼ ἀκόμη δὲ μπορῶ νὰ τὸ πᾶ-ρω στὰ σοβαρά...ἀπάντησε. Πάν-τως, τὸ ἔργο, ποὺ ἔζησα κι’ ἐ-νωῶσα, εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ κωμωδία τοῦ κ. Σπ. Μελά «Ο

μπαμπὰς ἐκπαιδεύεται».

— Τί κάνεις τίς ὥρες ποὺ σοῦ μένουν ἐλεύθερες;

— Τὶ ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ γρά-φω, γιὰ νὰ πιστεύω πὼς δὲν εἶ-μαι συνταξιούχος.

— Ποιήματα, βέβαια;

— Φυσικά, τὸ ἔχω βάλει βῆ-θα μὲς τὴν καρδιά μου. Νοιώ-θω τὴ φωτιά ν’ ἀνάβῃ στὰ στή-θια μου, προσπαθῶ νὰ τὴ σβύ-σω, ἀλλὰ ἡ ζωὴ καὶ ἡ κοινωνία μὲ ἐμπνέουν συνεχῶς. Γράφω, λοιπόν, καὶ σχίζω συνεχῶς. ‘Ερ-χεται ὅμως καὶ ὥρα, ποὺ γράφω χωρὶς νὰ σχίζω, ἀφοῦ τὸ μολύδι τρέχει μόνον τοῦ στοῦ χέρι μου.

— Καὶ ποῖος τὰ διαδίδει προ-τός;

— ‘Η κυρά-Πέτραίνα, ἡ γυναί-κα μου. ‘Ο μεγάλος καὶ μοναδι-κὸς σύτροφος τῆς ζωῆς μου. Τῆς διαδίδω, λοιπόν, τοὺς στίχους μου καί, κάθε φορὰ, ποὺ βλέπω τὰ μάτια τῆς τὰ κρατάει, νὰ δακρῦνουν ἀπὸ χαρὰ, εἶμαι βέ-βαιος πὼς τοὺς πέτυχα.

— Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερό σου ἐλάττωμα καὶ ποῖο τὸ μεγα-λύτερο, σοῦ προτερῆμα;

— Ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ γί-νεται θόρυβος γιὰ ἕνα παλιὸ μου ἐλάττωμα: τὸ παιγνίδι στὸν ‘Ιπ-πόδρομο. Γεγονὸς πάντως εἶναι πὼς ποτέ δὲν ἔχω φύγει... μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ Δέλτα, ὅπως ἔγρα-φα σ’ ἕνα σατυρικό τραγούδι μου. Γιὰ μένα αὐτὸ δὲν εἶναι ἐ-λάττωμα, εἶναι ἕνα ἐχόμπετς ἡ καλύτερα ἕνα σπὸρ, γι’ αὐτὸ καὶ δὲν ἀποφάσισα ποτέ μου νὰ τὸ κόψω.

»Ὅσο τώρα γιὰ προτερῆμα, θὰ ἤθελα νὰ εἶχα πολλά, μὰ πά-ρα πολλὰ λεφτά, γιὰ νὰ τὰ μοι-ράζω σ’ αὐτοὺς, ποὺ υποφέρουν. Αὐτοὶ εἶναι ἴσως ὁ λόγος, ποὺ δὲν ἔκαναν ποτέ μου λεφτά.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

‘Ο Πέτρος Κυριακός μὲ τὰ δὺο χαριτωμένα του ἐγγονάκια, τὴν Μα-ριλένα καὶ τὴν Πετρούλα.

μπαμπὰς ἐκπαιδεύεται».

— Πιστεύεις, ὅτι ἔχεις ἐκπλη-ρώσει τὰ καλλιτεχνικά σου ὀ-νειρά;

— Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ ὀνει-ρα εἶναι ἀτελείωτα. Καὶ λυπᾶμαι ποὺ ἔφτασαν στὰ 72 χρόνια μου, χωρὶς νὰ τὰ τελειώσω. ‘Ὁστόσο, νοιώθω μέσα μου ἕνα νέο Βε-ζούβιο, ποὺ, ἀν κάποια μέρα ἐκ-ραγῇ, ἀπὸ τὴ λάβα του θὰ φυ-τρώσουν πολλὰ παράξενα λουλού-δια τῆς ἀγάπης.

— Τί κάνεις τίς ὥρες ποὺ σοῦ μένουν ἐλεύθερες;

— Τὶ ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ γρά-φω, γιὰ νὰ πιστεύω πὼς δὲν εἶ-μαι συνταξιούχος.

— Ποιήματα, βέβαια;

— Φυσικά, τὸ ἔχω βάλει βῆ-θα μὲς τὴν καρδιά μου. Νοιώ-θω τὴ φωτιά ν’ ἀνάβῃ στὰ στή-θια μου, προσπαθῶ νὰ τὴ σβύ-σω, ἀλλὰ ἡ ζωὴ καὶ ἡ κοινωνία μὲ ἐμπνέουν συνεχῶς. Γράφω, λοιπόν, καὶ σχίζω συνεχῶς. ‘Ερ-χεται ὅμως καὶ ὥρα, ποὺ γράφω χωρὶς νὰ σχίζω, ἀφοῦ τὸ μολύδι τρέχει μόνον τοῦ στοῦ χέρι μου.

— Καὶ ποῖος τὰ διαδίδει προ-τός;

— ‘Η κυρά-Πέτραίνα, ἡ γυναί-κα μου. ‘Ο μεγάλος καὶ μοναδι-κὸς σύτροφος τῆς ζωῆς μου. Τῆς διαδίδω, λοιπόν, τοὺς στίχους μου καί, κάθε φορὰ, ποὺ βλέπω τὰ μάτια τῆς τὰ κρατάει, νὰ δακρῦνουν ἀπὸ χαρὰ, εἶμαι βέ-βαιος πὼς τοὺς πέτυχα.

— Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερό σου ἐλάττωμα καὶ ποῖο τὸ μεγα-λύτερο, σοῦ προτερῆμα;

— Ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ γί-νεται θόρυβος γιὰ ἕνα παλιὸ μου ἐλάττωμα: τὸ παιγνίδι στὸν ‘Ιπ-πόδρομο. Γεγονὸς πάντως εἶναι πὼς ποτέ δὲν ἔχω φύγει... μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ Δέλτα, ὅπως ἔγρα-φα σ’ ἕνα σατυρικό τραγούδι μου. Γιὰ μένα αὐτὸ δὲν εἶναι ἐ-λάττωμα, εἶναι ἕνα ἐχόμπετς ἡ καλύτερα ἕνα σπὸρ, γι’ αὐτὸ καὶ δὲν ἀποφάσισα ποτέ μου νὰ τὸ κόψω.

»Ὅσο τώρα γιὰ προτερῆμα, θὰ ἤθελα νὰ εἶχα πολλά, μὰ πά-ρα πολλὰ λεφτά, γιὰ νὰ τὰ μοι-ράζω σ’ αὐτοὺς, ποὺ υποφέρουν. Αὐτοὶ εἶναι ἴσως ὁ λόγος, ποὺ δὲν ἔκαναν ποτέ μου λεφτά.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ αἰὼν

ΤΟ «NEON KYMA»

ΛΙΑΝΑ ΟΡΦΑΝΟΥ

‘Η «δειλὴ» καὶ ἡ «τελ-μηρὴ» καλλιτεχνίδα.

Η Λιάνα ‘Ορφانوῦ, δὲν ἀνήκει φυσικά στὴν τελευταία σοδεὶά τοῦ «νέου κύματος».

‘Αρκετὰ γνωστὴ στὸν κόσμο τοῦ θεάτρου καὶ τῆς Τέχνης, ὥστε νὰ θεωρητῇ σήμερα σὰν μιά φησιμέ-νη καλλιτεχνίδα, μὲ τὸ «ὄνομα» τῆς, τὴ «φίρμα» τῆς, τὰ «πεπραγ-μένα» τῆς καὶ τὴν «προσφορά» τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ νέα, ὥστε νὰ ἔχη σημαντικὰ περιθώρια γιὰ ν’ ἀνα-πτύξῃ τὸ ταλέντο τῆς καὶ νὰ ὀλο-κληρωθῇ τὸ ἔργο τῆς σύμφωνα μὲ τίς δυνατότητές τῆς, μπορεῖ νὰ χαρακτηρηθῇ σὰν ὁρόσημο μετα-ξὺ τῶν δύο... κόσμων, τοῦ παλιοῦ καὶ τοῦ καινούργιου.

Τῆς τὸ εἶπαμε κι’ ἔβαλε τὰ γέ-λια — τῆς εἶχε φανῇ δὲ τόσο ἁ-στείο.

— Ἀπλῶς εἶμαι ἕνα εἶδος... Βε-ρολίνο; παρατήρησε καθὼς ἀνάθε-τὸ τρίτο ταίγιο.

— Ἀκριβῶς. Λίγο εἶναι τάχα νά-ναι κανεὶς Βερολίνο, τὸ μῆλον τῆς ἔριδος μεταξὺ τῶν δύο κόσμων; ‘Ἐξ ἄλλου, εἶναι καὶ κάποια ἄλλη ὁμοιότης! (Ρίξαμε μιά ματιά στὶς ἀναλογίες τῆς, ποὺ υπογραμμίζον-ταν ἀρκετὰ, καθὼς εἶχε καθίσει ἀ-νέμελα στὸ ντιβανάκι τοῦ σαλονιοῦ τῆς).

— Ἐξῶς, ἔξῶς. Μὲ ζολακεύετε. Δὲν εἶμαι ἐπικεντρὸν ἀναφλέξεων καὶ ἐχορήξεων.

— Τότε τί εἶστε;

— Τὶ ἀκριβῶς εἶναι ἀλήθεια ἡ Λιά-να ‘Ορφانوῦ, ἡ ὥραια Ξανθὴ στὰρ τοῦ κινηματογράφου, ἡ συμπτέ-ρα τοῦ θεάτρου, ἡ καλλιτεχνίδα τέ-λος πάντων καὶ ἡ γυναίκα;

Μὰ σειρὰ ἐρωτήσεων καὶ ἀπαν-τήσεων, ποὺ ἀντηλλάγησαν χάριν τοῦ «Θραναοῦ», ἀρκετὰ ἀποκαλυ-πτικὸν ἀλήθεια καὶ ἀρκετὰ χαρ-ακτηριστικόν, φανερόνουν τὴν προ-σωπικότητα τῆς «Ἑλληνίδος Ἀνί-τας Ἐμπεργκ» ὅπως ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς τῆς ἡ Λιάνα, καὶ δίνουν τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος.

Γιατὶ ἡ Λιάνα ‘Ορφانوῦ εἶναι ἕνα αἰνίγμα. Τὸ αἰνίγμα τῆς τάλ-μης καὶ τῆς δειλίας, ποὺ συνδυά-στηκαν μὲ ἐντελὴς παράδοξο τρῶ-πο γιὰ νὰ τὴν μορφολογήσουν σὰν ἄνθρωπο καὶ σὰν ἀρτίστα.

Νὰ τώρα οἱ ἐρωταποκρίσεις αὐ-τές:

ΕΡΩΤΗΣΙ: Τί σὰς ἔμεινε στὴ μνήμη ἀπὸ τὸ «ντεμποῦτο» σας στὸ θέατρο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Εἶχα πάθει τόσο τράζ, ποὺ δὲ θυμῶμαι τίποτ’ ἀπο-λύτως. Δὲν εἶχα πλάσει ἄλλωστε ὄνειρα γιὰ νὰ γίνω ἀρτίστα. Τώρα, φυσικά, τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλά-ξει καὶ θαρρῶ πὼς ἡ ζωὴ μου εἶ-ναι τὸ θέατρο καὶ πὼς ἂν δὲν εἶχαν ἔρθῃ ἐστὶ τὰ πράγματα, ὥστε νὰ γίνω ήθοποιός, θὰ εἶχα χαράμισῃ τὴ ζωὴ μου.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποῖος σὰς ἀνακά-λυψε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: ‘Η ἐρώτησός σας

εἶναι λιγάκι παράδοξη, γιὰ νὰ μὴ πῶ «αὐτὴ». Κανεὶς δὲν ἀνακαλύ-πτει τὸν ἄλλον. ‘Απλῶστατα κα-θένας μας ἀνακαλύπτει κάποτε τὸν ἑαυτοῦ καὶ τρεβάει τὸ δρόμο του. ‘Αν ὁ δρόμος εἶναι... λάθος, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ἀφετηρία καὶ νὰ πᾶρῃ ἄλλον.

» Συμβαίνει πολλὲς φορές νὰ μὴ βοήθη κανεὶς τὸν σοστὸ δρόμο καὶ ξαναρχίσει τότε ἀπ’ τὴν ἀρχή, ὥσπου νὰ τὸν βοῇ, ψάχνοντας. ‘Ετσι τὸν ἀνακαλύπτει κάποτε μό-νος του.

» Προσωπικά σὲ μένα συνέβη νὰ πάρῃ στὴν ἀρχή, δρόμο... λάθος. Εἶμαι ἐντυχή, ποὺ μπορεῖται νὰ γι-οῖσῃ πίσω καὶ νὰ ξαναπάρῃ τὸν δρόμο ἀπ’ τὴν ἀρχή.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Εἶναι λίγο αἰνιγ-ματικὰ τὰ λόγια σας. Μπορεῖτε νὰ ἐκφραστῇτε λίγο πιὸ καθαρά;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: (Δισταγμός). Ναί... Θέλω νὰ πῶ πὼς ξεκίνησα ἀπ’ τὸ πεντάγραμμο καὶ β. ἔθνηκα στὴν ὁδόν.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Συνήθως ἐνσαρ-κώνετε ὁλοὺς τολμηροὺς. Αἰσθᾶ-νεστε ἰδιαίτερη κλίσι γι’ αὐτούς;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: ‘Οχι. Μὲ διαλέ-γουν ἐστὶ οἱ παραγωγοὶ καὶ οἱ συγ-γραφεῖς, λόγῳ σωματικῆς κατα-σκευῆς, φαίνεται. ‘Ὁστόσο, οἱ πο-νηματικὲς μου δυνατότητες εἶναι ἔ-ξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν «τυποποίηση».

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ εἶναι τὰ καλ-λιτεχνικά ὄνειρά σας καὶ τὰ σχέ-δια; ‘Η δὲν κάνετε ὄνειρα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Νομῶς πὼς καὶ ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος τῆς γῆς κάνει ὄνειρα. Δίχως τὴ μαγική αὐ-τὴ χώρα τῶν ὁνείρων, θάταν ἀδύ-νατο νὰ εἶ κανεὶς.

»Τὰ διζὰ μου ὄνειρα, γιὰ νᾶρθῃ στὴ περίπτωσί μου, εἶναι... ὁλοί. Καὶ συγκεκριμένως ὄχι ὁλοὶ τολ-μηροί, ἀλλὰ σεμνότεροι, ὅπως ται-ριάει στὶς «δειλές» κοπέλλες.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Θέλετε νὰ πῆτε πὼς, ἀντίθετα ἀπ’ ὅτι φαίνεται, εἶστε ἐξ ἰδιοσυγγρασίας «δειλὴ»;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Μὴ κρίνετε κα-τὰ τὰ φαινόμενα, ὅπως λένε καὶ οἱ Γραφεῖς. Εἶμαι πάρα πολὺ δει-λὴ, τόσο ποῦ...

ΕΡΩΤΗΣΙ: Τόσο ποῦ...;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Προτιμῶ νὰ μὴ συνεχίσω. ‘Ο ἀνακαλίστα πάλλες πληγές. ‘Αρκεῖ νὰ σὰς πῶ πὼς ἡ δειλία μου αὐτὴ στάθηκε ἀφορμὴ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Η ΛΙΑΝΑ ΟΡΦΑΝΟΥ (χωρὶς ψευδώνυμο) εἶναι μιά ὁμορφὴ Κρη-τικοπούλα, γνήσιον τέκνον τῆς μεγαλονήσου, ὀνομαστής γιὰ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀξιοσύνη τῶν γυναικῶν τῆς.

Κόρη ἀσπληγῆς ἀσκήτης οἰκογενείας (ὁ πατέρας τῆς εἶναι ἀξιο-ματικός τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας) δὲν εἶχε ὀνειρευτῇ ὡς τὰ 17 τῆς χρόνια σταδιοδρομία καλλιτεχνική.

‘Ας ὁμωγται ὅμως τὰ... καλλιτεχνία. Σ’ ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταία χρόνια, πήρε μέρος σ’ αὐτὰ, περπάτησε ἕνα βράδυ μὲ μαγιά στὴ «γέφυρα τῆς ὁμορφιάς» καὶ ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὸ τράκ, εἶχε γίνῃ «Μίς Ἑλλάς».

‘Ο τίτλος αὐτὸς στάθηκε τὸ κλειδί, ποὺ τῆς ἀνοίξε τὴ μαγική πόρτα τῆς Τέχνης, ὅπως συνέβη, ἄλλωστε, καὶ μὲ πολλὲς ἄλλες συναδέλφους τῆς στὴν ὁμορφίαν.

Παντρεύτηκε τὸν Κ. Μανιατάκη, ἔγινε τραγουδίστρια, στὰρ τοῦ κινηματογράφου (πῆρε μέρος σὲ βασικούς ρόλους ἀρκετῶν ταινιῶν) καὶ ήθοποιός τοῦ θεάτρου.

Στὰ τελευταία χρόνια ἀποτελεῖ μόνιμο στέλεχος τοῦ θιάσου Μπουρνέλλη, καὶ θεωρεῖται σὰ μιά ἀπὸ τίς πιὸ ἀξιόλογες καλλιτέ-χνιδες τῆς ὁδόνος καὶ τῆς ράμπας.

Εἶναι ἐξειδικευμένη σὲ ρόλους «τολμηροὺς», στοὺς ὁποίους, ἄλ-λωστε, καὶ διαπρέπει, γιὰτὶ διαθέτει ἐκρηκτικὴ ὁμορφίαν καὶ προ-σωπικότητα.

Σήμερα ἡ Λιάνα ‘Ορφانوῦ ζῇ χωρισμένη, σ’ ἕνα ὄραο διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Λιάνα ‘Ορφانوῦ: ἡ Ξανθὴ γόσσα, στὴν ὁποία θεατρικοὶ ἐπιχειρη-ματίαι καὶ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ προτιμοῦν ν’ ἀναθέτουν τολ-μηροὺς ρόλους, λόγῳ τῆς σωματικῆς τῆς διαπλάσεως.

νὰ ζημωθῶ ἀρκετὰ στὴν καριέρα μου.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Μήπως θὰ μπο-ροῦσατε νὰ μᾶς πῆτε... περισσό-τερα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Θάταν μεγάλο τόλμημα. Κι’ ὅπως σὰς εἶπα, δὲν εἶμαι «τολμηρὴ».

‘Η Λιάνα ‘Ορφانوῦ, ἀναψῇ ἔκτο-ταιγάρω, ἀνακάθισε στὸ ντιβάνι ἀ-φηνώντας νὰ διαγραφοῦν πίσω ἀ-πὸ τὸ πεινούρα πειρασμοὶ καὶ πει-ρασμοὶ καὶ Ξανᾶτε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Εἶμαι δειλὴ. Δειλὴ...

Συνεχίσαιμ τὴ διαλέκασιν τοῦ αἰνίγματος, μὲ καινούργιες ἀπο-ρίες.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Προτιμᾶτε τὸ θέα-τρο ἢ τὸν κινηματογράφου;

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΑΠΟ καμμένο καιρό ή Τασούλα, ή μοναχική κόρη του μπαρμπα Λουκά φαίνεται, αλλόκοτη, νευρική, αναστασιμένη. Μιλάγε, αφηρημένα, κουδεντιάσε με μισόλογα, χαμηλώνε τα μάτια μόλις την κούταγε ή κυρά Μαριγώ. Ο μπαρμπα Λουκάς, που παρακολουθούσε την ψυχική αναστάσιση της κόρης του, δάλλθηκε να μάση την αίσια. Την πήρε στ' άπομερα και της είπε: — Άκουσε δώ, Τασούλα, παιδί μου. Πρέπει να μω μιλήσης καθαρά και ν' άφήσης τ' ασακαοστία-νά σου. Σε έλεπω, που παριστάνεις την όσια Βαρβάρα, μεγάλη ή Χάρι της, ένεκα, που την γιορτάζει το πυροβολικό κάθε χρόνο. Μεγάλο Πεύκο και σ' έρωτάω τί έχεις.

— Τίποτε μπαμπά, σου όρκίζομαι... — Άσε να ζής τούς όρκους και τήραξέ με στα μάτια! Στό Λουκά δέν περνάει τά λυπητήρια. Μήπως τά χόλασες με τόν άφραωνιάστικό σου;

— Μά τί λές... 'Ο Άργύρης μ' άσπαίει σάν τρελλός! Δέν τόν θέλεις; Μ' άκριβώς έπειδή τόν κούταω μω φαίνεται και τού λόγου τού σάν παραλοισμένος. Τis προσάλες, έκει δά που τού κουδεντιάσε για τό κέ-ζο τού «ΠΑΟ» με τόν «Εθνικός», γυρίσει και μω λέει: «Ναι, τόμαθα κι' έγώ πώς θ' άνοιξουν δυό-τρια ακόμη κινηματογράφια στην όδον Πισ-τσιών». Έκανα τόν σταμπό μω, τόν τήραξε άνησυχος, κ' άναρωποι είμαστε σκέφτηκε κι' οι θιδίστες τού μυαλού λαοκάρουνε όσα νάναι. Και τού άπάντησα: «Μά τί λές, Άργύρη, παιδί μου; Έγώ σου κουβεν-τιάω περί μπάλα κι' έσύ μω ά-παντάς περί Άλική Βουγιουλκλή και Μελίνα Μερκούρη, τό όποιον μ' χειρότερα...»

— Η Τασούλα χαμογέλασε με την άγασθή πονηρία τού πατέρα της. — Σ' όρκίζομαι, τόν δέκομε, πως δέν έχω και δέν συμβαίνει τίποτα... με τόν Άργύρη. Μελί-γάλα και πι-νει νερό στ' όνομά μου... — Καλά, κόνα κράτει Τασούλα, μ'ά να έέρης πώς θά έξετάσω και δά ρωτήσω.

— Έτσι είπε κι' έτσι έκανε. Πήγε στην Τράπεζα, όπου δούλευε ο Άρ-γύρης και ρώτησε με τρόπο τόν Θεόδωρ τόν κλητήρα, άγασθό και φρόνιμο άνθρωπάκι, παλιό του γνώ-ριμο: — Δέν μω λές, Θεόδωρ, λιβεν-τιά καμαρωτή, πώς τά δούλει ο γοιμπερ μω ο Άργύρης; Τί κωινό φουμερνε, παιδί μου;

— Καλός, κ' άξιος, μπαρμπα Λουκά, μ'ά τώρα από δυό-τρεις έδο-μάδες μω φαίνεται καμμένο μω-στίριος. — Άπλάσθ; Κάνε μω τα λιανά νά ένοιωθώ...

— Νά, τί νά σου πώ!... Άλλοτες ήτανε σενίνο και μετρημένο παιδί, όπως όλοι οι υπάλληλοι με τό κο-στομυρικό του σιδερωμένο, με τό κολλοράκι του και τό καφεδάκι του τό πρωί, λεωφορείο και τά ρέ-στε... — Και τώρα φέρει θελάδα και παγώνει με καντιλλάκι; — 'Ο κλητήρας έκανε να διαμαρτυ-ρηθί: Τί νά σοβ πώ μπαρμπα Λου-κά. Και τό Βαγγέλιον λέει ο νοών νοετώ και τά ρέστα έκ τού πονηρού έστίιν. Και λέω πώς πρέπει κι' έ-σύ μ'ά κι' είσαι πατέρας τού κορι-τσιού, νά μυρίζεσαι κι' όχι νά κρα-τάς τί μύτη σου βουλομένη.

Ο μπαρμπα Λουκάς καμώθηκε πώς δέν κατάλαβε τίποτα... — 'Ο Άργύρης πού λές, συνέχισ-σε ο άλλος, αλλάζει μέρα πορά μέρα κοστούμια, τό γυρίσε στη γα-λοντομία, τό όποιον μοιράζει μπεν-μπενό, όπου σταθί κι' όπου θρεθί κι' όσι στο πονηρό για νάισαζε έλ-γυμνί και μ'έναν παρελθόν και καίσαρς σ'όλοι τόν περιμελίει άν-τίκρυ μ'ά μ'όρθο κορσάρα να τηνε γλέψεις και ν' άνοιξης τό στήθα σου από ταυμάσι. Και στο τίμόνι μ'ά νεράδα, Λουκά μου!

— Μωρ Θεόδωρ μ'ά καλός... — Αυτό πού σου λέω! Κι' ή γοργόνα, πού τόν περιβάλλει τ' ά-ποσήμερο είναι στην τρίχα. Πετά-χτή και τριζάτη. Καστανό, μερακλί, δικό μαλλί σάν μινάρες στο κεφα-λί της, κωνή τοσλαδιστική φου-στίτα να την πάρη ο άγέρας και γαμπάκι νά τή γλέψη και νά μ'ή ξεκολλας τό μάτι σου. Ποιός έβρει από πού κρατάει ή σκούφια της...

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς δάγκωσε με άμνηχανία τό μoustάκι του: — Σ' εύχαριστώ, Θεόδωρ μου, για τίς πληροφορίες και σέ περικα-λώ μ'ή κήνης κουθεντα κανενού, τί μω είπες, τί σου είπα...

— Μ'ή γνοιάζεσαι, μπαρμπα Λου-κά, μονάχα νά λάδης τά μέτρα σου. Την άλλη μέρα, στις δύο τ' άπο-μεσήμερο, ο μπαρμπα Λουκάς έση-σε καρσούλι στη γωνία Σίνα—Πα-νεπιστημιού να δη, να πιστέψη. Σε καμπόσα λεπτά, είδε τόν Άργύρη νά βγαίνει μαζί με τούς άλλους υπαλ-λήλους από την Τράπεζα κοινατάς, λυγιστάς... Έκοψε λοξά στο στε-νό, προχώρησε ντογρός κ' άναρω-πιό Ζαγκούαρ, άνοιξε τί λαμπέ-ρη φλογουράτη τέρρα και κάθισε κοντά στην άγνώστη γοργόνα, πού κράταγε με καμάρι τό τίμόνι.

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς τρύπωσε στο πρώτο ταξί, πού πέρασε δίπλα του

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΕ... ΤΟ ΦΑΝΕΛΛΙΚΟ!

κι' είπε στο σωφέρ: — Κούταξέ μ'ή χάσθι από τά μά-τια σου τό μαύρο καπνό, Ζαγκούαρ, και τού άπάντησα: «Μά τί λές, Άρ-γύρη, παιδί μου; Έγώ σου κουβεν-τιάω περί μπάλα κι' έσύ μω ά-παντάς περί Άλική Βουγιουλκλή και Μελίνα Μερκούρη, τό όποιον μ' χειρότερα...»

— Η Τασούλα χαμογέλασε με την άγασθή πονηρία τού πατέρα της. — Σ' όρκίζομαι, τόν δέκομε, πως δέν έχω και δέν συμβαίνει τίποτα... με τόν Άργύρη. Μελί-γάλα και πι-νει νερό στ' όνομά μου... — Καλά, κόνα κράτει Τασούλα, μ'ά να έέρης πώς θά έξετάσω και δά ρωτήσω.

— Έτσι είπε κι' έτσι έκανε. Πήγε στην Τράπεζα, όπου δούλευε ο Άρ-γύρης και ρώτησε με τρόπο τόν Θεόδωρ τόν κλητήρα, άγασθό και φρόνιμο άνθρωπάκι, παλιό του γνώ-ριμο: — Δέν μω λές, Θεόδωρ, λιβεν-τιά καμαρωτή, πώς τά δούλει ο γοιμπερ μω ο Άργύρης; Τί κωινό φουμερνε, παιδί μου;

— Καλός, κ' άξιος, μπαρμπα Λουκά, μ'ά τώρα από δυό-τρεις έδο-μάδες μω φαίνεται καμμένο μω-στίριος. — Άπλάσθ; Κάνε μω τα λιανά νά ένοιωθώ...

— Νά, τί νά σου πώ!... Άλλοτες ήτανε σενίνο και μετρημένο παιδί, όπως όλοι οι υπάλληλοι με τό κο-στομυρικό του σιδερωμένο, με τό κολλοράκι του και τό καφεδάκι του τό πρωί, λεωφορείο και τά ρέ-στε... — Και τώρα φέρει θελάδα και παγώνει με καντιλλάκι; — 'Ο κλητήρας έκανε να διαμαρτυ-ρηθί: Τί νά σοβ πώ μπαρμπα Λου-κά. Και τό Βαγγέλιον λέει ο νοών νοετώ και τά ρέστα έκ τού πονηρού έστίιν. Και λέω πώς πρέπει κι' έ-σύ μ'ά κι' είσαι πατέρας τού κορι-τσιού, νά μυρίζεσαι κι' όχι νά κρα-τάς τί μύτη σου βουλομένη.

Ο μπαρμπα Λουκάς καμώθηκε πώς δέν κατάλαβε τίποτα... — 'Ο Άργύρης πού λές, συνέχισ-σε ο άλλος, αλλάζει μέρα πορά μέρα κοστούμια, τό γυρίσε στη γα-λοντομία, τό όποιον μοιράζει μπεν-μπενό, όπου σταθί κι' όπου θρεθί κι' όσι στο πονηρό για νάισαζε έλ-γυμνί και μ'έναν παρελθόν και καίσαρς σ'όλοι τόν περιμελίει άν-τίκρυ μ'ά μ'όρθο κορσάρα να τηνε γλέψεις και ν' άνοιξης τό στήθα σου από ταυμάσι. Και στο τίμόνι μ'ά νεράδα, Λουκά μου!

— Μωρ Θεόδωρ μ'ά καλός... — Αυτό πού σου λέω! Κι' ή γοργόνα, πού τόν περιβάλλει τ' ά-ποσήμερο είναι στην τρίχα. Πετά-χτή και τριζάτη. Καστανό, μερακλί, δικό μαλλί σάν μινάρες στο κεφα-λί της, κωνή τοσλαδιστική φου-στίτα να την πάρη ο άγέρας και γαμπάκι νά τή γλέψη και νά μ'ή ξεκολλας τό μάτι σου. Ποιός έβρει από πού κρατάει ή σκούφια της...

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς δάγκωσε με άμνηχανία τό μoustάκι του: — Σ' εύχαριστώ, Θεόδωρ μου, για τίς πληροφορίες και σέ περικα-λώ μ'ή κήνης κουθεντα κανενού, τί μω είπες, τί σου είπα...

— Μ'ή γνοιάζεσαι, μπαρμπα Λου-κά, μονάχα νά λάδης τά μέτρα σου. Την άλλη μέρα, στις δύο τ' άπο-μεσήμερο, ο μπαρμπα Λουκάς έση-σε καρσούλι στη γωνία Σίνα—Πα-νεπιστημιού να δη, να πιστέψη. Σε καμπόσα λεπτά, είδε τόν Άργύρη νά βγαίνει μαζί με τούς άλλους υπαλ-λήλους από την Τράπεζα κοινατάς, λυγιστάς... Έκοψε λοξά στο στε-νό, προχώρησε ντογρός κ' άναρω-πιό Ζαγκούαρ, άνοιξε τί λαμπέ-ρη φλογουράτη τέρρα και κάθισε κοντά στην άγνώστη γοργόνα, πού κράταγε με καμάρι τό τίμόνι.

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς τρύπωσε στο πρώτο ταξί, πού πέρασε δίπλα του

— Δηλαδή, είναι γυναικεία όμά-δα; — Άχαχουχά! Πρώτη θολά θέλ-πεις κορίτσια να κλωτσάνε μπάλλα; — Και ποιός όργανωσε την κορι-τσιίστικη όμάδα με τό συμπάθειο, παιδί μου; — Γλέψεις εκείνη με την τσα-λιάδικη φούστα και τό κουνουπιδά-το μαλλί; — Τή γλέπω και λέω πώς είναι στην πέννα!

— 'Ε, λοιπόν, ή κοπέλλα είναι ή Κίττυ ή κόρη τού τραπέζιτη Τά-δε (και τ' άναφερε τ' όνομα γνω-στού τραπέζιτη), πού έχει τό βι-τσιό της μπάλλας. Είναι φανατική με τόν «ΠΑΟ» και της κόλλησε να φτιάσι μ'ά γυναικεία όμάδα, με δι-κά της έξοδα. Τηνε προπονεί όπως έλέπιες ή ίδια, πλερώνει καλό με-ροκάματο στα κορίτσια...

— Και με ποιάν όμάδα θά παλ-ξη τό τσούμρο αούτηνης; — Με τήν όμάδα τού «Πανιώνι-ου», πού είναι γερη και γυνάξεται στη Νέα Σμύρνη. Μα κράτει τηνε όρεξί σου για τόν 'Οκτώδρη νά όης τά κορίτσια να κυνηγάνε τό τόπι... — Κι' ο μερακλής με την καφέ κοστούμια δίπλα της τί είναι; — Για τόν Άργύρη Σιγιάλα, μι-λάς μαστορή; — Αμ'ή για τόν Σεβάρ τόν Θά-λασσινό, παιδί μου; Για δαύτονε μι-λάς και ρωτάς να μάθω...

— 'Ο Άργύρης είναι τό δεξί της χέρι. Κρατάει τούς λογαριασμούς για τό ένα και τ' άλλο της κορι-τσιίστικας όμάδας, ένεκα πού δου-λεύει λογιστής στην Τράπεζα... Ψά-χνει και έρίσκει τά καλός γερόδε-μένα κορίτσια, Κυψέλη, Πατήσια και τά φέρνει στο γήπεδο. Λένε πώς είναι ο φιλαράκος της Κίττυ... — 'Ε, τόν έρίφη, μουμούρισε χο-λιασμένος ο μπαρμπα Λουκάς, σάν δέν σενίνο... Κι' ήλεγα πώς ή-τοινε τρέπει και φιλότιμο παιδί. Πού καταντάει ο άνθρωπος!... Νά, λοι-πόν, πώς έξηγουόται οι κοστούμεις, τά ρεγάλα...

Σταθηκε καμπόσο να δη την κο-ριτσιίστικη όμάδα. Πήρε θολτα τό γήπεδο. Ζύγισε πρής τί μεριά πού κλωτσάγανε μοντέρμα. Ταμπάκι! Άνάμεσα στα έντεκα κορίτσια ξε-χώρισε γνάρμα μουντράκια από τί γελιστόνι του. Κυψέλη, πλατείτα Κο-λιάτσου: Την Καίτουλα, την κόρη της κυρά-Παράσκευής της φουρνά-ρισσας, τί Λενίω τού Κεφαλλονίτη μονάδρη Γιάννακα, τί Βιθέτα τού σπεσιτέρη Θωμά τί Μαργαρίτα την κόρη της χήρας, την Άλεξάνδρα, τί Σοφίη...

Έζυνε τό μούτρο του: — Τσουρόδελια, μεδάρικα! μούρ-μουρίσε. Δέν πάνε λέω να μαζεύου-νε κουάρμα...

Γύρισε πίσω στην Άθήνα με τό λεωφορείο, κι' όλοένα δούλευε και σχεδίαζε στο μυαλό του να έρθ τόν τρόπο να κάνει ένα γερό μάδημα στα τσουρόδελια και στον ύποκριτή τό γαμπρό του.

Την άλλη μέρα πήρε σβάρνα τά μαγαζιά και τά σπίτια τών κορι-τσιών, πού ξεχώρισε με τό άσπρο παντελονάκι και την πράσινη φανελ-λα στο γήπεδο τού Άγίου Κοσμά. Κουδεντιάσε παστρικά και χωρίς περικολκίδες στην κυρά Παρασκευή, στον Κεφαλλονίτη μονάδρη, πού πα-ρίστανε τό βερίο, στον σπεσιτέρη Θωμά σ' όλους... Τούς έρέθισε: — Σ' όδομα και Γομωρρα, μωρ Γιάν-νακα, τό όποιον ρεζιλίκι, νά έλέ-πης τό κορίτσι σου στην πηλάδα...

— Ένεκα πού θέλει νά γίνη μπάλλα, δόρισσα και μ'ή χειρότερα, λέω!... Κι' οι τεντυποήδες γύρω χαχανί-ζουσε με τό φουστιατό ρεντίλοκο. — 'Ο Γιάννακας φούντωσε σάν όχιό, κάτω από την πέτρα: — Μ'άλα καλά, μωρ Λουκά, μ'ή σέ γδάρω ζωντανό...

— Μ'άλα καλά κι' άν θές έλα τ' άπομεσήμερο της Παρασκευής νά όης κι' έσύ με τά μάτια σου... — Τα ίδια κουδεντιάσε με τόν σπε-σιτέρη τί φουρνάρισσα, την κόρη Παρασκευή, μ' όλους τούς γοιμπερ-ραίους από την Κυψέλη.

Και καταστρώσανε τό αγέδιο. Θά πηγαίνανε όλοι μαζί στον Άγιο Κοσμά να δούνε και νά πιστέψουν... Στο μεταξύ, μιλά στα κορίτσια τους... Νά τά πιάσουν στα πρσά... Έτσι κι' έγινε. Νοίκιασανε ένα ταξί και τραβήξανε όλοι με τό μπαρμπα Λουκά την Παρασκευή τ' άπομεσήμερο στο γήπεδο τού Άγί-ου Κοσμά. 'Η κυρά Παρασκευή μουγγρίζε κι' άφριζε από θυμό, ο Γιάννακας έτριξε τά δόντια, ή κυ-ρά Ευτέρπη, κράταγε ένα μεγάλο φαλίδι κι' ήλεγε να κουρέψη την κόρη της, ο κυρ-Λεωνίδας ο περι-πτεράς, άπειλούσε να κλείσι τη Μαρ-γαρίτα στο σέ μοναστήρι.

Σταθηκαν τυχεροί. Μόλις φτά-σανε και πήσανε θεσί βγήκανε και τά κορίτσια με τά φανελλικά τους. Μαζί τους ή Κίττυ κι' ο γραμματι-κός της ο Άργύρης... Τριακόσιο τόσος χαμογεμάδες ήτανε γυρω-γύρω στο τέρραρι και μωρολογούσαν, χορταίνοντας με τό μάτι τί γυμνια τών κοριτσιών, πού τρεχαλάγανε πέ-ρα δώδε και φωνάζανε με χαρίτα, μένα ταίριακά... 'Η κόρη της κυρά Ευτέρπης ή Νταϊζή καθότανε στο γελοπλάστ με ξεπλεγμένη μαλλιά σάν γοργόνα.

Ο Γιάννακας, μόλις είδε τί Λε-νίω του με τό άσπρο παντελονάκι και τό πράσινο φανελλικό έφριξε τις γροθιές του... — Μωρ Λουκά, φώναξε θά τηνε κάνω κιτά!... Θά τηνε κλειώω στο ψυγείο τράντα μερονυχτικά!... — Είναι καλοκαίρι και θά δρο-σέψι στο ψυγείο, μωρ Γιάννακα, Καλότερα νά της δώσης ένα γερό μεπεντάχι.

— Και τώρα τί γίνεται; ρώτησε ή κυρά Ευτέρπη, πού κράταγε τηνε ραφτάδική φαλίδα, ένεκα πού ήτω-νε μωδίστρια. — Νά κάνης τί δουλειά σου, κυ-ρά μου, είπε ο μπαρμπα Λουκάς. Δέν είπες νά τηνε κουρέψης; Αυτό νά κάνης...

Μ' ένα σύνθημα οι άγανακτισμέ-νοι γονέις χύθηκαν στο γήπεδο... Πήγκε σωματάς!... Τά κορίτσια, μόλις είδαμε τούς δικούς τους ν' άφρίζουσε, πήγανε να τρυπώσουν στ' άποδυτήρια... 'Η Κίττυ τάχαδε, τό ίδιο κι' ο Άργύρης μόλις είδε τό μπαρμπα Λουκά. 'Η κυρά Εύ-τέρπη έζυνε την κόρη της στο γκαλοπάζ και της πήρε με μ'ά φα-λιδιά τά χονιμά... Μαλλιά! Θρήνας κι' όδυρμος!... 'Ο Γιάννακας δα-ρούσε με τί λουρίδα την κόρη της, ο σπεσιτέρης τραβόλογουσε την Βι-θέτα του από τί φανελλά. 'Ο κό-σμος γελοούσε, τά κορίτσια ταϊρί-ζανε... Έπεσε γερό ζέλο... Ά-κουγόταν από παντού ταϊριζέες, άλαπτό, μοιρολόι... 'Ο μπαρμπα Λουκάς ζύγωσε τό γαμπρό του και τόν θούτηξε από τό πέτο...

— Άκουσε δώ, μωρ ζευγυρισμέ-νε λεβέντι, τού είπε, σου άυστήθα δηλαδή νά μ'ή ξαναπέρσασ από την Κυψέλη, γιατί θ' άκριβήσουν λέω οι σάπες ντομάτες!... Κατάλασε; Και λέω πώς πρέπει να φορέσης φου-στάνια, καταπώς φοράνε οι Σκό-ταζέοι με τίς κνέδες...

Τό τηλεφώνη πού χύπτησε εαφνικά δίπλα μου εί-κανε νά τινάχτώ τρομαγμένη. Σήκωσα τό άκουστικό. 'Η φωνή της Φρανσουάς έρτασε στ' αούτα μου σιγνή, εμπιστευτική πειστική... Τί έγινε; Δέν είσαι έτοιμη ακόμη για νά κατέβης; 'Ο Εκείνος είναι έδώ... Μηχανικά, χωρίς νά καταλάβω τί έκανα ντύ-θηκα με προσοχή, χτενιστήκα, έκανα ένα θραδύ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΛΛΑΞΗ

ΤΟ μ'άπ ήταν γεμάτο κόσμο, τά γκαρσόνια έτρε-χαν από τραπέζι σέ τραπέζι. 'Η Μυλέν, ή κο-ρούλα μου έτρωγε ήσυχα τό παγωτό της. Τηνε κούταξα για μ'ά στιγμή χαμογελώντας, ύστερα ο-μως τά μάτια μου έφυγαν από τό γλυκό προσω-πάκι της και πήγαν ακόμη μ'ά φορά να συ-ναντήσουν τό θέλω του έδω, πού καθόταν σ' ένα άντικρυνό τραπέζι.

— Πότε θά έρθη ο σύζυγός σου; με ρώτησε ή Φρανσουά, πλησιάζοντας στο τραπέζι μου. — Σε δέκα μέρες, άπάντησα. — Τί τύπος αυτός ο Ζώρς, είπε εκείνη και ή διαπεραστική φωνούλα της γρατδούλιζε. Θά έπρε-πε τούλάγιστον νά έρχεται κάθε Σάββατο, όπως κάνουν όλοι οι σύζυγοι.

— Θά έρθη και θά μείνη δέκα μέρες συνέχεια, άπάντησα ήρεμα. 'Η εργασία του στο νοσοκομείο είναι σκληρή, υπεθύβην. — 'Ω, ναι, θέβαιαι! Είναι ώρατο να έχη μ'ά γυναικα σύζυγο γιατρό και μάλιστα τόσο γοητευ-τικό. Μά λήω άξολο —δέν νομίζεις;— με όλες έ-κείνες τίς διοφρες πελάτισσες γύρω του...

Έγλασε, τινάχοντας τό κεφάλι και τό έντονο άρώμα της ζώοντες στα ρουθούνια μου. — Έγώ δέν άπάντησα. Τηνε κούταξα μόνο και σιγ-λογιστήκα με πικρία ότι ήταν κι' αυτή μ'ά από τίς πλούσιες και διοφρες πελάτισσες τού Ζώρς. — Ξέρεις; συνέχισε εκείνη με εύθυμο και έλα-φρό τόνο. Είμαι θέβαιη ότι άν έσύ αποφάσιζες νά κάνης στον Ζώρς, μ'ά άπιστία, όλοι θά σέ κατα-λαβαίναμε και θά σέ δικαιολογούσαμε.

Χαμογέλασα, διασκεδάζοντας λίγο στη σκέψι ότι για τί Φρανσουά ήταν φυσικό να δικαιολογή τίς γυναικες, πού άποαιούσαν τούς συζύγους τους. — Ζάν, είπε εαφνικά ή Φρανσουά, σκύδοντας πρής τό μέρος μου, με ύφος εμπιστευτικό και έν-θαρρυντικό, άντικρυ καθέσαι ένας θαυμασιός τύπος, πού δέν έξκολλά τά μάτια του από πάνω σου. — Ήερα πούδν έννοουσε και ήερα ακόμη ότι αυτή ήταν ή συνήθεια της Φρανσουάς, νά γίνεται σιμμεχώς για νά κατορθώνη να παρασύρη και τίς άλλες γυναικες στο δρόμο, πού ακολουθούσε αυτή. — 'Ο Ζώρς ήταν ένας περιφωρος γιατρός έξυπνος, γοητευτικός, μ'ά άπιστος, αθεράπειτα άπίστος.

Ύστερα πολύ άπ' αυτό, Στην αρχή είχα πρό-σπαθή να έπαναστατηθώ, μ'ά ύστερα είχα όπο-ταγθώ, γιατί είχα καταλάβει ότι ήθελα να τόν κρατήσω άνάμυ κι' έτσι με κάθε τρόπο. Κι' έ-κείνος τή είχε καταλάβει και γι' αυτό φρόντιζε νά έπωφεληθώ. — Στο τό λέω σοδάρη Ζάν, εκείνος ο άντρας εξακολουθεί νά με κούταξί σαν μαγνητισμένο, συ-νέχισε ή Φρανσουά.

— Κουταμάρες, είπα προσπαθώντας να άντι-δράσω στην έπιθυμία, πού έννοιαθα να γυρίσω τό θέλω μου πρής τό μέρος τού άγνώστου. Κούταξέ ή Μυλέν, πού είχε τελειώσει τό πα-γωτό της και με περίμενε ήσυχα για νά φουγο-με και σηκώθω...

— Είναι ώρα να πάμε για ύπνο Μυλέν, της είπα παρινώντας την από τό χέρι. — Τούλάχιστον θά έρσης άποέμ στο χορό πού θά γίνη στη βεράντα του ενονοεσιου μας; με ρώτησε ή Φρανσουά με φωνή δυνατή. Και κατάλαβα ότι τό έκανε για να την άκουση ο άγνώστος.

— Νομίζω όχι άπάντησα ένκευρισμένα. Και άπομακρύνθηκα διαστικά κρατώντας σφι-χτά τό γεράκι της κόρης μου, χωρίς νά γυρίσω νά κούταξω πίσω μου ούτε μ'ά πορφ. — Όταν τή έβάλα στο κρεβάτι, ή Μυλέν άπο-κοιμήθηκε άμέσως, όπως κάθε θραδύ κι' έγώ κάθισα στη συνθημμένη πολυθρόνα μου μ' ένα έδιλλο στα γόνατα μ'ά δέν κατόρθωνα να συγ-κεντρωθώ στο διάδασμα.

Από τό άνοιχτό παραθύρο άνέβαιναν μεχρι σέ μένα ήχοι από χαρομένους φωνες, μ'ά εύθυμη μου-σική, ξεσπάσματα γέλιου και ο συγκεχυμένος θό-ρυθος της θαλάσσης. Ένοιωθα μ'ά άνησυχία να φουσκώνη άδουνηρα μέσα μου. Στο κάτω-κάτω ή-ταν καλοκαίρι, ή κόρη μου κοιμόταν, ο άντρας μου έρίσκατο ποιός έβρει πού, ποιός έβρει με ποιά κι' έγώ ήμουν νά...

Τό τηλεφώνη πού χύπτησε εαφνικά δίπλα μου εί-κανε νά τινάχτώ τρομαγμένη. Σήκωσα τό άκουστικό. 'Η φωνή της Φρανσουάς έρτασε στ' αούτα μου σιγνή, εμπιστευτική πειστική... Τί έγινε; Δέν είσαι έτοιμη ακόμη για νά κατέβης; 'Ο Εκείνος είναι έδώ... Μηχανικά, χωρίς νά καταλάβω τί έκανα ντύ-θηκα με προσοχή, χτενιστήκα, έκανα ένα θραδύ.

— Είναι ώρατο να έχη μ'ά γυναικα σύζυγο γιατρό και μάλιστα τόσο γοητευτικό!... της είπε ή Φρανσουά.

νό μακιγιάς πού ήερα ότι ταίριαζε πολύ στον τύπο μου και κατέβηκα. Τα τραπέζια και τίς βεράντα ήταν συμπληρω-μένα. Έμεινα για μ'ά στιγμή διαστικά. Ύστε-ρα είδα ή Φρανσουά, πού με καλούσε, κου-νώντας ζωηρά τό χέρι της και πήγα κοντά της. — Είσαι υπέροχη μω μωδύρισε. Για κούταξε ζετα νά έρθη πρής τό μέρος μας. Πριν από λίγο τόν γυρίσαμε στο μ'άπ. Είναι μηχανικός, άπνιαν-τρος και πολύ γοητευτικός.

Ένοιωθα ένοχλημένη από εκείνη την διοφρού-μενη συνένοχη της Φρανσουάς, αλλά δέν εύρισκα τί δύναι με να άντιδράσω. — Δέκρινα τόν άγνώστο, πού προχωρούσε πρής τό μέρος μας, άνάμεσα στα τραπέζια. Ήταν νέ-ος, κομψός, με άθλητικό σώμα και με διομφο πρόσωπο. — Έκανε μ'ά μικρή ύπόκληση μπροστά μου, μω είπε τό δνομά του και ύστερα με ρώτησε χωρίς άλλους προλόγους: — Θέλετε να χορέψουμε;

Βρέθηκα να χορεύω μαζί του προσπαθώντας να μ'ή σκέπτιμ'ά πιά τίποτα. Μω φαίνεται ότι τά χρόνια είχαν κυλήσει από τούς ώμους μου και ότι είχα ξαναγίνει δεκαοχτώ χρόνων. — Κουρασμένη; με ρώτησε εκείνος σέ κάποια στιγμή. — 'Ω, όχι, άπάντησα αούδωρμητα.

Δέν ήθελα να σταματήσω, νά πάρω μ'ά από-φασι, να κάνω ένα πρόγραμμα. Προτιμούσα νά εξακολουθώ να χορεύω έτσι για όλη τί νύχτα. Μά να πού τό σφιέμο τού κατεαλιέρου μου άρχισε νά γίνεται δυαντό, αταίτητικό. — Ξαφνικά, πάνω από τί μουσική και τίς φωνές άκούσα μ'ά φωνή να προφέρει καθαρά τό δνομά μου. Άμέσως θυμήθηκα ή Μυλέν. Άν της είχε συμβή κάτι: — Άποχωριστήκα άπότομα από τόν κατεαλιέρ μου και σποντάροντας πάνω στ' άλλα ζευγάρια, έ-φτασα κοντά στην καμριέρα, πού με είχε φω-νάσει.

— Στο τηλεφώνη από τό Παρίσι, κυρία. — Έφτασα στον τηλεφωνικό θάλαμο λαχανιάζον-τας λίγο και σήκωσα τό άκουστικό. — Ζάν έσύ; είπε ή φωνή τού Ζώρς. — Ναι Ζώρς, έγώ. — Φαθήθηκε ότι θά είχας κοιμηθί. Πού ήσουν; — Στή βεράντα τού έξοδουλιού, άπάντησα με μ'ά φωνή εύθυμη και έλαφρή πού μω ήταν άνω-στη. Γίνεται ένας χορός. — Χόρευσε; — Ύπηρε κατι παραξένο σ' αυτή την έρώτησι, κατι σάν άνησυχία. — Ναι, χόρευα. — Άπάντησι λακωνικά ύπολογισμένη. Άποτελε-σμα τού παγωμένου ούστου και τού χορού. — Ά, καλά, Και ή Μυλέν; — Καίμαται ήσυχη. — Αυτό σημαίνει ότι δέν πλητέεις, εξακολουθώ-σε ή φωνή τού Ζώρς άνησυχία, φιλοπονή. — Επλητίτα πολύ πριν νά αποφάσιω νά πάω στο χορό.

— Και δέν νοιώθεις την έλλειψή μου; — Τη νοιώθω, Ζώρς, μ'ά έχω πιά συνήθισει τό άκουστικό. 'Η φωνή της Φρανσουάς έρτασε στ' αούτα μου σιγνή, εμπιστευτική πειστική... Τί έγινε; Δέν είσαι έτοιμη ακόμη για νά κατέβης; 'Ο Εκείνος είναι έδώ... Μηχανικά, χωρίς νά καταλάβω τί έκανα ντύ-θηκα με προσοχή, χτενιστήκα, έκανα ένα θραδύ.

σει λοιπόν εκείνο τό θραδύ ή στιγμή της έπανα-στάσεως, τό κλεισιμο τών λογαριασμών; Σε μ'ά στιγμή κατάλαβα ότι αυτή ήταν για μένα ή με-γάλη εύκαιρία, έπρεπε να προσπαθώσω. — Έκανες καλά πού μω τηλεφωνήσες Ζώρς —είπα με ήσυχη φωνή— ίσως είναι προτιμώτερο να μ'ήν έλθης πιά έδώ. Όταν θά γυρίσω στο Παρίσι θά πρέπει να πάρουμε μ'ά άπόφασι. Έ-τσι δέν μπορεί νά εξακολουθήση.

— Τί θέλεις να πής; — Με καταλάβες πολύ καλά. — Ακολουθήσε μ'ά μικρή παύσι από την άλλη έ-κρη της γραμμής. Ύστερα... — Γνώρισε κάποιον άλλο; — Δέν είναι μόνο αυτό, Ζώρς, άπάντησα τον-ζώντας τό κωινό. — Άκολουθήσαν και πάλι λίγα δευτερόλεπτα σιω-πής. Ύστερα ή φωνή τού Ζώρς παραξένη, λαχα-νισμένη: — Άκουσε Ζάν! —κι πάλι ή φωνή τού Ζώρς έφτασε ως μένα παραξένη, μ'έαν τόν πού φα-νέριωε αναστάτωσι, έκπληξι άγωνία— μ'ήν κήνης κούταμαρες! Έγώ θά έρθω... θά έρθω τό Σάβ-βατο. Τό είχα κιάλας άποφασίσει και σου τηλε-φώνισα για νά σοβ τό πώ...

Δέν ήταν αλήθεια. Ήμουν έβέβαιη ότι με είχε καλέσει όπας την προηγουμένη έξδομάδα, για νά μω πη ότι ήταν άναγκασμένος να αναδάλι και πάλι τόν έρχομό του. — Έν τάξει, όπως προτιμάς, έλα τό Σάββα-το. Γιατί σου, Ζώρς! — Άφρησά τό άκουστικό στη θέσι του, διακόπτον-τας την συνδιάλεξι και θήκα από τόν τηλεφω-νικό θάλαμο. Αισθανόμουν εύχαριστημένη από τόν έαυτό μου. Έπί τέλους κατι είχε αλλάξει!

Προχώρησα διαστικά πρής τίς σκαλές κι' άρχισα να άνεβαίνω τά σκαλοπάτια, όταν ή φωνή της Φρανσουάς με σταμάτησε και μ'ή έκανε να στρεφώ. — Σε περίμενα, Ζάν, πού πηγαίνεις; — Με συνηθίς Φρανσουά, είμαι πολύ κουρα-σμένη, πηγαίνω να ξεπλώσω. — Μά εκείνος σέ περίμενει! — Άσε τόν να περίμενη, κάποτε θά εαρεθί... — Μά, Ζάν... άρχισε ή Φρανσουά έξανασίρ-νοντας εκείνο τό γλυκαναλο ύφος της συνενο-χής, πού μω πρόκάλυψε άβηλα. — Ξέρεις; τηνε δέκομα έγώ διαστικά. Μεθαύ-ριο, τό Σάββατο, έρχεται ο Ζώρς.

Εκείνη με κούταξε μ'ά ένά έλέμμα παράξένο, σάν νά φανταζόταν ότι είχα τρελλάθη. — Είσαι θέβαιη; με ρώτησε με φωνή, πού ήταν γεμάτη καλός. — Βεβαιότατη! άπάντησα κι' άρχισα ν' άνε-βαίνω τρέχοντας τίς σκαλές για νά μ'ήν της ά-φισα τόν καιρό να τίς περισσώτερα. — Τό έζρω τό έζρω δέν έρίσκω ποτέ άρκετό καιρό να σου χαρίσω. 'Η δουλειά ενός γιατρού όλέπει...

— Δέν πρόκειται μόνο για τί δουλειά Ζώρς, τό έξέρεις καλά. — Από πού έρχόταν εκείνο τό θάρρος; Είχε φτά-

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο έρπης ζωστήρ

Η θεραπεία και οι πιθανές επιπλοκές του

Ο ΕΡΠΗΣ ζωστήρ ή απλώς ζωστήρ ή ζώνη, είναι μία από τις πιο βασανιστικές ασθένειες των ηλικιωμένων ατόμων. Οι νεώτερες έρευνες έδειξαν, ότι όφειλεται σ' έναν ύπεριο, που έχει μεγάλη συγγένεια μ' έναν έρπητα που έρπητος καί της ανεμοευλογίας.

Κατά κανόνα, η ασθένεια αυτή παρατηρείται σε άτομα με μειωμένη άμυνα αντίστασης, έπειτα από μία άλλη ασθένεια, μία δηλητηρίαση κλπ., χαρακτηρίζεται δε από την εμφάνιση ενός εξανθήματος, που σχηματίζει ένα είδος ταινίας ή ζώνης και που συνοδεύεται συχνά από πυρετό (όχι μεγαλύτερο από 39 βαθμούς). Το εξάνθημα αυτό ακολουθεί πάντοτε τη διαδρομή ενός νεύρου.

Με ποιο τρόπο αυτός ο ύπεριός εισχωρεί στον οργανισμό παραμένει άγνωστο. Το μόνο που ξέρουμε, είναι, ότι προσβάλλει ώριμο νεύρο, ή αντίδραση δε του οργανισμού σ' αυτή την προσβολή εκδηλώνεται με την εμφάνιση του εξανθήματος, για το οποίο μιλάμε.

Σε μερικές περιπτώσεις, ο έρπης ζωστήρ εμφανίζεται έπειτα από ένα κάταγμα της σπονδυλικής στήλης. Ακολουθεί τότε τη διαδρομή του ραχιαίου νεύρου. Η εξαγωγή επίσης ενός δοντιού μπορεί να προκαλέσει έναν έρπητα ζωστήρα του τριδύου νεύρου.

Υπάρχουν διάφορα είδη έρπητος ζωστήρος, ανάλογα με την έντοπιση της ασθένειας. Τα κυριώτερα απ' αυτά είναι:

1) Ο κεφαλικός ή οφθαλμικός, που έντοπιζεται στο μέτωπο, τον περίγυρο του ματιού, τη μύτη. Μπορεί να προκαλέσει έπιπεφυκτίδα, κερατοειδίτιδα, φωτοφοβία, διπλωπία (όσθενής τα βλέπει διπλά) κλπ. Είναι εξαιρετικά δύσκολο.

2) Ο ύπινος ή ήνιοτραχικός, που έντοπιζεται στον τράχηλο και το κατώτερο όπισθο τριχωτό μέρος του κεφαλίου.

3) Ο αυχενικός και αυχενόβραχίονος, που προσβάλλει το εξωτερικό μέρος των βραχιόνων και την περιοχή του ώμου.

4) Ο θωρακικός, που ή έντοπιση του εξαρτάται από το νεύρο, που έχει προσβληθεί. Ο θωρακικός ζωστήρ μπορεί να επεκταθεί και στους βραχιόνους.

5) Ο σπασμοβουβονικός, στην περιοχή της κοιλιάς και των γεννητικών οργάνων.

6) Ο οσφυοηπικός, στην περιοχή των γλουτών και του ανωτέρου μέρους των μηρών.

7) Ο ιεροσχιτικός, στην περιοχή των ισχίων.

8) Ο τραχηλοπροσωπικός, που προσβάλλει το αυτί (ακουστικό πόρο και περυσίο) και επεκτείνεται και στις παρειές. Μπορεί να προκαλέσει παράλυση του προσώπου. Ο ζωστήρ αυτός προσβάλλει συχνά και τη γλώσσα.

Οι επιπλοκές του ζωστήρος είναι σπάνιες. Σε ώριμες περιπτώσεις, μπορεί να εμφανισθεί φλόγωση των μηνίγγων, που δεν έχει, όμως, ιδιαίτερη σιδαρότητα. Περισσότερο συχνές είναι οι μολύνσεις του δέρματος.

Στους γεροντικούς ζωστήρες, ο πόνος παραμένει συχνά και μετά την εξαφάνιση του εξανθήματος. Όταν ο πόνος παρατείνεται επί πολλούς μήνες, είναι πολύ άπιαστο να εξαφανισθεί τελείως. Κατανοείται τότε χρόνιος και, δυστυχώς, στις περιπτώσεις αυτές, ο γιατρός είναι τελείως άσπλος.

Οι περισσότεροι επιπρόσθιοι ζωστήρες είναι εκείνοι, που έντοπιζονται στο πρόσωπο, το λαιμό και τα άνω άκρα. Οι ζωστήρες αυτοί μπορούν να προκαλέσουν έλαφρές παρέσεις που κάποτε, όμως, επεκτείνονται σ' όλοκληρο το πρόσωπο και εξαπλώνονται σε άλλους παραλύνσεις.

Όπως είδαμε, ο ζωστήρ μπορεί να εμφανισθεί έπειτα από έναν τοπικό τραυματισμό, που έντοπιζεται στον ίο που τον προκαλεί να εισχωρήσει στον οργανισμό και να προσβάλλει τα νεύρα. Αλλά και μία φυματιώδης επεξεργασία ή ένας όγκος εν έξι έλξει μπορούν ακόμη να προκαλέσουν την εμφάνιση ζωστήρος.

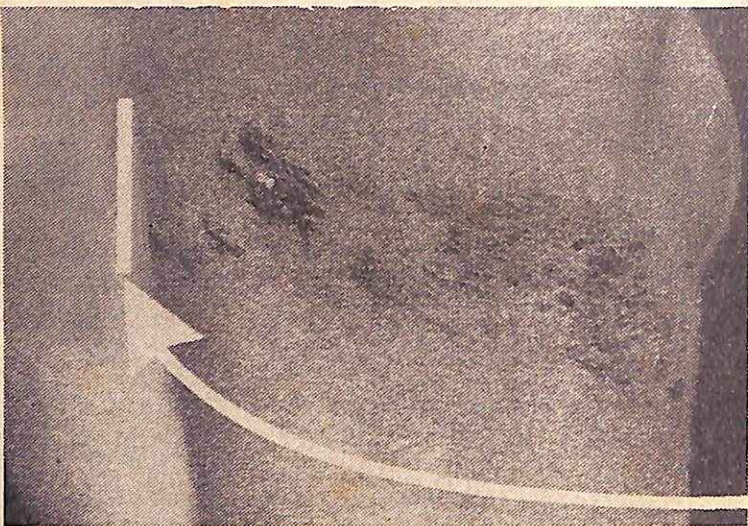
Η τυπική θεραπεία του ζωστήρος συνίσταται σε έπαλξεις με μερικουχορμώμο σε ύδαρη διάλυση 2%. Βάζουμε κατόπιν τάλκ ή έξιδειον ψευδαργύρου σε σκόνη. Αν οι φυσαλίδες έχουν μολυνθεί, θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν τα αντιβιοτικά με αντιδιστικά. Θα βάλουμε κατόπιν έναν αποστειρωμένο

Οι καρρινώδεις διεγνώσεις των γαγγλίων

Οι Αμερικανοί χειρουργοί έπεναν έναν πρωτότυπο τρόπο για να μπόρουν να παρακολουθούν με γυμνά μάτι το λεμφικό σύστημα και να εξακριβώνουν τις τυχόν αλλαγές του. Εισάγουν στον οργανισμό του ασθενούς μία έγχρωμη ουσία με βάση τη χλωροφύλλη. Τα γαγγλία χρωματίζονται τότε πράσινα και ο γιατρός μπορεί να τα παρακολουθήσει σ' όλη τους τη διαδρομή κάτω από το δέρμα. Η μέθοδος αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία προκειμένου για τη χειρουργική εξέταση γαγγλίων που έχουν προσβληθεί από καρκίνο. Ο χειρουργός θα σιζόταν άλλοτε στην τύχη. Ένώ με τη νέα μέθοδο θα ξέρει από πριν πού πρέπει να στρέψει την προσοχή του. Η μέθοδος αυτή έραμμόθηκε μ' έπιτυχία σε 17 περιπτώσεις ασθενών που παρουσίαζαν καρρινώδεις διεγνώσεις των γαγγλίων.

Μία νέα υπερταξία σουλφαμίδης

Ένα νέο σουλφαμίδιο παρασκευάσθηκε είναι το Μ.Β. 4438. Προσέεται για μία σουλφαμίδη που μπορεί να εισαχθεί στον οργανισμό με ένεσεις ενδομυϊκές ή ενδοφλέβιες και που έπενεργεί ταχύτατα. Ένδεικνύεται στις θρομβοπνευμονικές παθήσεις, στην κυνέλη, τις αιτίες τις λαρυγγίτιδες, τις φρονυγίτιδες και τις φλογώεις των ούροποιητικών οργάνων συνεισεί μολύνσεις. Το Μ.Β. 4438 προσφέρει επίσης και με μορφή διακίον, που έχουν, όμως, θρομβώδη ένεργεια. Το νέο φάρμακο είναι άσπιοτα άνεκτο από τα νεφρά και δεν επφέρει άλλωσως σε αίσιας. Είναι δυνατόν ν' αντικαταστήσει τα πλείστες περιπτώσεις τα αντιδιστι-

Το εξάνθημα του έρπητος ζωστήρος ακολουθεί τη διαδρομή ενός νεύρου και εμφανίζεται μόνον στο ένα μέρος του σώματος, χωρίς να επεκτείνεται και στο άλλο.

έπιδεσμο, για ν' αποφύγουμε την προστριβή πάνω στα ρούχα και την επέκταση της μολύνσεως.

Σε περίπτωση, που ή φαγούρα είναι δύνατη ή οι πόνοι εξαιρετικά έντονοι, μπορούμε να κάνουμε 3—4 φορές την ημέρα έπαλξεις με μία αλοιφή, που θα έχει στη βάση της φαινόλη ή μαντόλη.

Για την ανακούφιση από τους πόνους, ή άσπριννη συνήθως αρκεί. Αν, όμως, οι πόνοι είναι άφόρητοι, θα χρησιμοποιηθούν παρακεταμόλη με μορφίνη. Το γκαρνετάν ανασκουφίζει επίσης από τους πόνους. Για τη γενική θεραπευτική άγωγή, μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν τα αντιβιοτικά: τετρακυκλίνη, τετρακυκλίνη, νεομυκίνη.

Μικρά έπιστημονικά νέα

κά, πού, ως γνωστόν, ή ευεργετική έπίδραση των έλαττώνεται όλοένα, συνεπεία της μεγάλης χρήσεως των.

Τα άπισχαντικά γυναικεία εσώρουχα

Κατά τον τελευταίο καιρό έκαναν την εμφάνιση τους άπισχαντικά γυναικεία εσώρουχα, που ή έπιδρασή τους συνίσταται στο ότι προκαλούν έφιδρωση. Οι περισσότεροι γιατροί, όμως, τα καταδικάζουν για το λόγο ότι, εκτός από τα άλλα μειονεκτήματά τους (έλλειψη καθαριότητας κλπ.) μπορούν να προκαλέσουν διάφορες δερματοπάθειες, γιατί δεν αφήνουν το δέρμα ν' αναπνεύσει έλευθερα. Τα εσώρουχα αυτά άπαγορεύονται άπολυτως στις γυναικείες που πάσχουν από διαταραχές της καρδιάς ή των νεφρών.

Οι συχνιήσεις καταστρέφουν τις άρτηριες

Μία έρευνα μεταξύ των νομαδικών φυλών που ζουν στη Σομαλία, κοντά στα σύνορα της Κένια, δεν παρουσίασε το παραμικρό ίχνος άθρομματος στις άρτηριες τους. Η έρευνα διεξήχθη μ' όλα τα σύγχρονα μέσα. Ήταν δηλαδή κλινική, βιολογική και ηλεκτρολογική. Κι' όστόσο, οι άνδρωποι αυτοί πίνουν ήμερσίως 5—10 λίτρα γάλακτος καμήλου, που έχει διπλάσιο λίπος από εκείνο της αγελάδας, ύποφέρουν από έλλειψη νερού και καταπίνουν μικρά μέρια σκόνης, που σηκώνει ο άνεμος. Ζούν όμως ήρεμα, χωρίς έγνοιες και χωρίς μεγάλες συγχιήσεις. Φαίνεται, λοιπόν, ότι στο σχηματισμό άθρομματος, που είναι ο παθόμος της άσπρωσης, δεν παίζει τόσο σημαντικό ρόλο ή διατροφή όσον ή πνευματική λορροπία του ατόμου.

Για το λόγο αυτό, μεταξύ των άσπρων και ήμιασπρων λαών οι άσθενείες της καρδιάς και των κυκλοφοριακών άγγείων είναι σχεδόν άγνωστες. Από τη στιγμή, τούνα, που ο πολιτισμός εισχωρεί μεταξύ αυτών των λαών άρχίζουν να εμφανίζονται ταυτόχρονα και σ' αυτούς οι άσθενείες που μαστίζουν τους λευκούς. Συμπεράσμα: ο μόνος τρόπος σωτηρίας της άνθρωπότητας είναι το ξαναγύρισμα στη φυσική ζωή.

Οι άδύνατες μπόρουν να παχύνουν

Οι Γάλλοι έπιστήμονες κατόρθωσαν να παρασκευάσουν συνθετική βιταμίνη Β υπό σταθερή μορφή, που ύποδοθηκε την ανάπτυξη και αύξηση τις έκκρισεις του στομάχου και του παγκρέατος. Οι κυριώτερες ένδειξεις αυτής της βιταμίνης είναι οι ακόλουθες: παιδία που γεννήθηκαν πρόωρα, ή που πάσχουν από άνορεξία ή που το βάρος τους παραμένει στάσιμο.

Η έν λόγω βιταμίνη άποδίδει έπίσης άριστα άποτέλεσμα σε περιπτώσεις ύποσιτισμού, άπισχάνσεως και πεπτικής άνεπαρκείας. Η έπίδρασή του στις άδύνατες γυναικείες είναι άξιοσημείωτη.

Πυρετός χωρίς άρρώστια

Υπάρχουν άνθρωποι που παρουσιάζουν κάθε τόσο πυρετό χωρίς να έχουν καμία συγκεκριμένη άρρώστια. Αυτό έπαυλαύεται κατά κανονικά διαστήματα ήμερών, έβδομάδων ή μηνών. Φαίνεται, ότι πρόκειται για μία κατάσταση κληρονομική, που μπορεί να εκδηλωθεί σε οποιαδήποτε ηλικία και δεν έχει άποτέλεσματική θεραπεία — γιατί είναι άλλωστε άγνωστη ή αίτία της. Πάντως, ο περιοδικός αυτός πυρετός δεν έπηρεάζει τη γενική ύγεια.

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΣΤΕΙΡΩΣΙ μπορεί νά θεραπευθής;

Ποιές είναι οι αίτιες που την προκαλούν

ΣΤΗ μία από τρεις περιπτώσεις στεριότητος — μάς λένε οι έπιστήμονες, ή εθύννη βαρύνει τον άνδρα.

Η σεξουαλική δραστηριότητα, ως γνωστόν, δεν είναι ή ίδια στον άνδρα και στη γυναίκα. Στη δεύτερη, οι ώθησες, από την εποχή της έφηβείας ως την εμμηναλγία, άπελευθερώνουν 400 περίπου ώάρια, που, έφ' όσον δεν γονιμοποιηθούν άποβάλλονται με την εμμηνορροή.

Οι άδενες του φύλου ενός άνδρα, άτίθετα εκκρίνουν κατά μέσον όρο 400.000.000.000.000 γεννητικά κύτταρα, κατά τη διάρκεια της ζωής του.

Θεωρητικά, ή παρουσία και ενός μόνο γεννητικού κυττάρου είναι άρκετή για τη γονιμοποίηση του ώαρίου, στην πραγματικότητα, όμως, ή άναπαραγωγική ικανότης εξαορτάται από την πικρότητα των γεννητικών κυττάρων και την έπινοση τους. Διάφοροι παράγοντες, λοιπόν, μπορεί νά έπηρεάσουν την γονιμότητά τους.

Οι κυριώτεροι απ' αυτούς είναι οι έξής:

1) Όλοι οι ύψηλοι πυρετοί έπιδρούν δυσμενώς στην άναπαραγωγική ικανότητα. Η έπίδραση είναι συνήθως προσωρινή. Ένας ύψηλος πυρετός, όμως, που παρατείνεται επί μακρό χρονικό διάστημα, μπορεί νά έχη μόνιμωτερή έπίδραση.

Κατά κανόνα, τα γεννητικά κύτταρα καταστρέφονται στη θερμοκρασία των 42 βαθμών. Τα πείραματά του Μίκ Λέοντ και του Χόκινς έδειξαν ότι ή βλαβερή έπίδραση ενός ύψηλου πυρετού στην παραγωγή των γεννητικών κυττάρων, μπορεί νά συνεχιστεί επί πολλούς μήνες μετά την πτώση του. Καί ο ήλιος έπίσης παρεμποδίζει την κανονική παραγωγή τους. Το κρύο, αντίθετα, την ένοισγει. Τα πείραματά, που έγιναν, έδειξαν ότι τα γεννητικά κύτταρα άντέχουν καί σε θερμοκρασία κάτω του μηδενός.

Η παρωτίτις (οι παραμαυγίτες) είναι, ως γνωστόν, μία συνθησιμένη ασθένεια της παιδικής ηλικίας. Όταν εμφανίζεται, όμως, μετά την έφηβεία, είναι δυνατόν νά προσβάλλει τα όργανα του φύλου που γάχνουν τότε την ικανότητά τους νά παραγουν γεννητικά κύτταρα.

3) Η φυματιώσι της έπιδιδυμίδος, άκόμη και μετά τη θεραπεία της, άφίνει κάποτε μία ουλή, που παρεμποδίζει το πέρασμα των γεννητικών κυττάρων και προκαλεί στείρωση.

Η χρήση ναρκωτικών (όπιου, μορφίνης, ηρώινης, κοκαίνης κλπ.), εκτός του ότι προκαλεί γενική εξάνθηση του οργανισμού, ύπονομει έπίσης το νευρικό σύστημα που άσκει άποφασιστική έπίδραση στις γεννητικές λειτουργίες. Έτσι, οδηγεί βαθμιαία στη στείρωση και στην άνικανότητα.

4) Οι άκτινες «X» έχουν καταστρεπτική έπίδραση στους άδενες του φύλου. Μία άλλη άκτινολογική εξέταση δεν μπορεί νά βλάβη. Αλλά οι έπαναλαμβανόμενες εξέτασεις ένδνεχται να έχουν όληθρια άποτέλεσματα. Γι' αυτό, όταν ή εξέταση έντοπιζεται στο κατώτερο μέρος του σώματος (νεφρά, κοιλία, άνωτερο μέρος των μηρών κ.λπ.), πρέπει νά λημδάνονται προστατευτικά μέτρα των οργάνων του φύλου.

5) Ο ύποσιτισμός, όσον κα' άν φανή παράξενο, δεν έπηρεάζει την άναπαραγωγική ικανότητα, όπως άποδεικνύει ή καταπληκτική γονιμότης των ύποσιζόμενων λαών της Ασίας και της Αφρικής. Όρισμένες ασθένειες της θρόφσεως, όμως, όπως ο διαβήτης ή η άνεπαρκεία του θροσοειδούς, μπόρουν νά έπιδραδύνουν την παραγωγή γεννητικών κυττάρων.

6) Η ύπερχολησι, ή άγονία, οι φροντίδες, μπόρουν νά περιορίσουν ή νά εξαφανίσουν την άναπαραγωγική ικανότητα, λόγω του άντικτύπου που έχουν στο

νευρικό σύστημα.

7) Όρισμένα άρροδία νοσήματα, όταν δεν θεραπευθούν γρήγορα ή όταν ή θεραπεία τους είναι έλλιπής, μπορεί νά έπηρεάσουν την άναπαραγωγική ικανότητα.

8) Το κάπνισμα και τα όινόπνευματώδη ποτά, όταν κάνουν κατάχρηση, έπιδρούν έπίσης δυσμενώς στις άναπαραγωγικές ικανότητες.

9) Τάχαζον όρισμένες τοπικές άνωιαιές του γεννητικού συστήματος, που παρεμποδίζουν το πέρασμα των γεννητικών κυττάρων.

10) Μεταξύ των αίτιων που προκαλούν την άνδρική στείρωση περιλαμβάνουμε συνήθως και την ηλικία. Αλλά ή στερή ύποδοξη άγαν ηλικία και στερή ηλικία, όμως, δεν ύπόσχει, θεωρητικά, τοιόαχιστον, κανέναν περιορισμό.

Ο δόκτωρ Σέμιονοφ άναφέρει μία άθεντική περίπτωση ενός νέου 94 χρόνων, που έτεκνοήσεν. Ο δόκτωρ Έβνερ, έξ άλλου, έπειτα από προσεκτικές παρατηρήσεις, που έκανε, κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι οι άνδρες άνω των 60, έτών διατηρούν το κατώτερο ποσοστό των γεννητικών κυττάρων (ως βάσις λαμβάνονται τα κανονικά):

Άπό τα 60—70	τά	69.5%
Άπό τα 70—80	τά	59.5%
Άπό τα 80—90	τά	48%

Η άνδρική στείρωση μπορεί νά θεραπευθής;

Όταν πρόκειται για τυπική άνωμαλία, ή κατάλληλη έγγείση μπορεί νά εξαφανίσει τα έμψδια που δυσχεραίνουν το κανονικό πέρασμα των γεννητικών κυττάρων. Οι έγγείσεις αυτές καλό είναι νά γίνονται πριν από την ηλικία των 12 χρόνων.

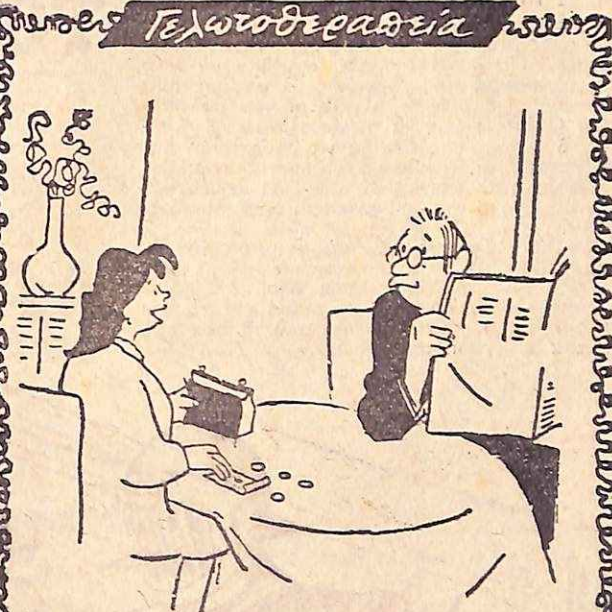
Προκειμένου για τις άλλες αίτιες, οι περισσότερες μπόρουν νά προβλεφθούν και νά εξουδετερωθούν. Έτσι, στην πραγματικότητα, ή άνδρική στείρωση δεν άποτελεί άδίκη της φύσεως, αλλά έρείλεται σε άσυγχώρητη άμέλεια του ίδιου του άσθενούς ή του περιβάλλοντός του.

Χρειάζεται, λοιπόν, εξαιρετική προσοχή στις ασθένειες με παρατεταμένο ύψηλο πυρετό, στα άρροδία νοσήματα, στην κατάχρηση όρισμένων ουσιών και άλλα.

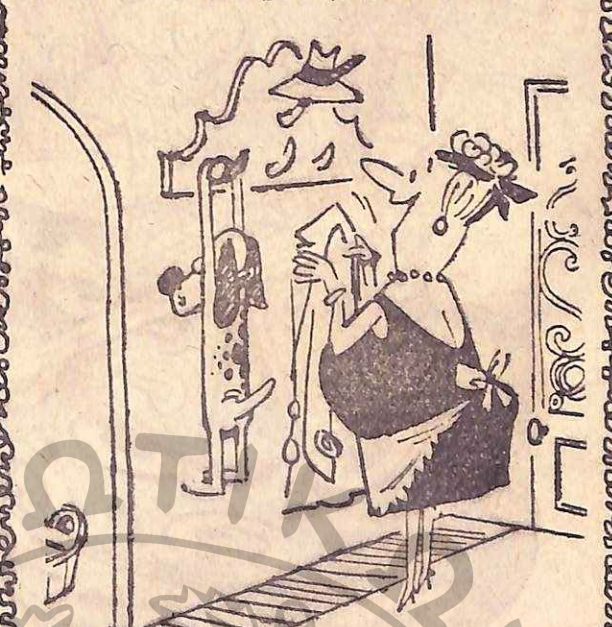
©©

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΟΝΕΙΡΟ Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Οι Ιάπωνες έπιστήμονες κατόρθωσαν νά κάμουν ένα σκυλί, από το όποιον είχαν άφαιρέσει την καρδιά και την είχαν αντικαταστήσει με άλλη από πλαστική ουσία, νά ζήσει επί έπτά ώρες. Η τεχνητή καρδιά άπετελείτο από δύο βυλίκους από πολυαθύλινον, που αντίστοιχούσαν στις κοιλίες και που έτροφοδοτούτο με ρεύμα 12 βόλτ. Το σύνολον της συσκευής ζύγιζε 320 γραμμάρια. Η έπέμβασις για την τοποθέτηση της τεχνητής καρδιάς διήρκεσε επί 40 λεπτά. Κατά το διάστημα αυτό, ή θερμοκρασία του σώματος του σκύλου είχε καταβιβασθεί στους 10 βαθμούς. Τα πείραματα πρόκειται νά συνεχισθούν. Αν στεφθούν, τελικά, από έπιτυχία, θα ήν δυνατόν ν' άντιμετωπισθεί, σε προσέχεις μέλλον, ή άντικατάσταση της καρδιάς του ανθρώπου με άλλη τεχνητή. Αν αυτό κατορθωθεί, θα πρόκειται για μία από τις μεγαλύτερες νίκες της έπιστήμης. Γιατί δεν πρέπει νά ξεχνάμε, ότι στο σημερινό άνθρωπο ή καρδιά είναι το όργανο, που φθιρεται ταχύτερα και εύκολωτερα.

— Βγάλε τα γυαλιά σου, Πέτρο. Θέλω νά με τρήσω τα γυαλιά που έχω στην τσάντα μου!...

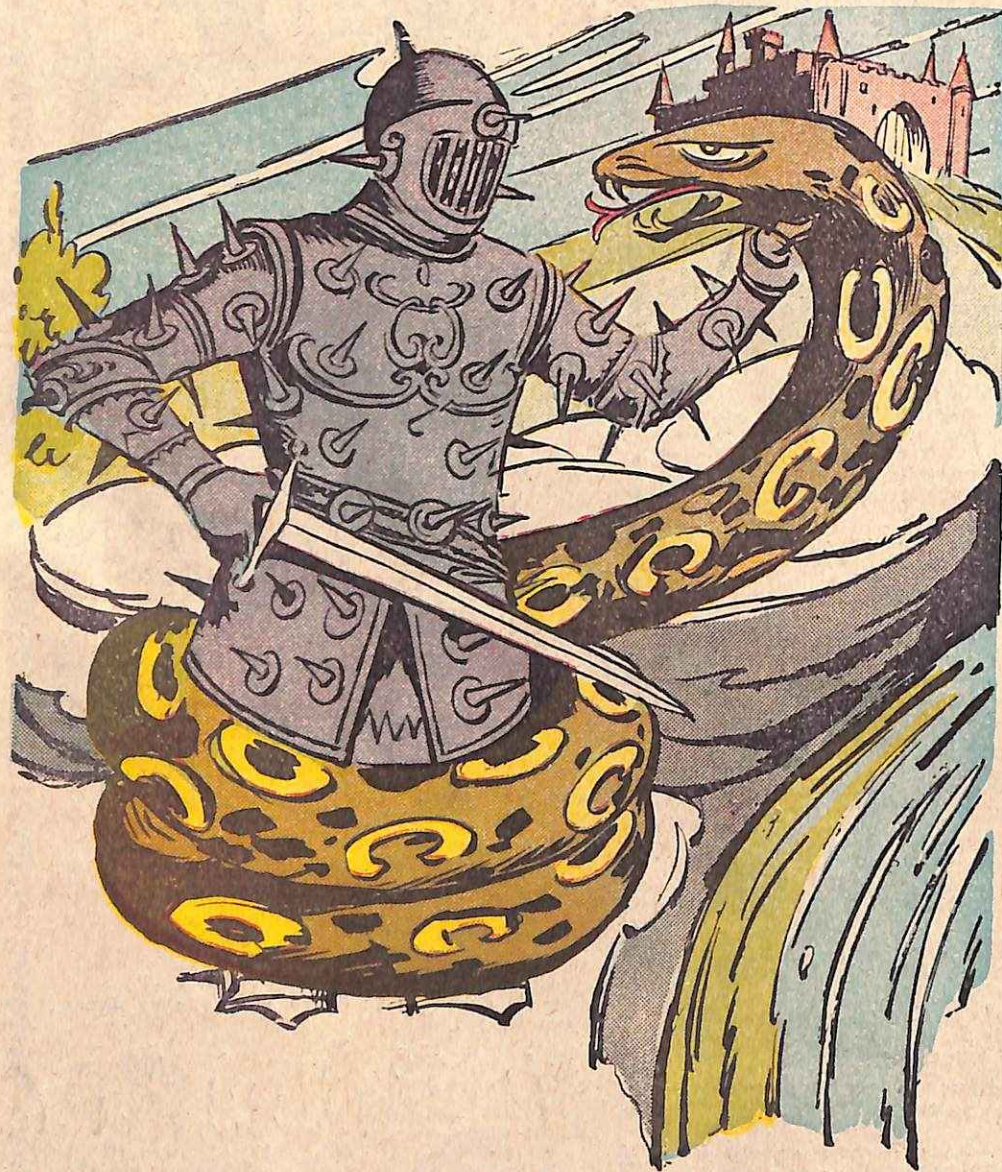
— Περιμένετε πώς θα το γλύτωωε το μπάνιο, έ κατεργάρι;

— Νούτεις πώς θα σ' άφρινα νά έπωφελθής από το άεράκι, έ;

ΕΔΩ και πολλά χρόνια. ο νεαρός κληρονόμος του Λάμπτον, ζούσε μία ζωή τρελή και ούτε άνθρωπο φοβόταν, ούτε το Θεό σκεφτόταν. Τά Σαββατόβραδα συνήθιζε να πίνει και τα πρωινά της Κυριακής να ψαρεύει. Μία Κυριακή είχε ρίξει τ' αγκίστρι του στο ποτάμι Ουέαρ, χωρίς να πιάσει τίποτα. Στο τέλος, ο εύπατρίδης άρχισε να βλαστημάει και να καταριέται, χωρίς να ντρέπεται τους ανθρώπους, που περνούσαν την ώρα εκείνη και πήγαιναν στο παλιό ξακκλήσι του Μπρόνξ-φορντ.

Σε λίγο ένοιωσε κάτι να τσιμπάει το δόλωμα. Τράβηξε τότε την πετονιά και με όρι-κη είδε πως δεν είχε πιάσει ψάρι, αλλά ένα συχαμερό φίδι. Το πήρε με αηδία και το πέταξε σ' ένα κοντινό πηγάδι, που το λένε και σήμερα «Πηγάδι του φιδιού».

Το φίδι τυλίχτηκε πάνω του κι' άρχισε να τον σφίγγει για να τον λυώσει...

Δεν πρόφτασε να ξαναρίξει την πετονιά του στο νερό, όταν είδε έναν ξένο περστικό να τον πλησιάζει και να τον ρωτάει τι είχε πιάσει και βλαστημούσε.

Μά την αλήθεια, είπε ο Λάμπτον, μου φαίνεται πως έπιασα το διάβολο τον ίδιο! Κυττάξε μέσα στο πηγάδι και πές μου κι' εσύ τη γνώμη σου.

Ο ξένος έσκυψε και είδε το φίδι. Δεν είχε αντικρύσει στη ζωή του παρόμοιο. Το έρπετο αυτό είχε στο κεφάλι του έννια παράξενες βούλες.

Το φίδι έμεινε εκεί μέσα και μεγάλωσε τόσο, που δεν το χωρούσε πια το πηγάδι. Έθγαινε, λοιπόν, και πήγαινε και καθότανε την ημέρα κοντά στο ποτάμι και το βράδυ κουλουριαζότανε σ' ένα βράχο.

Έτσι, το φίδι του Λάμπτον έγινε ο φόβος κι' ο τρόμος όλης της περιοχής. Βύζαινε το

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΤΟΝ

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

νακολλάει, όταν το κόβανε στα δύο.

Έπειτ' από πολλούς αγώνες κι' αφού χάθηκαν πολλά παλληκάρια, το τέρας έμεινε ανενόχλοτο στον αγαπημένο του βράχο.

Πέρασαν έφτα χρόνια κι' ο νεαρός Λάμπτον γύρισε στο κάστρο του πατέρα του, όπου βρήκε τα χτήματα έρημα και χέρσα, τους ανθρώπους τρομοκρατημένους και τον πατέρα του καταβεβλημένο από λύπη κι' άνησυχία. Και, σαν άκουσε πως όλοι οι Ιππότες είχαν νικήσει απ' το άπαισιο φίδι, πήγε και ζήτησε τη συμβουλή μιας σοφής γριάς, που έμενε στο Τσέρστελε Στρίτ.

Η γριά τον συμβούλεψε να φορέσει την καλύτερη του πανοπλία, να τη σκεπάσει με καρδιά μεγάλη και σουβλερά και να πάει να περιμένει το φίδι στο βράχο. Εκεί θα πάλευε μαζί του σώμα με σώμα και θα έμπιστευόταν την τύχη του στη Θεία Πρόνοια και στο καλό του το σπαθί. Άλλα, προτού πάει να το πολεμήσει, έπρεπε να πάρει κι' έναν όρκο. Έπρεπε να όρκιστή πως, αν νικούσε το φίδι, θα σκότωνε με το χέρι του το πρώτο ζωντανό πλάσμα, που θα συναντούσε στο γυρισμό του στο κάστρο. Αν δεν κρατούσε τον όρκο του, η σφή γριά του είπε πως, επί έννια γενεές, κανένας από τους Λάμπτον δε θα πέθαινε στο κρεβάτι του.

Έτσι, ο νεαρός Ιππότης πήγε κι' όρκιστηκε στο ξακκλήσι του Μπρόνξ-φορντ και τράβηξε για το ποτάμι. Στη συνηθισμένη του ώρα, το φίδι ξετύλιζε το κορμί του από το λόφο κι' άρχισε να σέρνεται κατά το κάστρο. Ο νεαρός Λάμπτον το περίμενε άταροχος.

Το έρπετο τον πλησίασε, τυλίχτηκε πάνω του κι' άρχισε να τον σφίγγει για να τον λυώσει. Μά, όσο δυνατότερα τον έσφιγγε, τόσο βαρύτερα χωνόντουσαν τα καρδιά της πανοπλίας μέσα στο σώμα του και τόσο μεγαλύτερες πληγές του άνοιγανε, ώσπου, τέλος, κοκκίνισαν από το αίμα οι όχθες και το νερό του ποταμιού. Ο Ιππότης το χτύπησε με το σπαθί του, ώσπου, τέλος, κατάρωσε να το κάνει κομμάτια. Μόλις κοδότανε το κάθε κομμάτι, δεν πρόφτανε να ξανακολλήσει, γιατί το γρήγορο ρέμμα του ποταμιού το τράβαγε μακριά. Έτσι, ο Ιππότης μπόρεσε και σκότωσε το φίδι...

Την ώρα, που ο Λάμπτον πολεμούσε με το φίδι, όλοι όσοι ζούσαν στο κάστρο, είχαν κλειστή στα υπόγεια και παρακαλούσαν το Θεό να φυλάξει τον άφεντή τους και να του χαρίσει τη νίκη. Ο Ιππότης τους είχε πη, πως, αν νικούσε, θα σάλπιζε με τη σάλπιγγά του. Αυτό θα καθυστέρηζε το γέρο πατέρα του και θα του άνηγγελε τη νίκη.

Είχε δώσει όμως την εντολή, μόλις άκουγαν από το κάστρο το σάλπισμα, ν' αφήσουν ελεύθερο ένα πιστό σκυλί του, το οποίο είχαν αποφασίσει να θυσιάσουν, σύμφωνα με τον όρκο, που έδωσε ο Ιππότης πως θα σκότωνε μετά τη νίκη το πρώτο ζωντανό πλάσμα, που θαύρισκε μπροστά του. Έτσι, θα θυσιάζονταν το σκυλί και δε θα κινδύνευε κανένας άνθρωπος.

Όταν όμως άκουσε από μέσα από το κάστρο τη σάλπιγγα, ο γέρος πατέρας του τ' έχεσσε όλα. Ήταν τόσο μεγάλη η χαρά του για τη νίκη του γιου του, που χύθηκε έξω κι' έτρεξε ν' αγκαλιάσει το παιδί του.

Τού νεαρού Ιππότη σπάρανε η καρδιά του, όταν είδε νύχεται ο πατέρας του. Τί μπορούσε να κάνει; Δεν είχε το κουράγιο να σηκώσει το χέρι του και να σκοτώσει τον αγαπημένο του πατέρα. Μά πως μπορούσε να παραβεί τον όρκο του; Πάνω στην άμνηχανία του, ο Ιππότης σάλπισε και για δεύτερη φορά. Το σκυλί αφέθηκε τότε ελεύθερο κι' έτρεξε με μεγάλους πήδους, για να υποδεχτεί τον κύριό του. Άμέσως ο Ιππότης σήκωσε το σπαθί του και τούκοψε το κεφάλι. Έτσι όμως παρέβη τον όρκο του. Το πρώτο πλάσμα που χε δη δεν ήταν το σκυλί, αλλά ο πατέρας του.

Κι' η προφητεία της σοφής γριάς του Τσέρστελε-Στρίτ βγήκε σωστή... Για έννια γενεές, κανένας Λάμπτον δεν ξεμύνησε από το κρεβάτι του! Βρήκαν όλοι σκληρό θάνατο: Άλλοι σκοτώθηκαν σ' άγριες μάχες κι' άλλοι πνίγηκαν σε τρικυμισμένες θαλάσσοις. Και το κάστρο του Λάμπτον ρήμαξε και μόνο τα ερείπια του σώζονται σήμερα...

T. IPBICK

Η γυνή

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ
ΧΑΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ
ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ
ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ

ANNA (ψευτικό όνομα)
ΘΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΑΣ
ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ (πατέρας)
ΚΑΙΤΗ
ΡΕΝΑ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ
ΝΤΟΛΛΥ
ΝΤΑΙΖΗ
ΚΩΣΤΑΣ
ΝΤΕΝΗΣ
ΤΟΝΥ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο - Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ. Δ/σις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

12ον — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία μέρα η Μαίρη αποκαλύπτει στις φίλες της πως είναι έρωτευμένη μ' έναν άγνωστο του οποίου είδε τη φωτογραφία σ' ένα περιοδικό. Πρόκειται για το Θάνο Σωτηρίου, που κέρδισε το πρώτο βραβείο γλυπτικής. Μία φίλη της της υπενθυμίζει τότε πως ο πατέρας της σκοπεύει να χαρίσει στον εξωραϊστικό σύλλογο της Έκκλης ένα συντριβάνι μ' ένα άγαλμα. Παραγγέλλοντας λοιπόν το άγαλμα στο Θάνο Σωτηρίου, θα βρει μία μοναδική ευκαιρία για να γνωριστούν.

Ο Θάνος άρνείται να πάει στο σπίτι του Δεληπέτρου και να Ικανοποιήσει έτσι την επιθυμία της... χαριτωμένης, Ιδιοτροπής κορούλας του. Η Μαίρη τότε πείθει τον κύρ Βλάση, τον ταχυδρόμο, να την παρουσιάσει σαν κόρη του και να παρακαλέσει το Θάνο να την προσλάβει σά μοντέλο. Έκείνος την υποχρεώνει να γδυθεί, για να διαπιστώσει κατά πόσον μπορεί να τη χρησιμοποιήσει και τελικά την προσλαμβάνει...

Στην πρώτη πόρτα, η Μαίρη δεν κατορθώνει να συζητήσει με τον Θάνο σαν Άννα, μαθαίνει από τον ίδιο ότι αντιπαθεί τις Ιδιοτροπές κόρες των πλουσίων και βλως Ιδιαίτερως αυτή τη... Δεληπέτρου, που τον έχει βάλει στο μάτι. Όταν ο Θάνος φτάνει στο σημείο ν' αμφισβητήσει και την όμορφιά της, η Μαίρη δεν κατορθώνει να συζητήσει και το προτείνει να βάλουν στοίχημα πως το πολύ σε τρεις μήνες θα κρατά στην άγκαλιά του τη Μαίρη Δεληπέτρου. Έκείνος δέχεται.

Ο Θάνος έχει μία φίλη, την Καίτη, με την οποία δεν τ' πάει καθόλου καλά. Σ' ένα αποκριτικό χορό, όμολογεί μάλιστα στη Μαίρη πως του κάνει μαύρη τη ζωή και πως επεδίωξε πολλές φορές να χωρίσει, αλλά δεν το κατόρθωσε. Μία μέρα, λοιπόν, που η Μαίρη βρίσκεται μόνη στο σπίτι του Θάνου και έρχεται η Καίτη, κατορθώνει να τη διώξει, δηλώνοντας της πως ο Θάνος αρραβωνιάστηκε.

Η Μαίρη, που βρίσκεται τώρα στο σπίτι του Θάνου, έχει αναθέσει στις φίλες να βάλουν το Φίλιππα να της τηλεφωνήσει εκεί, για να της δοθεί έτσι η ευκαιρία να κάνει το Θάνο να ζηλέψει...

... από την άλλη άκρη του σύρματος. Μου δίνετε σας παρακαλώ τη δεσποινίδα Άννα;

Ο Θάνος δεν κρύβει τη δυσφορία του, για το άπροσδόκητο αυτό τηλεφώνημα και ύστερα από μικρό δισταγμό, λέει:

— Περιμένετε...

Γυρίζοντας κατόπιν προς τη Μαίρη, της λέει ξερά:

— ... Έσένα θέλουν...

— Έμένα;... κάνει η Μαίρη με νάζι... Ποιός να είναι άραγε;...

Ο Θάνος μπροστά στο άγαλμα του δουλεύει και στο βάθος ποζάρει η Μαίρη, όταν ξαφνικά ακούγεται το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Θάνος παρατάει τη σμίλη και πλησιάζει με άργα βήματα τη συσκευή, ενώ η Μαίρη παρακολουθεί τις κινήσεις του και χαμογελά ανιγμιατικά. Ο Θάνος φτάνοντας στο τηλέφωνο, σηκώνει το ακουστικό και λέει το στερεότυπο:

— Έμπρός!...

— Έδώ Φίλιππας, ακούγεται μία φωνή...

Θά ν ο ς: Είναι ο Φίλιππας...

Μ α ί ρ η: Αί... Φίλιππας!...

Σηκώνεται με άργες κινήσεις, ρίχνει απάνω της τη σάρπα και πλησιάζει στο τηλέφωνο. Πάίρνει το ακουστικό και λέει χαδιάρικα:

— Φίλιππακο έσυ είσαι!... Γιατί άραγες να με πάρης, χρυσέ μου;...

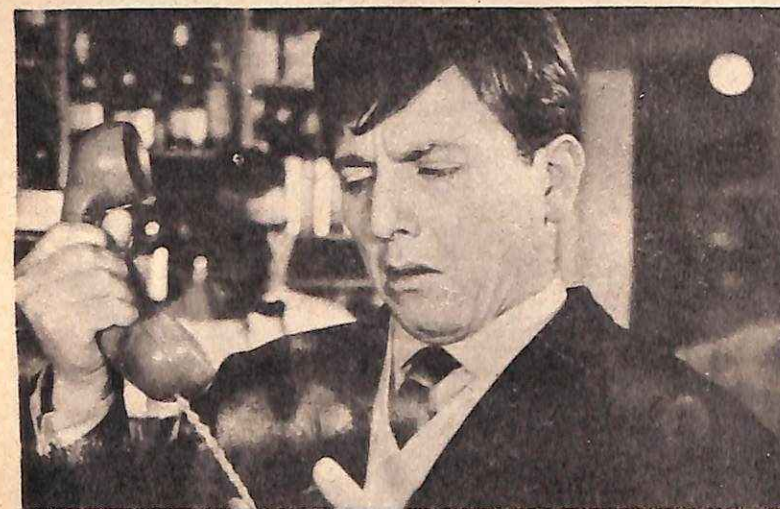
Ο Θάνος, που έχει ξαναγυρίσει κοντά στο άγαλμα, ακούγοντας το «χρυσέ μου», ρίχνει με νευρικότητα ένα κομμάτι πηλό πάνω σ' αυτό

Στην άλλη άκρη του σύρματος, ο Φίλιππος, στο άκουσμα του «χρυσέ μου» μένει με το στόμα ανοιχτό.
— Δεν ξέρεις, αγάπη μου, με πόση χαρά άκουω πάντα τη φωνούλα σου! συνεχίζει η Μαίρη.
— Ο Φίλιππος μένει άφωνος και γυρίζοντας προς τις τρεις κοπέλλες, τις κυττάζει σά χαλός. «Εκείνες με χειρονομίες τόν ρωτούνε «τί συμβαίνει!»
Φίλιππος (που τάχει χαμένα): Τίποτα... Τίποτα...

Φέρνοντας το ακουστικό στο άλλο του αυτί ο Φίλιππος ρωτάει χαμηλόφωνα και διστακτικά.
— Μαίρη, εσύ είσαι... Ναι!... Για ξαναπέστο αυτό που μου είπες, γιατί δεν τ' άκουσα καλά...
— Η Μαίρη ρίχνει πλάγιες ματιές στο Θάνο, για να παρακολουθή την αντίδρασή του και συνεχίζει στο τηλέφωνο:
— Περίμενα από ώρα... Τώρα έλεγα θα χτυπήση το τηλέφωνο και θ' άκουσα τη φωνούλα του...

— Ο Φίλιππος, που το χέρι του αρχίζει να τρέμει, απομακρύνει από το αυτί του το ακουστικό και το κυττάζει με δυσπιστία. «Υστερα το ξαναφέρνει κοντά στο αυτί του και τραυλίζει:
— Τη δική μου φωνή!... «Α, τη δική μου... Δεν μου λές, είσαι βέβαιη ότι είσαι εσύ η Μαίρη;
Μαίρη (τσαχπίνικα): «Αμφιβάλλεις;
Φίλιππος: «Όχι, αλλά ξέρω εγώ!... «Ανάθεμα το χέρι μου... Κυττα τρέμουλο... (Πιάνει και με τα δύο του χέρια το ακουστικό).

Μαίρη: Τί είπες, Φιλίππακο!... «Α... Λοιπόν τί θα γίνει το βράδυ; Ναι, ναι βέβαια... «Α, να χαθής, πρόστυχε... Πού τ' άμαθες αυτά τα λόγια!...
Το ακουστικό ξεφεύγει από τα χέρια του κατάπληκτου Φίλιππα, που δεν κατορθώνει να δώσει μια εξήγησι σ' όλα αυτά που του λέει η Μαίρη. Εκείνη στο μεταξύ συνεχίζει:
— Φυσικά θα είμαστε μόνοι μας... Ναι, ναι!... «Όπου θέλεις εσύ... «Εγώ να σ' αλλάζω!... Ποτέ!... Με κανένα!...

— Ο Θάνος, που βρίσκει πως το έγκενυριστικό αυτό τηλεφώνημα αρχισε να παρατραβά, πλησιάζει τη Μαίρη πιστεύοντας ότι η παρουσία του θα την «κάν» να διακόψη την τρυφερή της και γεμάτη αναίδεια συνομιλία. Εκείνη όμως συνεχίζει ανενόχλητη και με περισσότερο πάθος:
— Ναι, βέβαια... Γι' αυτό σ' αγαπώ, γιατί είσαι ζωηρός και θερμός!...
— Ο Θάνος (που δεν κρατιέται πιά): Τί θα γίνει, δεσποινίς, θα τελειώση και μιιά φορά αυτό το τηλεφώνημα!

Μαίρη (χωρίς να δώσει σημασία στα λόγια του Θάνου): Λοιπόν, γεια σου, αγάπη μου... Το βράδυ, όπως είπαμε...
— Η Μαίρη στέλνει φιλή τηλεφωνικώς στο Φίλιππο.
— Ο Θάνος όμως νευριασμένος αρπάζει από τα χέρια της το ακουστικό και κλείνει το τηλέφωνο.
— Αρκετά... Αρκετά... «Εχουμε και δουλειά!...
— Ο Φίλιππος, που τάχει χαμένα κυττάζει το ακουστικό, γιατί δε μπορεί να πιστέψη όσα άκουσε...

Οι κοπέλλες, που τόν παρακολουθούν χαμογελούν.
Ρένια: Λοιπόν, Φίλιππα, τί σου είπε η Μαίρη;
Φίλιππος (με ύφος): «Α, τίποτα... Τα δικά μας... (Στο γκαρσόνι). Μπάμπη, για κυττάξε τί θα πάρουν τα κορίτσια... Κερνάω εγώ!...
Στο άτελιέ του Θάνου, στο μεταξύ, η Μαίρη ξαναγυρνάει στο ντιβάνι, πάνω στο οποίο ποζάρει. Φαίνεται άπαλута Ικανοποιημένη από το αποτέλεσμα, που είχε το τηλεφώνημα.

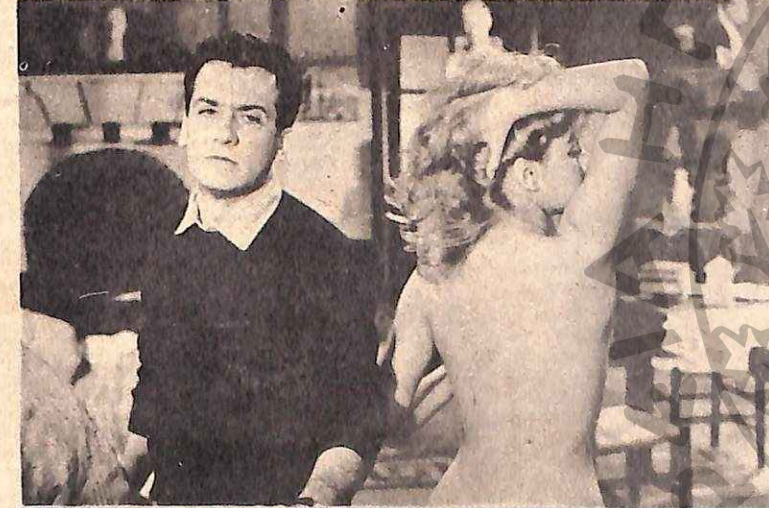
— Ο Θάνος πλησιάζει νευριασμένος το αγαλμά του και η Μαίρη του χαμογελά με κάποια ειρωνεία.
— Ο Θάνος (αυστηρά): Πάρε τη σωστή σου έκφρασι και να λείπουν τα καμάκια... Αρκετή ώρα χάσαμε...
— Μαίρη (με νάζι): «Έχω την πιο κατάλληλη έκφρασι για την περίπτωση!... Δε βρίσκεis κι εσύ!...
— Ο Θάνος: Την πιο άσπεία, θέλεις να πής...
— Μαίρη (ειρωνικά): Βρίσκεis;

— Ο Θάνος: Βρίσκω. Και να πής σ' αυτόν το «Φιλίππακο» σου, πως άμα σε θέλη, να βρη κάποιον άλλο τρόπο, για να επικοινωνή μαζί σου και να τα λές... «Εγώ σε πληρώνω με την ώρα, για να ποζάρης και όχι για να σαλιαρίζης στο τηλέφωνο και να στέλνης φιλή σ' αυτόν το μαντράχαλο...
— Η Μαίρη κάνει να θυμώσει, ύστερα όμως αλλάζει απόφασι και με το πιο ήρεμο ύφος λέει στο Θάνο:
— Τί να κάνουμε; Αφού μάς περιφρονούν οι άλλοι...

...δίνωμε κι' έμεις τα φιλή και τα χόδια μας σ' αυτούς που τα δέχεται και που μάλιστα μάς παρακαλούν... Νάξερεις με πόση φλόγα φιλάει αυτός ο Φιλίππακος...
— Η Μαίρη κλείνει τα μάτια, σά να δέχεται εκείνη την ώρα ένα φλογερό φανταστικό φιλή...
— Ο Θάνος: «Ελα... Ελα... Την πόζα σου!...
— Μαίρη: Τα ωραιότερα παιδιά της παρέας μου θάδιναν κι' εγώ δεν ξέρω τί, για να επιτύχουν ένα ραντεβού μαζί μου...

...για να κερδίσουν ένα μου φιλή!...
— Ο Θάνος (σκληρά): «Ε, μην τα κακοκαρδίζης, τα καυμένα...
— Μαίρη (θυμωμένη): Πολύ καλά... Θ' ακολουθήσω τη συμβουλή σου... Και τώρα ας ξαναγυρίσουμε στην πόζα μας...
— Ο Θάνος: Καιρός ήταν...
— Ο Θάνος ξαναγυρίζει στο αγαλμά του και η Μαίρη στο ντιβάνι της. Προσπαθεί να πάρη τη στάσι που εί... «αι πρώτα, μα ο Θάνος δε μένει Ικανοποιημένος...

— Ο Θάνος: Τί λόςα είναι αυτή!... Καλά να πάω, όμως, για να μάθω άλλη φοά να μη ζητάω να κάνω τη δουλειά μου χρησιμοποιώντας έρσοιπένιδες για μοντέλα...
— Η Μαίρη βρίσκει επί τέλους την πόζα και ο Θάνος αρχίζει να δουλεύει... Σε λίγο σπαματά πάλι και την κυττάζει, σά να σκέπτεται κάτι. Τέλος της λέει:
— Ντύσου... Τελειώσαμε για σήμερα...
— Η Μαίρη σηκώνεται και αμίλητη ανιίζει να ντύνεται.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΑΝΟΙΞΙ

ΥΣΤΕΡΑ από τον ατέλειωτο χειμώνα, ή άνοι-
ξε είχε ξαναγυρίσει μ' έναν ολοκάθαρο γα-
λάσιο ουρανό και μ' ένα χρυσό ήλιο.

Η Ζιζέλ μπήκε στο λιβνγκ-ρούμ, που ήταν κι'
αυτό πλημμυρισμένο από ήλιο και μοσχολούσε
μυρώνα.

— Ζά...
— Ναι, μουρμούρισε ο άντρας στρώνοντας το
κεφάλι από την έφημερίδα.

— Γιατί δεν κάνουμε ένα γύρο με το αυτοκι-
νητο; Είναι ζοίμα να κρατήσουμε τα παιδιά στο
σπίτι μ' αυτό τον καιρό.

— Δε μπορούν να πάνε στο πάρκο με την ιπι-
ρέτρια;

— Μά σήμερα είναι Κυριακή, είναι ή ημέρα,
που η Μαρία παίρνει την άδεια της.

Ο Ζάκ αναζητούσε απελπισμένα έναν τρόπο
για να ξεφύγει. Έπιθυμούσε να περάσει το από-
γευμα στο σπίτι, τελικά, χωρίς σκέψεις.

Θα ήθελα να καθήσω στο σπίτι και ν' α-
κούσω το ποδοσφαιρικό μάτς στο ραδιόφωνο,
μουρμούρισε κακόχερα.

— Ε, τότε καλά, κάθισε στο σπίτι εσύ. Έ-
γώ θα πάω τα παιδιά και θα πάω στο πάρκο...

Η Ζιζέλ περίμενε λίγο με την έλπιδα ότι ο
σύζυγός της θα αποφάσιζε να πάει κι' αυτός μαζί
τους, μα εκείνος ξανακέρησε το πρόσωπό του πί-
σω από την έφημερίδα μ' ένα στεναγμό ανακου-
φιστός.

★

Περπατώντας κοντά στα παιδιά, η Ζιζέλ έν-
νοιωσε να μεγαλώνει μέσα της ένα παράξενο
αίσθημα μελαγχολίας. Ήταν δυνατόν να φτά-
σουν έξω χρόνια γάμου, για να τα καταστρέ-
ψουν έτσι όλα; Βέβαια, ο Ζάκ ήταν ένας κα-
λός σύζυγος κι' ένας στοργικός πατέρας. Δεν έ-
παιζε χαρτιά ή μιλιάρδο, δεν είχε φίλους και
δεν της είχε δώσει ποτέ την παραμικρή άφο-
ρη για να ζηλέψει, για να την κάνει να υποψια-
στεί ότι μια άλλη γυναίκα είχε περάσει έστω
και στιγμιαία από τη ζωή του. Και ύστερα εί-
χε μια καλή θέσι, που τους επέτρεπε να ζουν
με κάθε άνεση. Μα ήταν άρεσκά αυτά για να
κάνουν ένα ιδανικό σύζυγο; Για χιλιάδες άλ-
λες γυναίκες ίσως ναι, όχι όμως για τη Ζι-
ζέλ. Αδίκη θα προτιμούσε έναν άντρα, που δεν
θα ήξερε πώς να πληρώσει το νοίκι του, μα
έρωτευμένο, έναν άντρα έστω λίγο ζωηρό, αλλά
και έρωτευμένο. Βέβαια, και ο Ζάκ ήταν κά-
ποτε έρωτευμένος μαζί της, πριν να παντρευ-
τούν. Τότε ήταν ικανός να την περιμένει για
ώρες κάτω από τη βροχή μ' ένα μπουκέτο μι-
μόδες στο χέρι, παρ' όλο, που πέθαινε από ντρο-
πή, επειδή οι διαβάτες τον κύτταζαν χαμογε-
λώντας. Ένώ τώρα, αν δεν φρόντιζε αυτή να
άγορασει λίγες μimosές...

Έπί τέλους, έφτασαν στο πάρκο. Βόηκαν
ένα παγκάκι ελεύθερο και η Ζιζέλ κάθισε με
τα μάτια μουκλωστά, ενώ ο Πιέρ και η Μυ-
λέν, τα παιδιά της, έπαιζαν λίγο πιο πέρα. Η
Ζιζέλ άκουγε τις φωνές τους, τις φωνές των
άλλων παιδιών και των έρωτευμένων, που περ-
νούσαν και έννοιωσε τη μοναξιά της όλο και
πιο άνοιχτη.

— Ζιζέλ, είσαι πραγματικά εσύ;
— Ανοίξε τα μάτια ξαφνιασμένη σ' εκείνη τη
φωνή. Ένας άντρας ψηλός και μελαχρινός
στεκόταν μπροστά της, κρατώντας από το
χέρι ένα ξανθό αγόρακι πέντε ή έξι χρόνων.

— Πάω... μουρμούρισε κοκκινίζοντας.

— Ζιζέλ, επανέλαβε εκείνος με ύψος εκ-
στατικό. Τότε από όχτω χρόνια... ναι, α-
κριβώς όχτω. Έσύ δεν άλλαξες καθόλου, είσαι
όμορφη και δροσερή, όπως τότε, στο χορό των
πνυχούχων. Θυμάσαι;

Και βέβαια θυμόταν. Έκείνο τον χορό με
τον Πάω, που έμοιαζε ότι δεν θα τέλειωνε ποτέ.
Τότερα είχαν βγί στη βροχάτα κι' είχαν μείνει
σιωπηλοί ο ένας δίπλα στον άλλο, ώπου σε
κάποια στιγμή έφτασε στ' αυτιά τους ή γλυκειά
μουσική του «Σετέμπερ Σόνς». Τότε, πριν να
προφτάσει να το καταλάβει, είχε βρεθεί στην
αγκαλιά του Πάω με τα χείλη της στα δικιά
του.

— Έπαιζαν το «Σετέμπερ Σόνς». Θυμάσαι;
μουρμούρισε εκείνος.

Η Ζιζέλ χροιάστηκε άρεσκά προσπάθεια για
να ξαναγυρίσει στην πραγματικότητα, ξεφεύ-
γοντας από τη μαγεία εκείνης της αναμνήσεως.

— Παντρεύτηκες; ρώτησε δείχνοντας το
παιδί.

— Ναι, πριν έξι χρόνια.

— Μά γιατί δεν κάθισαι; ρώτησε εϋθυμα ή

Ζιζέλ. Ο γιός σου θα μπορέσει να παίξει με
το δικό μου παιδί...

Και τον κύτταξε.

— Πιέρ, Μυλέν! φώναξε ύστερα, ενώ ο
Πάω καθόταν δίπλα της και της έριχνε ένα
βλέμμα, που της προξενούσε μια παράξενη τα-
ραχή, γιατί της έδινε πάλι, ύστερα από τόσα
χρόνια, το συναίσθημα ότι ήταν ακόμη επι-
θυμητή.

Ο Πιέρ και η Μυλέν πήραν μαζί τους, χωρίς
πολύ ενθουσιασμό το άγνωστο αγόρακι και ξα-
ναγύρισαν στα παιχνίδια τους.

— Είσαι ευτυχισμένη τουλάχιστον εσύ; την
ρώτησε ο Πάω, μόλις έμειναν μόνοι.

— Έτσι κι' έτσι, απάντησε ή Ζιζέλ.

Και της χροιάστηκε μεγάλη προσπάθεια για
να μην ξεσπάσει σε λυγμούς...

— Και όμως ήσουν εσύ, που μ' άφησες τό-
τε. Γιατί;

— Δεν ξέρω. Πάω, ίσως ήμουν πολύ νέα
ακόμη.

— Με κατηγορούσες ότι δεν κέρδιζα άρεσ-
κά, ότι δεν είχα αυτοπεποίθηση.

Η Ζιζέλ δεν απάντησε. Γι' αυτό, λοιπόν,
τόν είχε άφρισει; Μά αυτή, όλο εκείνο το από-
γευμα δεν έπαινε να συλλογίζεται ότι αυτά εί-
ναι τα μεγαλύτερα προτερήματα για έναν έ-
ρωτευμένο άντρα!

— Ίσως τότε δεν γνώριζα καλά τη ζωή.
Μά είναι άνοητο να τα θυμώμαστε αυτά,
Πάω. Τώρα είναι πολύ αργά...

— Ποτέ δεν είναι αργά... απάντησε εκείνος
με φωνή γεμάτη πάθος παλνώντας το ένα χέ-
ρι της ανάμεσα στα δικιά του. Μπορούμε να
ξαναρχίσουμε έστω και με τρώπο διαφορε-
τικό...

Η Ζιζέλ αποτράβηξε το χέρι της.

Σε παρακαλώ Πάω, μπορεί να μās δουν
τα παιδιά...

Εκείνος άρρησε το χέρι της, αλλά πλησίασε
περισσότερο κοντά της, έτσι που ο ήμος του
άγγιξε το δικό της. Τα μάτια του την κύττα-
ζαν φλογισμένα από επιθυμία.

— Βλέπεις Ζιζέλ, μουρμούρισε, δεν είμαστε
πιά παιδιά και αφού και οι δυο άτυχήσαμε στο
γάμο μας...

Η ταραχή της Ζιζέλ μεταμορφώθηκε ξαφνι-
κά σε δυσαρέσκεια. Απομακρύνθηκε λίγο από
κοντά του.

— Έγώ δεν σου είπα ότι άτυχήσα στο γάμο
μου, τον διέκοψε.

— Δεν χρειάζεται να μου το πής. Ξέρω να
το διαβάω στο βλέμμα σου, γιατί σ' αγαπώ.

Γι' αυτό πιστεύω ότι για μās δεν χάθηκαν όλα.
Θά μπορούσαμε να συναντιώμαστε δυο φορές
την εβδομάδα...

— Δεν καταλαβαίνω... τον διέκοψε ψυχρά.

Πρώτα ταραχή, ύστερα δυσαρέσκεια και τάρ-
ρα; Τώρα μία άνιπόρρη αηδία, ένας άσυν-
κράτητος θυμός.

Μά ο Πάω δεν κατάλαβε τίποτα από τις
σκέψεις της, από τα συναισθήματά της και
συνέχισε με πάθος:

— Πώς δεν καταλαβαίνεις; Μπορούμε να πε-
ράσουμε αξέχαστες στιγμές έμεις οι δυο... Ένα
δωμάτιο που θα μās απομονώνει από τον κό-

σμο κι' όπου θα καθορθάνουμε να ξαναβρί-
σκουμε αυτό, που χάσαμε. Κι' έσύ ή ίδια λές
ότι δεν ξέρεις γιατί με άφησες...

— Τώρα το ξέρω, είπα ή Ζιζέλ.

— Το ξέρεις;... Μά γιατί τότε;
— Γιατί είσαι ένας άντρας χωρίς χαρακτή-
ρα, Πάω, ένα μαλλόνι γεμάτο αέρα.

— Ζιζέλ... διαμαρτυρήθηκε εκείνος κατάχλω-
μος, μαστιγωμένος στον έγωισμό του.

— Ναι, είναι ακριβώς έτσι Πάω, συνέχισε
έκείνη ήρεμα, ψυχρά, αλλά χωρίς θυμό. Με
συναντάς ύστερα από όχτω χρόνια και δέκα
λεπτά μετά τη συνάντησή μας, μου προτείνεις
να γίνω φιλητάδα σου. Σε λιπάμαι, Πάω και
λιπάμαι περισσότερο τη γυναίκα σου...

— Τώρα υπερβάλλεις το πράγματα. Ζιζέλ,
ξέσπασε ο Πάω, ενώ στρώνοντας απότομα. Άλ-
λαξες, άλλαξες πολύ από τότε!

— Νομίζεις; Δεν το πιστεύω. Σε άρνήθηκα
τότε, που ήμουν ελεύθερη. Ήταν φυσικό, λοι-
πόν, να σε άρνηθώ και τώρα, που είμαι παν-
τρεμένη. Δεν το βρίζεις λογικό αυτό; του ά-
πάντησε, ήρεμη μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

— Αφού είναι έτσι, δεν μās μένει να ποιή-
σουμε τίποτα περισσότερο, είπα ο Πάω ενώ, τώρα
γινόταν κατακόκκινος.

— Ναι, έχεις δίκιο Πάω, αντίο, λοιπόν.
Εκείνος απομακρύνθηκε με μεγάλη θήματα.

Πήρε το γιοι του από το χέρι και τον τράβηξε
μαζί του, χωρίς να ρίξει ένα βλέμμα στον Πιέρ
και στη Μυλέν.

— Εϋτυχώς, που έφυγαν, είπα το κοριτσάκι,
τρέχοντας κοντά στη Ζιζέλ. Ήταν και οι δυο
άντιαπαθητικοί. Δεν είν' έτσι μαμά;

★

Ο Ζάκ κινήθηκε άήσυχια στην πολυθρόνα
του.

«...Αυτή τη στιγμή όρμαί ο Μπλαίρ στο κέν-
τρο, άγαπητοί άκροατά, οι τελευταίες στιγμές
της συναντήσεως των δυο μεγάλων ποδοσφαι-
ρικών ομάδων είναι συνταραχτικές...».

Ο Ζάκ έκλεισε νευρικά το ραδιόφωνο. Δεν
μπορούσε ν' άκούη πιά. Έννοιωσε άνήσυχος,
δυσαρεστημένος. Αυτό ήταν, λοιπόν, το ήσυχ-
ό απόγευμα, που είχε επιθυμήσει να περάσει; Ά-
πό τη στιγμή, που ή πόρτα είχε κλείσει πίσω
από τη Ζιζέλ και τα παιδιά, αυτής είχε νιώ-
σει ξαφνικά μελαγχολικός και αυτή ή μελαγχ-
ολία δεν τον είχε αφήσει να απολαύσει ούτε τις
ένδιαφέροντες φάσεις του ποδοσφαιρικού μάτς.
Σιγά-σιγά άρχισε να καταλαβαίνει ότι τον βα-
σάνιζαν οι τύψεις. Κατά βάθος ή Ζιζέλ δεν του
είχε ζητήσει τίποτα σπουδαίο.

— Είμαι ένας φοβερός έγωιστής, να τί εί-
μαι, συλλογίστηκε και σπρώχθηκε από την πολυ-
θρόνα του για να πλησιάσει στο παρόθυρο.

Ο ήλιος ήταν άκομη ψηλά, φωτεινός και
χαρούμενος και ο αέρας κουβαλούσε μαζί του
χίλια δυο άνοιξιάτικα άρώματα. Αυτή ή χα-
ρούμενη ατμόσφαιρα έκανε τον Ζάκ να θυμηθεί
κάποια άλλη άνοιξη, όταν περίμενε τη Ζιζέλ,
κρύβοντας ένα μπουκέτο μimosές πίσω από
την πλάτη του. Και τώρα; Η Ζιζέλ ήταν μόνη
στο πάρκο με τα παιδιά, μόνη και ίσως μελα-
χολική, ίσως δυστυχισμένη...

— Πρέπει να πάω να τους βρω, συλλογι-
στηκε ο Ζάκ και αυτή ή απόφαση τον πλημμύ-
ρισε από μιά εϋθυμία αληθινά άνοιξιάτικη.

Μπροστά στην είσοδο του πάρκου ένας άν-
θρωπος είχε έγκραταστήσει τον πάγκο του,
πλημμυρισμένο από μimosές.

Ο Ζάκ κοντοστάθηκε διστακτικός. Θα ήθε-
λε να αγοράσει ένα μπουκέτο για τη Ζιζέλ, μα
ντρέπόταν. Το πάρκο ήταν γεμάτο παιδιά, γκου-
βερνάντες και έρωτευμένους. Πώς μπορούσε να
τριγυρνά έδω κι' εκεί, άναζητώντας τη Ζι-
ζέλ και τα παιδιά μ' ένα μπουκέτο μimosές
στο χέρι;

Έκανε να προσπεράσει, αλλά ή φωνή του
άνθρωπου τον σταμάτησε:

— Κύτταξε, νεαρέ, τί μimosές! Μ' ένα τέ-
τοιο μπουκέτο μπορεί να κατακτηση κανείς και
τη βασίλισσα της Άγγλιας!...

«Νεαρέ!» συλλογίστηκε ο Ζάκ χαμογελώντας
και άγόρασε τις μimosές.

★

Ο ήλιος είχε άρχισι να κρύβεται πίσω από
τα δέντρα και ή Ζιζέλ ανατρίχισε. Το παγκά-
κι που καθόταν είχε μπη στη σιά.

«Είναι ώρα να φύγουμε», συλλογίστηκε.

Έννοιωσε μία ήρεμη μελαγχολία τώρα. Η
συνάντησή με τον Πάω δεν ήταν άωφελή.
Την είχε κάνει να αντικρύσει τη ζωή με και-
νούργια μάτια. Τώρα ήξερε ότι ακόμη κι' αν ο
Ζάκ δεν την αγαπούσε με το πάθος του παλιού
καιρού, ήταν άποωδότες ένας καλός σύζυγος
αφού έμενε στο σπίτι για ν' άκούη το ποδο-
σφαιρικό μάτς και δεν γύριζε στα πάρκα για

να φλετσάει τις όμορφες γυναίκες και να τους
ζητά συναντήσεις για δυο φορές την εβδο-
μάδα.

«Είναι ώρα να πηγαίνουμε» σκέφτηκε πάλι.
Μά μία παράξενη εξάντληση την κρατούσε
καρφωμένη στο παγκάκι. Ήταν ένα παράξενο
άπογευμα, ίσως ένα άπογευμα πολύ σημαντικό
γι' αυτήν.

— Ζιζέλ... άκουσε ξαφνικά.
Ανατρήθηκε νοιώθοντας έναν ξαφνικό φόβο.
Ο Πάω είχε γυρίσει; Δεν ήθελε να τον ξα-
ναδύ, δεν ήθελε...

Μά συγκλόνοντας τα μάτια αντίκρυσε μπροστά
της ένα θέαμα άπίστευτο! Ο Ζάκ στεκόταν
μπροστά της, άστειος και άδέξιος, μ' ένα με-
γάλο μπουκέτο μimosές στο χέρι.

— Ζάκ... ψθύρισε και βρόηκε όρθια με τις
μimosές στην αγκαλιά της, ενώ τα χείλη της
έτρεμαν.

— Ζιζέλ, τί έχεις, δεν είσαι καλά;
Η Ζιζέλ χαμογέλασε, ενώ χοντρά δάκρυα
κυλούσαν από τα μάτια της.

— Είμαι πολύ καλά, αγάπη μου, ψθύρισε,
κρύβοντας το πρόσωπό της στο στήθος του, για
να πνίξη τους λυγμούς της. Είμαι πολύ καλά
και πολύ ευτυχισμένη.

ΑΝΡΤ ΜΑΡΤΕΝ

«... Είναι ώρα να φύγουμε...» συλλογι-
στηκε ή Ζιζέλ.

ΡΟΚ ΧΑΝΤΣΟΝ:

ο πιο έμπορικος στάρ

Μιά άποκαλυπτική συνέντευξη μαζί του

ΑΥΤΕΣ τις μέρες ο πιο διάσημος, ο πιο γοητευτικός νεαρός εργάτης του Χόλλυγουντ τελειώνει την επίπλωσι του σπιτιού του. Πρόκειται για ένα παλάτιο κι σε στυλ σπανιόλοικο, πού, από την κορυφή του λόφου του Μπέδερλν Χίλς κυριαρχεί σ' ολόκληρο το Λος Άντζελες, από την πλάς της Σάντα Μονίκα, μέχρι την κινεζική συνοικία.

Ο Ρόκ Χάντσον αγάρασε αυτό το σπίτι στο τέλος του περασμένου χρόνου. Ξοδεύοντας όλο σχεδόν το «μισθό» της χρονιάς, δηλαδή εκατόν ογδόντα χιλιάδες δολάρια. Μα αυτό το έξοδο δεν κλόινισε καθόλου τις οικονομίες του, γιατί ο Ρόκ Χάντσον είναι και ένας από τους πιο πλούσιους εργάτες του Χόλλυγουντ. Από έξη χρόνια τώρα, έχει ένα έτησιο βασικό μισθό από διακόσιες χιλιάδες δολάρια, εκτός από τα «έκτακτα» κέρδη. Χάρης σε μια καλή διαχείρισι, τα οικονομικά του Ρόκ βρίσκονται σε θαυμάσια κατάσταση, τόσο, πού, πριν από μερικά χρόνια, δε διάσσε ν' αρνηθί ένα ρόλο (στο «Μπέν Χούρ») πού θα του απέδιδε ένα εκατομμύριο δολάρια.

Το Στούντιο «Γιουνιβέρσαλ» Ιντερνέσιοναλ, πού είχε την τύχη να υπογράψει συμβόλαιο με τον

Ρόκ Χάντσον, το 1950, μ' έναν ευτελέστατο εβδομαδιαίο μισθό εκατόν τριάντα δολларίων, τώρα είναι διατεθειμένο να πληρώσει και να ικανοποιήσει κάθε καπρίτσιο του. Και αυτό για έναν απλούστατο λόγο: Ο Ρόκ Χάντσον έχει αποδειχθεί, για πέντε συνεχή χρόνια, «ο έμπορικότερος κινηματογραφικός ηθοποιός των Ην. Πολιτειών». Αυτός ο χαρακτηρισμός, τον επιβάλλει σαν αναμφισβήτητο διάδοχο του Γκάρι Γκράντ, πού διατηρεί τις προτιμήσεις του κοινού από είκοσι χρόνια σχεδόν και μάλιστα στο ίδιο είδος των φιλμ: στις ελαφρές κωμωδίες.

Τα φιλμ «Το κρεβάτι διηγείται» και «Ο έρωτας ξαναγυρίζει», ήταν οι δυο πρώτες μεγάλες επιτυχίες του Ρόκ. Ύστερα ακολούθησε το φιλμ «Ραυτεβού» — με την Τζίνια Λομπρίτζινα, πού σημείωσε μια άκρη περφόρμανς δημοφιλής επιτυχία.

Τελευταία, ο Ρόκ Χάντσον φόρεσε τη στολή του αξιωματικού της αεροπορίας, για να γυρίσει το φιλμ «Αετοί και Κουκρέσσο». Αυτή τη φορά, δεν πρόκειται για μια ελαφρή κωμωδία. Ο ρόλος του Ρόκ Χάντσον σαν διοικητού μιας αεροπορικής βάσεως, είναι ο πιο δραματικός, πού υποδύθη-

κε μέχρι σήμερα. Ύστερα απ' αυτό το φιλμ, πού θα προβληθεί μετά από δυο μήνες, ο Ρόκ άρχισε να γυρίζει μια άλλη ελαφρή κωμωδία, πού έχει τον τίτλο «Το σπόρ», πού προτιμούν οι άντρες. Το σπόρ, πού προτιμούν οι άντρες, πού έχει ίσως το σκοπό να ισορροπήσει την εντύπωση του δραματικού ρόλου και πού θα αποτελέσει μια εκπληξία για το πιστό κοινό του Ρόκ Χάντσον. Οι παραγωγοί ξέρουν, ότι το κοινό έχει συνηθίσει να βλέπει το Χάντσον σε ιστορίες ελαφρά κωμικές και φοβούνται μήπως βλάψουν τη δημοτικότητά του, αλλάζοντας ξαφνικά την ποιότητα των ρόλων του.

Ο ΓΟΗΣ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ

Πολλές από τις θαυμαστριες του Ρόκ Χάντσον θα αναρωτιούνται, ασφαλώς, τί εντύπωση κάνει αυτός ο άντρας από κοντά, αφού τον έχουν δη στην οθόνη σε άσπρο και μαύρο και σε σινεμασκοπ. Αυτή η περιέργεια γίνεται πιο ζωντανή όταν ξέρει κανείς, ότι ο Ρόκ Χάντσον είναι ο αγαπημένος ηθοποιός εκατομμυρίων γυναικών κάθε εθνικότητας και ηλικίας, ένας «σπάρ», όπως λένε στο Χόλλυγουντ, πού λαβαίνει περισσότερα από τριάντα χιλιάδες γράμματα το μήνα.

Ένα ειδικό γραφείο με αρκετούς υπαλλήλους είναι επιφορτισμένο ν' ανοίγει, να μεταφράζει και να ταξινομήσει αυτά τα γράμματα. Αλλά, για να αποφύγουμε παρεξηγήσεις, πρέπει να προσθέσουμε, ότι ο Χάντσον δεν απαντάει ποτέ στα γράμματα αυτού του είδους. Οι ειδικοί υπάλληλοί του αρκούνται να στέλνουν μόνο φωτογραφίες με αυτόγραφο του ηθοποιού στις θαυμαστριες, πού τις ζητούν.

Καθώς περίμενα το Ρόκ Χάντσον στο σαλονάκι του «σαλέ» του (ο Χάντσον έχει στη διάθεσή του ένα ολόκληρο «σαλέ» στον άπεραντο κήπο των στούντιο της «Γιουνιβέρσαλ») έδλεπα ένα νεαρό, πού πηγαίνονταν από την είσοδο στο σαλονάκι, από το διάδρομο στο γραφείο, με τα χέρια γεμάτα κάδρα, καδράκια, αγάλματα, σφαίρες κάθε σχήματος και μεγέθους. Ήξερα, ότι όλα αυτά τα πρόπαια ο Ρόκ Χάντσον τα είχε κερδίσει από το 1953 μέχρι σήμερα, μαζί με τους τίτλους του «πιο δημοφιλέως ηθοποιού του κόσμου», του «πιο δημοφιλούς ηθοποιού» και ούτω καθ' εξής, ανάλογα με τα φιλμ και με το χρόνο. Στην Αμερική υπάρχουν τουλάχιστον εκατό οργανισμοί, πού ασχολούνται με αυτές τις βαθμολογήσεις. Μα εκείνος πού παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τους παραγωγούς του Χόλλυγουντ είναι, χωρίς αμφιβολία, ο οργανισμός των ιδιοκτητών κινηματογράφων. Αυτός, λοιπόν, ο Οργανισμός δίνει, από πέντε χρόνια συνεχώς, στο Ρόκ Χάντσον τον τίτλο του «πιο εμπορικού ηθοποιού της Αμερικής».

Ο νεαρός, πού μετέφερε εκείνα τα διπλώματα της διασημότητας στα διάφορα δωμάτια, ήταν ένας ώριμος άντρας με αθλητικό τύπο, ένας από εκείνους τους τύπους, πού μια γυναίκα τους κιντάει δυο φορές. Ένας ώριμος νέος, με άλλα λόγια. Θα μπορούσε να είναι ηθοποιός ή φίλος του Χάντσον ή απλώς υπάλληλος.

Όπως και να έχη το πράγμα, βρισκόμουν ανάμεσα σε μια ιδιαίτερη γραμμάτσα του με θαυμάσια ξανθεία ομορφιά, και σ' εκείνο το γοητευτικό και αθλητικό νεαρό, πού έμοιαζε σαν ένα πρότυπο αντρικής ομορφιάς. Κι' όμως, όταν ο Ρόκ Χάντσον μπήκε στο «σαλέ», σκοτεινιάζοντας για μια στιγμή την είσοδο με το επιβλητικό άσπασμά του (είναι ψηλός ένα μέτρο και 92), κάθε άλλη ομορφιά φάνηκε να εξαφανίζεται. Η παρουσία του Ρόκ Χάντσον από κοντά, είναι ακριβώς «έκθαμβωτική». Εκείνο, πού γοητεύει σ' αυτόν δεν είναι η ομορφιά των χαρακτηριστικών, αλλά κάτι πιο έντονο, κάτι πού αναβλύζει νεύατα, υγεία, κέφι, εγκαρδιότητα.

Γράφτηκε και διαβάστηκε άμεσητρες φορές μέχρι τώρα αυτό, πού δήλωσε ο παραγωγός Ρόκ Χάντερ, σε μια «πρές κόνφερανς», πριν από δυο χρόνια, σχετικά με τη δημοτικότητα του Χάντσον. «Υπάρχει σ' αυτόν κάτι περισσότερο από γοητεία: Υπάρχει μια προσωπική προσαρμογή». Μ' αυτά τα λόγια, ο παραγωγός εννοούσε, ότι οι γυναίκες βλέπουν στο Ρόκ εκείνο, πού η κάθε μια τους επιθυμεί: ένα φίλο, ένα σύζυγο, ένα γυιό, έναν αδελφό.

ΛΙΓΝ ΩΡΑ ΜΑΖΙ ΤΟΥ

Ο Ρόκ Χάντσον έφτασε στο «σαλέ», όπου τον περίμενα, ντυμένος με πανταλόνι από ελαφρό ύφασμα γκρι-μπλέ, με γαλάζιο πουκάμισο και άσπρα λινά παπούτσια.

— Σκοπεύετε να δημιουργήσετε εδώ ένα μουσείο; τον ρώτησα, δείχνοντας τα διάφορα λάφωρα,

πού ο νεαρός είχε μεταφέρει μέσα στο «σαλέ».

— Άστειέστε; μου είπε, ενώ καθόταν στο γραφείο του και τακτοποιούσε μερικά χαρτιά. Μεταφέρω, απλούςτατα, εδώ εκείνα, πού είχα στο σπίτι και το στούντιο μου στέλνει εκείνα πού ήταν ακόμη σε έκθεσι στα γραφεία της παραγωγής. Έλπίζω να υπάρχει χώρος για όλα, γιατί στο νέο μου σπίτι έχω σκοπό να πάρω μόνο ένα-δυό.

— Τελειώσατε την επίπλωσι του νέου σας σπιτιού; τον ρωτώ, γιατί έχω μάθει, ότι ο Ρόκ επιπλώνει το σπίτι του λίγο-λίγο με παλιά επίπλα, πού ανακαλύπτει στα παλαιωμένα της Νέας Υόρκης και του Μπέδερλν Χίλς.

— Δεν τελείωσα ακόμη, μα σε λίγο έλπίζω να έχω συμπληρώσει τα «καμμάτια», πού προσπαθώ να βρω. Όπωςδηποτε, αυτό το σπίτι θα είναι μια ευχάριστη αλλαγή, από τη «βάρκα», πού έμενα πρώτα.

Πρώτα, μέχρι το τέλος του περασμένου χρόνου, δηλαδή, ο Ρόκ Χάντσον κατοικούσε σ' ένα γιάτ, πού βρισκόταν εγκαταστημένο στο Νιούπορτ Μπίτς, εκατό περίπου χιλιόμετρα από το στούντιο. Είχε κι ένα σπίτι κοντά στο λιμάνι, μα προτιμούσε να κοιμάται στο γιάτ. Το λίκνισμα του πλοαρίου και το μουρμούρισμα της θάλασσας τον βοηθούσε να κοιμάται. Τώρα, τη «βάρκα» την πούλησε σ' ένα φίλο του και το σπίτι το χάρισε στη μητέρα του.

Δυο μέρες πριν να φτάση η μητέρα του, για να εγκατασταθή στο σπίτι, οι γείτονες είδαν με κατάνπληξη το Ρόκ Χάντσον άπασγλινμένο να πλένει πατώματα, να καθαρίζει γυαλιά, να ξεσκονίζει χαλιά.

Μα δε μπορούσατε να τηλεφωνήσετε να έλθουν δυο άνθρωποι από μια ειδική εταιρεία, για να κάνουν όλες αυτές τις δουλειές; τον ρώτησα κάποιος.

— Ναι, βέβαια, αλλά βλέπετε οι μητέρες απαιτούν να τα βρίσκουν όλα απόλυτα καθαρά και αυτό είναι αδύνατο να το πετύχουν οι άνθρωποι της ειδικής εταιρείας... απάντησε ο Ρόκ γελώντας.

Και εξακολούθησε να σφουγγαρίζει με ευθυμο ύφος τη βεράντα του σπιτιού.

— Άν δεν είχατε γίνει ηθοποιός, κύριε Χάντσον — τον ρωτώ — τι επάγγελμα θα είχατε ακολουθήσει;

— Να σας πώ — μου απαντάει με το ίδιο ευθυμο ύφος — σκεπτόμουν πάντα, ότι ένας άντρας ψηλός και δυνατός σαν και μένα, θα έπρεπε ή να οδηγεί ένα καμιόνι, ή να ξεφορτώνει επίπλα. Άλλωστε... θα έχετε ασφαλώς, ότι αυτό ήταν το επάγγελμά, πού έκανα για μια σύντομη περίοδο, πριν γίνω ηθοποιός.

ΟΔΗΓΟΣ ΣΕ ΚΑΜΙΟΝΙ

Σωπαίνει για λίγο, με κυττάζει χαμογελώντας και συνεχίζει:

— Μά, για κυττάξετε... Σήμερα έχω τη διάθεσι να πώ την αλήθεια. Έσείς θα έχετε ακούσει, βέβαια, ότι έκανα τον οδηγό καμιονιού, γιατί αυτό το επάγγελμα μου άρεσε και είχα την απόφασι να το εξακολουθήσω πιστά για όλη μου τη ζωή. Έ, λοιπόν, αυτό ήταν ψέμμα! Έγώ, στην πραγματικότητα, ήθελα να γίνω ηθοποιός, από τότε, πού θυμάμαι τον εαυτό μου. Άν έκανα τον οδηγό σε καμιόνια, το έκανα, γιατί αυτό το επάγγελμα μου άφινε πολλές άρες ελεύθερες, κι έτσι μπορούσα να αφιερώσω αρκετό καιρό στις προσπάθειές μου, για να φτάσω το μεγάλο μου σκοπό, νά μπώ δηλαδή στον κό-

σμο του κινηματογράφου. Άργότερα, για λόγους διαφημιστικούς, με έβαλαν να δηγηθώ, ότι δεν είχα σκεφτή ποτέ να γίνω ηθοποιός και ότι ανακαλύφθηκε τυχαία, γιατί ένας φίλος με άναγκασε να στείλω μερικές φωτογραφίες μου σ' ένα γνωστό του παραγωγό!

— Τι θα κάνατε τώρα, πού τελειώσατε το γύρισμα του φιλμ «Το σπόρ πού προτιμούν οι άντρες»;

— Όσο μπορώ λιγότερα, όπως κάνω πάντα ανάμεσα στο ένα φιλμ και το άλλο. Το πού να διαβάσω κανένα καλό βιβλίο, ξαπλωμένος δίπλα στην πισίνα, πού υπάρχει στο νέο μου σπίτι... Ο Ρόκ Χάντσον έχει μια πλούσια βιβλιοθήκη και του άρέσει να διαβάη πολύ.

— Τι τα θέλετε — προσθέτει σηκώνοντας τους ώμους — όταν εργάζομαι, εργάζομαι σκληρά. Πρέπει να σηκώνω τις έξη ή και πιά πριν, να βρίσκομαι στο «σέτ» τις όχτώ και να «γυρίζω» αδιάκοπα μέχρι το βράδυ, σταματώντας το πού μια ώρα για φαγητό. Γι' αυτό, όταν δεν εργάζομαι, μου άρεσει να μένω στο σπίτι και να χαίρομαι λίγη άναπαυσι και λίγη ήρεμια, μ' ένα καλό βιβλίο, με λίγη μουσική και μ' ένα ωραίο ποτήρι λεμονάδα.

Ετοιμάζομαι να τον ρωτήσω πού θα είναι το επόμενο φιλμ, πού θα γυρίση, αλλά εκείνος φαίνεται, ότι έχει διαβάσει κιόλας την έρώτησι στα μάτια μου, γιατί με προλαμβάνει:

— Κυττάξετε, μη με ρωτήσετε τίποτα για το επόμενο φιλμ, πού θα γυρίσω. Δε θέλω ούτε να το άκούω να το άναφέρουν...

Άργότερα, όμως, κατορθώνω να τον πείσω να με πληροφορήσει, ότι θα πρόκειται για ένα διπλό ρόλο πατέρα και γιου, σ' ένα φιλμ, πού θα έχη τον άπιαστο τίτλο «Φαίνεται πως ήταν εκείνοι οι δυο Ίρλανδοί».

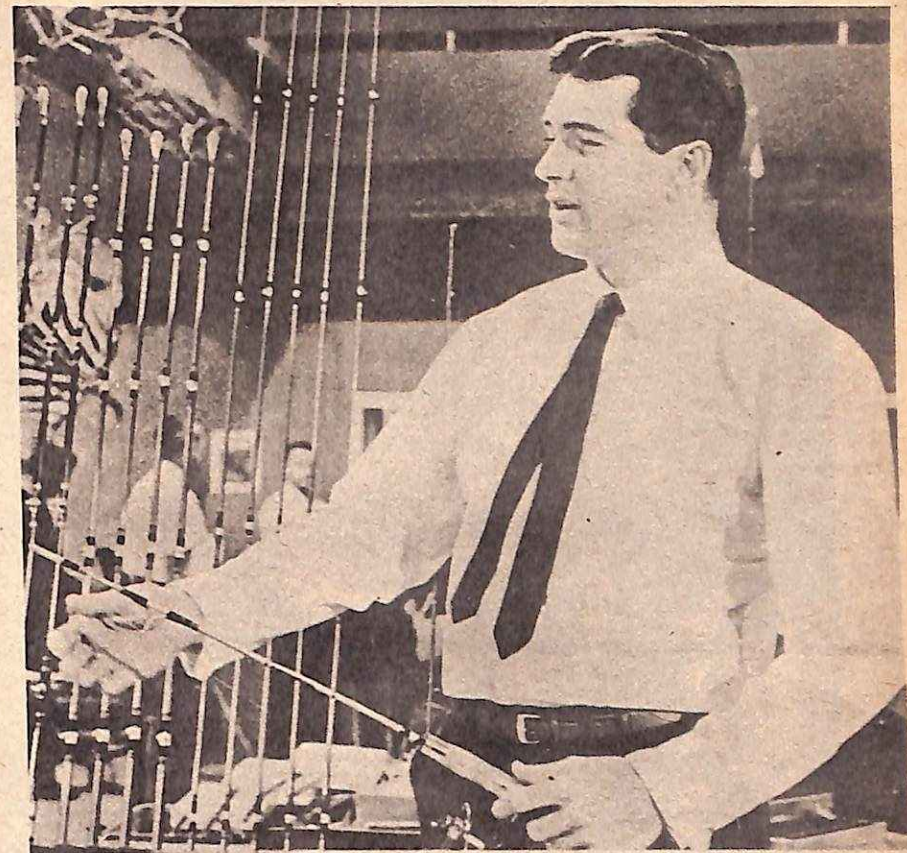
ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Η αίσθηματική κατάσταση του Ρόκ Χάντσον, του άντρα, πού αποτελεί το είδωλο χιλιάδων γυναικών, δεν είναι καθόλου περίπλοκη. Παντρεύτηκε μια φορά με την ιδιαίτερη του παραγωγού του, μια τώες αεροσυνοδό, πού λεγόταν Φώλνι Γκαίτς. Επρόκειτο για ένα γάμο-έκπληξη, πού έγινε τις 19 Νοεμβρίου του 1955, στη Σάντα Μπάρμπαρα, δυο ώρες με το αυτοκίνητο από το Λος Άντζελες. Οι νεόνυμφοι πήγαν να περάσουν το μήνα του μέλιτος στις Βερμούδες, ενώ η είδοσι του γάμου τους άφινε κατάνπληκτους ακόμη και τους πιο στενούς φίλους τους. Ο γάμος τους κράτησε σχεδόν τρία χρόνια. Τον Αύγουστο του 1958 χώρισαν.

Από τότε ο Ρόκ Χάντσον δεν έχει δώσει ποτέ άφορμή για σχόλια στις «κουτσουμπόλες» του Χόλλυγουντ. Είναι μόνο γνωστό, ότι ο Ρόκ διατηρεί μια θερμή φιλία με μια τώες φίλη του, την ηθοποιό Μαίριλιν Μάξουελ. Κι εκείνη πέρασε από μια δυσάρεστη συζυγική περιπέτεια και, όταν οι δυο τους ξανασυναντήθηκαν, ξαναγύρισαν στην παλιά τους φιλία, χωρίς να σκέπτονται το γάμο.

Όπωςδηποτε, αν σας ενδίαρη, μπορείτε να το έχετε υπ' όψιν σας: Δεν υπάρχει λόγος να εκπλαγείτε αν τη μια μέρα ή την άλλη, ο Ρόκ Χάντσον κι η Μαίριλιν Μάξουελ άποφασίσουν να παντρευτούν. Και ούτε υπάρχει λόγος να εκπλαγείτε, αν μάθετε, ότι είναι παντρεμένοι κρυφά από καιρό. Άλλωστε, τί δε θα μπορούσε να γίνει στο Χόλλυγουντ, για να μην άπογοποιηθούν οι θαυμάστριες ενός είδωλου;

N. T.

Ο Ρόκ Χάντσον λατρεύει τη θάλασσα και το ψάρεμα. Άρκετά χρόνια κατοικούσε σ' ένα γιάτ.

Ο Χάντσον είναι ειδικευμένος στις ελαφρές κωμωδίες. Έδώ είναι μαζί με τον σκηνοθέτη Χάουαρντ Χωκς στο γύρισμα του τελευταίου φιλμ του «Το σπόρ, πού προτιμούν οι άντρες».

Ο Ρόκ Χάντσον, ενώ μιλάει με τη δημοσιογράφο πού του πήρε αυτή τη συνέντευξη.

Αυτές οι γκριζες τρίχες
μ' έκαναν νά υποφέρω...

Με το **Palette** όμως
ξαναβρήκα την ηouxία μου.

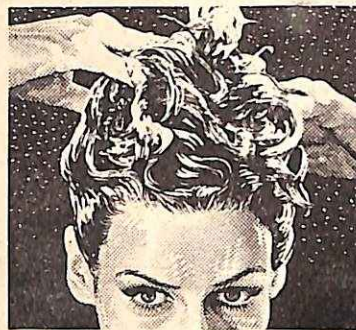
Palette

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σε λίγα λεπτά τα μαλλιά άκτινολογούν από νεότητα. Μπορείτε μόνη σας, με ένα απλό λούσιμο, να επιτύχετε αυτό το πραγματικό θαύμα! Είναι τόσο εύκολο, τόσο γρήγορο και πολύ οικονομικό. Μόλις δείτε τις πρώτες γκριζες τρίχες, χρησιμοποιήστε άμεσα το Παλέτ. Το Παλέτ, λούζει και ταυτόχρονα μακιγιάρει και τονώνει τα μαλλιά. Και για ένα χρωματισμό της μόδας, χωρίς να έχετε γκριζες τρίχες, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες αποχρώσεις, αφού συμβουλευθείτε το ωραίο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

Η ΛΕΞΗ «έξοχη» έχει μια μαγική επίδραση σε μικρούς και σε μεγάλους. Πραγματικά, όλοι νομίζουμε πως το κυριότερο είναι να φύγουμε από την πόλη. Άλλα δε φτάνει αυτό. Πρέπει να ξέρουμε επίσης πού θα πάμε. Και το πράγμα αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για τα παιδιά.

Το θαλάσσιο κλίμα είναι, ως γνωστόν, το καλύτερο για την παιδική ηλικία. Άλλα δεν υπάρχει ένα μόνο θαλάσσιο κλίμα. Οι επιστήμονες το διακρίνουν σε διεγερτικό και σε ηρεμιστικό.

Ηρεμιστικό κλίμα έχουν οι υπήνεμες ακτές, όπου η θερμοκρασία είναι σταθερή και η υγρασία μικρή. Στις ακτές αυτές δε φυσάνε βίαιοι άνεμοι και οι μεταβολογικές μεταβολές δεν είναι απότομες. Διεγερτικές, τούναντιον, είναι οι ακάλυπτες ακτές, όπου επικρατούν βίαιοι άνεμοι, ή θάλασσα είναι διαρκώς ταραγμένη και η θερμοκρασία παρουσιάζει απότομες διακυμάνσεις.

Στα παιδιά, που έχουν κουραστική υπερβολικά από την εργασία του σχολείου, σ' εκείνα που ανηρώνουν από βαριές άρρώστειες, στα άναμικά, σ' εκείνα που πάσχουν από άνορεξία, είναι περισσότερο ωφέλιμα τα ηρεμιστικά θαλάσσια κλίματα.

Στα παιδιά, τούναντιον, που έχουν αδύνατους πνεύμονες, που κρυώνουν εύκολα, που παθαίνουν συχνά κινάγγες, ωτίτιδες, βρογχίτιδες, άμυγδαλίτιδες κλπ., είναι πιο αξιόσυστατο το διεγερτικό θαλάσσιο κλίμα. Με τη διαφορά, όμως, ότι θα προσπαθήσετε να τα συνηθίσετε βαθμιαία σ' αυτό. Για να είναι ωφέλιμη η παραμονή κανείς στη θάλασσα, θα πρέπει επίσης να παραπαθή για αρκετό χρονικό διάστημα.

Η έξοχη που ταιριάζει ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Τα διεγερτικά και τα ηρεμιστικά κλίματα

Και στο ζήτημα αυτό θα πρέπει να σημειώσουμε κάτι, που ίσως γενικά, για όποιονδήποτε είναι έξοχη.

Κάθε μετακίνηση προκαλεί μια αναταραχή στον οργανισμό, που είναι πολύ μεγαλύτερη, όταν φύγουμε από την πόλη, για να πάμε στην έξοχη. Έχουμε ανάγκη, λοιπόν, από κάμπες ημέρες, όπου να προσαρμοσθούμε στις καινούριες συνθήκες ζωής. Κάθε παρακροπή στο ζήτημα αυτό μπορεί να καταστρέψει προκαταβολικά όλες μας τις διακοπές.

Οι πραγματικές διακοπές αρχίζουν από τη στιγμή, που θα ξεπεράσουμε αυτό το μεταδοτικό στάδιο, κατά το οποίο ο οργανισμός μας προσπαθεί να προσαρμοσθεί στις καινούριες συνθήκες.

Μιας ολιγοήμερης παραμονής κοντά στη θάλασσα μπορεί, λοιπόν, να βλάψει αντί να ωφέλησει.

Κατά τους υγιεινολόγους, ο μικρότερος χρόνος διακοπών για τα παιδιά είναι το είκοσιήμερο.

Πολύ ωφέλιμα είναι επίσης τα αερόλουτρα, τα ηλιόλουτρα και τα άμμουλουτρα. Όλα αυτά, όμως, πρέπει να γίνονται βαθμιαία, για να μπορεί το παιδί να ωφεληθεί πραγματικά.

Αν τα παιδιά είναι ιδιαίτε- ρως εύπαθα, μπορείτε να τους κά- νετε λουτρό στο σπίτι με θαλάσ- σιο νερό, που θα το ζεστάνετε. Μέσα στο νερό αυτό μπορείτε έ- πισης να ρίχνετε ψύκια ή ανόρα- κικό όξυ.

Το κλίμα του βουνού, εξ άλ- λου, αντενδύονται στα παιδιά, που έχουν αδύνατα νεφρά ή που παρουσιάζουν καρδιακές διαταρα- χές, ή ακόμη σ' εκείνα στα ό- πια οι ανταλλαγές της ύλης δε γίνονται κανονικά. Ένδεικνυται, τούναντιον, στα παιδιά, που πα- ρουσιάζουν προδιάθεση στη φυμα- τίωση, καθώς και σ' εκείνα, που πάσχουν από υπερθυρεοειδισμό (υπερλειτομυρία του θυρεοειδούς αδένος). Το κλίμα του βουνού κά- νει την άσπηση πιο συχνή και πιο βαθιά, διεγείρει τις λειτουργ- γίες του οργανισμού και κάνει τα- χύτερη την κυκλοφορία του αίμα- τος.

Το κλίμα του βουνού δεν είναι κατάλληλο για τα ραθυμα παιδιά, καθώς κι' εκείνα που ρέπουν στη μελαγχολία. Η παραμονή σ' ένα θαλάσσιο διεγερτικό κλίμα θα εί- ναι πιο ωφέλιμη σ' αυτά.

Το κλίμα του λόφου μοιάζει μ' εκείνο του βουνού, αλλά είναι πε- ρισσότερο ήπιο.

Με τον όρο «κλίμα της πεδιά- dos» εννοούμε συνήθως το κλίμα των χαμηλών μερών της υπαίθρου. Είναι το κλίμα του χωριού, με τον καθαρό αέρα και τον ανοιχτό ο- ρίζοντα. Το κλίμα αυτό δεν έχει

Ιδιαίτερη ευεργετική επίδραση στα παιδιά, αλλά ούτε είναι βλαβερό. Ταιριάζει, άλλωστε, σ' όλα τα παιδιά χωρίς διακρίση.

Νά τώρα μερικές ειδικές συ- μουλές:

Αν πάτε τα παιδιά σας στη θάλασσα.

Η ήλιοθεραπεία πρέπει να γί- νεται βαθμιαία. Θα εκθέτετε όλο- μένος και μεγαλύτερο μέρος του σώ- ματος του παιδιού στον ήλιο. Τα λουτρά πρέπει στην αρχή να εί- ναι σύντομα, ιδίως όταν το νερό της θάλασσας βρίσκεται σε χα- μηλή θερμοκρασία. Μην αφήνετε τα παιδιά να στεγνώνουν στον ή-λιο με το μπανιέρο τους. Το κα- λύτερο είναι να τα σκουπίζετε και να τους φορέσετε ύστερα τα ρού- χα τους.

Τα παιδιά δεν πρέπει να κουρά- ζονται, τρέχοντας δεξιά κι' αρι- στερά στην ακτή, γιατί έτσι η ώ- αθέλια από το θαλάσσιο λουτρό εξουδετερώνεται.

Αν πάτε τα παιδιά σας στο βουνό:

Θα τα συγκατήσετε τις πρώ- τες ημέρες, όπου να συνηθίσουν στην αλλαγή του κλίματος. Κατό- πιν μπορείτε να τ' αφήσετε ελεύ- θερα να γυρίζουν όπου θέλουν. Μην τα άρνετε να πίνουν γάλα άμ- σας έπειτα από το άρμεγμα. Το γά- λα αυτό είναι γεμάτο από μι- κρόβια, με τα όποια ο οργανι- σμός τους δεν έχει εξοικειωθεί (δ- πως συμβαίνει με τους χωρι- κούς).

Και μ' α' ακόμη παρατήρηση: Τα ταξίδια από το ένα μέρος στο άλλο, μπορεί να ικανοποιούν την περιέργεια των παιδιών, αλλά δεν ανταποκρίνονται στον όρο της έ- ξοχης. Δεν τα ωφελούν, λοιπόν, από υγιεινής απόψεως.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν μαθαίνει ο Ραυμόν απ' την Παλίν όσα συνέβησαν κατά την ά- πουςία του, δικαιολογεί γενικά τη Ζερμαίν και θυμάται με το Ζάκ, που δε φάνηκε συνεπής απέναντί της, αλλά ύστερα καταλαβαίνει ότι θα εί- χε κι' αυτός κάποιο σπουδαίο λόγο να φερθεί έτσι. Έπειτα έξηγει στην Παλίν ότι του έχουν υποσχεθεί μια λαμπρή θέση, που θα τους εξασφα- λήσει την οικονομική άνεση: Θα γί- νη διευθυντής ενός νέου πρακτορεί- ου ειδήσεων. Φτάνοντας στο σπι- τι, ο Ραυμόν βρίσκει ένα γράμμα του Κριστιάν, που του μιλάει για τη λαχτάρα του να ξαναβρεί τη μη- τέρα του. Το διαβάζει κι' η Παλίν και συγκινείται βαθιά. Έπειτα απ' αυτό, ο Ραυμόν αποφασίζει να κά- νη ένα διάβημα στον κόμητα να Ρεβέλ: Έπικαλούμενος την ευγυ- νωσύνη του γιατί του έσωσε τη ζωή, θα του ζητήσει να δεχτεί στο σπίτι του την Παλίν και να της ξαναδώσει τα παιδιά της. Πηγαίνει πραγματικά στο σπίτι του κόμητα και βρίσκει αυτόν και την Ισαβέ- λα να κουβεντιάζουν με οικειότητα με τον Ταδερνύ. Δε μπορεί να έξη- γήσει τί γυρεύει εκεί ο μικρός έ- κεινος άνθρωπος. Πάντως, ζητάει να μιλήσει ιδιαίτερα με τον κόμητα.

Η Ισαβέλλα παρακολουθεί κρυφά τη συνομιλία τους, από το διπλανό δωμάτιο.

— Ποιον ένοείτε; — Έναν άνθρωπο, που τ' όνομά του σας προκαλεί περιέργησι και φρίκη: τον Άνρι Μεγκρέ. — Δε βλέπω τι δουλειά έχει τώρα η ανώνυμη αυτού του αν- θρώπου!

— Θα το μάθετε σε λίγο, κύ- ριε... Πιστεύω πάντα πως ο Άν- ρι Μεγκρέ είχε κλέψει τις 400 χιλιάδες φράγκα απ' την Τράπε- ζα Φαβέ. Μά όχι!... Ο αληθι- νός ένοχος είναι ένας άνθρωπος του κόσμου, του δικού σας κό- σμου. Η κοινωνία, που τον δέ- χεται, θα έφριξε αν ήξερε την ατιμία του. Μά έχω όρκιστη στην τιμή μου να τον αποκάλυψω κά- ποτε, μπροστά σ' όλο τον κόσμο. Κι' η ημέρα αυτή πλησιάζει!

— Θέλετε δηλαδή να αναθεω- ρηθεί η δική του Μεγκρέ; Εύκολο πράγμα! Υπάρχουν δικαστές στη Γαλλία. Αποταθείτε σ' αυ- τούς.

Δίχως να δώση προσοχή στον ειρηνικό τόνο του κόμητος, ο νέος συνέχισε: — Αυτό το πρώτο σφάλμα σας, κύριε, σας παρέσυρε και σ' ένα άλλο, που ήταν ακόμα χειρότερο, γιατί δε μπορούσε να αποδοθεί σε άγνοια σας, όπως το πρώτο... Στρέψατε δηλαδή το θυμό σας και το μίσος σας πάνω σε μια γυναίκα, σε μια άγια, που την καταδικάσατε ανελέητα και της πήρατε το μόνο, που της απέμε- νε στον κόσμο: την αγάπη των παιδιών της.

Ο κόμης χλώμισε, έσφιξε τις γροθιές του και πήρε έκφραση ά- πειλητική. — Κύριε!... πρόφερε. Γι' αυ- τό ήρθατε!... — Ναί! Πρέπει να πεισθώτε πως δεν ήταν ένοχη η Παλίν ντε Ρεβέλ, όπως δεν ήταν κι' ο άδελ-

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

φός της, ο Άνρι Μεγκρέ.

— Η γυναίκα, που έδιωξα απ' το σπίτι μου, που της πήρα την Ισαβέλλα και τον Κριστιάν για να μη μεγαλώσουν μέσα στη ντροπή και την ατιμία, ήταν μια άθλια! Λέρωσε το όνομα που έ- φερε!

Μια φλόγα πέρασε απ' τα μά-τια του Ραυμόν.

Έκανε ένα βήμα μπροστά. Μά κατάφερε και πάλι να συγκρατη- θεί και είπε, σχεδόν ικετευτικά, προσπαθώντας να μην τρέμη ή φω- νή του: — Αν ξέρατε, κύριε, πόσα δάκρυα έχυσε αυτή η δυστυχισμέ- νη!... Αν ξέρατε τη ζωή, που πέρασε, στερημένη απ' τα χάδια των παιδιών της, μονάχη με την άλλη κόρη της, την τελευταία, που κατάφερε να τη μεγαλώσει μ' α- ζιοπρέπεια, παρ' όλες τις δυστυ- χίες και τη φτώχεια της!... Άλ- λωστε, μπορέσατε να κρίνετε αυ- τή τη νέα — τη δεύτερη έγγονή σας — γιατί η Τύχη τόφερε ό- σες να τραγουδήσει εδώ, στο σπι- τι σας, σε μια γιορτή σας, μπρο- στά σ' αδελφία της, για να κερί- σουν ένα κομμάτι ψωμί για την άρρωστη μητέρα της.

Ο κόμης έκανε μια απότομη κίνηση, σά ναβλεπε να διακόψει το νεό. Μά εκείνος συνέχισε με πά-θος: — Ω, δε μπορεί να μείνει ά- συγκίνητη η ψυχή σας, να μη νοιά- σουν συμπόνια... η ψυχή αυτή, που γνώρισα το ευγενικό μεγαλείο της σε μια άδεχαστη ώρα κιόυνου!

Ο κόμης έμεινε άμυλητος. Με- — Κλέφτες!... Τό μπιφτέκι μου!...

σα του όμως, έβραζε από θυμό. — Αν ο άνθρωπος εκείνος δεν του είχε σώσει τη ζωή, θα τον είχε διακόψει από ώρα, θα τον είχε πα- ρακαλέσει να φύγη, να τον αφήσει ήσυχο και να κυττάξη τις δικές του δουλειές, αντί ν' ανακατεύε- ται στις έξενες!

Όστόσο, ένοιωσε πως δε θ' άρ- γούσε να εξαντληθεί η ύπομονή, που τον συγκρατούσε ως τώρα. Οι γροθιές του σφίγγονταν νευ- ρικά...

— Ακούστε, κύριε, είπα στο Ραυμόν. Άς αφήσουμε κατά μέ- ρος αυτά τα πράγματα... Είμαι απ' τους ανθρώπους, που μένουν ακλόνητοι στις πεποιθήσεις τους... Σας δήλωσα πως ήμουν στη διά- θεσί σας. Σας το ξαναλέω και πάλι... Μπορώ να κάνω τίποτα για σας;... Μιλήστε, σας ακούω.

— Αυτό, που μπορείτε να κά- νετε, αυτό που σας ζητώ, είναι να ξεχάσετε το πονεμένο, το έ- φιαλτικό παρελθόν... ν' ανοίξετε επιτέλους την αγκαλιά σας στη μητέρα, που κλαίει σιωπηλά τα παιδιά της... να δώσετε στη Ζερ- μαίν τον αδελφό και την αδελφή, που άγνωsti την ύπαρξί τους, για- τί δεν ξέρετε τίποτα για το δρά- μα, που παίχτηκε γύρω της.

— Πάλι τα ίδια; Προσέχτε, κύριε... Στο κάτω-κάτω, ποιός είσαστε σεις, που αναλαμβάνετε την υπερασπίση των ανθρώπων, που μισώ;

— Ποιός είμαι!...

Ο Ραυμόν κάρφωσε τα μάτια του στο γέρο και πρόφερε άργα:

— Είμαι ο γιος του Άνρι Μεγ- κρέ, ο ανήψιος της Παλίν ντε Ρε- βέλ!

Ο κόμης έκανε ένα βήμα πί- σω. Ήταν κατάχλωμος, σαν πε- θαμένος. Μά είχε τόση δύναμη θε- λήσεως, ώστε συνήθε σχεδόν ά- μέσως.

— Ο γιος του Άνρι Μεγ- κρέ, είπατε!...

— Ναί.

— Και μου σώσατε σεις τη ζωή!...

Ο γέρος έσκυψε το κεφάλι του, σά να είχε δεχτεί ένα ξαφνικό χτύ- πημα. Έφερε το χέρι του στο μέτωπό του... Θά όμολογούσε, λοιπόν πως είχε νικήθ!...

Ο Ραυμόν το έβλεπε για μια στιγμή.

Μά η αδυναμία εκείνη του γέ- ρου κράτησε μια στιγμή μονάχα. Ύστερα άναστήκωσε το κεφάλι του, τα μάτια του ξαναπήραν την άμειλικτη έκφραση τους και πρό- φερε άργα:

— Τα περασμένα είναι περα- σμένα, κύριε. Τίποτα δε θ' άλλα- ξη ποτέ την απόφασί μου. Ποτέ δε θά συχωρέσω, παρ' όλη την ευγνωμοσύνη μου για σας. Νά το ξέρετε! Είναι περιττό να επιμεί- νετε περισσότερο. Ποτέ η γυναί- κα, που υπερασπίζετε, δε θά πε- ράση το κατώφλι του σπιτιού μου.

— Μά είναι άδικο, αυτό, είναι αληθινό έγκλημα!... διαμαρτυρή- θηκε ο Ραυμόν.

— Άλλ' ο κόμης πρόσθεσε ξερά, σά να βιαζόταν να τελειώσει:

— Ζητήστε μου ό,τι άλλο θέ- λετε, κύριε. Θα το κάνω πολύ εύ- χαρίστως. Θά σας παρακαλέσω, μάλιστα, να μην ξεχάσετε αυτή την ύποσχεσί μου... Για σήμερα όμως, θά μου κάνατε τη χάρη να τελειώσουμε αυτή τη συζήτηση.

Ο Ραυμόν ένοιωσε αγανάκτηση γι' αυτό τον άνθρωπο, που έ- μενε αλύγιστος, απάνθρωπα σκλη- ρός.

— Είναι η τελευταία σας λέ- ξι; τον ρώτησε.

— Ναί, η τελευταία μου λέξι.

— Χαίρετε, κύριε.

— Χαίρετε.

Τη στιγμή εκείνη, οι δυο άν- τρες νόμισαν πως άκουσαν μια πνιγμένη κραυγή, κάπου κοντά τους. Μά ήταν κι' οι δυο τόσο ταραγμένοι, ώστε δε δώσανε προ- σοχή.

— Εύχομαι, κύριε, πρόσθεσε ο Ραυμόν, να μη μετανοήσετε μια μέρα σκληρά για το κακό, που κάνατε!

Ο κόμης δεν άπάντησε. Δεν έ- κανε καμιά κίνηση, για να συνα- δεινέ ως την πόρτα το νεό, που έφευγε, σαν τρελλός.

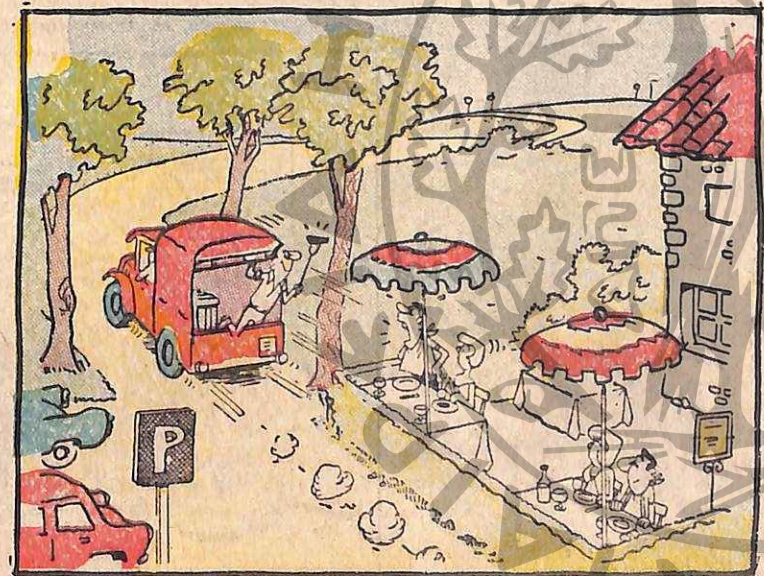
Έμεινε μόνος. Τα χείλη του τρέμανε, όπως κι' όλο του το κορ- μί. Φανόταν να υποφέρει πολύ... Πάντως όμως, όχι όσο ο Ραυ- μόν, που προχωρούσε στο δρόμο με μεγάλα βήματα, χαινενοών- τας και παραμυθώντας, δίχως ν' αντιλαμβάνεται πως ο κόμης γύ- ριζε και τον κύτταξε, νομίζοντας τον τρελό!...

Τό αμα χτυπούσε στα μελίγ- για του.

Αυτό, λοιπόν, ήταν το αποτέ- λεσμα της προσπάθειάς του, στην όπια είχε σπηρίξει τόσες έλπι- des!... Κι' όμως, αν πετύχαινε, θα γίνονταν ευτυχισμένοι τόσοι άνθρωποι: η Παλίν, ο Κριστιάν, η Ζερμαίν... ίσως κι' η Ισαβέλλα! Άνασκήτση, στην άνακάνησι της άναπημένης του.

Δε βάδωνε, λοιπόν, ποτέ απ' τη σκέψι του τον καταδικασμένο εκείνο έρωτά του; Θά υπόφερε έ-τσι, σ' όλη του τη ζωή;

Έσφιξε ξαφνικά τις γροθιές

του. Μια άλλη φυσιογνωμία είχε περάσει μπροστά απ' τα μάτια του: του Ταδερνύ.

Θα τον πετούσε τη μάσκα και θα φανέρωνε σε όλους το εγκλήματά του!

Σ' αυτή την αποστολή του, θα δεχόταν ασφαλώς να τον βοηθήσει κάποιος, για τον οποίο του είχε μιλήσει η Παλίν: ένας παλιός δικαστικός, ο κ. ντε Μαρτύ.

Οι δυο τους μαζί, θα καταλήγανε σ' ένα αποτέλεσμα: στην αποκάλυψη και την τιμωρία του ενόχου.

★

Ο κύριος ντε Ρεβέλ είχε μείνει ακίνητος για λίγο, αφού έφυγε ο Ραυμόν.

Υστερα προχώρησε προς την πόρτα του διπλανού δωματίου, για να περάσει από εκεί στο γραφείο του.

Την άνοιξε... και σταμάτησε αμέσως, βγάζοντας μια κραυγή ορίκης.

Η 'Ισαβέλλα ήταν ξαπλωμένη πάνω στο χαλί της μικρής κάμαρας, ακίνητη, αναίσθητη, σαν πεθαμένη.

Θεέ μου! ψιθύρισε ο κύριος. Δική της ήταν, λοιπόν, η φωνή, που άκουσα πριν από λίγο!

Και πρόσθεσε, κουνώντας το κεφάλι του:

— 'Αν είπα την αλήθεια εκείνος ο νέος, ίσως νάναι αυτή η τιμωρία μου...

ΙΒ'.

Μολονότι είχε περάσει πρό πολλού τα 60, ο κ. ντε Μαρτύ διατηρούσε ακόμα όλο το ζήλο και τη δραστηριότητά του.

Όταν έφυγε από την υπηρεσία, είχε αρκετή περιουσία, κι έτσι μπόρεσε να πραγματοποιήσει ένα παλιό του όνειρο: Ταξίδεψε πολύ στην 'Ισπανία, την 'Ιταλία, την 'Ελβετία, την 'Ολλανδία, τη Σκωτία. Θαύμαζε τα διάφορα μέρη και μελετούσε τις συνήθειες και τη ζωή των κατοίκων.

Όστόσο, ένοιωσε συνεχώς μια κούραση στο σώμα και μια μελαγχολία στην ψυχή.

Γιατί τώρα; Τι του έλειπε, για νάναι ευτυχισμένος; Μήπως τον βάραινε η μοναξιά του — που, ως τότε, δεν της είχε δώσει προσοχή, γιατί ήταν απορροφημένος πάντα απ' τη δουλειά του;

Ίσως... Πάντως όμως, δεν ήταν αυτή η αληθινή αιτία της άκεφιάς και της θλίψης, που τον κυριεύε κάποτε.

Ο λόγος ήταν άλλος: η αδράνεια, όπου κυλούσαν οι μέρες του, άχρωμες, χωρίς απόρροια...

Στο τέλος, βαρέθηκε να ταξιδεύει και γύρισε στο Παρίσι, στο σπίτι του.

Για να σκοτώσει τώρα τον καιρό του, έβαλε τις σημειώσεις, που είχε κρατήσει άλλοτε για τις δικαστικές υποθέσεις, με τις οποίες είχε ασχοληθεί.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους φακέλους, υπήρχε κι' ένας, που τον ξεφύλλιζε κάθε τόσο — μολονότι, όταν τον έπαιρνε στα χέρια του, νευρίαζε με τον ίδιο τον εαυτό του, σαν τον κυνηγό, που γυρίζει πίσω άπρακτος.

Δυο δόντια ήταν γραμμένα πάνω στο φάκελλο αυτό: «'Ανρί Μεγκρέ-Ταδερνύ».

Παρ' όλα τα χρόνια, που είχαν περάσει, δεν είχε αλλάξει η πεποίθησή του γέρου δικαστικού για την αθωότητα του πρώτου απ' αυτούς, για την ενοχή του δεύτερου.

Μα δεν είχε καμιά απόδειξη, χειροποίητη, τέτοια, που να επέτρεπε την αναθεώρησή της δικής του Μεγκρέ.

Όστόσο, δεν έμενε άπρακτος. Δεν απογοητευόταν απ' την άποτυχία των έρευνών του. Γιατί, εκτός απ' την επιθυμία του να θριαμβεύσει η δικαιοσύνη, είχε πάρει προσωπικά το ζήτημα κι' ένοιωσε ν' αποδείξει πως κάτι άξιζε ακόμα, σαν ανακριτής.

Κι' έπειτα, υπήρχε ίσως κι' ένας τρίτος λόγος, που δεν τον δηλολογούσε ούτε στον εαυτό του. Συχνά, ενώ φυλλομετρούσε τις σύντομες σημειώσεις του φακέλλου εκείνου, παρουσιάζονταν μπροστά του η εικόνα της Παλίν ντε Ρεβέλ, όμορφης πάντα και γοητευτικής, παρ' όλη τη θλίψη, που ζωγραφίζονταν στα κλαμμένα μάτια της. Και τότε ένοιωσε ένα παράξενο συναίσθημα...

Είχε, λοιπόν, έρωτευθεί, στην ηλικία του; Αυτό αναρωτιόταν, με κάποιο φόβο. 'Αλλ' η απάντησή, που έδινε ο ίδιος, ήταν καθησυχαστική.

«Όχι, δεν είχε έρωτευθεί. Στο βάθος όμως της καρδιάς του, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ την τρυφερότητα και τη στοργή, είχε βλαστήσει ένα αίσθημα γλυκό, κρυφό, μωρμένο σαν ανοιξιάτικο λουλούδι. Ήταν μια βαθιά στοργή για την κ. ντε Ρεβέλ. 'Αν είχε γεννηθεί μερικά χρόνια νωρίτερα αυτή η στοργή, θα μπορούσε εύκολα να μεταβληθεί σε κάποιο άλλο αίσθημα, πιο τρυφερό. Μα τώρα ο ντε Μαρτύ είχε αρκετή ηλικική, ώστε ν' αποφευχθεί κάθε τι που θα μπορούσε να προκαλέσει μια τέτοια μεταμόρφωση.

Καταλάβαινε πως ήταν πολύ άργα πιά γι' αυτόν να κάνει βενερα... Θα εξακολουθούσε να ζή μοναχός, όπως πάντα.

Όστόσο, δεν είχε πάψει να εν-

διαφεύγει ζωντανά για την υπόθεσή εκείνη, στην οποία είχε ανακατευθεί. Έλεγε με το νου του πως δε θα δώσει ήσυχία, παρά μόνο την ημέρα, που θ' αποκαλύπτεται τον αληθινό κλέφτη της Τραπεζας Φαβέ και θα ξαναδίνει στους άθωους τη γαλήνη, που τους άξιζε, έπειτα από τόσες δοκιμασίες.

Είχε οργανώσει μια συστηματική, κρυφή κι' αδιάκοπη παρακολούθηση του Ταδερνύ, προσπαθώντας να συγκεντρώσει κάθε στοιχείο γι' αυτόν.

Μα ο βαρώνος έπαιρνε τα μέτρα του τόσο καλά, ώστε φαινόταν αδύνατο ν' ανασηκώσει κανείς τον πέπλο, που σκέπαζε το παρελθόν του.

Μονάχα ένας άνθρωπος θα μπορούσε να χρησιμεύει πραγματικά, σ' αυτή την περίπτωση: ο Πα-
τυρ.

Μα είχε χαθεί από χρόνια και δεν ήξερε κανείς τί είχε απογίνει.

Ο ντε Μαρτύ έκανε μια διακριτική έρευνα στο περιβάλλον του βαρώνου.

Απ' το Φιρμίν, τον καιμαριέρ του, δεν είχε μπόρει να πάρει πληροφορίες. «'Η δεν ήξερε τίποτα, ή, αν ήξερε κάτι, ένοιωσε να το κρατήσει για τον εαυτό του.

Ίσως μπορούσε να έλπιση ο ντε Μαρτύ πως θα μάθαινε κάτι τι από ώρισμα πρόσφατο του οικονομικού κόσμου, που είχαν δο-
σολογίες με τον Ταδερνύ.

Χάρη στις γνωριμίες, που είχε στην αστυνομία, πέτυχε να του διαβάσουν δυο απ' τους ικανότερους αστυνομικούς, της 'Ασφαλείας. Ο ένας απ' αυτούς ανέλαβε να επιβλέπει τον Ταδερνύ κι' ο άλλος να προσπαθήσει να μάθει τις διάφορες διακυμάνσεις, που είχε παρουσιάσει η οικονομική κατάσταση του βαρώνου.

Μα η έρευνα αυτή έπρεπε να γίνει μ' εξαιρετική προσοχή και δώσει ακόμα αποτελέσματα.

Ο τραπεζίτης Ζερωντέ δούλωσε πίσω απ' το επάγγελματικό απόρητο κι' αρνήθηκε κατηγορηματικά να δώσει την πληροφορία, που του ζητούσε ο αστυνομικός — χωρίς, βέβαια, να του εξηγήσει το λόγο.

Τότε άλλαξε εκείνος τακτική. Με τα λεφτά, που του διέθετε ο ντε Μαρτύ, προσπαθούσε να δωροδοκήσει ένα απ' τους υπαλλήλους του Ζερωντέ. Ίσως δεν ήταν πολύ ήθικος αυτός ο τρόπος, μα δεν είχε ο ντε Μαρτύ άλλον, καλύτερο, για να πετάξει τη μάσκα του αθώου, που φαινόταν να κοροϊδεύει την ανθρώπινη δικαιοσύνη.

Τώρα, λοιπόν, ο αστυνομικός

κόντευε να φτάσει στο σκοπό του. Την προηγούμενη μέρα, είχε πη στο ντε Μαρτύ:

— Πιστεύω πως τα κατάφερα! Γρήγορα θα μπορέσω να σας φέρω ένα αντίγραφο του λογαριασμού του Ταδερνύ, που θ' αναφέρει κάθε δόσοληψία του με την «Τραπεζα της Σαρών», από τότε, που είναι πελάτης της.

Ο ντε Μαρτύ έτριψε τα χέρια του με ικανοποίηση, βέβαιος πως θα μάθαινε πολύ ενδιαφέροντα πράγματα απ' αυτή την πλευρά.

Την άλλη μέρα, μόλις είχε πη στο γραφείο του, χτύπησε κάποιος την πόρτα. Ήταν ο γέρος υπηρέτης, που είχε αναλάβει από πολλά χρόνια τη φροντίδα του σπιτιού.

Κάποιος κύριος θέλει να σας μιλήσει, είπε στον παλιό δικαστικό.

Δε σου έδωσε τ' όνομά του; — Όχι. Είπε πως δεν τον γνωρίζετε... Είναι ένας νέος, ψηλός, πολύ καθώς πρέπει.

Ο γέρος κουνήσε καταφατικά το κεφάλι του.

Να περάσει, διάταξε. Έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα, ο επισκέπτης μπήκε στο γραφείο του πρώην ανακριτή. Ήταν ψηλός, καλοφτιασμένος, ντυμένος κομψά και σοβαρά συγχρόνως. Ή άρρενική φυσιογνωμία του φωτιζόταν από δυο μάτια, που λάμπανε από ειλικρίνεια. Γενικά, το παρουσιαστικό του έκανε ευνοϊκή εντύπωση στο ντε Μαρτύ.

Ήταν η πρώτη φορά, που τον έβλεπε. Του έδειξε ένα καθίσμα. Έκείνος υποκλίθηκε με σεβασμό και του είπε:

— Δεν έχω την τιμή να με γνωρίζετε, κύριε. Τ' όνομά μου όμως σας είναι γνωστό. 'Επιφυλάχθηκε να σας το πω μόνος μου... Είμαι ο γιός ενός ανθρώπου, που καταδικάστηκε άδικα για κλοπή, στη θέση ενός άλλου.

Του 'Ανρί Μεγκρέ! Φώναξε ο γέρος, κάνοντας μια κίνηση εκπλήξεως.

Μάλιστα, κύριε. Το μαντέψατε... Η θεία μου, η μάλλον ή αγία γυναίκα, που μου χρησιμοποίησε για μητέρα, η Παλίν ντε Ρεβέλ, μου διηγήθηκε τις προσπάθειες, που καταβάλατε για ν' αποκαταστήσετε τη μνήμη του δυστυχισμένου πατέρα μου. Καμιά λέξη δεν αρκεί για να σας εκφρασώ την απέραντη ευγνωμοσύνη μου! Πήρα το δώρο νάρθη στο σπίτι σας, για να σας ευχαριστήσω.

Ο ντε Μαρτύ φάνηκε βαθύτατα συγκινημένος απ' τα απλά αυτά κι' ευγενικά λόγια.

Κύτταξε με συμπάθεια το συνομιλήτη του.

— Να μ' ευχαριστήσετε; είπε. Μα για τι;

— Για ό,τι είχατε την καλωσύνη να κάνετε...

Ο δικαστικός χαμογέλασε ελαφρά.

Και για ό,τι έλπιζετε πως θα κάνω ακόμα. Δεν είν' έτσι;... Βλέπετε, έχω αποκτήσει τη συνήθεια να διαβάζω τη σκέψη των άλλων!... Και σας δικαιολογώ απόλυτα: Ψέλετε να πάρετε ένα τέλος η απαραδεχτή αυτή κατάσταση... να ξαναδρώ επιτέλους τη γαλήνη ή κ. ντε Ρεβέλ και σεις, κύριε, την τιμή του ονόματός σας.

— Ω, κύριε!...

Ναι, μά ο ένοχος, που αντιμετωπίζουμε, είναι φανερά επιτηδείο. Γελάει μαζί μου, με κυνισμό... Όστόσο, αν υπάρχει μια δικαιοσύνη, ανώτερη απ' την ανθρώπινη, να είσατε βέβαιος πως θα τιμωρηθεί μια μέρα!

— Δηλαδή, δεν πιστεύετε πως θα μπορέσει να τον φτάσει η δικαιοσύνη των ανθρώπων;

— Δεν είπα τέτοιο πράγμα! 'Απεναντίας, είμαι βέβαιος πως θαρθεί μια μέρα — κοντινή ίσως — που τα στοιχεία, που συγκεντρώνω από τόσα χρόνια, θα μου επιτρέψουν επιτέλους να χτυπήσω τον ένοχο!

Μια λάμψη πέρασε απ' τα μάτια του Ραυμόν.

— Ω, κύριε, φώναξε, θέλω να το πιστέψω, θέλω να το έλπίζω, αυτό που λέτε!...

Δηλώσατε, πριν από λίγο, πως ήταν καιρός πια να τελειώσει αυτή η ανυπόφορη κατάσταση. 'Εχετε δικίο!... Η θεία μου, η κ. ντε Ρεβέλ, είναι χωρισμένη απ' τα παιδιά της, που της τα πήρε ο κύριος ντε Ρεβέλ, για να την τιμωρήσει για το ανύπαρκτο εγκλημα του αδελφού της... 'Εγώ έχω ένα όνομα κληιδωμένο, ντροπιασμένο... Κι' ο αίτιος, ο άνθρωπος αυτός με τη μαύρη ψυχή, μένει ατιμώρητος για τα τόσα εγκλήματα του!

— Όχι, όχι, αυτό δε μπορεί να εξακολουθήσει! 'Ημουν άλλοτε παιδί, δε μπορούσα να κάνω τίποτα. Τώρα όμως άλλαξαν τα πράγματα! Ο κ. ντε Ταδερνύ θα με βρή στο δρόμο του... κι' αν δεν κατορθώσω να του πετάξω τη μάσκα, θα τον τιμωρήσω τότε μόνος μου με το χέρι μου!...

Ο νέος είχε σκηνοη. Τα μάτια του αστράφτανε από θυμό. Το πρόσωπό του είχε μια έκφραση αλύγιστης αποφασιστικότητας.

Ο ντε Μαρτύ, που τον κύτταζε με ενδιαφέρον, έκανε μια χειρονομία διαμαρτυρίας.

Είσαστε νέος, είπε. Μιλάτε με τη φλόγα και την όρμη της ηλικίας σας... Μα η βία είναι κακός σύμβουλος! Μήπως, με το να φτάσετε στα άκρα, πρόκειται ν' αποκαταστήσετε την τιμή του ονόματός σας και τη μνήμη του πατέρα σας;

— Κάνετε υπομονή! Μη χάνετε το θάρρος και την πίστι σας, όπως δεν τάχασα εγώ τόσα χρόνια. Κάθε μέρα που περνάει, φέρνει πιο κοντά την ώρα της τιμωρίας, προσθέτοντας ακόμα μια πληροφορία σε κείνες, που έχω ήδη συγκεντρώσει... Τώρα μάλιστα ακολουθώ ένα δρόμο, που μπορεί να μάς οδηγήσει στην επιτυχία... να μάς δώσει την αδιείσθητη απόδειξη, που μάς χρειάζεται!

— Αφήστε με να ενεργήσω όπως νομίζω, αν δε θέλετε να τα χάσετε όλα... Οι νέοι είναι συνήθως πολύ βιαστικοί... Σας υπόσχομαι, άλλωστε, να σας είδωποι-
ησω, μόλις θα έχω κάτι το βετικό. Σας δίνω το λόγο μου. Κι' ελπίζω πως δε θ' αργήσω να τον κρατήσω!

— Ω, κύριε, πώς θα μπορέσω ποτέ να σας πληρώσω ό,τι κάνατε για μένα;

— Καλά, καλά!... Δε με σπα-
ρά...

Χει μόνο το ενδιαφέρον μου για σας και για τους δικούς σας, αλλά κι' η αγάπη μου για το επάγγελμά μου... Δώστε, παρακαλώ, τα σέβη μου στη θεία σας και πείτε της πως δεν απέχει πολύ η μέρα, που θα ξαναδρώ την ευτυχία της... Για μένα, θάνατι αρκετή ανταμοιβή η ικανοποίησι πως έκανα το καθήκον μου.

Ο δικαστικός έδωσε το χέρι του στο νέο και κείνος τόσφιζε θερμά.

— Ώρεβουάρ, κύριε, ψιθύρισε ο Ραυμόν.

— Ώρεβουάρ. Περιμένετε και ελπίζετε!

Ο γέρος συνώδεψε τον επισκέπτη του ως την πόρτα.

Όταν έμεινε μόνος, ξανακάθισε μπροστά στο γραφείο του, α-
κούμπησε το πηγούνι του στην παλάμη του και βυθίστηκε σε σκέψεις...

Μά, σε λίγο, ξαναχτύπησε το κουδούνι της πόρτας του κι' ο γέρος υπηρέτης του είπε:

— Σας ζητάει εκείνος ο αστυνομικός, που έχει έρθει εδώ τόσες φορές.

Να περάσει, διάταξε ο ντε Μαρτύ.

Και είπε με το νου του:

«Μου φέρνει, άραγε, επιτέλους, τις πληροφορίες, που μου υποσχέθηκε!».

Ο αστυνομικός ήταν ένας άντρας, κοντόπαχος, στρογγυλοπρόσωπος, με γκριζα μαλλιά και με πολύ εύκινητα μάτια. Λεγότανε Μπερνάρ.

Χαίρετσε με σεβασμό το δικαστικό.

— Λοιπόν;... τον ρώτησε εκείνος.

— Σας φέρνω σπουδαία νέα, κύριε δικαστά.

Τα μάτια του γέρου αστράψανε.

— Σπουδαία νέα; φώναξε. Μήπως εκείνο το αντίγραφο του λογαριασμού του κ. ντε Ταδερνύ στην Τραπεζα του Ζερωντέ;

— 'Ακριδώς.

Ο ντε Μαρτύ έκανε μια κίνηση ικανοποίησής.

— Πώς το πετύχατε; ρώτησε.

— Από κείνο τον υπάλληλο, που σας έλεγα. Μόνο, που μου κόστισε λίγο ακριβώτερα απ' όσο λογαρίασα...

Δεν έχει σημασία!... Δώστε μου αυτό το χαρτί!

— Ορίστε, πάρτε το... Την ήμερομηνία, που μου υποδείξατε, ο βαρώνος ντε Ταδερνύ είχε καταθέσει στην Τραπεζα Ζερωντέ 300 χιλιάδες φράγκα.

— Τρακόσις χιλιάδες;... φώναξε ο δικαστικός ανασκίρτωντας.

— Μάλιστα. Το αναφέρει καθαρά ο λογαριασμός του.

— Προηγουμένως, είχε άλλες καταθέσεις;

— Όχι. Ήταν μάλιστα «α-
νοικητός» για 60 χιλιάδες περίπου. Κι' ο τραπεζίτης του είχε τριέξει λίγο τα δόντια, για να καλύψει αυτό το ποσό. Βρήκαμε στην αλληλογραφία της εποχής εκείνης την κόπια του γραμματός του, που

τον πίεζε, με απειλητικό τόνο, να ταχτοποιήσει το γρηγορότερο το λογαριασμό του.

— Ποια ήμερομηνία ακριβώς έκανε εκείνη την κατάθεση;

— Στις 25 'Οκτωβρίου.

— Στις 25 'Οκτωβρίου... μούρ-
μύρισε ο ντε Μαρτύ. Κι' η κλοπή της Τραπεζας Φαβέ έγινε στις 23... Πολύ ενδιαφέρον, αυτό!

— Βρέθηκε επίσης κι' ένα γράμμα του κ. ντε Ταδερνύ, πρόσθεσε ο αστυνομικός.

— Σταλμένο στον τραπεζίτη; — Μάλιστα... Κι' αυτό το γράμμα αποδεικνύει, ότι, στις 18 του ίδιου μηνός, δηλαδή έφτα 300 χιλιάδες, ο Ταδερνύ δhlωσε στο Ζι-
ρωντέ πως η οικονομική του κατάσταση δεν του επέτρεπε να τον ξεφλήσει.

— Κι' αυτό είναι πολύ ενδια-
φέρον.

— Όλ' αυτά επιβεβαιώνονται και απ' την έρευνα, που έκανα για το βαρώνο. Βεβαιώθηκε, ότι, τον 'Οκτώβριο του έτους εκείνου, ύποφερε από μεγάλες δυσκολίες και κινδύνους να τον τραβήξει στα δικαστήρια ένας αμείλικτος πιστω-
τής του. Πώς, λοιπόν, απέκτησε ξαφνικά ένα τόσο μεγάλο ποσό; Δεν πιστεύω να το κέρδισε στα χαρτιά, ούτε και περιμένα καμιά κληρονομία...

Ο ντε Μαρτύ δεν απάντησε. Μολονότι ήταν εξοικειωμένος σ' όλες τις συγκινήσεις, η καρδιά του χτυπούσε κάπως γρηγορότερα απ' ό,τι συνήθως. 'Αφού σκέφθηκε λίγο, δήλωσε:

— Ακούστε, Μπερνάρ! Αυτές οι πληροφορίες, που συγκεντρώσατε, είναι σπουδαιότατες. Μα μάς βρέθηκαν θετικές αποδείξεις... Βέβαια, θα ήταν δυνατόν, έπειτα από μια καταγγελία των δυστυχισμένων θυμάτων, για τα οποία ενδιαφερόμαι, να επιτύχω με το δικαστικό έλεγχό των βιβλίων του τραπεζίτη Ζερωντέ. Τότε όμως θα παρουσιάζονταν αυτός, που συζητάει σήμερα, νομίζοντας πως είναι ασφαλίσμενος... Καλύτερα να εξακολουθήσει να μην υποπτεύεται τίποτα, ως τη στιγμή, που θανατι πια πολύ άργα για να ξεφύγει απ' την τιμωρία.

«Είναι απασαίητο ωστόσο να γίνει αυτός ο έλεγχος των βιβλίων! Το περιοχόμενο τους αποτελεί μια σοβαρή βάσι κατηγορίας... Πώς να το κατορθώσουμε;

Ο παλιός δικαστικός πέρασε το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του, συλλογισμένος.

Ο αστυνομικός σκεπτόταν κι' αυτός. Ξαφνικά, έκανε μια ζωηρή κίνηση.

— Νομίζω πως βρήκα κάτι, κύριε δικαστά! είπε.

— Να τ' ακούσω...

— 'Αφού, με το χρήμα, έχωμε εξασφαλίσει τη βοήθεια ενός απ' τους υπαλλήλους, γιατί να μη τον χρησιμοποιήσουμε ως το τέλος;

— Πώς δηλαδή;

— Μπορεί να μάς παραδώσει κρυφά, έστω και για μερικές ώρες, τα στοιχεία που μάς χρειάζονται.

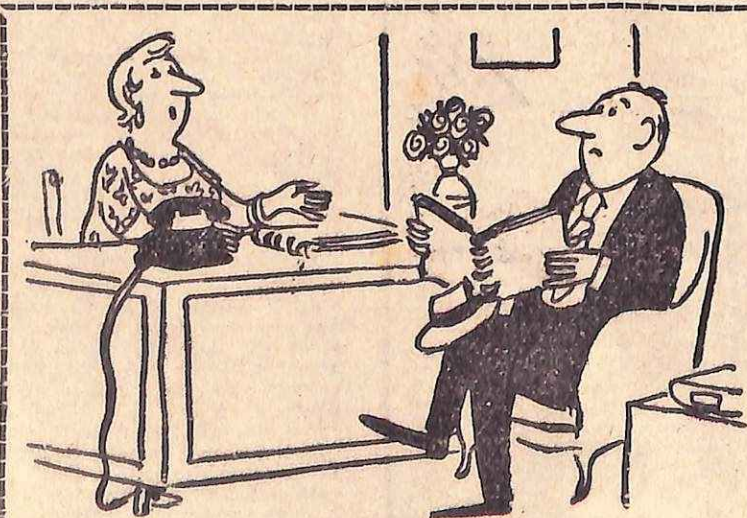
— Μαντεύω την ιδέα σας! Θα μπορούσαμε τότε να τα φωτογρα-
φίσουμε.

— 'Ακριδώς. Οι φωτογραφίες του στελέχους της αποδείξεως και των γραμμάτων του βαρώνου και του τραπεζίτη θα αποτελέσουν, κατά τη γνώμη μου, συντριπτικές αποδείξεις... Δε σας τα είπα, άλλωστε, όλα, κύριε δικαστά!

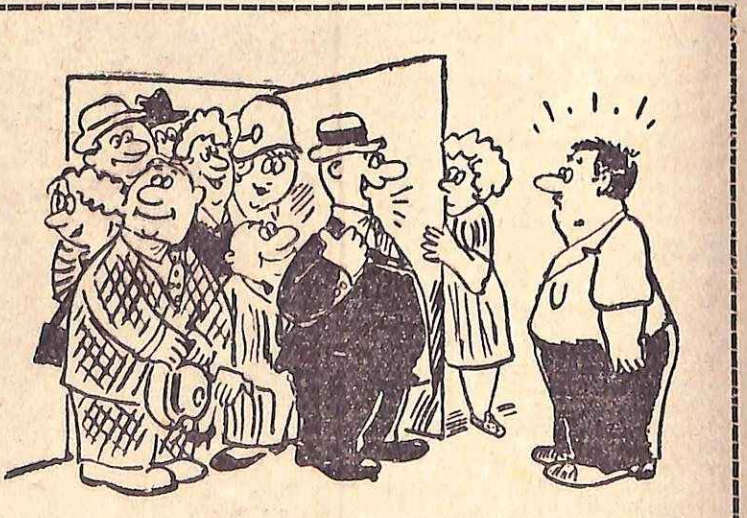
Ο ντε Μαρτύ κύτταξε με εκπληξι τον αστυνομικό.

— Δε μου τα είπατε όλα;

— Όχι... Αυτό, που μένει ακόμα να σας ανακοινώσω, είναι εντελώς διαφορετικής φύσεως και αποτελεί μοναχά μια ένδειξη. Πιστεύω όμως πως δεν επιτρέπεται να το παραμελήσουμε. Σε

— Όταν έχουν προίκα πάνω από εκατομμύριο, δεν κρατάμε φωτογραφίες τους!...

— Έλπιζω να ευχαριστηθίτε, που έφερα μαζί και μερικούς φίλους!

“Ένα αποδοτικό επάγγελμα χωρίς να βγίτε από το σπίτι!”
ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
PASSAP
(6 ΤΥΠΟΙ)

Κάθε αγοράστρια πλεκτομηχανής εκπαιδεύεται ΔΩΡΕΑΝ εις τας σχολάς πλεκτικής PASSAP, όπου μαθαίνει ολόκληρον την τέχνην της πλεκτικής. Έπισκεφθήτε μας χωρίς καμμίαν υποχρέωσι. Ένας από τους τύπους πλεκτομηχανής PASSAP βρίσκεται μέσα στις οικονομικές σας δυνατότητες.

PASSAP

ΑΘΗΝΑΙ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΕΓΝΑΤΙΑ 130

μια υπόθεσι τέτοιου είδους, και τα παραμικρότερα στοιχεία μπορούν να γίνουν πολυτιμώτατα, σε ώριμη στιγμή.

«Λοιπόν, έμαθα το συνδυασμό, που ανοίγει την κλειδαριά της κάσας της Τράπεζας Φαδέ, την ημέρα της κλοπής — γιατί έρετε, κύριε δικαστά, ότι δεν έγινε διάρρηξη. Αυτό μάλιστα επιδάρυνε τη θέση του 'Ανρί Μεγκρέ...» Ο συνδυασμός αυτός ήταν η λέξι «Ιρις». «Αν κατορθώσουμε ν' αποδείξουμε, ότι τον ήξερε ο κ. ντε Ταδερνύ, πιστεύω πως σκουραίνουν πολύ τα πράγματα γι' αυτόν... Και, με τις ενδείξεις που περιέχονται στα βιβλία του Ζερωντέ, η καταδική του θα είναι πια σίγουρη.

«Ο ντε Μαρτύ είχε χλωμιάσει έλαφρά.

— Ναί, ίσως... είπε. Μά πως να τό αποδείξουμε, αυτό;

«Υστερα του ήρθε μια άλλη ιδέα και ρώτησε:

— Και για τον Πατυρέ, δεν ανακαλύψατε τίποτα, Μπερνάρ;

— Τίποτα τό θετικό... μολονότι έχω τη διαίσθησι, ότι κι' εκεί θα φτάσουμε σ' ένα αποτέλεσμα.

— Βρίκατε τ' ίχνη του;

— Μερικοί συνάδελφοί μου είναι απόλυτα βέβαια πως γύρισε στο Παρίσι.

— Πού βασίζον αὐτή την υπόθεσι τους;

— Δεν είναι υπόθεσι, κύριε δικαστά. Πριν από μερικές μέρες, σημειώθηκε ή παρουσία του σε κάποιο καταχώγιο της οδού Μπελβίλ.

— «Ότε γύρισε οριστικά;

— Έτσι φαίνεται.

— Και ποιά είναι ή οικονομική του κατάστασι;

— Ο αστυνομικός χαμογέλασε.

— Καθόλου καλή, κύριε δικαστά, απάντησε. Έτσι άκουσα τουλάχιστον...

— «Όρα! Λοιπόν βρίσκειται πραγματικά στο Παρίσι αυτός ο άνθρωπος, φροντίστε να μη τον χάσετε απ' τα μάτια σας.

Θέλω να με κρατάτε ενήμερο για κάθε κίνησή του. Δίνα μεγάλη σημασία σ' αυτό... γιατί ο Πατυρέ μπορεί ίσως να μάς προσφέρει ένα καινούργιο στοιχείο για την έρευνά μας — ή, καλύτερα, την απόδειξι που μάς λείπει ως τώρα!

— Πρέπει να τον «δουλέψουμε»;

— Αυτό έγινε ήδη.

— Και δε φανέρωσε τίποτα;

— Όχι...

— Φαίνεται πως δυσπιστούσε...

Μά, αν ν' εξουσιοδοτήτε να τον αναλάβω εγώ, ίσως φανώ πιο τυχερός.

— Έστω! Μόλις τον βρήτε και θεβαιωθείτε πως πρόκειται πραγματικά για τον Πατυρέ, έλατε πάλι να με ήδη. Θα καταστρώσουμε μαζί ένα σχέδιο ενεργείας.

— Είμαι πάντα στις διαταγές σας, κύριε δικαστά.

Ο ντε Μαρτύ σηκώθηκε, πήγε σ' ένα μικρό έπιπλο, πού βρισκόταν σε μια γωνιά, και πήρε από κεί μέσα δυο πεντακοσάρικα.

— Πιστεύω πως θάχουν εξαντληθή τα διαθέσιμά σας, είτε στο Μπερνάρ, Πάρτε αυτά εδώ. Αργότερα, θα μου δώσετε λογαριασμό των εξόδων σας.

Ο αστυνομικός τσέπωσε τα λεφτά. Υποκλίθηκε ύστερα κι' έκοιμή ένα βήμα προς την πόρτα. Αλλ' ο ντε Μαρτύ τον σταμάτησε:

— Μην ξεχνάτε τις φωτογραφίες πού είπαμε.

— Σε όχτώ μέρες, θα τις έχετε, στα χέρια σας, κύριε δικαστά.

Ο αστυνομικός έφυγε. Ο ντε Μαρτύ έμεινε βριθός, άκίνητος και σκεπτικός. Στο αστήρ και κλειστό συνήθως πρόσωπό του, υπήρχε μια έκφρασι ίκανοποιημένη, χαρούμενη σχεδόν.

ΜΑΤΙΕΣ σ' όλο τον κόσμο

Δέν τοῦ χρειάζεται
νά ξανακάνη τή δεξιμή

Ο Ντένις Γκρόβ, 29 χρόνων, διευθυντής του τμήματος των έρπετων του ζωολογικού κήπου του Γιοχάνεσμπουργκ, υπέβαλε την παραι-

τησί του. Στην απόφασι αυτή ώθη-γρήθηκε από τον ακόλουθο λόγο: Από την εποχή που προσελήφθη, πριν από 5 χρόνια, ως σήμερα, τον είχαν δαγκώσει 19 φορές δηλητηριώδη ερπετά κι' οι γιατροί, που κατάφεραν με μεγάλο κόπο να τον σώσουν, τον ειδοποίησαν ότι ή 20ή φορά ίσως να ήταν ή μοίραϊ. Ο Γκρόβ πρό-τίμησε να μην κάνει αυτό τό πείραμα και υπέβαλε την παραιτήσί του.

Η θέσι του, μολονότι είναι από τις πιο άμειβόμενες, δε φαίνεται ότι θα συμπληρωθή γρήγορα, για τό λόγο ότι δεν υπάρχουν υποψήφιοι.

750.000 δραχμές
για 5 χρόνια φυλακής

Ένας Άγγλος είχε καταδικαστή σε ισόβια δεσμά για ανθρωποκτονία και είχε μείνει 5 χρόνια στη φυλακή. Τελευταία, όμως, από μια τυχαία συνπτύξι, ανακαλύφθηκε ο πραγμα-τικός δολοφόνος. Έγινε τότε αναθεώρησι της δίκης του πρώτου και τό δικαστήριο τον κήρυξε άθώο. Τού επιδίκασε ταυτόχρονα μια αποζη-μίσσι πού αντιστοιχεί σε 750.000 δραχμές, για τό πέντε χρόνια πού είχε μείνει άδικώς στη φυλακή.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Ισπανός υποδηματοποιός, ο Κάρλος Ρέντρας, ήθελε να δώσει τό όνομα του μυθικού βασιλιά της Κρήτης Μίνως στο παιδί του. Ο Ιερβάς, όμως, άρνήθηκε να τό βα-πτίση, λέγοντας ότι τό όνομα Μίνως δεν ήταν χριστιανικό. Ο Ρέν-τρας πρότίμησε ν' αφήσι τό παιδί του άδελφίστη.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Αυστραλός, ο Ντικ Βάλτ έθελε στο μυλό του την ιδέα να κάνει τό γύρο του κόσμου με... άε-ροστόπ. Κατά τό Βάλτ πολλά ιδιω-τικά άεροπλάνα αλληλώνουν σήμερα τον ούρανο του πλανήτη μας. Έλ-πίζει, λοιπόν, ότι θα κατορθώσι να βρή κάποια θέσι σ' αυτά. Η μόνη διαφορά από τό άπο-στόπ, πού γί-νεται κατά τη διαδρομή, είναι ότι ο Βάλτ θα πρέπει να βρίσκη τη τζαμπατζιδίκη θέσι του προτού τα άεροπλάνα ξεκινήσουν από τό άε-ροδόμιο.

Ο γύρος του κόσμου
μέ... άερεστόπ

Ένας Λατινός, ο Ντικ Βάλτ έθελε στο μυλό του την ιδέα να κάνει τό γύρο του κόσμου με... άε-ροστόπ. Κατά τό Βάλτ πολλά ιδιω-τικά άεροπλάνα αλληλώνουν σήμερα τον ούρανο του πλανήτη μας. Έλ-πίζει, λοιπόν, ότι θα κατορθώσι να βρή κάποια θέσι σ' αυτά. Η μόνη διαφορά από τό άπο-στόπ, πού γί-νεται κατά τη διαδρομή, είναι ότι ο Βάλτ θα πρέπει να βρίσκη τη τζαμπατζιδίκη θέσι του προτού τα άεροπλάνα ξεκινήσουν από τό άε-ροδόμιο.

Και τό δεύτερο;

Ένας μικρός λαούτρος της Νέ-ας Υόρκης, βλέποντας ότι οι δου-λείες του δεν πηγαίνουν καλά, έθα-λε πλάι στο κασέλι του μια ταμπέλα με τις λέξεις: «Γυαλίστε τό ένα πα-πούτσι δωρεάν». Από τότε δεν προ-φτάνει να γυαλίζη παπούτσια.

Ο άνθρωπος
μέ τις έννέα συζύγους

Στό Ρόκ της Καλιφόρνιας συνε-λήφθη ο Κλίφορντ Μπάρτσον, ήλι-κίας 32 χρόνων, πού, σε διάστημά πέντε χρόνων, είχε συνάψει έννέα γάμους κι' είχε αποκτήσει δέκα παι-διά. Ο Μπάρτσον, πού ήταν έμπο-ρός αντιπροσωπος, κατάφερε να κός κανονικά μ' όλες τις συζύγους του, άφαιρώνοντας μερικές ημέρες ή μερικές βδομάδες στην καθεμία. Τό περίεργο είναι ότι όλες οι γυ-ναίκες του θεβαιώνουν ότι ήταν... πρότυπο οικογενειάρχου.

Η άμάθεια
δεν άπετελεί ντροπή

Ένα βελγικό δικαστήριο άπέφω-θη ότι ή λέξι «άμόρφωτος» δεν άπο-τελεί βρισιά. Κατά την άπόφασι, ή έλλειψι μωρφώσεως δε θίγει την ά-ξιότητά εκείνου στον όποιο ανα-φέρεται, ούτε άποτελεί ντροπή γι' αυτόν.

Η διάφανη ρόμπα
της Άνιτας Έκμπεργκ

Η Άνιτα Έκμπεργκ βρίσκειται στο Χόλλυγουντ, όπου πρόκειται να

γυρίση μια καινούργια ταινία. Άλ-λα μεταξύ της διάσημης βεντέτας και του σκηνοθέτη της ταινίας ξε-σπάσε από την πρώτη στιγμή ένας τρομερός καυγάς, εξ άφορησι των φορεμάτων πού πρόκειται να φορέ-ση ή Άνιτα. Άνάμεσα σ' αυτά βρι-σκειται και μια ρόμπα για τό σπι-τι, τελείως διάφανη. «Και πάνω σε τό πρόκειται να φορέσω αυτή τη ρόμπα;» ρώτησε ή Άνιτα. «Πάνω στο δέμα σας», της απάντησαν.

Η Άνιτα έφυγε έξω φρενών από τό στούντιο και ειδοποίησε τον παρα-γωγό της ταινίας ότι θα καταγγεί-λη τό συμβόλαιο, αν δεν της φτια-χούν μια ρόμπα «λιγώτερο άποκα-λυπτική».

750.000 δραχμές
για 5 χρόνια φυλακής

Ένας Άγγλος είχε καταδικαστή σε ισόβια δεσμά για ανθρωποκτονία και είχε μείνει 5 χρόνια στη φυλακή. Τελευταία, όμως, από μια τυχαία συνπτύξι, ανακαλύφθηκε ο πραγμα-τικός δολοφόνος. Έγινε τότε αναθεώρησι της δίκης του πρώτου και τό δικαστήριο τον κήρυξε άθώο. Τού επιδίκασε ταυτόχρονα μια αποζη-μίσσι πού αντιστοιχεί σε 750.000 δραχμές, για τό πέντε χρόνια πού είχε μείνει άδικώς στη φυλακή.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Ισπανός υποδηματοποιός, ο Κάρλος Ρέντρας, ήθελε να δώσει τό όνομα του μυθικού βασιλιά της Κρήτης Μίνως στο παιδί του. Ο Ιερβάς, όμως, άρνήθηκε να τό βα-πτίση, λέγοντας ότι τό όνομα Μίνως δεν ήταν χριστιανικό. Ο Ρέν-τρας πρότίμησε ν' αφήσι τό παιδί του άδελφίστη.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Αυστραλός, ο Ντικ Βάλτ έθελε στο μυλό του την ιδέα να κάνει τό γύρο του κόσμου με... άε-ροστόπ. Κατά τό Βάλτ πολλά ιδιω-τικά άεροπλάνα αλληλώνουν σήμερα τον ούρανο του πλανήτη μας. Έλ-πίζει, λοιπόν, ότι θα κατορθώσι να βρή κάποια θέσι σ' αυτά. Η μόνη διαφορά από τό άπο-στόπ, πού γί-νεται κατά τη διαδρομή, είναι ότι ο Βάλτ θα πρέπει να βρίσκη τη τζαμπατζιδίκη θέσι του προτού τα άεροπλάνα ξεκινήσουν από τό άε-ροδόμιο.

Ο γύρος του κόσμου
μέ... άερεστόπ

Ένας Λατινός, ο Ντικ Βάλτ έθελε στο μυλό του την ιδέα να κάνει τό γύρο του κόσμου με... άε-ροστόπ. Κατά τό Βάλτ πολλά ιδιω-τικά άεροπλάνα αλληλώνουν σήμερα τον ούρανο του πλανήτη μας. Έλ-πίζει, λοιπόν, ότι θα κατορθώσι να βρή κάποια θέσι σ' αυτά. Η μόνη διαφορά από τό άπο-στόπ, πού γί-νεται κατά τη διαδρομή, είναι ότι ο Βάλτ θα πρέπει να βρίσκη τη τζαμπατζιδίκη θέσι του προτού τα άεροπλάνα ξεκινήσουν από τό άε-ροδόμιο.

Και τό δεύτερο;

Ένας μικρός λαούτρος της Νέ-ας Υόρκης, βλέποντας ότι οι δου-λείες του δεν πηγαίνουν καλά, έθα-λε πλάι στο κασέλι του μια ταμπέλα με τις λέξεις: «Γυαλίστε τό ένα πα-πούτσι δωρεάν». Από τότε δεν προ-φτάνει να γυαλίζη παπούτσια.

Ο άνθρωπος
μέ τις έννέα συζύγους

Στό Ρόκ της Καλιφόρνιας συνε-λήφθη ο Κλίφορντ Μπάρτσον, ήλι-κίας 32 χρόνων, πού, σε διάστημά πέντε χρόνων, είχε συνάψει έννέα γάμους κι' είχε αποκτήσει δέκα παι-διά. Ο Μπάρτσον, πού ήταν έμπο-ρός αντιπροσωπος, κατάφερε να κός κανονικά μ' όλες τις συζύγους του, άφαιρώνοντας μερικές ημέρες ή μερικές βδομάδες στην καθεμία. Τό περίεργο είναι ότι όλες οι γυ-ναίκες του θεβαιώνουν ότι ήταν... πρότυπο οικογενειάρχου.

Η άμάθεια
δεν άπετελεί ντροπή

Ένα βελγικό δικαστήριο άπέφω-θη ότι ή λέξι «άμόρφωτος» δεν άπο-τελεί βρισιά. Κατά την άπόφασι, ή έλλειψι μωρφώσεως δε θίγει την ά-ξιότητά εκείνου στον όποιο ανα-φέρεται, ούτε άποτελεί ντροπή γι' αυτόν.

Η διάφανη ρόμπα
της Άνιτας Έκμπεργκ

Η Άνιτα Έκμπεργκ βρίσκειται στο Χόλλυγουντ, όπου πρόκειται να

ΜΑΤΙΕΣ σ' όλο τον κόσμο

Δέν τοῦ χρειάζεται
νά ξανακάνη τή δεξιμή

Ο Ντένις Γκρόβ, 29 χρόνων, διευθυντής του τμήματος των έρπετων του ζωολογικού κήπου του Γιοχάνεσμπουργκ, υπέβαλε την παραι-

τησί του. Στην απόφασι αυτή ώθη-γρήθηκε από τον ακόλουθο λόγο: Από την εποχή που προσελήφθη, πριν από 5 χρόνια, ως σήμερα, τον είχαν δαγκώσει 19 φορές δηλητηριώδη ερπετά κι' οι γιατροί, που κατάφεραν με μεγάλο κόπο να τον σώσουν, τον ειδοποίησαν ότι ή 20ή φορά ίσως να ήταν ή μοίραϊ. Ο Γκρόβ πρό-τίμησε να μην κάνει αυτό τό πείραμα και υπέβαλε την παραιτήσί του.

Η θέσι του, μολονότι είναι από τις πιο άμειβόμενες, δε φαίνεται ότι θα συμπληρωθή γρήγορα, για τό λόγο ότι δεν υπάρχουν υποψήφιοι.

750.000 δραχμές
για 5 χρόνια φυλακής

Ένας Άγγλος είχε καταδικαστή σε ισόβια δεσμά για ανθρωποκτονία και είχε μείνει 5 χρόνια στη φυλακή. Τελευταία, όμως, από μια τυχαία συνπτύξι, ανακαλύφθηκε ο πραγμα-τικός δολοφόνος. Έγινε τότε αναθεώρησι της δίκης του πρώτου και τό δικαστήριο τον κήρυξε άθώο. Τού επιδίκασε ταυτόχρονα μια αποζη-μίσσι πού αντιστοιχεί σε 750.000 δραχμές, για τό πέντε χρόνια πού είχε μείνει άδικώς στη φυλακή.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Ισπανός υποδηματοποιός, ο Κάρλος Ρέντρας, ήθελε να δώσει τό όνομα του μυθικού βασιλιά της Κρήτης Μίνως στο παιδί του. Ο Ιερβάς, όμως, άρνήθηκε να τό βα-πτίση, λέγοντας ότι τό όνομα Μίνως δεν ήταν χριστιανικό. Ο Ρέν-τρας πρότίμησε ν' αφήσι τό παιδί του άδελφίστη.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Αυστραλός, ο Ντικ Βάλτ έθελε στο μυλό του την ιδέα να κάνει τό γύρο του κόσμου με... άε-ροστόπ. Κατά τό Βάλτ πολλά ιδιω-τικά άεροπλάνα αλληλώνουν σήμερα τον ούρανο του πλανήτη μας. Έλ-πίζει, λοιπόν, ότι θα κατορθώσι να βρή κάποια θέσι σ' αυτά. Η μόνη διαφορά από τό άπο-στόπ, πού γί-νεται κατά τη διαδρομή, είναι ότι ο Βάλτ θα πρέπει να βρίσκη τη τζαμπατζιδίκη θέσι του προτού τα άεροπλάνα ξεκινήσουν από τό άε-ροδόμιο.

Ο γύρος του κόσμου
μέ... άερεστόπ

Ένας Λατινός, ο Ντικ Βάλτ έθελε στο μυλό του την ιδέα να κάνει τό γύρο του κόσμου με... άε-ροστόπ. Κατά τό Βάλτ πολλά ιδιω-τικά άεροπλάνα αλληλώνουν σήμερα τον ούρανο του πλανήτη μας. Έλ-πίζει, λοιπόν, ότι θα κατορθώσι να βρή κάποια θέσι σ' αυτά. Η μόνη διαφορά από τό άπο-στόπ, πού γί-νεται κατά τη διαδρομή, είναι ότι ο Βάλτ θα πρέπει να βρίσκη τη τζαμπατζιδίκη θέσι του προτού τα άεροπλάνα ξεκινήσουν από τό άε-ροδόμιο.

Και τό δεύτερο;

Ένας μικρός λαούτρος της Νέ-ας Υόρκης, βλέποντας ότι οι δου-λείες του δεν πηγαίνουν καλά, έθα-λε πλάι στο κασέλι του μια ταμπέλα με τις λέξεις: «Γυαλίστε τό ένα πα-πούτσι δωρεάν». Από τότε δεν προ-φτάνει να γυαλίζη παπούτσια.

Ο άνθρωπος
μέ τις έννέα συζύγους

Στό Ρόκ της Καλιφόρνιας συνε-λήφθη ο Κλίφορντ Μπάρτσον, ήλι-κίας 32 χρόνων, πού, σε διάστημά πέντε χρόνων, είχε συνάψει έννέα γάμους κι' είχε αποκτήσει δέκα παι-διά. Ο Μπάρτσον, πού ήταν έμπο-ρός αντιπροσωπος, κατάφερε να κός κανονικά μ' όλες τις συζύγους του, άφαιρώνοντας μερικές ημέρες ή μερικές βδομάδες στην καθεμία. Τό περίεργο είναι ότι όλες οι γυ-ναίκες του θεβαιώνουν ότι ήταν... πρότυπο οικογενειάρχου.

Η άμάθεια
δεν άπετελεί ντροπή

Ένα βελγικό δικαστήριο άπέφω-θη ότι ή λέξι «άμόρφωτος» δεν άπο-τελεί βρισιά. Κατά την άπόφασι, ή έλλειψι μωρφώσεως δε θίγει την ά-ξιότητά εκείνου στον όποιο ανα-φέρεται, ούτε άποτελεί ντροπή γι' αυτόν.

Η διάφανη ρόμπα
της Άνιτας Έκμπεργκ

Η Άνιτα Έκμπεργκ βρίσκειται στο Χόλλυγουντ, όπου πρόκειται να

γυρίση μια καινούργια ταινία. Άλ-λα μεταξύ της διάσημης βεντέτας και του σκηνοθέτη της ταινίας ξε-σπάσε από την πρώτη στιγμή ένας τρομερός καυγάς, εξ άφορησι των φορεμάτων πού πρόκειται να φορέ-ση ή Άνιτα. Άνάμεσα σ' αυτά βρι-σκειται και μια ρόμπα για τό σπι-τι, τελείως διάφανη. «Και πάνω σε τό πρόκειται να φορέσω αυτή τη ρόμπα;» ρώτησε ή Άνιτα. «Πάνω στο δέμα σας», της απάντησαν.

Η Άνιτα έφυγε έξω φρενών από τό στούντιο και ειδοποίησε τον παρα-γωγό της ταινίας ότι θα καταγγεί-λη τό συμβόλαιο, αν δεν της φτια-χούν μια ρόμπα «λιγώτερο άποκα-λυπτική».

750.000 δραχμές
για 5 χρόνια φυλακής

Ένας Άγγλος είχε καταδικαστή σε ισόβια δεσμά για ανθρωποκτονία και είχε μείνει 5 χρόνια στη φυλακή. Τελευταία, όμως, από μια τυχαία συνπτύξι, ανακαλύφθηκε ο πραγμα-τικός δολοφόνος. Έγινε τότε αναθεώρησι της δίκης του πρώτου και τό δικαστήριο τον κήρυξε άθώο. Τού επιδίκασε ταυτόχρονα μια αποζη-μίσσι πού αντιστοιχεί σε 750.000 δραχμές, για τό πέντε χρόνια πού είχε μείνει άδικώς στη φυλακή.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Ισπανός υποδηματοποιός, ο Κάρλος Ρέντρας, ήθελε να δώσει τό όνομα του μυθικού βασιλιά της Κρήτης Μίνως στο παιδί του. Ο Ιερβάς, όμως, άρνήθηκε να τό βα-πτίση, λέγοντας ότι τό όνομα Μίνως δεν ήταν χριστιανικό. Ο Ρέν-τρας πρότίμησε ν' αφήσι τό παιδί του άδελφίστη.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Αυστραλός, ο Ντικ Βάλτ έθελε στο μυλό του την ιδέα να κάνει τό γύρο του κόσμου με... άε-ροστόπ. Κατά τό Βάλτ πολλά ιδιω-τικά άεροπλάνα αλληλώνουν σήμερα τον ούρανο του πλανήτη μας. Έλ-πίζει, λοιπόν, ότι θα κατορθώσι να βρή κάποια θέσι σ' αυτά. Η μόνη διαφορά από τό άπο-στόπ, πού γί-νεται κατά τη διαδρομή, είναι ότι ο Βάλτ θα πρέπει να βρίσκη τη τζαμπατζιδίκη θέσι του προτού τα άεροπλάνα ξεκινήσουν από τό άε-ροδόμιο.

Ο γύρος του κόσμου
μέ... άερεστόπ

Ένας Λατινός, ο Ντικ Βάλτ έθελε στο μυλό του την ιδέα να κάνει τό γύρο του κόσμου με... άε-ροστόπ. Κατά τό Βάλτ πολλά ιδιω-τικά άεροπλάνα αλληλώνουν σήμερα τον ούρανο του πλανήτη μας. Έλ-πίζει, λοιπόν, ότι θα κατορθώσι να βρή κάποια θέσι σ' αυτά. Η μόνη διαφορά από τό άπο-στόπ, πού γί-νεται κατά τη διαδρομή, είναι ότι ο Βάλτ θα πρέπει να βρίσκη τη τζαμπατζιδίκη θέσι του προτού τα άεροπλάνα ξεκινήσουν από τό άε-ροδόμιο.

Και τό δεύτερο;

Ένας μικρός λαούτρος της Νέ-ας Υόρκης, βλέποντας ότι οι δου-λείες του δεν πηγαίνουν καλά, έθα-λε πλάι στο κασέλι του μια ταμπέλα με τις λέξεις: «Γυαλίστε τό ένα πα-πούτσι δωρεάν». Από τότε δεν προ-φτάνει να γυαλίζη παπούτσια.

Ο άνθρωπος
μέ τις έννέα συζύγους

Στό Ρόκ της Καλιφόρνιας συνε-λήφθη ο Κλίφορντ Μπάρτσον, ήλι-κίας 32 χρόνων, πού, σε διάστημά πέντε χρόνων, είχε συνάψει έννέα γάμους κι' είχε αποκτήσει δέκα παι-διά. Ο Μπάρτσον, πού ήταν έμπο-ρός αντιπροσωπος, κατάφερε να κός κανονικά μ' όλες τις συζύγους του, άφαιρώνοντας μερικές ημέρες ή μερικές βδομάδες στην καθεμία. Τό περίεργο είναι ότι όλες οι γυ-ναίκες του θεβαιώνουν ότι ήταν... πρότυπο οικογενειάρχου.

Η άμάθεια
δεν άπετελεί ντροπή

Ένα βελγικό δικαστήριο άπέφω-θη ότι ή λέξι «άμόρφωτος» δεν άπο-τελεί βρισιά. Κατά την άπόφασι, ή έλλειψι μωρφώσεως δε θίγει την ά-ξιότητά εκείνου στον όποιο ανα-φέρεται, ούτε άποτελεί ντροπή γι' αυτόν.

Η διάφανη ρόμπα
της Άνιτας Έκμπεργκ

Η Άνιτα Έκμπεργκ βρίσκειται στο Χόλλυγουντ, όπου πρόκειται να

γυρίση μια καινούργια ταινία. Άλ-λα μεταξύ της διάσημης βεντέτας και του σκηνοθέτη της ταινίας ξε-σπάσε από την πρώτη στιγμή ένας τρομερός καυγάς, εξ άφορησι των φορεμάτων πού πρόκειται να φορέ-ση ή Άνιτα. Άνάμεσα σ' αυτά βρι-σκειται και μια ρόμπα για τό σπι-τι, τελείως διάφανη. «Και πάνω σε τό πρόκειται να φορέσω αυτή τη ρόμπα;» ρώτησε ή Άνιτα. «Πάνω στο δέμα σας», της απάντησαν.

Η Άνιτα έφυγε έξω φρενών από τό στούντιο και ειδοποίησε τον παρα-γωγό της ταινίας ότι θα καταγγεί-λη τό συμβόλαιο, αν δεν της φτια-χούν μια ρόμπα «λιγώτερο άποκα-λυπτική».

750.000 δραχμές
για 5 χρόνια φυλακής

Ένας Άγγλος είχε καταδικαστή σε ισόβια δεσμά για ανθρωποκτονία και είχε μείνει 5 χρόνια στη φυλακή. Τελευταία, όμως, από μια τυχαία συνπτύξι, ανακαλύφθηκε ο πραγμα-τικός δολοφόνος. Έγινε τότε αναθεώρησι της δίκης του πρώτου και τό δικαστήριο τον κήρυξε άθώο. Τού επιδίκασε ταυτόχρονα μια αποζη-μίσσι πού αντιστοιχεί σε 750.000 δραχμές, για τό πέντε χρόνια πού είχε μείνει άδικώς στη φυλακή.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Ισπανός υποδηματοποιός, ο Κάρλος Ρέντρας, ήθελε να δώσει τό όνομα του μυθικού βασιλιά της Κρήτης Μίνως στο παιδί του. Ο Ιερβάς, όμως, άρνήθηκε να τό βα-πτίση, λέγοντας ότι τό όνομα Μίνως δεν ήταν χριστιανικό. Ο Ρέν-τρας πρότίμησε ν' αφήσι τό παιδί του άδελφίστη.

Δέν ήταν χριστιανικό

Ένας Αυστραλός, ο Ντικ Βάλτ έθελε στο μυλό του την ιδέα να κάνει τό γύρο του κόσμου με... άε-ροστόπ. Κατά τό Βάλτ πολλά ιδιω-τικά άεροπλάνα αλληλώνουν σήμερα τον ούρανο του πλανήτη μας. Έλ-πίζει, λοιπόν, ότι θα κατορθώσι να βρή κάποια θέσι σ' αυτά. Η μόνη διαφορά από τό άπο-στόπ, πού γί-νεται κατά τη διαδρομή, είναι ότι ο Βάλτ θα πρέπει να βρίσκη τη τζαμπατζιδίκη θέσι του προτού τα άεροπλάνα ξεκινήσουν από τό άε-ροδόμιο.

— Άραγε, ήμουν προδότης, μουρμούρισε, όταν είπα στο γυίο του 'Ανρί Μεγκρέ πως δεν άπέ-χει ίσως πολύ ή ώρα της δικαιο-σύνης;

ΙΓ'.

— Τι χλωμό που είσαι, Ζάκ μου!

— Άπό ευτυχία, μικρή μου Ρενέ.

— Άλήθεια τό λές;... Ξανα-πές μου τό, Ζάκ μου.

Η ματιά της Ρενέ, τό τρεμού-λιασμα των χεριών της, φανέρω-ναν πόσο άπέραντα ήταν ευτυ-χισμένη.

Εδώ και μερικές βδομάδες, πα-ρουσίαζε μια καταπληκτική μετα-μόρφωσι. Ξαναγύριζε γρήγορα στη ζωή.

Της φαινόταν πως ο έφιάλτης, πού τη βόρανε τόσον καιρό, εί-χε διαλυθή πιά, για πάντα.

Μά και τό σωματικά συμπτώ-ματα της άρρώστειας της, πού ά-νησυχούσαν άλλοτε τους γιατρούς, είχαν υποχωρήσει, σε σημείο, πού δεν την ένοχούσαν πιά. Τά χλω-μά μάγουλά της ξαναβρίσκανε τό τριανταφυλλέιο χρώμα της ύ-γείας.

— Έπρεπε νάνα όμορφη, για ν' άρσέσι στο Ζάκ. Δεν ταίριαζε να παντρευτή μια άσχημούλα, μια μισο

Η ΔΣΠΡΗ ΔΡΑΧΝΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΝΤΕΚΤΙΒ Πάτ Χίγκενς κυνηγούσε από καιρό μία επικίνδυνη συμμορία, που είχε γίνει η πληγή του Λονδίνου, με τις διαρρήξεις, τις ληστείες και τις δολοφονίες της. "Επειτα από πολλές προσπάθειες, είχε συλλάβει ένα απ' τα μέλη της, το «Νέντ» τον «Ακροβάτη», και το δικαστήριο τον είχε καταδικάσει σε δέκατο. Έμεναν όμως ακόμα έλευθεροι άλλοι τρεις: ο «Μπίλλυ» ο «Χασάπης», ο «Οντι» κι ο Κίντ. Ο τελευταίος ήταν ένα χαμίνι 16—17 χρονών. Αυτοί είχαν εξαφανιστεί.

Ωστόσο, ο Χίγκενς εξακολουθούσε να τους αναζητεί στις ταβέρνες και τα λαϊκά καμπαρέ. Ένα βράδυ, λοιπόν, καθώς έβγαίνει από ένα υποπότιο κέντρο, άκουσε φωνές κι είδε, σε μικρή απόσταση, έναν άντρα, τύπο κακοποιού, που έδερνε μία γυναίκα. Έτρεξε άμέσως προς τα εκεί. Ο αγνώστος, μόλις τον ανέληψε, τώπαλε στα πόδια. Η γυναίκα έπεσε λιπόθυμη στο πεζοδρόμιο.

Ο ντέκτεκτβ την περιποιήθηκε, ώσπου συνήλθε. Ήταν νέα, μόλις 22 χρονών, ξανθεία, πολύ όμορφη και κομψοτυμένη. Όταν μπόρεσε να μιλήσει, εξήγησε στον αστυνομικό, ότι ο άνθρωπος, που τον είχε χτυπήσει, ήταν ο «Οντι».

— Ο «Οντι»; φώναξε εκείνος. Πού τον γνωρίσατε;

— Είναι ο θεός του αγαπημένου μου...

— Ά, του Κίντ;

— Ναι, του Κίντ, απάντησε η νέα γυναίκα, μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

— Μά αυτός είναι παιδί!

— Φαίνεται μικρός, αλλά είναι 23 χρονών.

Η αγνώστη δε θέλησε να φανερώσει το έπιθετό της. Είπε μόνο, ότι λεγόταν Μαίρη κι ότι είχε εγκαταλείψει προ 8 ημερών το σπίτι της, για ν' ακολουθήσει τον αγαπημένο της.

— Προσπάθησα να τον απομακρύνω απ' αυτούς τους κακούργους, πρόσθεσε. Γι' αυτό με χθρεύονται. Με δερνουν γιατί δε δέχομαι να φυλάω σκοτούς, όταν κάνουν τις βρωμοδουλειές τους.

— Πώς θα μπορέσω να τους πιάσω; ρώτησε ο ντέκτεκτβ.

— Είπ' ευκόλο! Θα σάς βοηθήσω εγώ, για να σώσω τον Κίντ απ' τα νύχια τους!

Κι' αφού ο αστυνομικός της ύποσχέθηκε πως δε θα πείραζε τον αγαπημένο της, του φανέρωσε πως η συμμορία βόσκane, τη νύχτα εκείνη, μία διαρρήξη σ' ένα μέγιστο, που οι ιδιοκτήτες του άπου-σάζαν.

Πραγματικά, ο Χίγκενς έφτασε, την ώριστη ώρα, στο μέρος, που του είχε υποδείξει η Μαίρη. Εκείνη τον περίμενε. Τον τράβηξε σε μία σκοτεινή γωνιά και του έδειξε δυο άντρες, που προσπαθούσαν να διαρρήξουν την κλειδαριά της εξώπορτας του μεγάρου. Ο αστυνομικός έφερε τη σφυρίχτρα στα χείλη του, για να καλέσει τους άντρες του, που είχε σκορπίσει στους γύρω δρόμους. Την ίδια στιγμή όμως, δέχτηκε ένα φοβερό χτύπημα στο κεφάλι και σωριάστηκε αναίσθητος...

Όταν συνήλθε, κατάλαβε άμέσως πως είχε πέσει σε παγίδα. Βρισκόταν τώρα φυλακισμένος σ' ένα κελλί, όπου εισχωρούσε ελάχιστα φως από ένα είδος καν-πλάσματος, που υπήρχε στο ταβάνι.

Η πόρτα ήταν γυμνή, γυμνή και άμυδιαρητη. Ο Χίγκενς

Ο ντέκτεκτβ περιποιήθηκε εκείνη τη γυναίκα ως ότου συνήλθε...

στυνομικός βρισκόταν ξεπλωμένος σ' ένα αχυρόστρωμα, πάνω σ' ένα ξυλοκρέβατο. Το ρολόδι κι' ο σουγιάς του είχαν χαθεί.

Κανείς θύρνος δεν έφτανε ως τη φυλακή του... Ωστόσο, σε λίγο, άκούστηκαν ομίλεις. Άναψε μία ηλεκτρική λάμπα, στο ταβάνι. "Επειτα άνοιξε τη πόρτα και μπήκαν ο «Οντι» κι ο Κίντ.

Ο αστυνομικός έβλεπε για πρώτη φορά τον Κίντ από κοντά. Παραξενεύτηκε λίγο, γιατί τα μάτια του ήταν κρυμμένα με μαύρα γυαλιά κι' ο γιάκας του σασκακιού του άνασκημένος.

— Λοιπόν, κοιμήθηκε καλά, κύριε Χίγκενς; τον ρώτησε ο «Οντι», σαρκαστικά.

— Που βρίσκομαι; πρόφερε ο ντέκτεκτβ, κυττάζοντας τον στα μάτια. Τι θέλετε από μένα;

— Ο «Οντι» πήγε να πη' κάτι, αλλά ο Κίντ τον σταμάτησε. Είπε:

— "Αφσέ μας μόνους! είπε. "Όταν βγήκε ο «Οντι», ο άλλος κατέδασε το γιάκας του. Έβγαλε τα γυαλιά του... κι' ο αστυνομικός είδε μπροστά του τη Μαίρη!

— Μάλιστα, φίλε μου, εγώ είμαι ο Κίντ! του είπε εκείνη, γελάοντας σαρκαστικά. Γιατί σ' έφερα εδώ με το τέχνασμα μου; Μά για να σώσω το Νέντ! Είπ' ο άντρας που αγαπά!

Και του εξήγησε το σχέδιό της: Θα πληροφορούσε μ' ένα γραμμάκι της το διευθυντή της αστυνομίας, ότι, αν κρεμοτύων σε δυο μέρες το Νέντ, ο Χίγκενς θα πέθαινε με φριχτά βασανιστήρια!

Ο ντέκτεκτβ άρχισε να φοβάται πραγματικά. Προσπάθησε να της δώσει να καταλάβει πως ήταν άδύνατο να σταματήσει το μηχανισμό της Δικαιοσύνης...

— Τόσο το χειρότερο για σένα! μ' είπε. Θα το πλη-

ρώσης με τη ζωή σου, αφού εσύ έπιασες τον αγαπημένο μου!

Και βγήκε όρμητικά απ' το κελλί, κλείνοντας πίσω της καλά την πόρτα. Το φως έσβυσε...

Πέρασε μία όλοκληρη μέρα. Η αγωνία του Χίγκενς μεγάλωνε, ώρα με την ώρα.

Είχε αναγκαστεί να προσθέσει στο γράμμα της Μαίρης μερικές γραμμές, με τις όποιες βεβαιώνει πως ήταν αιχμάλωτος της συμμορίας και παρακαλούσε να χαρίσουν τη ζωή στο Νέντ. Μά ήξερε καλά πως ήταν άδύνατο αυτό, που ζητούσε... Κάθε ώρα, που κυλούσε, τον έφερνε πιο κοντά στο μοιραίο, το αναπόφευκτο τέλος!

Κάποια στιγμή όμως, διέκρινε κάτι, που τον έκανε ν' ανασκινήσει. "Ενα μικρό φως ανέδοκ-τέβαινε στον αντικρινό σκοτεινό τοίχο του κελιού του! Σηκώθηκε, πήγε κοντά κι' είδε πως ήταν μία μεγάλη άσπρη άραχνη, που φασφορίζε έντονα.

Σ' όλη του τη ζωή, ένοιωθε μία άκατανίκητη απόστροφη γι' αυτά τα ζώδια και τα σκότωνα, όπου τάβρισκε. Ωστόσο, δεν πρόλαβε να κάνει το ίδιο για την άσπρη άραχνη, γιατί αυτή ανέθηκε γρήγορα και χάθηκε μέσα σε μία μεγάλη τρύπα του τοίχου.

Σε λίγο, ξανακατέθηκε, κρατώντας μία μεγάλη πράσινη μύλη, που είχε πιαστεί στα δίχτυα της. "Επομένως, η τρύπα εκείνη κατέληγε σε άνοιχτο χώρο...

Δίχως ν' άσכולηθ πιά με την άραχνη, ο Χίγκενς έχωσε το χέρι του στο μπροστινό βαθύτερο μέρος στην τρύπα. Και διαπίστωσε πως περνούσε απ' αυτήν ένας χοντρός μολυβένιος σωλήνας. Τον παρακολούθησε ψηλαφητά κι' είδε πως έμπαινε στο κελλί απ' τον αντικρινό τοίχο.

Τί περνούσε απ' το σωλήνα αυτό; Νερό ή γκάζι; Μάλλον το δεύτερο, γιατί ο Χίγκενς δεν αισθανθηκε τις ελαφρές δονήσεις, που προκαλεί το πέρασμα του νερού, μολοντί άκούμπησε πολλή ώρα το χέρι του πάνω στο σωλήνα.

Ένα σχέδιο άρχισε να σχηματίζεται τότε και να ώριμάζει μέσα στο μυαλό του ντέκτεκτβ...

Ήταν παράτολμο. Βέβαια... αλλά δεν του άπομνε άλλη έλπίδα! Ξεχώρισε όλη την ψίχα του ψωμιού, που του είχαν φέρει, και τη ζύωσε υπονοητικά, με νερό και με χώμα, που υπήρχε σε μία γωνία. Έφτιασε έτσι μία μεγάλη μπάλα από σφίχτο ζυμαρί.

Πήρε έπειτα το πηρούνι, που του είχαν φέρει για το φαγητό, έχωσε το χέρι του στην τρύπα, όσο βαθύτερα μπορούσε, κι' άρχισε να ζυμώ με το πηρούνι το μολυβένιο σωλήνα. Εργάστηκε έτσι όλοκληρες ώρες, κουράστηκε, ιδρώσε, αλλά κατάφερε στο τέλος ν' άνοιξη μία τρύπα στο σωλήνα, μεγάλη σαν το δάχτυλό του.

Μία δυνατή μυρωδιά γκαζιού ξεχύθηκε άμέσως στον αέρα. Ο Χίγκενς έβγαλε γρήγορα το πηρούνι και το έχωσε στην τρύπα του τοίχου, φροντίζοντας νη μη φράξη την έξοδο του γκαζιού. Με τον ίδιο τρόπο, χρησιμοποίησε και το ζυμαρί. Έτσι, το γκάζι δεν εισχωρούσε στο κελλί του. Έβγαίνει όλο από τ' άλλο μέρος, όπου δεν εύρισκε κανένα εμπόδιο.

Ο Χίγκενς πήρε το στρώμα του, το πήγε στην αντικρινή γωνία του κελιού, κάτω απ' τον καγκελόφραχτο φεγγίτη, και περίμενε με αγωνία...

Πόση ώρα πέρασε έτσι; Δε θα μπορούσε να το πη, γιατί η νευρική του υπερκόπωση του είχε φέρει ένα είδος νάρκης...

Τον έπληξε ξαφνικά ένας φοβερός κρότος. Πεταχτηκε όρθιος. Ένα κομμάτι του βόλου είχε γκρεμιστεί πάνω στο άδειο κρεβάτι του. Η πόρτα του κελιού είχε ξεκολλήσει κι' είχε πέσει.

Όρμησε έξω απ' τη φυλακή του. Άνέθηκε μία πέτρινη σκάλα και βρέθηκε σε μία κουζίνα, μισογκρεμισμένη απ' την έκρηξη.

Η Μαίρη βρισκόταν εκεί. Μία χοντρή πέτρα της είχε λυώσει το κεφάλι...

Όπως είχε προβλέψει ο αστυνομικός, είχε προκαλέσει αυτή η ίδια την έκρηξη! Μπαίνοντας στην κουζίνα, που ήταν γεμάτη απ' τέ έκρηκτικό μίγμα γκαζιού και αέρα είχε ανάψει ένα σπρίτο, ίσως για το σιγάρο της, πριν αντιληφθεί τη μυρωδιά του γκαζιού...

Ο ντέκτεκτβ βγήκε σ' ένα μικρό κήπο κι' από κεί σ' ένα έρημο δρόμο. Η μόνη του σκέψη ήταν ν' απομακρυνθ το γρήγορο, αλλιώς... Καθώς έτρεχε, κυττάει πίσω του κι' είδε το σπίτι να καίγεται...

Λίγο μακρύτερα, οι δυνάμεις του τον εγκατέλειψαν πιά κι' έπεσε λιπόθυμος. Όταν συνήλθε βρισκόταν σ' ένα νοσοκομείο. Ο διευθυντής της αστυνομίας καθόταν δίπλα στο κρεβάτι του. Ο ντέκτεκτβ του διηγήθηκε την περιπέτειά του.

Μέσα στα έρεπια του καμένου σπιτιού, βρέθηκαν τα άπανθρακωμένα πτώματα της Μαίρης και των δυο συντρόφων της. Φυσικά, η ποιητή του Νέντ έκτελεσθηκε κανονικά.

Κι' απ' τη μέρα εκείνη, ο Χίγκενς δεν ξανασκότωσε άραχνη!

ZAN SARTEN

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΔΕΝ έχουν περάσει πολλά χρόνια, από τότε που σε μία άκτη της Κέρκυρας, εμφανίστηκε ένας καρχαρίας, που κατασπάραξε, μέσα σε λίγα λεπτά, μία λουόμενη κοπέλλα και μάλιστα μπροστά στα μάτια της δυστυχισμένης μητέρας της, που την παρακαλούσε να μην απομακρύνεται πολύ από την ακρογιαλιά.

Ένα παρόμοιο θαλάσσιο τέρας έκανε κι' έφετος το κακό στο Βόλο. Κατασπάραξε την Αυστριακή φιλόλογο και συγγραφέα Χέγκα Πόλγκ, κι' αυτή μπροστά στα μάτια ενός φίλου της ζευγαριού.

Οι καρχαρίες, που λέγονται και σκυλόψαρα, είναι τα μεγαλύτερα και τα πιο άδηφάγα απ' όλα τα μεγάλα ψάρια κι' επιτίθενται κυρίως έναντιον των ανθρώπων. Έτσι, είναι πολύ επικίνδυνα για τους λουόμενους. Οι ψαράδες, που ρίχνουν πολλές φορές τα δίχτυα τους σ' άνοιχτά, τρέμουν τους καρχαρίες, όχι μόνο γιατί καταστρέφουν όλοτετα ια δίχτυα τους, αλλά και γιατί φοβούνται και για την ίδια τους τη ζωή.

Οι σιαγόνες τους είναι κινητές

ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΙΑ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

και έχουν δόντια μυτερά και πολύ δυνατά. Ακολουθούν πάντα τα καρδάκια για ν' αρπάξουν και να φάνε κανένα ψοφίμι ή ό,τι άλλο τους τύχει.

Οι καρχαρίες έχουν, ως επί το πλείον, πάνω στο δέρμα τους — που παρουσιάζει μία ωραία ποικιλία χρωμάτων — αντί για λέπια, άγκάδια μαλακά, που λιώνουν στο σκουάδι. Το κρέας τους δεν τρώγεται, γιατί όχι μόνο είναι σκληρό, αλλά και γιατί μυρίζει άσχημα. Ψαρεύονται με μεγάλα άγκιστρια, που δένονται σε αλυσίδες, γιατί τα σκουαί τα κόβουν με τα δόντια τους πολύ εύκολα. Οι ψαράδες προμηθεύονται από τους καρχαρίες το έξυμα τους και τον τεράστιο πνευμόνα τους. Το δέρμα τους αυτό το μεταχειρίζονται οι τεχνίτες της Ευρώπης για το γυαλισμα του σιδήρου. Από τον πνευμόνα τους πάλι βγάζουν 2—3 βαρέλια ψαρόλαδο.

Έκτος από τους καρχαρίες, έχουμε και τα διάφορα θαλάσσια κήτη. Το μεγαλύτερο είναι η αλ-λαίνα. Η μικρότερη απ' αυτές έχει μήκος 31 πόδια. Το επάνω μέρος του σώματός της φαίνεται μαύρο και το κάτω λευκό. Το άνω μέρος του σώματός της είναι τόσο μεγάλο, που μπορούν να σταθούν όρθιοι σ' αυτό, όταν είναι άνοιχτό, πολλοί άντρες.

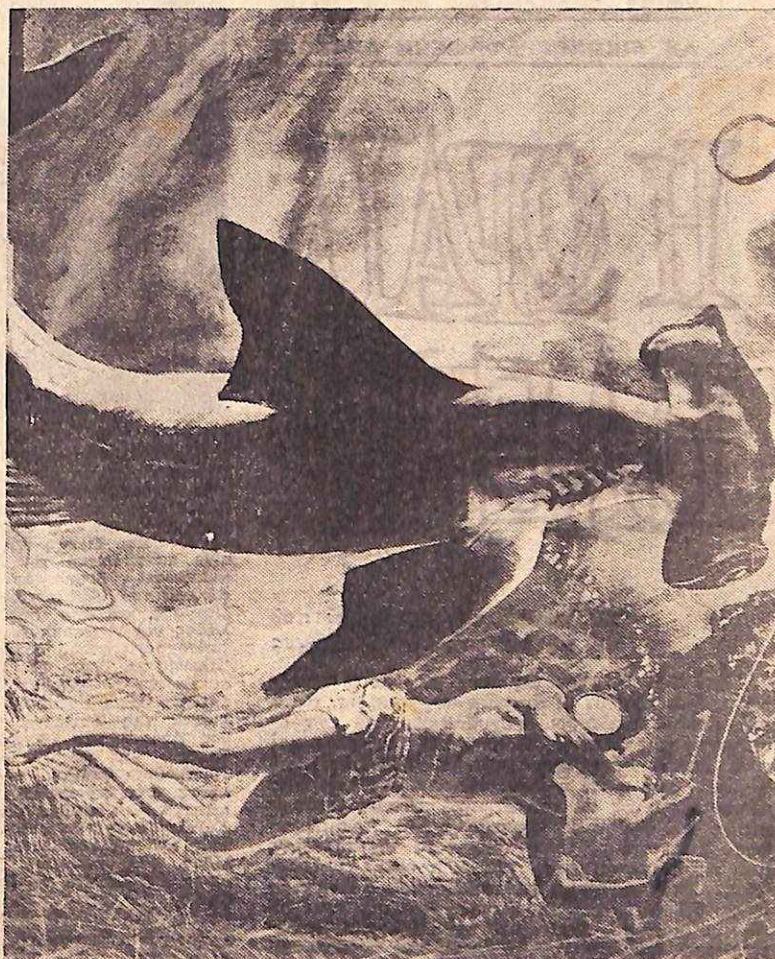
Ανάμεσα στα θηρία της θαλάσσης, έχουμε και το «Νεζαρόντι», που υπάγεται στο γένος των δελφινιών, και έχει μήκος 10 ποδιών. Μά και ο λεγόμενος ερίδους δελ-

φίν, έχει μήκος 40 ποδιών. Το 1873 ψάρεψαν στον Τάμεσι ένα τέτοιο δελφίνι, που είχε μήκος 60 ποδιών!

Το δελφίνι όμως δε μοιάζει διόλου με τον άδηφάγο καρχαρία. Οι άρχαιοι Έλληνες και Ρωμαίοι αγαπούσαν εξαιρετικά τα δελφίνια. Ο Ρωμαίος Ιστορικός Πλίνιος βεβαιώνει, ότι τα δελφίνια είναι ευίσθητα, στοργικά και συχνά εκδηλώνουν εύγνωμοσύνη σ' αυτούς, που τα περιποιούνται.

Ο ίδιος ο συγγραφέας αναφέρει, ότι κάποτε μερικοί ψαράδες έπιασαν ένα δελφίνι ζωντανό και το προσέφεραν ως δώρο στο βασιλέα της Ίκαρίας. Ο βασιλιάς έδωσε τότε κι' έδωσαν γερά το δελφίνι με χοντρά σκουαί κι' έπειτα πρόσταξε και το έβριζαν στη θάλασσα, σε μία γωνία του λιμανιού της Ίκαρίας. Έτσι, το δελφίνι έχασε την ελευθερία του.

Έπειτα όμως από λίγες ώρες, μαζεύτηκαν ολόγυρά του καμιά δεκαριά άλλα δελφίνια, που τριγύριζαν εδώ κι' εκεί, το πλησίαζαν, το χάιδευαν κι' έδωσαν ρόγους, που είχαν ένα μελαγχολικό τόνο. Το φαινόμενο αυτό εξακολούθησε πολλές φορές. Ωστόσο ο βασιλιάς της Ίκαρίας συγκινήθηκε και πρόσταξε να λύσουν το αϊχμάλωτο δελφίνι. Τότε όλα μα-

Δραματική πάλη ψαροντουφεκά με καρχαρία στα παράλια της Αφρικής.

κων των περιχώρων, και κράτησε περισσότερο από ένα χρόνο.

Κάποτε όμως το παιδάκι άρρώστηκε ξαφνικά και, μέσα σε δυο μέρες, πέθανε. Για μία βδομάδα, το δελφίνι πήγαινε στη συνηθισμένη γωνία της όχθης. Κι' έπειδή δεν έδωτε το σίλο του, έμενε εκεί, περιμένοντας ως άργα τη νύχτα. Μά, έπειτα, ένα πρωί, οι χωρικοί είδαν το δελφίνι ψοφό στην όχθη με το μισό του σώμα στο νερό και το άλλο μισό στη στεριά.

Το περιστατικό αυτό είναι τόσο καταπληκτικό, που δύσκολα το πιστεύει κανείς. Κι' όμως είναι πραγματικό, γιατί το βεβαιώνουν τρεις άξιόπιστοι Ρωμαίοι, που το είδαν με τα μάτια τους: ο Μαϊκνης, ο Φλαβιανός και ο Φλάβιος Άλφιος.

Άλλοι πάλι Ρωμαίοι συγγραφείς αναφέρουν άλλα έξ' ίσου καταπληκτικά περιστατικά.

Άλλοτε πάλι ένα δελφίνι είχε συμπληρώσει ένα παιδάκι κι' έπειδή έκλεισε δεν το λυμούσε να μπή στο νερό για να πείξη μαζί του, το δελφίνι βγήκε στη στεριά. Μολοντί δε δε μπορούσε ν' αναπνοή, έμεινε, ωστόσο, κοντά στο παιδάκι πολλή ώρα, ώσπου το ψόφησε.

Ένα άλλο δελφίνι είχε συμπληρώσει έναν παιδί, που το τσίε κάθε μέρα. Έπειτα το άφησε το παιδάκι ν' ανεβαίνει στη ράχη του και το πήγαινε περίπατο στη θάλασσα. Συχνά, μάλιστα, τραβούσαν αρκετά μίλια μακριά απ' την ακρογιαλιά. Κάποτε, όμως, ενώ βρισκόταν σ' άνοιχτά, έσπασε σε έσφαινα μια άγρια τρικυμία. Το δελφίνι προσπάθησε να ξαναγυρί-

ση στην παραλία. Μά η τρικυμία ήταν τόσο δυνατή, ώστε ένα μεγάλο κύμα παρέσυρε το παιδάκι απ' τη ράχη του και, παρ' όλες τις προσπάθειές του, το δελφίνι δεν κατόρθωσε να το σώσει. Τότε, απ' την απελπισία του, γύρισε μόνο του στην ακρογιαλιά, βγήκε έξω στην έμμο κι' έμεινε εκεί, ώσπου το ψόφησε.

Είναι γνωστή, τέλος, η έσκού στη περιπέτεια του μουσικού Ωρίωνα, που, ενώ ταξίδευε κάπου μ' ένα πλοίο, οι ναύτες θέλησαν να τον σκοτώσουν για να τον ληστεύουν. Εκείνος τότε τους ζήτησε, για τελευταία φορά, να του επιτρέψουν να παίξει τη λύρα του, για τελευταία φορά. Του έδωσαν. Λοιπόν, την άδεια κι' εκείνος άρχισε να παίξει τόσο ωραία, ώστε γύρω απ' το πλοίο μαζεύτηκαν ένα σωρό δελφίνια και τον άκουγαν νοσητευμένα. Όταν τελείωσε ο Ωρίων, πήδησε ξαφνικά στη θάλασσα. Τότε τα δελφίνια τον πήραν και τον πήγαν κοντά στο Ταίναρο της Λακωνίας, όπου ο Ωρίων βγήκε στην άκροθαλάσσια, εύχαριστώντας τα δελφίνια, που του είχαν σώσει τη ζωή.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ

Οι άνεμόμυλοι της Ολλανδίας εξαφανίζονται με γρήγορο ρυθμό. Σήμερα έχουν άπομεινει μόνο 997, ενώ, πριν από 40 χρόνια, έφταναν τις 3.000. Ίσως δε να ήταν ακόμα μικρότερος ο αριθμός τους, αν δεν υπήρχε η «Εταιρεία Φίλων των Άνεμόμυλων», που φροντίζει να γλυτώει άκοιτούς απ' αυτούς από την κατεδάφιση.

Η ΟΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ

Η μορφή της γυναίκας που
γι' αυτήν μιλούσαν οι αιώνες

Από τον Όμηρο ως τους μεγάλους τραγικούς, όλοι σχεδόν οι αρχαίοι συγγραφείς, αλλά και πολλοί νεότεροι, ασχολήθηκαν με την απαγωγή της ωραίας Ελένης από τον Πάρι και την επιζήν συγκρούση μεταξύ Ελλήνων και Τρώων, που ήταν η ανατοφική συνέπεια της Συνφασμένης με τον Τρωικό πόλεμο είναι επίσης και ο θόλος της κορής του Αγαμέμνονος Ιφιγένειας, ένας από τους δραματικότερους και υποβλητικότερους της κλασικής φιλολογίας. Στην αφήγηση που ακολουθεί, ο αναγνώστης θα βρει τις κυριότερες φάσεις και τα δραματικότερα επεισόδια των Τρωικών πολέμων, που απεικονίζουν την έπική και ηρωική περίοδο της αρχαίας Ελλάδας.

3 Η Ιφιγένεια δεν είχε μάτια παρά μόνο για τον υπέροχο αυτό ήρωα, που της πρόωριζε ο πατέρας της για σύζυγο και που ένοιωσε πως θα τον αγαπούσε μ' όλη της την καρδιά. Στενοχωριόταν, ούτως, γιατί εκείνος που τον θεωρούσε κι' άλλος για μνηστήρα της, είχε διαρκώς καταδικασμένο το κεφάλι κι' απόφραζε να την κυτάξει. Ο Αχιλλεύς ήταν ο πιο ωραίος κι' ο πιο ανδρείος ανάμεσα στους Έλληνες. Γιος του βασιλιά Πηλέα και της θαλασσίας νύμφης Θέτιδος, είχε το προνόμιο ότι ήταν άτρωτος. Η μητέρα του, μόλις γεννήθηκε, θέλοντας να τον κάνει απρόσβλητο από το σίδερο, τον είχε βυθίσει μέσα στα μαύρα ύδατα της Στυγός, που ήταν ένας από τους ποταμούς, που διέσχισαν το βασίλειο του Άδου. Αλλά, για να τον ευθίστη σ' αυτά, χρειάστηκε να τον κρατήσει, από τη φτέρνα του ενός ποδιού του, που έμεινε έτσι έξω από το νερό και που δεν ήταν πιά απρόσβλητο όπως το υπόλοιπο σώμα του. Αλλά, η φυσική ομορφιά του Αχιλλέως δεν είχε το όμοιο της κι' η Ιφιγένεια εθνομονούσε μέσα στο μυαλό της τον πατέρα της που της είχε βρή ένα τόσο γοητευτικό σύζυγο. Η Ιφιγένεια ωστόσο, δεν κατάφερε να ξεγλήσσει τη λήγη προθυμία που έδειχνε γι' αυτήν ο Αχιλλεύς. Κι' όμως όλοι γύρω της εξυμνούσαν την ομορφιά της. Τι συνέβαινε, λοιπόν; Τι κρυβόταν πίσω από όλα αυτά;

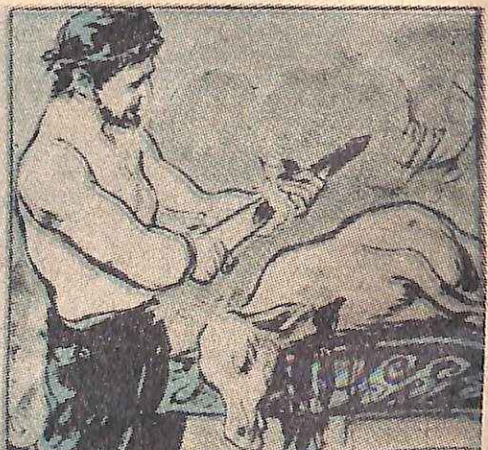
1 Ο Μενέλαος, γυρίζοντας από την Κρήτη, όπου είχε πάει για να βοηθήσει ένα σύμμαχο του βασιλέα, έμαθε ότι ο φιλοξενούμενος σ' ανάκτορά του Πάρις είχε απαγάγει τη σύζυγό του Ελένη και μαζί μ' αυτήν τον βασιλικό θησαυρό. Κυριεύτηκε τότε από δίκαιη οργή εναντίον του Πάρι, που είχε καταχραστεί την εμπιστοσύνη του και είχε κηλιδώσει τ' όνομά του και ζηήτησε βοήθεια από τον αδελφό του Αγαμέμνονα, που ήταν βασιλιάς από τον Αργό, και από τους άλλους ηγεμόνες της Ελλάδας για να αποπληύνει την προσβολή. Υπενθύνισσε ταυτόχρονα στους πολλούς ηγεμόνες της Ελλάδας την όρκο, που είχαν κάνει άλλοτε, ότι θα συνέβαιναν τις δυνάμεις τους, για να τιμωρήσουν εκείνον που θα επιδοκίμωνε την τιμή της βασιλείας της Σπάρτης. Οι βασιλιάδες της Ελλάδας αποφάσισαν να εκστρατεύσουν εναντίον της Τροίας, για να ξαναφέρουν την ωραία Ελένη. Το πλοίοιο βασιλικό δέλεαρ, που εξέγειρε το κατακτητικό πνεύμα τους, κρειβάτηκαν όμως, δύο δολοφονικά χρόνια για να οργανώσουν το στρατό τους και να συγκεντρωθούν στον κόλπο της Αιολίδας, στη Βοιωτία, όπου περίμενε ένας τεράστιος στόλος για να τους μεταφέρει στις τρωϊκές ακτές. Η αρχιστρατηγία ανέτελλε στον Αγαμέμνονα. Αλλά, όταν έφτασε η ώρα της γιά την αναχώρηση εποχή, οι άνεμοι κόπασαν τελείως. Τα πλοία των Ελλήνων κοιμούνταν πάνω στις καρήνες τους, γράφει ο Όμηρος.

4 Μια μέρα, κατάφερε να θρεθί μόνη με τον Αχιλλέα και του παραπονέθηκε τρυφερά γιατί την άφηνε. Ο Αχιλλεύς άρχισε να μπερδεύει τα λόγια του και, στο τέλος, νοιώθοντας τύψεις για τη στάση του, της φανέρωσε την αλήθεια: Δεν την έφεραν στην Αιολίδα, για να την παντρεύουν μαζί του, αλλά για να την θυσιάσουν στους οργισμένους θεούς, της είπε. Μόνον έτσι θα μπορούσαν να τους εξευμενίσουν και να τους κάμουν στις άκτες της Τροίας. Η Ιφιγένεια, μαθαίνοντας αυτή την τρομερή αλήθεια, έξεπασε σε λυγμούς. Ο Αχιλλεύς συγκινήθηκε από τα δάκρυά της. «Δε μπορώ να σε κάνω γυναίκα μου, της είπε. Αλλά θα ήμουν ο πιο ευτυχισμένος από τους θνητούς αν κατάφερα να σε σώσω». «Ήρθε, τέλος, η μοιραία ημέρα. Ωδήγησαν την Ιφιγένεια στο δάσος της Αρτέμιδος, όπου είχε στηθεί ένας θωμός. Η νέα είχε τότε στον πατέρα της: «Είμαι έτοιμη να δώσω τη ζωή μου στην αγαπημένη μου πατρίδα. Κι' εύχομαι μ' όλη μου την ψυχή να σου δώσουν οι θεοί τη νίκη. Αλλά δεν θέλω να μ' αγγίξει κανένας στρατιώτης. Θα προσφέρω μόνη το λαμό μου στο γυνικό ξίφος του θού». Ο Αχιλλεύς έφερε μέσα σ' ένα κανίστρο το μακρύ και πλατύ μαχαίρι που θυσιάζει και το έδωσε στον Κάλχα, που ετοιμάστηκε για τη θυσία.

2 Αυτή η νηνεμία κράτησε πολλές εβδομάδες. Οι στρατιώτες είχαν αρχίσει να έννευρίζονται. Οι αρχηγοί έδειχναν σ' άμνηστια. Αποφασίστηκε τότε να καταρύνουν στο μεγάλο μάντι, τον Κάλχα, που τους απάντησε ότι οι θεοί ήταν οργισμένοι εναντίον τους κι' ότι για να τους εξευμενίσουν έπρεπε ο Αγαμέμνον να θυσιάσει την κόρη του Ιφιγένεια. Ο αρχιστρατηγός των Ελλήνων Έχυνσε πικρά δάκρυα, όταν άκουσε τον Κάλχα ν' απαγγέλλει την τρομερή απόφαση του, αλλά, στο τέλος, αποφάσισε να συμμορφωθεί με τη θέληση των θεών. «Έστειλε, λοιπόν, έναν άγγελιαφόρο στη σύζυγό του Κλυταιμνήστρα, για να την παρακαλέσει να πάει άμέσως στην Αιολίδα, φέρνοντας μαζί της και την Ιφιγένεια, που ήθελε τάχα να την δώσει για σύζυγο στον άνδρειο Αχιλλέα, το βασιλιά των Μυρμιδόνων. Η Κλυταιμνήστρα έφτασε ύστερα από μερικές ημέρες. Την συνόδευαν οι κόρες της Ιφιγένειας και Ηλέκτρα. Ο γιός της Ορέστης κι' η ανήψιά της Ερμιόνη. Οι αρχηγοί των Ελλήνων υποδέχθηκαν με μεγάλες τιμές τη βασιλισσα του Αργού και τα παιδιά της. Στην πρώτη γραμμή των βασιλιάδων της Ελλάδας έβρισκόνταν ο Αχιλλεύς. Βρισκόνταν επίσης εκεί ο Όδυσσεύς, ο Ίδωμενός, οι δύο Αίαντες, ο Νέστορ, ο Μυρμιδόν και πολλοί άλλοι. Η υποδοχή, όμως, παρ' όλη τη λαμπρότητα, δεν είχε την εγκαρδιότητα, που θα μπορούσε κανείς να περιμένη. Κάποια κρυφή σκέψη έπιζε τα στήθη όλων και περιώριζε τη χαρά τους.

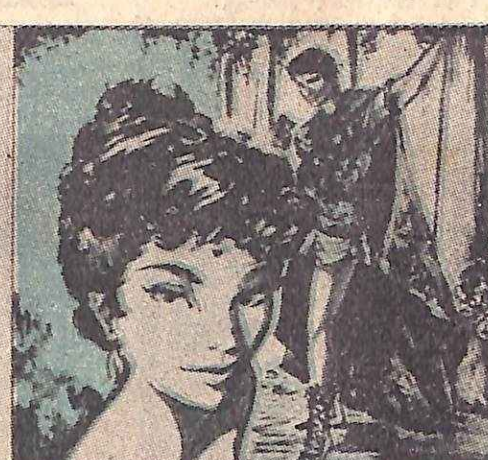
5 Όλοι οι στρατιώτες ένοιωθαν μια βαθεία συγκίνηση και κύτταζαν χάμω, για να μην αντίκρυσουν το φοβερό θέαμα. Ο Κάλχας ύψωσε το μαχαίρι του. Την ίδια στιγμή ένας δραματισμένος καπνός σκέπασε το θωμό. Όταν αυτός ο καπνός διαλύθηκε, η Ιφιγένεια είχε εξαφανιστεί. Στη θέση της έβρισκονταν μια ελαφίνα, που από τον ανοιχτό λαμό της έτρεξε άβυσσος αίμα. «Η Αρτεμίδα αρνήθηκε τη θυσία της Ιφιγένειας κι' έστειλε στη θέση της μια ελαφίνα από τα δούνα, φώναξε ο Κάλχας, Στρατιώτες, οι θεοί είναι μαζί μας και σε λίγο θα πνέσουν ευνοϊκοί άνεμοι». Η Ιφιγένεια είχε σωθεί χωρίς την επέμβαση του Αχιλλέως, που, πιστός του λόγου του, συνεννοήθηκε με τον Κάλχα και τον έπεισε να συνεργαστεί σ' αυτή τη σκηνοθεσία. Η Ιφιγένεια εξαφανίστηκε σε μια κρύπτη που έβρισκονταν κάτω από το θωμό. Από την ίδια κρύπτη πρόσβε μια ελαφίνα, που ο Κάλχας έσφαξε αντί γιά την κόρη του βασιλιά του Αργού. Ο πικνός καπνός, που απλώθηκε γύρω στο θωμό κατά την κατάλληλη στιγμή έκρυψε από τα μάτια των θεατών αυτή την αντίκατασταση. Η Ιφιγένεια όμως έπρεπε να εξαγοράσει με μια άλλη θυσία τη σωτηρία της. Πήγε στην Ταυρίδα, όπου έγινε λείρα της Αρτέμιδος, καταδικάζοντας τον εαυτό της στην αιώνια αγνότητα. Αυτά αναφέρει ο παλιός μύθος.

6 Ούριοι άνεμοι έπνευσαν άμέσως και ο ελληνικός στόλος έφτασε χωρίς δυσκολία στο Ίλιον. Οι πολεμιστές βγήκαν άμέσως από τα πλοία. Οι Τρώες είχαν παραταχθεί έξω από τα τείχη, έτοιμοι γιά τη μάχη. Οι δύο στρατοί έβρισκονταν αντιμετώπι. Ο Πάρις προχώρησε τότε κρατώντας στα χέρια του δύο ακόντια και πρότεινε στο Μενέλαο να λύσουν μόνοι τους τη διαφορά τους. «Ο νικητής θα πάρη την Ελένη κι' όλους τους θησαυρούς της — του φωνάζει. Οι δύο λαοί μας θα παραμείνουν κατόπιν φίλοι, όπως και στο παρελθόν και το μόνο αίμα που θα χυθεί θα είναι το ενός από τους δύο μας». Ο Μενέλαος προχώρησε επίσης μπροστά από την παραταχή των Ελλήνων κι' απάντησε λακωνικά: «Δέχομαι». Αρχισαν άμέσως οι άπαράκλητες προετοιμασίες γιά τη μονομαχία μεταξύ του Μενέλαου και του Πάριδος. Στο διάστημα αυτό, μια από τις γυναίκες της Τροίας έτρεξε στην Ελένη και της είπε: «Έλα να δής το υπέροχο θέαμα, που παρουσιάζουν οι Τρώες και οι Έλληνες. Στέκονται ακίνητοι και τιμωρημένοι, περιμένοντας να δούν τον Πάρι και το Μενέλαο, που θα χτυπηθούν γιά σένα. Ο νικητής θα σε πάρη και θα σε έχη σαν αγαπημένη του σύζυγο. Σε καμία γυναίκα ως σήμερα δεν έγινε τόσο μεγάλη τιμή». Η Ελένη ένοιωσε μια βαθεία συγκίνηση. Ένα σωρό νοσταλγικές αναμνήσεις πέρασαν από το μυαλό της. Ήταν σαν ο χρόνος να είχε σταματήσει ξαφνικά. Μέσα στην ψυχή της ένοιωσε ντροπή και χαρά μαζί.

9 Ο Μενέλαος άρπαξε την άλογουρά της περικεφαλίας του Πάρι κι' άρχισε να τον τραβή. Το πλοίοιο ύπαυχό του την συγκρατούσε, περνώντας κάτω από το σαγόνι, τον έπνιγε και τον άναγκάζει να τον άκολουθή. Αλλά το λουρί κόπηκε κι' η περικεφαλαία, άδεια πιά, έμεινε στα χέρια του Μενέλαου, που την στριφογύρισε κάμποσες φορές και την πέταξε στο στρατόπεδο των Ελλήνων. Γύρισε κατόπιν γιά ν' αποτελειώση τον Πάρι. Αλλά, ο γιός του Πριάμου, βλέποντας πως ήταν χαμένος, τάδελε στα πόδια κι' έφτασε τρέχοντας στις γραμμές των Τρώων, που τον περικύκλωναν γιά να τον προστατεύσουν. Ο Μενέλαος έγινε τρελός από τη λύσσα του, βλέποντας ότι ο μισητός αντίπαλός του είχε διαφύγει. Οι Τρώες, γιά να κρύψουν την έπαίσυνση φυγή του Πάρι, που τους ντροπιάσε και τους έδιωσε, διέδωσαν τότε ότι η Αφροδίτη είχε άρπάξει τάχα τον προστατευμένο της με τα όμορφα χέρια και τον είχε μεταφέρει στο στρατόπεδο των Τρώων. γιά να τον γλυτώσει από την οργή του Μενέλαου. Η Ελένη, όμως, είχε παρακολουθήσει τα πάντα. Είχε δει τον Πάρι να φεύγει τρέχοντας και να κρύβεται πίσω από τις γραμμές των Τρώων, που έναγκαλιζόνταν άμέσως γιά να τον κρύψουν από τα μάτια του Μενέλαου. Ο Πάρις δεν έννευε πιά από τον άνδρειο βασιλιά της Σπάρτης.

7 Η Ελένη ζούσε ως τότε μέσα στη γλυδιά και την πολυτέλεια. Μη έχοντας πιά να ενδιαφερθή γιά το νοικοκυριό αφιέρωνε όλο τον καιρό της στην ομορφιά της. Όταν περνούσε από τους δρόμους της Τροίας, περ, πάνω σε άλογο ή μέσα στο φορείο της, διάδεζε στα μάτια των Τρώων το θαυμασμό γιά την αρμονία του κορμιού και την τελειότητα του προσώπου της. Ο Πάρις την έάτρυνε κι' η ξενόστητη ζωή στα ανάκτορα του Ίλιου την έγοήτευε. Τα λόγια, που της είπε αυτή η γυναίκα έζητησαν ένα σωρό νοσταλγικές αναμνήσεις μέσα της. Έτρεξε τότε στις Σκαίες Πύλες όπου στέκονταν ο βασιλιάς Πριάμος και οι γεροντότεροι των Τρώων. «Δεν είναι αξιοκατάκριτο πράγμα να υποφέρουν τόσα δεινά οι Τρώες κι' οι Έλληνες γιά μια γυναίκα σαν αυτή; είπαν οι σύμβουλοι του βασιλιά. Έχει το πρόσωπο θεάς. Παρ' όλη την ομορφιά της, όμως, το καλύτερο είναι να ξαναγύριση στα πλοία των Ελλήνων και να μην προκαλέση την καταστροφή μας και τον όλεθρο των παιδιών μας». Αλλά, ο Πριάμος άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της Ελένης. «Έλα εδώ, αγαπητέ μου πρώτο σου σύζυγο, κοντά μου, γιά να δής τον πρώτο σου παιδί και κάθισε συνεχώς και τους φίλους σου — της είπε. Δεν φταίς έσύ, αλλά οι θεοί που έξαπέλευσαν εναντίον μας αυτό τον τρομερό πόλεμο». Η Ελένη πήγε με συστολή να καθίση κοντά στο βασιλιά της Τροίας. Κάτω από τα πόδια της άπλώνονταν τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα.

10 Τρελλή από τη λύπη και την άπογοήτευση της, η Ελένη γύρισε στα ανάκτορα του Πριάμου κι' έτρεξε να κρύψη τα δάκρυά της στο νυφικό δαμάτιο που μοιραζόταν μαζί με τον Πάρι. Τον είδε τότε έξαπλωμένο πάνω στο μεγάλο κρεβάτι. Είχε φορέσει κανιούργια ρούχα, είχε χτενίσει τα μαλλιά του κι' είχε άλειψει το σώμα του με άρώματα. Η Ελένη δε μπορούσε να πιστέψη τα μάτια της. Ήταν, λοιπόν, ο ίδιος άνθρωπος, που τον είχε δει να φεύγει πρωτύτερα σαν ζαρκαδι; «Γιατί να μην πέσης κάτω από τα χτυπήματα του άνδρειου βασιλιά, που ήταν ο πρώτος σύζυγός μου; του είπε. Ποσες φορές δεν μου είχες πη πως θα τον νικούσες; Πήγαινε, λοιπόν, ν' αναμνησθής μαζί του! Αλλά όχι, δεν τόλμα, γιάτι έξερε πως θα νικήσει και θα χάσει τη ζωή σου». «Μην έσυχίζης την καρδιά μου με τα σκληρά λόγια σου, της απάντησε ο Πάρις. Δεν είμαι πιασμένος γιά τον πόλεμο, αλλά γιά την αγάπη. Παρά την οργή της, γοητευμένη από την ομορφιά του, δεν έρθηκε η δύναμη ν' αντίσταθι στα τρυφερά χάδια του. Έπειτα από τον άπροσδόκητο αυτό τερματισμό της μονομαχίας, ο Αγαμέμνον άπευθύνθηκε στους άντιπαλούς: «Τρώες και Δαρδανίοι, τους φωνάζει η νίκη του Μενέλαου, που έχει την προστασία του Άρη, είναι ολοφάνερη! Ξαναδώστε μας, λοιπόν, την Αργεία Ελένη και τους θησαυρούς της».

8 Από τη θέση αυτή, τρέμοντας από τη συγκίνηση, είδε τον Πάρι να τυλίγη τα πόδια του με άραιές περικνημίδες, που δένονταν με άσημενές άγκράφες, να σκεπάσει το στήθος του μ' έναν άστραφτερό θώρακα, να κρεμάει από τον ώμο του ένα χαλκώδες ξίφος, να βάζει στο κεφάλι του με καλοφτιαγμένη περικεφαλαία, που σπλιζόνταν από μια άλογουρά και να παίρνη μία γερή άσπίδα. Άρπαξε κατόπιν μια μακρινή λόγχη και προχώρησε προς το μέρος, που είχαν όρισει οι διατητές, ανάμεσα στα δύο στρατόπεδα. Κι' ο Μενέλαος επίσης ήταν όπλισμένος από το κεφάλι ως τα πόδια. Ο Πάρις πέταξε πρώτος τη μακρινή του λόγχη, όπως ένα ακόντιο, πάνω στο Μενέλαο, που άπεκρούσε το χτύπημα με την άσπίδα του. Ο Μενέλαος απάντησε με τον ίδιο τρόπο. Η λόγχη του, κάτω από τη δυνατή ώθησή του χεριού του, τρύπησε την άσπίδα του Πάρι, πέρασε το θώρακα του και ξέσχισε το χιτώνα του, κοντά στα πλευρά. Ο βασιλιάς της Σπάρτης τράβηξε τότε το ξίφος του, που ήταν στολισμένο με άσημενία καρφιά και χτύπησε τόσο δυνατά την περικεφαλαία, το άντιπάλου του, που την έσπασε. Από τις Σκαίες Πύλες, η Ελένη θάμναζε την άνδρεία του σύζυγού της, αλλά και ταυτόχρονα έτρεφε γιά τη ζωή του Πάρι. Ήταν τόσο η συγκίνηση κι' η ταραχή της, που δεν ήξερε γιά ποίον από τους δύο έπρεπε να προστευχθή στους θεούς. Ποίος από τους δύο άραγε θαδύναιε νικητής; Και ποίος θαμνε ακίνητος και νεκρός πάνω στο χόμα;

11 Σύμφωνα με τους θρύλους της μονομαχίας, οι Τρώες θάπρεπε να δάσουν την ωραία Ελένη και τους θησαυρούς της στους Έλληνες. Μα γιά κακή τύχη ο πολεμιστής Λαόδοκος παρακίνησε τον ευγενή Πάνδαρο, από την Προποντίδα, να ριπή το βέλος του πάνω στο Μενέλαο. «Όλοι οι Τρώες κι' ο βασιλιάς θα σ' ευγνωμονούσαν, αν κατάφερες να σκοτώσης το βασιλιά της Σπάρτης», του είπε. Ο Πάνδαρος δεν περίμενε να του το πη δύο φορές. Τάνισε άμέσως τη χορδή του τόξου του κι' άφησε το βέλος του να φύγει. Το βέλος έρριξε στο Μενέλαο στο μέρος, όπου σφιγγόνταν τα δύο κομμάτια του θώρακά του, το μπροστινό και το πίσω, και του προέξινε μια ελαφρή πληγή. Αλλά το αίμα, που έτρεξε απ' αυτήν έξωρισε τους Έλληνες. «Αγαπήστε μου άδελφέ, του είπε ο Αγαμέμνον δέχτηκε αυτή τη συνθήκη γιά να προκολέσω το θάνατό σου; Οι Τρώες την ποδοπάτησαν. Αλλά θα πληρώσουν αυτό το έγκλημα με τα κεφάλια τους και με τα κεφάλια των γυναικών και των παιδιών τους. Κι' άμέσως έδωκε το σήμα της έφδοσης. Διψασμένοι γιά άδίκηση, οι Έλληνες ώρμησαν εναντίον των Τρώων. Η συγκρούση ήταν τρομερή. Ο Αγαμέμνον πέταξε πρώτος από το άρμα του τον ηγεμόνα των Αιολίων, ο Ίδωμενός σκοτώνει το φάουτο, ο Μενέλαος τραυλίζει με τη λόγχη του τον άνδρειο Σκαμάνδριο.

γαριασμό του Δήμου, το δρεϊνάζ-
πεινο εκείνο αγαλλία.

— Δηλαδή... Τι ένοεις, μα-
στρο-Στάθη; ρώτησε εκείνος, απο-
ρώνας.

— Νά... 'Αντί να στήσουμε το
αγαλλία στην πλατεία, που θα
κρυφτεί από τα δέντρα, σαν θα
μεγαλώσουν, να το στήσουμε
εδώ... Καταμεσής στη φαρδιά κι'
άνοιχτη στέρα κι' απάνω στο με-
σαίο συντριβάνι!...

— 'Αμ' το νερό του συντρι-
βανιού από που θα ξεπηδάει;...

— Ρώτησε ο γλύπτης.

— 'Απ' το στόμα του αγάλ-
ματος!...

— Χι... 'Ηρακλής και να ξερ-
νάει, δέ μου φαίνεται καλαίσθητο
και πρέπει... είπε ο γλύπτης σκε-
πτικός. 'Αν ήταν ψάρι ή λιουτά-
ρι, ή...

— 'Α, το βρήκα!... τόν δι-
έκοψε χαρούμενος ο δήμαρχος.
'Αντί να βγαίνει το νερό από το
στόμα του 'Ηρακλή, θα είναι πο-
λύ πρωτότυπο κι' ασυνήθιστο, να
βγαίνει από εκεί!...

Και, σηκώνοντας το μπαστού-
νι του, έδειξε στο γλύπτη ένα κεν-
τρικό σημείο του αθλητικού κορ-
μιού του τρισδυτυχισμένου 'Η-
ρακλή.

Ο γλύπτης έσκασε στα γέλια.
Βρήκε περίφημη την ιδέα και τη
σημείωσε στο καρτέ του, για να
τακτοποιήσει κατώληψη στο α-
γαλλία την τοποθέτησι των σχετι-
κών εσωτερικών... σωλήνων.

Ολόκληρη η Πορσερές μαζεύτη-
κε την ημέρα των αποκαλυπτη-
ριών του συμβολικού αγάλματος
στο δροσδλουστο πάρκο και μπρο-
στά στη στέρα των παιδικών
λουτρών. 'Ακουσαν με ευλάβεια
το δήμαρχο τους, που, ντυμένος
την επίσημη βελανιδά του, έκ-
φωνούσε τον πανηγυρικό της ημέ-
ρας των θριαμβευτικών εγκαινίων:

— ...Τοιοῦτοτρόπως δέ, φίλ-
ταται συμπολίτιδες και φίλτατοι
συμπολίτες, ο μυθικός αὐτὸς ἦρως
τῆς 'Ελλάδος, ἐκθύων τὸ ὕψος
του εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων
διὰ τὸν τρόπον τῶν ἰδιορρύθμων
και πρωτοτύπων, θὰ διασαλπίζει
συγχρόνως εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν
αἰῶνων τὴν θρυλικὴν ἀνδρείαν τῶν
ἀνδρείων τέκνων τῆς εὐσάνδρου γε-
νετήρας ὑμῶν τε και τοῦ υποφαι-
νομένου!...

Ζητωκραυγές, χειροκροτήματα,
πανδαιμόνιο!...

Γεμάτος ἀπὸ χαρὰ ο ῥέκτης δή-
μαρχος τράβηξε τὸ σχοινί. Τὸ πα-
νί, πὺ σκέπαζε τὸν ἦρωα, ἀπο-
τραβήχτηκε κι' αὐτό, και τότε...
μπροστά στο ἑκθαμβὸ πλῆθος,
μπροστά στο «καταγοητευμένο
ὄραίο φύλον» και μπροστά στο
παραληρούν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ «ἀ-
σχημον τοιοῦτον», φάνηκε μεγαλο-
πρεπὲς ο ἦρως τῆς Νεμεας,
διασαλπίζοντας, με τὸ «νερό» του
και με τὸν αθλητικὸν συμβολισμό
του, τὴ θρυλικὴ ἀνδρεία τοῦ ἀ-
νεκδιήγτου δημάρχου τῆς Πορσε-
ρές, καθὼς και τῶν συμπολιτῶν
του, εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων!

Και οἱ συμπολίτες τοῦ κ. μα-
στρο-Στάθη Σραίντερ βὺν ντὲλ
Οὐφ, βράχνισαν, ξεφωνίζοντας:
— Οὐρρα!... Οὐρρα!...

ΣΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54 9—12
π.μ. — Τηλ. 810-807. Οικία 'Αγ.
'Αλεξάνδρου 10. Παλ. Φάληρον. —
Τηλ. 99-746.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

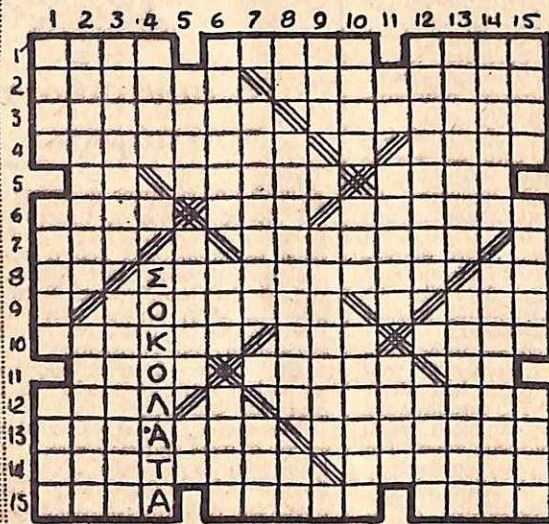
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532-563.

Γιά μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

"Ανω — κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις
εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, που θα το συμπλη-
ρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όχι όμως με

τη σειρά εμφάνισέως τους μέσα στο σχέδιο, αλλά με
αλφαβητική σειρά.

'Η λέξις «ΣΟΚΟΛΑΤΑ», που τοποθετήσαμε ήδη,
θα σας βοηθήσει σημαντικά στη συμπλήρωσι και του
υπολοίπου σχεδίου:

ΑΓΙΣ — ΛΕΚ — ΑΙΑΣ — ΑΚΟΠΟΣ — ΑΚΤΑΙ
— ΑΚΥΡΩΣΙΣ — ΑΝΕΜΕΛΟΣ — ΑΝΩΤΑΤΕΣ — Α-
ΡΑΨ.

ΓΑΛΛΟΣ — ΓΚΑΜ — ΓΚΟΛ.

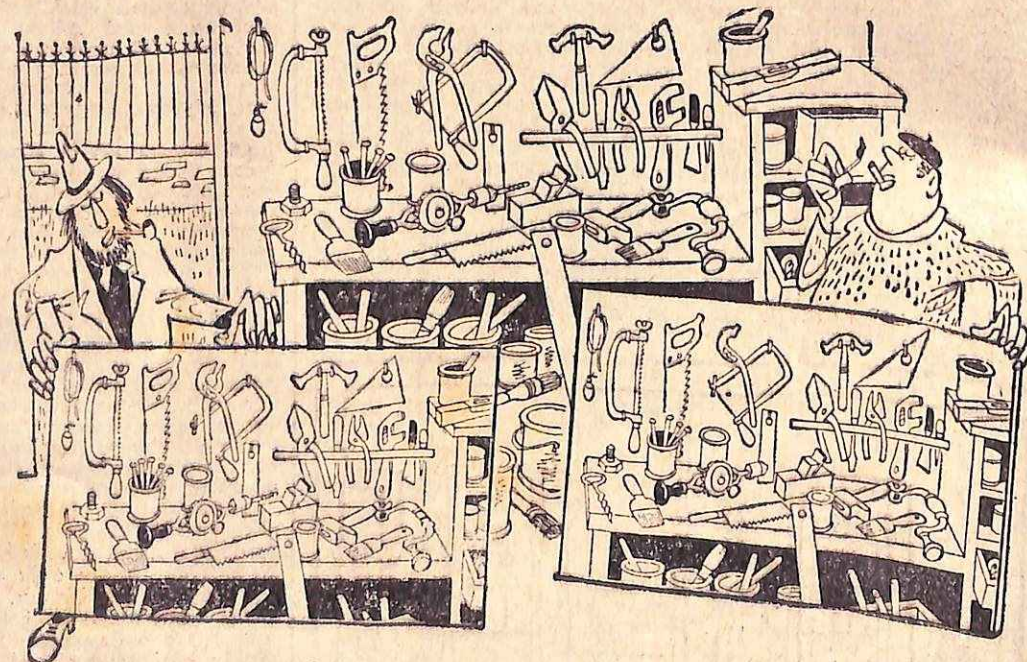
ΔΕΣ — ΔΩΡΙΚΟΣ.

ΕΑΡΙΝΟΙ — ΕΙΤΑ.

ΙΠ — ΙΣΑΛΑ — ΙΣΟΤΗΣ — ΙΣΩΜΑ — ΙΤΑ-
ΜΟΝ.

ΚΑ — ΚΑΚΟΝ — ΚΑΠΕΛΑΣ — ΚΑΤΑΡΑ — ΚΑ-
σε διάφορα κινηματογραφικά έργα.

Ποιός ζωγραφίζει πιο πιστά;

Ποιός από τους δυο αχτούς ζωγράφους, ο «Α» (ά-
ριστοτέρας) ή ο «Β» (δεξιός) έχει απεικονίσει πιο πιστά
στον πίνακά του τα διάφορα εργαλεία που είχε μπρο-
στά στα μάτια του;

Γιά ν' απαντήσετε πρέπει να βρήτε πόσες διαφορές
παρατηρητικότητά σας.

Οι λύσεις στη σελίδα 78

ΦΑΣΙΑ — ΚΕΝΟ — ΚΟΛΟΦΩΝ — ΚΟΡΩΝΙΣ.

ΛΙΤΟ.

ΜΑΚ — ΜΑΜΑ — ΜΑΡΑ — ΜΑΡΙΝΑΤΑ — ΜΗ-
ΛΟΝ — ΜΙΝΑ — ΜΥΚΟΝΟΣ.

ΝΕΡΑ.

ΟΛΟΣ — ΟΝΟΣ — ΟΠΟΙ — ΟΣ — ΟΣΗΣ.

ΠΑ — ΠΑΡΑΚΟΡΗ — ΠΡΟΚΕΣ.

ΡΑΚΙΝΑΣ — ΡΑΛ — ΡΑΜΩ — ΡΑΣΟ — ΡΙΣ
— ΡΙΣΕΛΙΕ — ΡΩΣ — ΡΟΚΑΝΙ.

ΣΑ — ΣΑΛΟΝΙ — ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ — ΣΑΣΑ —
ΣΕΜ — ΣΗΠΕΔΩΝ — ΣΗΠΙΑ — ΣΙΚ — ΣΙ-
ΚΕΛΙΚΑ — ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ — ΣΟΚΑΚΑΣ — ΣΟ-
ΚΑΚΙ — ΣΤ.

ΤΡΟΜΠ — ΤΣΑ.Ι.

ΧΑΡΕΣ.

ΩΚ — ΩΜ — ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

Φτερωτές συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα από κάθε
μία των κάτω λέξεων θα σχηματίσετε λέξεις των
15 γραμμάτων με τις αντίστοιχες σημασίες:

1) 'Αναφέρεται στα συμπερόντα και στις διεκ-
δικήσεις της εργατικής τάξεως:

ΠΑΡΑΣΥΝΘΗΜΑ — ΔΙΔΙΚΙΑ — ΧΑΛΙΜΑ — ΠΙ-
ΣΤΙΣ — ΔΙΑΚΟΣ.

2) Είναι τα περισσότερα από τα κείμενά μας:

ΔΕΙΚΤΗΣ — ΚΡΟΝΟΣ — ΠΥΡΑΓΡΑ — ΔΙΑ-
ΦΗΜΙΣΙΣ — ΠΕΝΑΛΤΥ.

3) Και ουσιαστικώς και μεταφορικώς είναι δλο
γλύκα:

ΖΑΧΑΡΙΑΣ — ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ — ΠΡΟΖΥΜΙ — Ω-
ΜΕΓΑ — ΑΝΟΣΙΑ.

5 ενόματα άστέρων

Προσπαθήστε να αναμνησθήτε τις κάτωθι ομάδες
των 3 γραμμάτων. Έτσι ώστε να σχηματίσετε τα όνό-
ματα πέντε διασημών άστέρων του διεθνούς κινηματο-
γραφικού σινεμάτος:

ΕΑΙ — ΚΡΕ — ΒΑΝ — ΣΑΡ
ΑΡΙ — ΟΥΑ — ΝΑΝ — ΓΙΕ
ΟΥΑ — ΝΑΝ — ΔΕΡ — ΕΡΑ
ΝΤΖ — ΧΕΦ — ΔΗΠ — ΑΠΙ
ΑΝΝ — ΡΤΤ — ΖΕΡ — ΑΙΝ
ΤΙΑ — ΝΑΜ — ΥΝΤ — ΤΙΑ

Πρόκειται, επαναλαμβάνουμε, για πολύ γνωστά ά-
στέρια, που έχετε ασφαλώς θαυμάσει κατ' επανάληψιν
σε διάφορα κινηματογραφικά έργα.

ΡΩΤΗΣΤΕ ΤΟΝ!

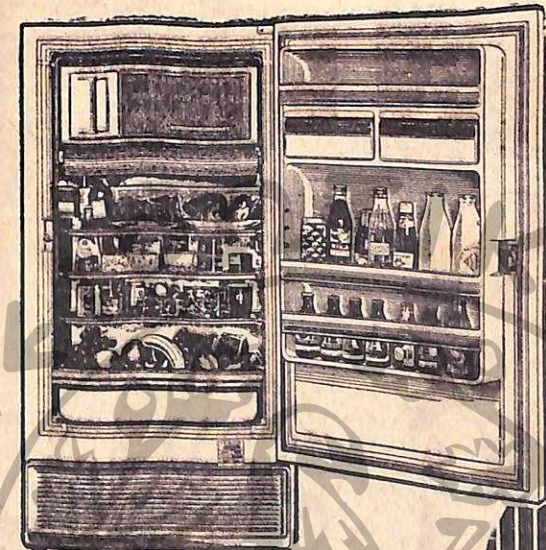
Ζητήστε
τὴ γνώμη του,
ἀκούστε
τὴς ἐντυπώσεις του,
πάρτε
τὴ συμβουλή του — και τότε,
ὅπως ὅλοι
ἐτοι κι ἐσεῖς
θ' ἀποκτήσετε
ΨΥΓΕΙΟ ΙΖΟΛΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

★ Ός τὴν 31/12/62

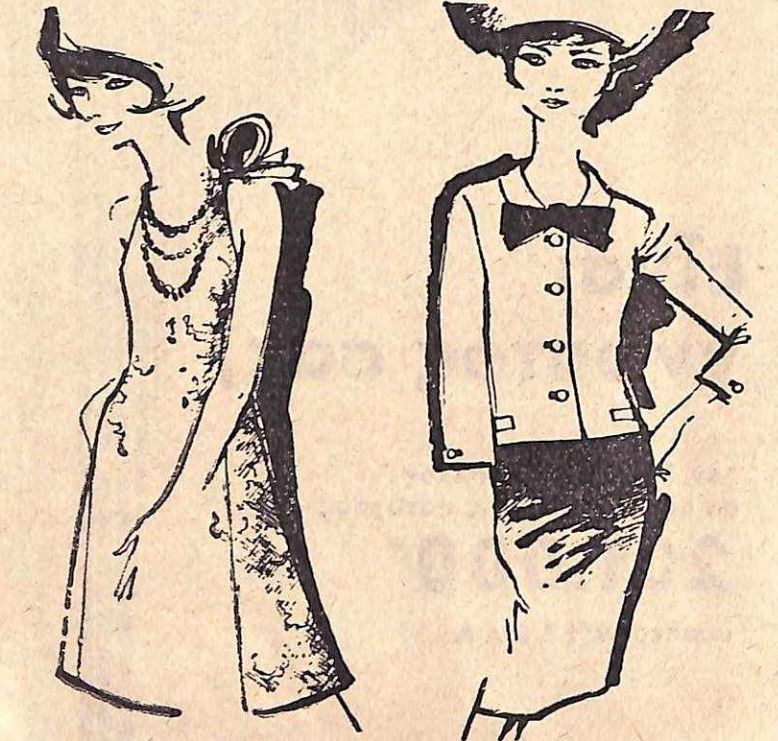
Εἶναι
γνωστός σας;

'Αν ὄχι, κάποιον ἄλλον
θὰ ξέρετε ἀπ' τοὺς κατόχους

201.000*

συσκευῶν ΙΖΟΛΑ,

Μετατρέψτε την γκαρνταρόμπα σας δίχως έξοδα

Το περσινό σας φόρεμα σε γραμμή πρενιάς θα γίνει και πάλι της μόδας αν του κλέψετε τους ώμους, όπως ακριβώς δείχνει το σχέδιό μας. Προσθέστε του κι' ένα λουλούδι, αν θέλετε να το φορέσετε το βράδυ. Ένα κολλιέ από τρεις σειρές πέτρες θα συμπληρώσει την όλη σας εμφάνιση.

Για το γραφείο σας θα σας εξυμνήσουμε πολύ αυτή η μπλουζά με νε-κολετ μωρό και μιά γραβάτα. Μπορείτε να τη φορέσετε με όλες σας τις φούστες αν την διαλέξετε σ' ένα κατάλληλο χρώμα. Τα μανίκια της είναι τρούνα-κάρ και κουμπώνουν με ξενόκουμπα.

Θέλετε να μοντεροποιήσετε τη ζακέττα σας από σήλαντι; Διαλέξτε το σχέδιο, που σας προτείνουμε. Αν το χρώμα της είναι κίτρινο, συνδυάστε το με μπλέ, γκριζό ή καφέ. Ένας φλόγκος στο άνοιγμα του γιακά δίνει ανοιξιάτικο τόνο.

Η άνοιξη και το καλοκαίρι προ-τείνουν φέτος νέα άξεσουάρ και νέους συνδυασμούς χρωμά-των. Για να διευκολύνουμε την έκλογή σας, σας παρουσιάζουμε ένα πίνακα με έξη περιπτώσεις, δίνοντας στην κάθε μιά τρεις λύσεις, που θα σας βοηθήσουν να συνδυάσετε τη γκαρνταρόμπα σας με άξεσουάρ, που θα της χαρί-σουν ένα τόνο πιο δροσερό και, πάνω απ' όλα, μοντέρνο.

Η πρώτη και η δεύτερη λύσι- που δίνει ο πίνακας, είναι κατάλ-ληλες για το πρωί και για να-ρίς το απόγευμα, ενώ η τρίτη, πιο κομψή και ραφινάτη, για άρ-γά το απόγευμα και το βράδυ.

1.- ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ ΛΕΥΚΟ ΑΠΟ ΛΙΝΟ Ή ΣΑΝΤΟΥΓΚ

Τσάντα: λευκή από μαλα-κή ψάθα σε σχήμα «σκακουλιάς».

Παπούτσια: λευκά σαν-δάλια από δέρμα με ψηλό τακούνι.

Γάντια: λευκά από πικέ ή από δέρμα (που να πλένεται), πολύ κοντά.

Διάφορα: κολλιέ ή καρφί-τσα κόκκινη, μπλέ ή πράσινη.

Τσάντα: μπλέ από καννάβι «τελειωμένη» με δέρμα.

Παπούτσια: μπλέ γόβες, από καννάβι με τακούνι μέτριο.

Γάντια: μπλέ από μαλακό δέρμα, κοντά.

Διάφορα: ζώνη από μπλέ δέρμα και μπλέ καπέλλο «κα-νοτιέ» από ψάθα ή βαρύ μετα-ξωτό.

Τσάντα: μαύρη από γκρό γκραίν σε σχήμα «φάκελλο».

Παπούτσια: σανδάλια μαύρα από γκρό-γκραίν με μύ-τη από δέρμα.

Γάντια: μαύρα με «μισό μάκρος» από πολύ μαλακό δέ-ρμα.

Διάφορα: κολλιέ μαύρο με χάντρες «ζαί» (γαγάτη λίθο) και φουλάρι μαύρο και άσπρο με ψάθα.

2.- ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΤΑΓΙΕΡ ΚΙ-ΤΡΙΝΟ ΑΠΟ ΕΛΑΦΡΟ ΜΑΛΛΙΝΟ

Τσάντα: κλασική από μπλέ δέρμα.

Παπούτσια: γόβες από μπλέ δέρμα με μέτριο τακούνι.

Γάντια: από δέρμα, που πλένεται, κίτρινο ή φυσικό.

Διάφορα: φουλάρι στα-μπαρισμένο μπλέ και κίτρινο.

Τσάντα: σαύρα καφέ.

Παπούτσια: κλασικά, από δέρμα καφέ, με ψηλό τακούνι.

Γάντια: ήμιμακρα από φυ-σικό δέρμα, τωύ πλένεται.

Διάφορα: φουλάρι μετα-ξωτό ή από σιφόν καφέ και καρ-φίτσα από σκληρές πέτρες καφέ.

Τσάντα: κλασική από μαύ-ρο δέρμα ή λουστρίνι σε σχήμα τετράγωνο.

Παπούτσια: κλασικά με ψηλό τακούνι από δέρμα ή λου-στρίνι μαύρο.

Γάντια: από μαλακό δέρμα κίτρινο, όπως το ταγίερ.

Διάφορα: κολλιέ ή καρ-φίτσα από χάντρες «ζαί» μαύρες.

3.- ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΜΑΝΤΩ Ή ΤΑ-ΓΙΕΡ ΑΠΟ ΛΙΝΟ Ή ΜΑΛΛΙΝΟ ΜΠΛΕ

Τσάντα: κίτρινη από δέρμα σε στυλ «μπαουλάκι».

Παπούτσια: σπόρ, μπλέ, με χοντρό τακούνι.

Γάντια: κίτρινα από μαλα-κό δέρμα (που πλένεται) πολύ κοντά.

Τσάντα: από καννάβι ή σχοινί, τελειωμένη με δέρμα μπλέ.

Παπούτσια: πέδιλο ήμι-κλειστο με τακούνι μέτριο και λε-πτό, από καννάβι μπλέ.

Γάντια: από δέρμα (που πλένεται) σε χρώμα φυσικό.

Διάφορα: καπέλλο σε στυλ «τόκα» από ψάθα χρώματος καστορέ.

Τσάντα: από μαλακό δέ-ρμα σε χρώμα καστορέ ή μελί.

Παπούτσια: κλασικά, από δέρμα καστορέ ή μελί όπως και η τσάντα.

Διάφορα: καπέλλο σε στυλ «πεπονάκι» από ψάθα ή βαρύ με-ταξωτό μπλέ.

Τσάντα: από δέρμα αγριό-χοιρου, πράσινο ζωηρό ή μπλέ με γαζιά.

Παπούτσια: κλασικά μπλέ με ψηλό τακούνι.

Γάντια: κοντά από δέρμα γκλασέ μπλέ ή πράσινο όπως η τσάντα.

Διάφορα: φουλάρι μετα-ξωτό σταμπαρισμένο, πράσινο και μπλέ.

Τσάντα: μικρή ορθογώνια, από δέρμα μπλέ.

Παπούτσια: κλασικά με ψηλό και λεπτό τακούνι από μπλέ δέρμα γκλασέ.

Γάντια: ήμιμακρα από δέρμα λευκό ή φυσικό.

Διάφορα: καρφίτσα με μαργαριτάρια ή ένα λουλούδι από λευκή οργάντζα.

4.- ΦΟΡΕΜΑ ΚΑΙ ΖΑΚΕΤΤΑ Ή ΝΤΕ-ΠΙΕΣ ΑΠΟ ΣΑΝΤΟΥΓΚ ΠΡΑΣΙΝΟ

Τσάντα: από ψάθα ή από σκοινί, τελειωμένη με δέρμα.

Παπούτσια: πέδιλα όχι πολύ ανοιχτά, με ψηλό τακούνι από λευκό δέρμα.

Γάντια: λευκά από πικέ ή δέρμα που πλένεται, πολύ κοντά.

Διάφορα: κολλιέ από πράσινες σκληρές πέτρες.

Τσάντα: μπλέ από γυα-λιστερή ψάθα σε σχήμα «καλα-θάκι».

Παπούτσια: γόβες με ψη-λό τακούνι από δέρμα μπλέ.

Γάντια: από δέρμα μαλα-κό (που πλένεται) σε χρώμα φυ-σικό, πολύ κοντά.

Διάφορα: φουλάρι από σιφόν μπλέ και πράσινο.

Τσάντα: φάκελλος, από γκρό-γκραίν ή λουστρίνι, μαύρη.

Παπούτσια: πέδιλα ήμι-κλειστα από γκρό-γκραίν ή λου-στρίνι, μαύρα.

Γάντια: με «μισό μά-κρος» από δέρμα, μαύρα.

Διάφορα: κολλιέ από χάντρες «ζαί» μαύρες ή καρφίτσα σε χρώμα πράσινο σκοτεινό.

5.- ΦΟΡΕΜΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΞΩΤΟ ΣΤΑΜΠΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΤΟ-ΝΟΥΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΚΑΙ ΒΕ-ΡΥΚΟΚΚΙ

Τσάντα: από καννάβι ή σχοινί, τελειωμένη με δέρμα μπλέ.

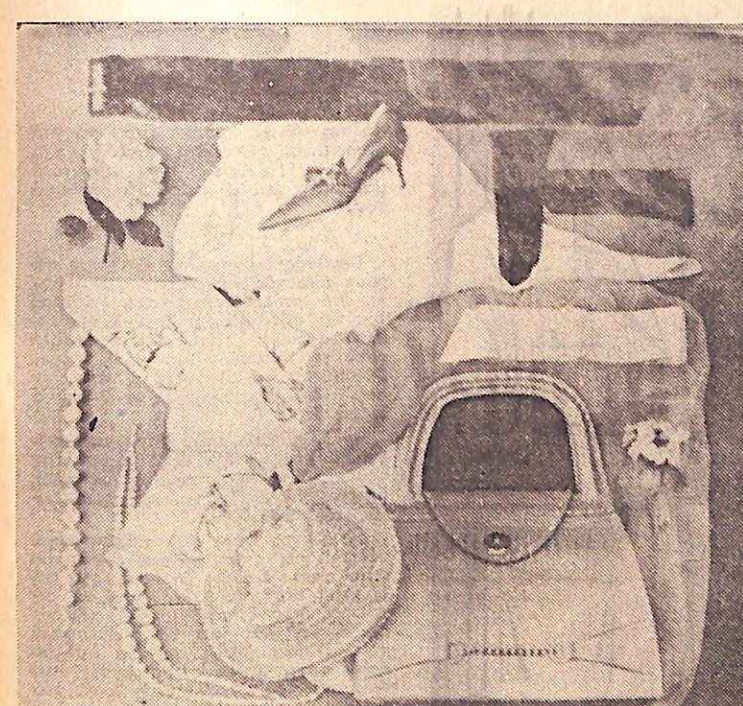
Παπούτσια: πέδιλο ήμι-κλειστο με τακούνι μέτριο και λε-πτό, από καννάβι μπλέ.

Γάντια: από δέρμα (που πλένεται) σε χρώμα φυσικό.

Διάφορα: καπέλλο σε στυλ «τόκα» από ψάθα χρώματος καστορέ.

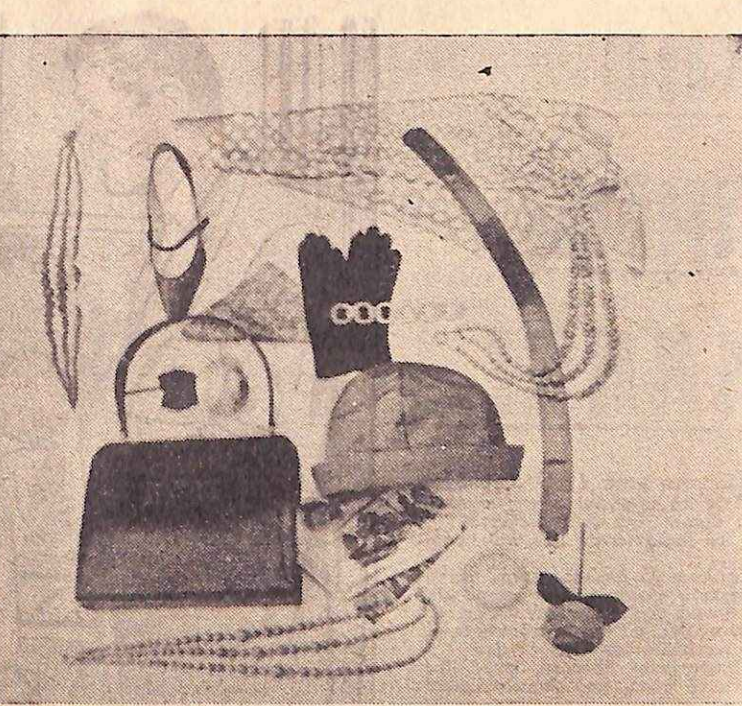
Τσάντα: από μαλακό δέ-ρμα σε χρώμα καστορέ ή μελί.

Παπούτσια: κλασικά, από δέρμα καστορέ ή μελί όπως και η τσάντα.

ΚΙΤΡΙΝΟ ΚΑΙ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ: ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Σ' αυτή τη φωτογραφία είναι συγκεντρωμένα μερικά σπόρ άξεσου-άρ. Η ζώνη έχει χρώμα κίτρινο-σταριού, τα φουλάρια από σιφόν έ-ναι κίτρινο-χρυσό και κόκκινο-πορτοκαλί. Η πέτσινη τσάντα έχει έ-να χρώμα καφέ πολύ ανοιχτό και το ίδιο χρώμα έχουν τα παπούτσια με το μέτριο τακούνι. Τα γάντια, έχουν ένα χρώμα καφέ ζεστό — μπορούν όμως να είναι και κίτρινα, όπως μπορεί η καφέ ζώνη να αντι-καταστήσει την κίτρινη. Το κολλιέ είναι το ένα κίτρινο και το άλλο πορτοκαλί. Το καπέλλο σε στυλ «κανοτιέ» κόκκινο-πορτοκαλί. Αυτό το άξεσουάρ, συνδυάζονται με φορέματα ή ταγιέρ σε χρώματα μπλέ, κίτρινο, πορτοκαλί και στις αποχρώσεις του καφέ, με κόψιμο σπόρ.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ: ΜΠΛΕ ΚΑΙ ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΑ

Σ' αυτή τη φωτογραφία υπάρχουν μερικά άξεσουάρ, κατάλληλα για πρωί και απόγευμα, με συνδυασμό μπλέ, πράσινο και μαύρο. Μπλέ, έ-ναι το φουλάρι με τα πουά, το τριαντάφυλλο, το κολλιέ με τις τρεις σειρές. Πράσινο, που τείνει ελαφρώ στο τουρκουάζ είναι το καπέλλο, από βαρύ γυαλιστερό μεταξωτό, το λουλούδι από οργάντζα, τα δυο κολλιέ, το μπρασέλε και τα τρία φουλάρια: πράσινο-γερού, τα φουλά-ρι από σιφόν, πράσινο και μπλέ, το μεταξωτό φουλάρι με τα γεωμε-τρικά σχέδια, πράσινο σκούρο και ανοιχτό το άλλο. Μαύρη είναι, τέ-λος, η τσάντα, η ζώνη και τα κοντά γάντια. Αυτά τα άξεσουάρ, συν-δυάζονται θαυμάσια με απογευματινά σύνολα πράσινα, μπλέ, ή λευκά.

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

οι Παρισινοί ράφτες της μόδας

Γάντια: από δέρμα μα-λακό (που πλένεται) σε χρώμα φυσικό.

Τσάντα: «φάκελλος» από τρεις χρώματος τοπάξ ή καρφίτσα στο ίδιο χρώμα.

Διάφορα: κολλιέ από πέ-Τσάντα: από δέρμα ή λουστρίνι, μαύρη.

Παπούτσια: πέδιλα ήμι-κλειστα από γκρό-γκραίν ή λου-στρίνι, μαύρα.

Γάντια: «μέσου μάκρους» δερμάτινα, σε χρώμα πορτοκαλί ή βερυκοκί.

Διάφορα: κολλιέ ή καρ-φίτσα από «ζαί» μαύρο.

Διάφορα: κολλιέ ή καρ-φίτσα από «ζαί» μαύρο.

Τσάντα: από δέρμα ή λουστρίνι, μαύρη.

Παπούτσια: πέδιλα ήμι-κλειστα από γκρό-γκραίν ή λου-στρίνι, μαύρα.

Γάντια: από δέρμα (που πλένεται) σε φυσικό χρώμα, πολύ κοντά.

Διάφορα: μεταξωτό φου-λάρι σταμπαρισμένο καφέ και πορτοκαλί ή κολλιέ πορτοκαλί.

Τσάντα: μαύρη από γκρό γκραίν ή λουστρίνι σε σχήμα «φά-κελλο».

Παπούτσια: ήμικλειστα πέδιλα από γκρό-γκραίν ή λου-στρίνι, μαύρα.

Γάντια: μαύρα ή μπλέ με «μισό μάκρος».

Διάφορα: κολλιέ με πολ-λές σειρές από πέτρες τουρκουάζ.

ΤΑ ΠΙΟ ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ: ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ

Κατάλληλα για βράδυ, αυτά τα άξεσουάρ, σε γραμμές πολύ κλασ-σικές. Στο βραδινό τσαντάκι, από μαύρο σατέν, ή μακριά αλυσίδα δίνει έναν τόνο μοντέρνο. Η μαύρη ζώνη «γραβάτα» και η τετράγω-νη τσάντα από γκρό-γκραίν, ζωηρόνται από τα σιφόν φουλάρια σε δυο τόνους: πράσινο — χρυσό και πράσινο — πεύκο ή από ένα με-ταξωτό φουλάρι με λουλούδια κίτρινα και πορτοκαλί. Πάντα στη μόδα το κολλιέ από μαργαριτάρια και χάντρες «ζαί». Αυτά τα άξεσουάρ έ-ναι κατάλληλα για κομψά φορέματα μαύρα, πράσινα, λευκά ή κίτρινα —πορτοκαλί, κοκταίλς ή, όχι πολύ επίσημα, βραδινά.

Προβοχή

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ LORD

εισάγεται
συσκευασμένη
από το
έξωτερικόν

εξαφανίζει το
κιτρίνισμα των
δοντιών από το
κάπνισμα,
ευχάριστη στην
γεύση.

εξαλείφει την
ουλίτιδα
προστατεύει από
την τερηδόνα
σταματά την
κακοσμία του
στόματος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Το Κινηματογραφικόν Συνεργείον 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων θα επισκεφθῇ τὰς ἀκολουθούσας συνουκίας πρὸς προβολήν, δωρεάν διὰ τὸ κοινόν, μορφωτικῶν, ψυχαγωγικῶν καὶ μουσικῶν ταινιῶν τριῶρου διαρκείας, ἀπὸ 8ης ἕως 11ης νυκτερινῆς:

Τὸ Σάββατον, 22 'Ιουνίου, τοὺς 'Αμπελοκήπους (πλατεῖαν πρὸ τοῦ 104 Δημοτικοῦ Σχολείου),
τὴν Κυριακὴν, 23 'Ιουνίου, τὸν Λόφον 'Αἰωματικῶν Περιστερίου (πλατεῖαν Χρ. Σμύρνης καὶ Δημ. Γούναρη),

τὴν Δευτέραν, 24 'Ιουνίου, τὴν 'Αμφιάνην Πειραιῶς ('Αθηνῶν καὶ Τσαλδάρη),

τὴν Τρίτην, 25 'Ιουνίου, τὸν τέρμα Λεωφορείων Πολυγώνου.

τὴν Τετάρτην, 26 'Ιουνίου, τὸ Σκοπευτήριον Καλλιθέας (Φιλαρέτου καὶ 'Αριστείδου),

τὴν Πέμπτην, 27 'Ιουνίου, τὰ Κάτω Πατήσια (πλατεῖαν Γιάνναρη - Γεωργίου - Παρασκευοπούλου),

τὴν Παρασκευὴν, 28 'Ιουνίου, τὸν τέρμα 6508 Βασιλικῶν, 'Ακαδημίας Πλάτωνος,

Τὸ Σάββατον, 29 'Ιουνίου, τὸν Συν. 'Αγ. 'Ιωάννου Ρέντη (πρὸ τοῦ 1Β 'Αστυνομικοῦ Τμήματος Πειραιῶς),

τὴν Κυριακὴν, 30 'Ιουνίου, τὸν Λόφον 'Αἰωματικῶν Περιστερίου (πλατεῖαν 'Ιεροῦ Νικοῦ Ταξιαρχῶν 47).

του στὸ ἓνα μπαράτζο τῆς πολυθρόνας του.

—Μαλώσαμε χτές τὸ βράδυ, ἡ Σάντι κι' ἐγώ, ἐξηγήσε. Εἶχε γίνει ἀνυπόφορη πιά!

Ὁ Κάστον κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Εἶναι πολὺ καλὴ καὶ συμπαθητικὴ, δήλωσε.

Εἶχε ἀναρωτηθῇ τόσες φορὲς πῶς μιὰ γυναῖκα νέα κι' ὁμορφὴ σὰν τὴ Σάντι εἶχε ἐρωτευτῇ τὸ Μπέννυ...

—Ναί, εἶναι καλὴ, παραδέχτηκε ἐκεῖνος. 'Αλλὰ δὲ βλέπει τὰ πράγματα μὲ τὸ συνηθισμένον τρόπο... Φαντασθῆτε! Μὲ καθήκον πῶς κυττάω τὴς ἄλλες γυναῖκες. Εἶχε πάλιστα τὸ θρόασμόν μου πῶς θὰ τὴν ἀπατήσω μιὰ μέρα.

Ὁ Κάστον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—'Ε, καὶ μήπως δὲν εἰν' ἀλήθεια; εἶπε.

Ναί, τὸ ὑποθέτω κι' ἐγώ, ὁμαλόγησε ὁ Μπέννυ. Μὰ ἡ Σάντι δὲ θὰ μάθῃ τίποτα.

—'Αλήθεια, Πέριμινγκερ, σὰς εἶδα προχθές μὲ μιὰ κοπέλα...

Ὁ Μπέννυ κατσούφιασε.

—Τὴ φαντασθήκατε!... πόφωρε ξερά. 'Ἦταν πελάτισσα, ἤθελε ν' ἀγοράσῃ ἓνα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητά μας.

Ὁ Κάστον ἔκανε ἓνα κομικὸ μορφασμὸ.

—Καὶ τῆς βγάτατε ἓνα σκονιδικὸν ἀπ' τὸ μάτι, ὅταν σὰς εἶδα; εἶπε εἰρωνικά.

—'Ακούστε! 'Ἦρθε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ συμβουλὴ, ὅχι νὰ μοῦ κάνετε τὸν ιεροκήρυκα... 'Εργαζομαι ἀπ' τὸ σπίτι, μετὰ τὸν καιρὸν μας, καὶ παρὰ τὴν ἐξέλιξή μου.

—Τὴν ἀφήσατε; ῥώτησε ὁ Κάστον ἀνασηκώνοντας τὰ φρύδια του. Τρολλολοῦσατε μήπως;

—Μὰ ἀπὸ σὰς λέω πῶς μαλώσαμε... Δὲ μποροῦσα γὰ μείνω μαζί της.

—Τὴν ἀφήσατε ὅλη τὴ νύκτα μονάχη;

Ὁ Κάστον λιπότανε πού δὲν τὸ ἤξερε, γὰρ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Σάντι καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ...

—'Εκεῖνον ποῦ θέλω ἀπὸ σὰς, εἶναι μιὰ συμβουλὴ πῶς νὰ ξαναγνωρίσω κοντά της, εἶπε ὁ Μπέννυ.

Ὁ Κάστον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Εἰκόλο πρᾶγμα! ἀπάντησε. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μπῆτε, νὰ τὴν ἀγκαλιάσετε, νὰ τὴ φιλήσετε, νὰ τῆς πῆτε πῶς ἤσαστε μεθυσμένοι χτές τὸ βράδυ... κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά!

Ὁ Μπέννυ τὸν κύτταξε.

—'Αλήθεια, αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη σας; ῥώτησε. Μακάρι νὰ τελειώσουμε ἔτσι εἰκόλα...

Ὁ Κάστον ἄρχισε νὰ βαρεῖται. Σηκώθηκε καὶ εἶπε:

—Καὶ βέβαια θὰ τελειώσετε. Δοκιμάστε καὶ θὰ δῆτε. 'Ισως ἡ γυναῖκα σας εἶναι τώρα πλεονεχισμένη καὶ μετανοημένη ἀπὸ σὰς. Πηγαίνετε νὰ τὴν δοῦτε!

Ὁ Μπέννυ περὶ τῆς ὁδοῦ.

—Ναί, θὰ πάω ἀμέσως, δήλωσε. Εἰσαπτε πολὺ καλὸς. Τζάκ.

Σὰς εὐγνωμονοῦ! Θὰ εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σας, ὅταν βελήσετε.

Ὁ Κάστον τὸν συνώδεψε ὡς τὴν πόρτα.

—'Αν τὰ φτιάξετε, δώστε της ἓνα φιλὶ κι' ἀπὸ μένα, τοῦ εἶπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

6 'Ιουνίου, "Ὁρα 9.45" πρωί.

Ὁ Ράβεν καθότανε στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ του καὶ κύτταζε τοὺς τρεῖς ἄνδρες ποὺ στέκονταν ἀπέναντί του, ἀκουπώντας τὴν

πλάτη τους στὸν τοῖχο.

Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει, ἐδῶ καὶ 18 μῆνες, νὰ ἀκολουθήσουν τὸ Ράβεν, ὁ Λέφτυ, ὁ Τζέι κι' ὁ Μάλτς, εἶχαν περάσει μιὰν ἄβυσσ ζωῆς.

Ὁ Ράβεν τοὺς εἶχε ζητήσει νὰ κάνουν ὑπομονή, κι' ἐκεῖνοι εἶχαν δεχθῇ.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς, χάρις σ' αὐτόν, δὲν εἶχαν πενῶσει ποτέ. Μὲ κατὶ μικροῦλες διαρρήξεις κι' ἄλλα τέτοια, κατὰρθωναν νὰ τὰ φέρουν δόλτα. Κι' εἶχαν τόσο μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ Ράβεν, ὥστε δὲ διαμαρτυρηθῆσαν ποτέ.

Τώρα εἶχε φτάσει ἐπιτέλους ἡ στιγμή νὰ τοὺς πῇ πῶς ἦταν δικαιολογημένη ἡ ἐμπιστοσύνη τους.

Ἦξερε καλὰ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους του. Δὲν εἶχαν μέσα τους τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀνθρωπισμοῦ. Θέλανε λεφτά, πολλὰ λεφτά. Ἀδιαφοροῦσαν μὲ ποῖόν τρόπο θὰ τ' ἀποκτούσαν. Καὶ ἔξερα πῶς κανεῖς τοὺς δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενη ἐξυπνάδα γ' αὐτό.

Μονάχα ὁ Ράβεν ἦταν ἱκανὸς νὰ τὰ καταφέρει. 'Επρεπε λοιπὸν νὰ τὸν περμινοῦν.

Ὁ Ράβεν τοὺς ἔρριξε μιὰ ματιά, ἀπολαμβάνοντας τὸ θριαμβικόν.

—Σὰς φώναξα, παιδιά, γιατί ἔχουμε νεώτερα, ἄρχισε. 'Εγὼ ἐπιτέλους εἶπα σὰς εἶχα τάξει!

Οἱ τρεῖς γκάνγκστερς ἐξακολούθησαν νὰ τὸν κυττάζουν μὲ ἄδεια καὶ τραγικὰ ματιά. Τὰ σαγόνια τους κουνιόντανε ορθογώνια, καθὼς ἄλλαζαν στὴν τοῖζα πού μασούσανε.

—Ὅταν ἔφτασα ἐδῶ, θέλησα νὰ δουλῆσω μαζί μὲ τὸ Μεντέτα, συνέχισε ὁ Ράβεν. 'Αλλ' αὐτὸ τὸ κάθαρμα ἀρνήθηκε. Φανότανε πῶς εἶχε ὅλα τὰ ἀπὸ μὲ τὸ μένος τοῦ Μπέννυ. Μὰ ἐσεῖς μ' ἐμπιστεύσατε, περμινοῦσατε, κάνετε ὅτι σὰς ἔλεγα... Καὶ νὰ ποῦ ἔφτασε τώρα ἡ στιγμή νὰ πάρομε τὰ γέμια!

Οἱ γκάνγκστερς μέγαλε ἀμύλητοι, περμινοῦσατε περισσότερες ἐξηγήσεις.

Ὁ Μεντέτα εἶχε ἐξασφαλίσει ἰσχυροὺς ποσάτες. 'Ὅσο εἶχαν, δὲ μπορούσαμε ν' ἀγοράσουμε τίποτα. Τώρα ποῦ πέθανε, θὰ τραβήξουμε περισσότερά!

Μίλησα μὲ τὸ Γκράνταμ. Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς φέρῃ δυσκολίες. Σὲ μιὰ-δύο μέρες, θὰ πάσω κάμποσα λεφτά. Θὰ ὀργανώσουμε τότε τὴ δουλειὰ ὅπως πρέπει. Θὰ σὰς πῶ τί πρέπει νὰ κάνετε...

Ὁ Μάλτς, ἓνας κοντὸς 'Ιταλὸς, μὲ μαύρα μάτια καὶ χοντὰ γέλια, ἀπομακρύνθηκε λίγο ἀπ' τὸν τοῖχο καὶ παρατήρησε:

—Εἰπατε πῶς θὰ τὸν καθαρίσετε, καὶ τὸ κάνετε. Μὰ γιατί δὲν ἀναθέσατε σὲ κάποιον ἀπὸ μᾶς νὰ τὸν ἐκάνη;

Ὁ Ράβεν κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ποῖος σὰς εἶπε πῶς τὸν σκότωσα ἐγώ; ῥώτησε ἴσως.

Οἱ ἄλλοι κυττάχτηκαν καὶ χαμογέλασαν μὲ σημασία γιὰ τὴν «φάρσα». Ὁ Ράβεν σηκώθηκε.

—Νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇτε, παιδιά, εἶπε. Πρέπει νὰ πάω νὰ κουβεντιάσω πάλι μὲ τὸ Γκράνταμ.

Ἀπόψε θὰ ἔξω τὶ λεφτά θὰ μποῦνε στὴν τσέπη μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

6 'Ιουνίου, "Ὁρα 10.30" πρωί.

Ὁ Τζόνσον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς διηρησίας, μασούσε τὴν ἀκρὴ τοῦ στυλὸ του καὶ κύτταζε τὸ Τζέι μὲ ὕψος ἔχθρας. Ποτέ του δὲν εἶχε σηκωθῇ τοὺς ἀστυνομικοὺς σε-πότερ, γιατί τοὺ γίνονταν «τσιμπούρια» καὶ τοὺ κάνανε ἐνοχλη-

Πάντοτε ἄψοχη μὲ τὴν καινούρια ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ

Μὲ μιὰ καλὴ Πούδρα τὸ πρόσωπό σας εἶναι πάντα δροσερό καὶ βελουδένιο. 'Αλλὰ, πρέπει ἡ πούδρα νὰ κρατᾷ καὶ νὰ μὴ φράξῃ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος. 'Ἡ νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι ἀεροποιημένη, δηλαδὴ σὲ καθε μὲρος ποῦδρας ὑπάρχουν μικρὲς φυσαλλίδες ἀέρος ποὺ τὴν κάνουν ἀπολύτως ελαφρὰ καὶ νὰ γίνετο ἓνα μὲ τὸ δέμα. 'Ετοί, ἡ ἐπιδερμὶς σας ἀναπνέει κανονικά. Τὸ πρόσωπό μὲνι εἰς τὴν ἡμέρα μὲ καὶ βελουδένιο. Δοκιμάστε τὴν νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ καὶ θὰ ἐνδοκίσησθε!

Ταλαιάστε, ἐσεῖς οἱ δημοσιογράφοι. Τεμπέλια κι' ἄγιοι ὁ Θεός!

—'Α, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

—Ναί, εἶπα νομίζετε; ἀπάντησε ὁ Τζέι. 'Εγὼ λοιπὸν σὰς λέω πῶς ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά, ἀποκαταστήσατε τὴν δουλειά...

τικὲς ἐρωτήσεις. Ὁ Τζέι δὲν ἀποτελοῦσε ἐξαιρέσι, ἦταν μάλιστα πρὸ ἀνυπόφορος ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Σήμερα, ὁ Τζέι δὲν ἦταν καθόλου στὰ κερὰ του. Θάθελε νὰ μείνῃ ἐλευθερὸς γιὰ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ὑπόθεσι Μεντέτα. Ὁ Πόλσον τὸν εἶχε διατάξῃ νὰ καθίσῃ φρόνιμα, αὐτὸς ὅμως δὲν εἶχε ἀπογορευθῇ. Δὲν τὸν φοβίσε καθόλου ἡ ἀπειλὴ τῆς ἀπολύσεως. 'Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τραβήξῃ μισοστὰ καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τί εἶχε συμβῇ στὴν ἀδελφὴν τοῦ Φλέτσο.

Μὰ τώρα ἔμενε ἀναγκαστικὰ ἀλυσσοδεμένος στὴν ἀστυνομικὴ διεύθυνσι, περμινοῦσα τὴς διαφόρους μικροεvidίες τοῦ αστυνομικοῦ δελτίου. κα

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ο ΤΖΟΥΛΙΑΜ ΚΡΕΥ· ήταν από τους πιο δημοφιλείς "Αγγλους ηθοποιούς, του τύπου «ζεν-προμπί». Καί του άρεσε να παίζει τους ρόλους του έραστο, όχι μονάχα πάνω στη σκηνή του θεάτρου, αλλά και στην πραγματικότητα.

Ήταν αληθινά μοναδικός στο να κατακτά τις καρδιές των γυναικών, και ιδιαίτερα των νέων κοριτσιών. Οι έρωτικές κατακτήσεις του ήταν πάρα πολλές. Ο ίδιος τις υπολόγιζε, με προσποιητή μετριοφροσύνη, σε δεκαεφτά — άλλες μέσα στο Λονδίνο κι' άλλες σε διάφορες μεγαλουπόλεις, όπου είχε πάει μαζί με το θίασο.

Μά, τη φορά αυτή, τα είχε βρή σκούρα... Έμεινε σε κάποια οικογενειακή παντιόν και ήταν έρωτευμένος με τη Βεατρίκη, την κόρη της ιδιοκτήτριας.

Ήταν έρωτευμένος στα καλά. Γιατί, όσο εκείνος την πολιορκούσε μ' όλους τους κανόνες της τέχνης, τόσο η κοπέλλα φαινόταν να μη τον λογαριάζει και του ξέφευγε, με μία χαριτωμένη κι' αφέλη αδιαφορία.

Είχε μεταχειριστή όλα τα μέσα, κι' όμως κανένα δεν είχε πετύχει.

Στην ίδια παντιόν έμεινε κι' ο τελειόφοιτος της Ιατρικής Ρόμπερτ Λάστρομ. Ο Κρέυ είχε συνδεθεί αρκετά μαζί του, τον τελευταίο καιρό, και του εξομολογήθηκε το πάθος του για τη Βεατρίκη.

Μπα! του είπε ο Λάστρομ, μ' ένα αιγυμνικό χαμόγελο. Φαίνεται, καμμένο, πώς είσαι ακόμα αρχάριος στον έρωτα!

Ο ηθοποιός πήρε ένα ύφος προσβεβλημένης αξιοπρέπειας.

Σε βεβαιώ, απάντησε ζωηρά, ότι δεν είμαι καθόλου αρχάριος κι' ότι, απαντώντας, ένα σωρό γυναίκες έχουν πέσει θύματά μου. Είχε πειραχτεί, γιατί του θίγανε το γόητρό του ως κατακτητή.

Ο άλλος όμως, σά να επιζητούσε αυτό ακριβώς, επέμεινε:

— Γυναίκες, ίσως. Κορίτσια όμως όχι.

Και κορίτσια... Γυναίκες και κορίτσια, δεκαεφτά εν όλω.

— Αφού είν' έτσι, πές μου τα ονόματά τους.

— Μά... δεν τα θυμάμαι όλα! Θα προσπαθώ όμως... Λοιπόν, είναι μία "Άλις, μία Μύριαμ, μία "Εντθ, δεύτερη Μύριαμ, μία Ροζ-μαρί, μία Γκέν, μία Σπυλδία, μία Μαίρη και δύο Μαρτζορύ...

— Ροζμαρί; διέκοψε ο Λάστρομ. Σε ποιο μέρος της γνώρισε, αυτή;

— Στο Χάρτλεπουλ. Ήταν δασκάλα του πιάνου. Ένα πολύ όμορφο κορίτσι! δόλωσε μ' ένθουςια ο Τζούλιαμ Κρέυ.

— Ε, μα τότε άπορώ πώς δε μπορείς να τα καταφέρεις με τη Βεατρίκη!

— Τι να σου πω; "Ισως νάναι γιατί μ' αυτή έχω χάσει την ψυχραιμία μου και το ήθικό μου, έπειδή την αγαπάω αληθινά.

Ο Ρόμπερτ Λάστρομ έμεινε σκεπτικός, μερικά δευτερόλεπτα.

— Άκουσε! έπτε στο τέλος. Αφού είν' έτσι, πρέπει να καταφύγης στα μεγάλα μέσα!

— Δηλαδή;

— Θα σου εξηγήσω... Έσύ είσαι ηθοποιός... καλός ηθοποιός, και μπορείς να παίξεις μια δραματική σκηνή, λίγο τραγική.

— Είμαι πρόθυμος για όλα, για χατήρι της Βεατρίκης.

— Θα προσποιηθείς, λοιπόν, ότι αυτοκτονήσες.

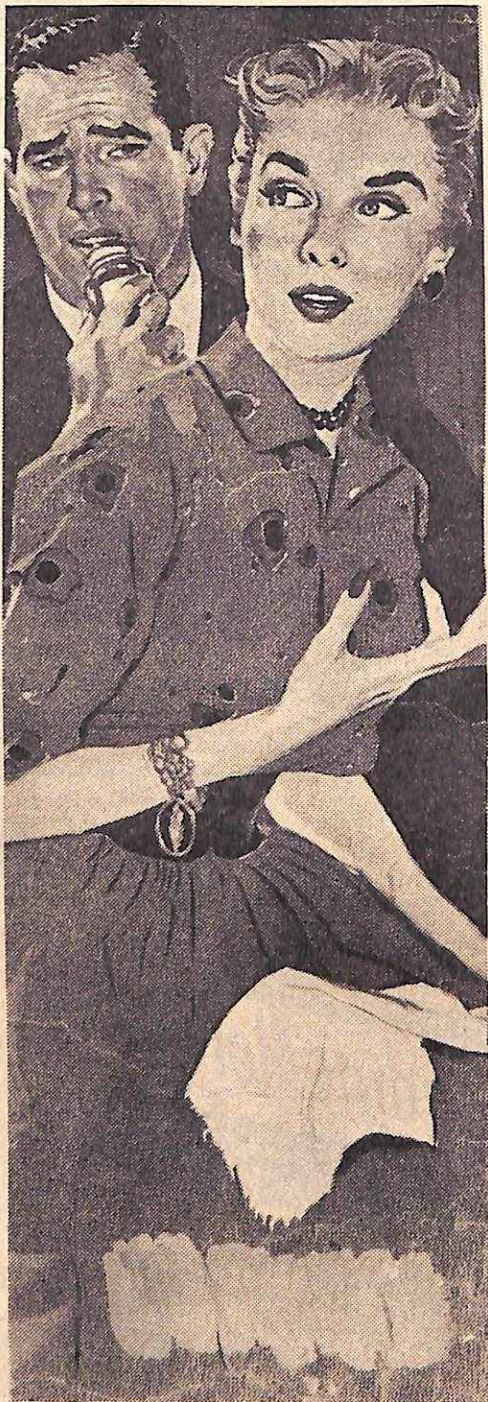
— "Ε! Πώς;

Ο Κρέυ κτύπησε το συνομιλητή του στην αρχή με έκπληξη κι' άπορία, ύστερα με φόβο και στο τέλος με θαυμασμό κι' ευχαρίστηση.

— Μπράβο! φώναξε. Μεγαλοφυής ιδέα! Αλλά... με ποιόν τρόπο να κάνω την απόπειρα; Με πιστόλι; Θα μού χαλάσει το πρόσωπο, καμμένο.

— Όχι, δε χρειάζεται πιστόλι. Υπάρχει κάτι απλούστερο... Έχω εδώ ένα μπουκαλάκι, με κυανιούχο κάλιο. Έχω και το αντίδοτό του...

»Θα πάρης το δηλητήριο και θα πας στο δωμάτιό σου. Εκεί, θα φωνάξεις τη Βεατρίκη. Θα τη ρωτήσεις αν σ' αγαπάει... κι' αν αυτή σου φερθεί όπως συνήθως, θα βγάλεις άμέσως το μπουκαλάκι απ' την τσέπη σου,

— Βεατρίκη! Σταθήτε! της φώναζε. "Αν φύγετε, θ' αυτοκτονήσω εδώ μπροστά σας!...

Θα της φωνάξεις «Έχε γεια σκληρή!» και θα καταπιείς το περιεχόμενο του.

»Εκείνη, φυσικά, θα βάλει τις φωνές και θα τρέξει για να ζητήσει βοήθεια. Τότε θα μτώ εγώ και θα σου δώσω το αντίδοτο... Σύμφωνοι;

Ο Κρέυ σκέφθηκε για κάμποσα λεπτά. "Υστερα σηκώθηκε ζωηρά και είπε:

— Δώσε μου το δηλητήριο! "Αμ' έπος, άμ' έργον. Μόνο... δε θα μαρτυρήσης τίποτα, ποτέ, έ;

— Αυτό, σου τ' όρκίζομαι!

Πραγματικά, ο Κρέυ πήρε το μπουκαλάκι, πήγε στο δωμάτιό του κι' έστειλε την καμπίρια να φωνάξει τη Βεατρίκη. Όταν παρουσιάστηκε η νέα, την πλησίασε, στάθηκε μπροστά της, την κτύπησε στα μάτια και της είπε:

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Βεατρίκη! Για τελευταία φορά! Σ' αγαπώ!...

— Κύριε Κρέυ, απάντησε σοβαρά η κοπέλλα. Τι άνόητο άστείο είν' αυτό; Με φωνάζατε εδώ για να μού πείτε άνοησίες;

Και θέλησε να φύγει. Μά ο ηθοποιός την έπιασε απ' το μπράτσο.

— Βεατρίκη! Σταθήτε! της φώναζε. "Αν κάνετε να φύγετε, θα αυτοκτονήσω εδώ μπροστά σας!

Κι' έδωσε το μπουκαλάκι.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε η κοπέλλα.

— Δηλητήριο, Κυανιούχο κάλιο.

— Κύριε Κρέυ, άφησε τους μελοδραματισμούς για τη σκηνή του θεάτρου! Έγώ πάντως φεύγω, για να μην τους βλέπω.

— Όχι, δε θα προφτάσετε να φύγετε... Την κράτησε με τόνα χέρι, ενώ με τ' άλλο ξεδούλωνε το μπουκαλάκι. Με μία γρήγορη, μελοδραματική κίνηση, κατάπιε το περιεχόμενό του. "Υστερα σωριάστηκε χλωμή, χλωμή.

— "Ω, δυστυχία!... φώναξε η Βεατρίκη. Αυτός αυτοκτόνησε στ' αλήθεια! Μητέρα, μητέρα! Κύριε Λάστρομ!...

Ο Λάστρομ έτρεξε άμέσως. Κι' ενώ η Βεατρίκη κατέβαινε για να ειδοποιήσει τη μητέρα της, εκείνος πλησίασε τον ηθοποιό, που σπαρταρούσε, έσκυψε πάνω του και του είπε, με μία έκφραση άπειρου μίσους:

— "Επιτέλους, εκδιήθηκα για την αδελφούλα μου! Ένα χρόνο σε γύρισα. Για σένα ήρθα κι' έμεινα σ' αυτή την παντιόν... Ευτυχώς, ποτέ σου δεν είχες ενδιαφερθεί να μάθης πως το επίθετό της Ροζμαρί ήταν Λάστρομ! "Όπως δεν έξερις επίσης, ότι αυτοκτόνησε η άμοιρη, όταν την εγκατέλειψες...

»Περιμένεις τώρα το αντίδοτο, έ; Δεν υπάρχει! Και τώρα, έχε γεια!...

Όταν μπήκανε στο δωμάτιο η Βεατρίκη με τη μητέρα της, ο Τζούλιαμ Κρέυ ξενυχούσε.

Ε. ΧΑΤΤ

☉☉

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οι Άμερικανοί έχουν την μανία της υπερβολής. Ή ποιήτες τους αφίνει αδιάφορους ή τους άπασχολεί ελάχιστα. Καί γι' αυτό στις Ήνωμένες Πολιτείες βρίσκονται τα πιο μεγάλα, τα πιο όγκωδη και τα πιο ψηλά πράγματα. Αλλά να τα πιο χαρακτηριστικά απ' αυτά:

Το μεγαλύτερο πάρκο

Είναι το Τσέντραλ Πάρκ της Νέας Υόρκης, μεταξύ της 50ης και της 110ης δούλ, μήκους τεσσάρων χιλιομέτρων και πλάτους 800 μέτρων. Μέσα σ' αυτό βρίσκονται 7 λίμνες, ο εκήςος του Σαίξπηρ, με υπαίθριο θέατρο, ένας ζωολογικός κήπος, γήπεδα τένις και μπαϊντ-μπαλ, ένα γυμναστήριο και μία πίστα πατινάζ, 15 εκατομμύρια άτομα το έπισκέπτονται κάθε χρόνο.

Ο μεγαλύτερος κινηματογράφος

Είναι το «Ράντιο Σίτυ μινιζικ χόλ». Βρίσκεται στο Μανχάτταν και μπορεί να περιλάβει 6500 καθήμενους θεατές. Από το 1933, όποτε έγιναν τα εγκαίνια του ως σήμερα, έχουν περάσει απ' αυτό 200 εκατομμύρια θεαταί.

Το ψηλότερο ξενοδοχείο

Θα κατασκευασθεί στην 7η λεωφόρο της Νέας Υόρκης και θα έχη 50 όρόφους από μαρμάρo, μέταλλo και γυαλί, με 2000 δωμάτια και ένα γραφά για 300 αυτοκίνητα. Κάθε διαμέρισμα θα έχη δυο τουλάχιστον τηλεφώνo, ένα πλάι στο κρεβάτι και δεύτερο στην αίθουσα του λουτρού.

Ο ψηλότερος ούρανοξύστης

Είναι, ως γνωστόν, το «Εμπάιρ Στάιητ Μπλντινγκ», που το ύψος του φθάνει τα 38 μέτρα. Έχει 102 πατώματα. Στο 86ο βρίσκεται μία ταράτσα, από όπου μπορεί ν' απολαύσει κανείς ένα πανόραμα σε άκτινα 100 χιλιομέτρων.

Στο 90ο πάτωμα βρίσκονται τα «τέσσερα φώτα της ελευθερίας». Έτσι καλείται ένας ισχυρότατος φάρος, που έχη σε κάθε πλευρά του ιδιαίτερο χρώμα. Στόν ούρανοξύστη αυτό ανεδοκατεβαίνουν κάθε μέρα 35000 άτομα.

Η μεγαλύτερη πολυκατοικία

Είναι το Σάμπ Χάους, μεταξύ της 73ης και 74ης όδου της Νέας Υόρκης. Μένουν σ' αυτήν 3000 άτομα, που έχουν τη δική τους εφημερίδα «Τα νέα του Σάμπ Χάους», που αναφέρει όχι μόνον ζητήματα της πολυκατοικίας, αλλά και τα κυριώτερα γεγονότα όλου του κόσμου.

ΟΡΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΠΑΙΔΙΑ - ΛΥΚΟΠΟΥΛΑ;

ΑΣ φανταστούμε ένα παιδάκι, που θα μεγάλωνε μέσα σ' ένα δάσος κλειστό από παντού, χωρίς ν' ακούσει ποτέ ανθρώπινη φωνή και χωρίς να δη άνθρωπο δι' μπροστά του.

Το πείραμα αυτό σκέφτηκε κάποτε να κάνει ένας σκληρός βασιλιάς της Σκωτίας, ο 'Ιάκωβος, 4ος, που είχε διατάξει, μάλιστα, τους ανθρώπους του να κλέβουν κάμποσα μωρά από χωρικές δάσους. Οι ύπουλοι του τον άπειλσαν τότε ότι θα καταγγέλλαν την πράξη, στο λαό κι' έτσι μόνο κατάφεραν να τον κάνουν ν' αλλάξει γνώμη.

Άλλ' είναι εύκολο να υποθέσουμε ότι το παιδάκι αυτό θάδωνε μόνο άναρθρες κραυγές κι' ότι δε θα μάθαινε ποτέ να μιλάει, όπως έπισθη και ότι δε θ' άποκτούσε καμμία από τις συνήθειες που χαρακτηρίζουν τους ανθρώπους.

Κατά τον ίδιο τρόπο, είναι εύκολο να φανταστούμε ότι ένα παιδάκι, που θα μεγάλωνε ανάμεσα σε ζώα, θ' άποκτούσε τον ήχο της φωνής τους, τις συνήθειες τους κλπ.

Κι' αυτό ακριβώς συμβαίνει με τα παιδιά-λύκους. Το τελευταίο στη μακριά σειρά είναι ο Ραμού, ηλικίας σήμερα 16 χρόνων.

Το Ραμού τον βρήκε σε ηλικία 6 χρόνων μέσα σε μία λυκοφωλιά 6 άστρινομια του Λουκνοβ ('Ινδία). Περιπατούσε με τα τέσσερα και τα περπατούσε προς τα τέσσερα, περπατώντας πλάι πλάι στην άλλη όδους κάνουν τα λύκοπουλα. Οι εκπαιδευτές τους δε μπόρεσαν ποτέ να τις ξεσυνήθισουν να κοιμούνται την ημέρα. Ξυπνούσαν κατά το σύνητο και γύριζαν μέσα στον κήπο του όρφανοτροφείου, βγάζοντας στρογγυλές κραυγές. Διάφορα πείραματα έδειξαν πως τη νύχτα έδελταν καλύτερα. Το πιο άγαπημένο τους φαγητό ήταν το ωμό κρέας. Το άρπαζαν με το στόμα τους και το έτρωγαν με μεγάλη βουλιμία.

Δε μπόρεσαν, έξ' άλλου, ν' άνεχθούν το παραμικρό ρούχο. Και το αξιοσημείωτο είναι ότι ούτε το κρύο ούτε η ζέση τους έκαναν έντυπωσι. Ακόμη και με τις μεγαλύτερες ζέστες, το σώμα τους δεν έδγαζε ούτε σταγόνα ιδρώτα.

Η 'Αμάλα πέθανε έναν περίπου χρόνο μετά την αιχμαλωσία της, δηλαδή σε ηλικία τριών περίπου χρόνων.

λα στην εξωτερική κατασκευή τους, αντίσταναν περισσότερο. Ο Σίνγκ κι' οι σύντροφοί του κατάφεραν τελικά να τα αιχμαλωτίσουν όλα. Άλλ' όταν τα μετέφεραν στο όρφανοτροφείο, πρόσεξαν, όχι χωρίς έκπληξη, ότι τα δυο άτίθασα λύκοπουλα ήταν ανθρώπινα όντα!

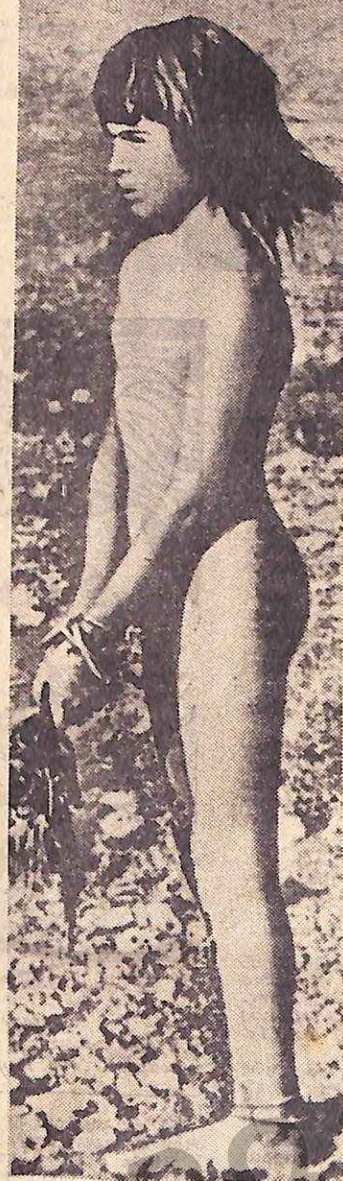
Επρόκειτο, πραγματικά, για δυο κοριτσάκια, που, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του δόκτορος Σίνγκ, θάπρεπε να ήταν το ένα έφτα και το άλλο μόλις δυο χρόνων.

Ο 'Ινδός έπιστήμων ώνόμασε το πρώτο Καμάλα και το δεύτερο 'Αμάλα. Περιπατούσαν και τα δυο με τα τέσσερα και μπορούσαν ν' άναπτύξουν καταπληκτική ταχύτητα. Οι μύς κι' οι άρθρώσεις τους είχαν προσαρμοστή τόσο καλά σ' αυτή τη στάση, που κάθε προσπάθεια για να τα κάνουν να σταθούν όρθια φαινόταν καταδικασμένη σ' άποτυχία. Άλλ' ο 'Ινδός έπιστήμων κι' οι βοηθοί του τους έκαναν κάθε μέρα ειδικά μασάζ σ' όλη την περιοχή του ποδιού. Στα τρία χρόνια, τέλος, η Καμάλα μπόρεσε να σταθεί όρθια, αν και το βήμα της παρέμεινε πάντοτε άσταθές. Κάθε φορά, όμως, που ήθελε να τρέξει, αναγκιόνταν τετράποδη. Η 'Αμάλα, αντίθετα, δε μπόρεσε να μάθι ποτέ να στέκεται όρθια.

Η Καμάλα κι' η 'Αμάλα ήταν άλες τις άρες μαζί και κοιμόταν η μία πλάι στην άλλη όπως κάνουν τα λύκοπουλα. Οι εκπαιδευτές τους δε μπόρεσαν ποτέ να τις ξεσυνήθισουν να κοιμούνται την ημέρα. Ξυπνούσαν κατά το σύνητο και γύριζαν μέσα στον κήπο του όρφανοτροφείου, βγάζοντας στρογγυλές κραυγές. Διάφορα πείραματα έδειξαν πως τη νύχτα έδελταν καλύτερα. Το πιο άγαπημένο τους φαγητό ήταν το ωμό κρέας. Το άρπαζαν με το στόμα τους και το έτρωγαν με μεγάλη βουλιμία.

Δε μπόρεσαν, έξ' άλλου, ν' άνεχθούν το παραμικρό ρούχο. Και το αξιοσημείωτο είναι ότι ούτε το κρύο ούτε η ζέση τους έκαναν έντυπωσι. Ακόμη και με τις μεγαλύτερες ζέστες, το σώμα τους δεν έδγαζε ούτε σταγόνα ιδρώτα.

Η 'Αμάλα πέθανε έναν περίπου χρόνο μετά την αιχμαλωσία της, δηλαδή σε ηλικία τριών περίπου χρόνων.

ναυ. Η Καμάλα καθόταν πλάι στο πτώμα της και φαινόταν ότι δε μπορούσε να καταλάβει πως η μικρή σύντροφός της δε θα ξυπνούσε πιά. Χρειάστηκε, στο τέλος, να την άπομακρύνουν με τη βία. Το πρόσωπό της έδειχνε μία άπέραντη λύπη.

Στο τέλος του 1924, δηλαδή τέσσερα χρόνια μετά την αιχμαλωσία της, το λεξιλόγιο της Καμάλα περιλάμβανε μόλις 45 μονοσύλλαβες λέξεις. Τον Οκτώβριο του 1925, έξ' άλλου, έπτεται από προσπά-

Ο Ραμού, το παιδί-λυκοπούλο, είναι σήμερα 16 χρόνων. Με μεγάλο κόπο, οι εκπαιδευτές του κατάφεραν να το μάθουν να στέκεται όρθιο. Άλλο δε μπορεί άκομη ν' άρθρώσει λέξη.

θεις πέντε χρόνων, κατάφεραν να τη μάθουν να πηγαίνει στο όριμένο μέρος για να εκτελέσει τις φυσικές άνάγκες της. Πέθανε στις 14 Νοεμβρίου 1929, έννέα χρόνια μετά την αιχμαλωσία της. Κατά τους γιατρούς που την εξέτασαν, ο θάνατός της άφειλετο σε αύστης της ούρας μέσα στο αίμα της.

Τα δυο αυτά κοριτσάκια φαίνεται ότι είχαν άναρπαγή από κάποια λύκαινα σε διαφορετικές εποχές το καθένα (όπως δείχνει η μεγάλη διαφορά της ηλικίας τους).

Κι' εδώ προβάλλει το έρώτημα: Γιατί η λύκαινα προτίμησε να τα πάρη και να τ' αναρέψει μαζί με τα δικά της παιδιά, αντί να τα κατασπαράξη;

Την άπάντησι έδωσε ο Άγγλος καθηγητής Σπρέα, που μελέτησε ειδικά το ζήτημα. Κατά τη διάρκεια της γαλουχίας, υποστηρίζει, οι θηλυκές έκκρινουν μία όρμηση, που τους άπομωρεί ένα ισχυρότατο έντικτο να υιοθετούν παιδιά προσεχόμενα από άλλα είδη. Τα παιδιά αυτά τα φροντίζουν μ' έξαιρετική στοργή, όπως κάνουν και για τα δικά τους και τα συνήθίζουν στον τρόπο της δικής τους ζωής. Είναι άυτόνοητο ότι τα μικρά αυτά άφομοιώνονται με τον καιρό προς τη μητέρα και τα θετά άδέρφια τους, σε τρόπο που είναι άδύνατο να τα ξεχωρίση κανείς.

Σε μόνες τις 'Ινδίες άναφέονται έντεκα περιπτώσεις παιδιών που είχαν άνατραφή μαζί με λύκους και που είχαν έξομοιωθή με αυτούς.

Εκτός από τις λύκαινες και άλλα ζώα δείχνουν ένδιαφέρον για τα μικρά του ανθρώπου, που τα άνατρέφουν σε δικά τους. Τέτοια ζώα είναι οι άρκουδες, οι πρόβατινες που ζούν σε άγρια κατάσταση, τα θηλυκά άγριογούρνα και οι θηλυκοί λέσπαρδοι.

Κι' έδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι το περίεργο αυτό έντικτο άπόρχει και μεταξύ άρισμένων άγριων φύλων της 'Ινδίας. Οι γυναίκες, που, λόγω του θερμού κλίματος, έχουν άφθονο γάλα, κηλάζουν μαζί με τα δικά τους παιδιά και άλλα ζώα, κυρίως γουρουάκια, άρνια, κατσικάκια, κουέλια κλπ.

Μπορούμε να υποθέσουμε, λοιπόν, ότι πρόκειται για ένα γενικό έντικτο μέσα στη φύσι, που δεν το βρίσκει κανείς μόνον μεταξύ των πολιτισμένων λαών.

Τα παλιά χρονικά άναφέρουν ότι, κατά το 1544, στην περιοχή της Έσσης (Γερμανία) βρέθηκε ένας έφηβος, που είχε μεγαλώσει μαζί με δυο λύκους. Περιπατούσε με τα τέσσερα και είχε τόσο πολύ συνήθεισι σ' αυτό το περπάτημα, ώστε χρειάστηκε να του δέσουν σανίδες στα γόνατα για να τον άναγκάσουν να σταθεί όρθιος. Το 1661, έξ' άλλου, ένα παιδάκι έννέα χρόνων βρέθηκε από κυνηγούς μαζί με άρκουδες σ' ένα δάσος της Λιθουανίας. Είχε άποκτήσει τελείως τις συνήθειες τους και σπάζει άδύνατο να το μάθουν να ντυνεται και να τρέφεται όπως οι άνθρωποι. Στα Πουανία έπισως βρέθηκαν το 1719 δυο παιδάκια που ζούσαν μαζί μ' ένα κοπάδι άγριοκάτσικων και που είχαν άποκτήσει όλη την ένκνησία και την άναρρητική τους ικανότητα και το 1815 ένας παιδάκι, που ζούσε μαζί με γουρουάια, σε άγρια κατάσταση.

Το 1953, έξ' άλλου, ένας άυτοκνητιστής κατάλαβε και κατάφερε να πιάσει ένα παιδί 14 χρόνων, που ζούσε μαζί μ' ένα κοπάδι ζαρκαδιών. Το παιδί αυτό κατά την καταδίωξή του από τον άυτοκνητιστή άνεπτύξε ταχύτητα 50 χιλιομέτρων την ώρα. Ο άυτοκνητιστής το έμπιστευθηκε στους κατοίκους ενός χωριού. Άλλ' ήταν τόσο άγριο και τόσο άτίθασο, που άναγκάστηκαν στο τέλος να το άφίσουν έλεύθερο. Από τότε χάθηκαν τα ίχνη του.

— Βοήθησέ με κι' εσύ, χρυσή μου, να τελειώσουμε πιο γρήγορα το σπιτάκι μας!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό σε κάποια χώρα της Κίνας, ζούσε ο βασιλιάς Κουν-Σούγκ. Ο Κουν-Σούγκ από τον πρώτο του γάμο, είχε αποκτήσει ένα γιού, που το όνομά του ήταν Φως του 'Ηλιου. Κι' από τον δεύτερο γάμο είχε άλλο γιού, που τον έλεγαν Φως της Σελήνης.

Η δεύτερη γυναίκα του βασιλιά, σαν μητέρα που ήταν, δε χώνευε το Φως του 'Ηλιου. Και μέρα-νύχτα την έτρωγε μία τρομερή σκέψη κι' έλεγε:

— Το Φως του 'Ηλιου πρέπει να χαθί, γιατί αν ζήσει, θ' ανέβει αυτός στο θρόνο του πατέρα του κι' έτσι ο δικός μου γιός δεν θα γίνει βασιλιάς. Ένα θράσος λοιπόν, έπεσε να κοιμηθί, με όλη τη νύχτα φώναζε και χτυπούσαν σαν να υπέφερε από τούς μεγαλύτερους γόνους.

— Άγαπημένη μου γυναίκα, της είπε ο βασιλιάς, τι έχεις;

— Αφέντη μου, του αποκρίθηκε εκείνη, όταν ήμουν στους γονείς μου, πριν ακόμη σε παντρευτώ, οι ίδιοι πόνοι μου είχαν παρουσιαστή. Όσα φάρμακα τότε κι' αν μου δώσανε, δεν με ωφέλησαν. Ένα μονάχα φάρμακο μπορεί να με κάνει καλά, μα δεν το λιώ να στο ζητήσω.

— Άγαπημένη μου, ξέρεις ότι σε λατρεύω. Έτσι, οτι και να μου ζητήσεις και το βασιλείο μου ακόμη μπορώ να το θυσιάσω για χάρη σου. Μίλησέ μου λοιπόν.

Κι' η πονηρή γυναίκα, παίρνοντας παραπονιά-ρικο ύφος, του αποκρίθηκε:

— Για να γιατρευτώ, πολυαγαπημένη μου, μου χρειάζεται η καρδιά ενός βασιλοπούλου. Η καρδιά του Φωτός του 'Ηλιου ή του Φωτός της Σελήνης. Δε μπορώ όμως ούτε το δικό μου, του παιδιού, να ζητήσω την καρδιά, ούτε το δικό σου. Γι' αυτό θαμαί άρρωστη όποτε να πεθάνω.

Είναι αλήθεια, αποκρίθηκε ο βασιλιάς, πως θα πεθαινόμ' άμα χάσω το παιδί μου. Μα αν εί- ναι ανάγκη, βασιλιάς μου για τη σωτηρία της πολυτιμής ζωής σου να θυσιασθί η καρδιά του πρώτου μου παιδιού, δεν θα διατάσω να πάρω την απόφασή μου. Αύριο κι' άλλες θάχης την καρδιά του Φωτός του 'Ηλιου...

Κι' ο βασιλιάς, λέγοντας αυτά, είχε σκοπό να προσφέρει στη γυναίκα του την καρδιά μιας ελαφίνας κι' ώσπου να γιατρευθί η άρρωστη, να στείλ' το γιό του σ' αλαργινή χώρα, απ' όπου άργότερα θα τον καλούσε πίσω.

Μα το Φως της Σελήνης, που είχε κρυφακού- σει την κουσέντα, που έκαναν ο βασιλιάς κι' η μητέρα του, έτρεξε στον αδελφό του να του πη τά νέα. Και τότε αποφάσισαν κι' οι δυο να φύγουν για τα ξένα.

Τα χαράματα της άλλης μέρας, πριν ξυπνήσουν όλοι στο παλάτι, τα δυο αδελφία ξεκίνησαν, παίρ- νοντας μαζί τους μερικά τρόφιμα για το δρόμο.

Τραβούσαν στην τύχη χωρίς να ξέρουν πού πάνε. Περπάτησαν μέρες, πέρασαν θουνά, κάμπους κοι- λάδες και τέλος έφτασαν σ' έναν τόπο όπου δεν υπήρχε ψυχή ζωντανή, ούτε σταλαγματιά νερό.

Το Φως της Σελήνης κατάκοπο σωριάστηκε χάμω ξερό. Ο αδελφός του ανέβηκε τότε στην κορφή ενός λόφου, για να μπορούσιν να δη γύρω καίμια πυρή, μα του δόθηκε ο κακός. Όταν γύρισε, το Φως της Σελήνης ήταν πεθαμένο. Άμέσως το Φως του 'Ηλιου έπεσε πάνω στο άψυχο σώμα του αδελφού του κι' άρχισε να κλαίη. Και κοντά το σορόπου, τον έβαψε κάτω από ένα σωρό πέτρες.

Έπειτα συνέχισε το δρόμο του, ακολουθώντας ένα στενό μονοπάτι. Στην άκρη του μονοπατιού έβριθε ένα γέρο έρημιτη, που ζούσε μέσα σε μία σπηλιά.

— Πόσο φαίνεται λυπημένος, παιδί μου, του είπε ο γέρος, μόλις τον αντίκρισε.

Το Φως του 'Ηλιου του διηγήθηκε τότε τη θλι- θερή του ιστορία.

Ο έρημιτης μπήκε μέσα στη σπηλιά, πήρε ένα μπουκαλάκι πουχε κάποιο μαγικό ποτό και βά- ζοντάς το μέσα στην τσέπη του, είπε στο παλ- ληκάρη:

— Έλα μαζί μου. Θέλω να με πιάς στο μέρος, που έθαψες τον αδελφό σου.

Κι' αλήθεια το Φως του 'Ηλιου τον έφερε στον τάφο του Φωτός της Σελήνης. Όταν έφτασαν εκεί, έβρισκαν τον πεθαμένο. Τότε ο γέρος έβριξε μέσα στο στόμα του λίγες σταγόνες από το μα- γικό ποτό του, κι' άμέσως εκείνος πετάχτηκε όλο- ζώντανος και φίλησε με χαρά τον αδελφό του και τον σωτήρα του.

— Μένετε μαζί μου, τους είπε ο έρημιτης, θα σ' έχω σαν παιδιά μου.

— Γιό να γιατρευτώ, πολυαγαπημένη μου, του αποκρίθηκε η βασιλίσα, μου χρειάζεται η καρδιά ενός βασιλοπούλου.

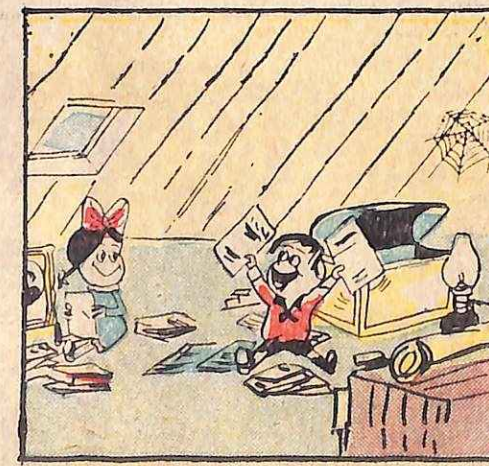
Τα παλληκάρια δέχτηκαν κι' έτσι ζούσαν καλά στην απόμερη σπηλιά του.

Ήρθε όμως ο καιρός, που σύμφωνα μ' ένα παλιό έθιμο της χώρας, ο βασιλιάς μόλις άρχιζε το πότισμα των σπαρτών, έπρεπε να θυσιάσει στο θεό των φιδιών ένα παλληκάρη γεννημένο το χρόνο της Τίγρεως.

Μα όσο κι' αν έψαξαν δεν μπόρεσαν να βρούν ένα παιδί γεννημένο εκείνη τη χρονιά. Γι' αυτό είχαν όλοι στενοχωρηθί. Ξαφνικά παρουσιάστηκε στο βασιλιά ένας εοσός και του είπε:

— Βόσκοντας τα πρόβατά μου, έβριχα έναν έ- ρημιτη σε μία σπηλιά. Αυτός έχει δυο παιδιά, που ξέρω ότι το ένα απ' αυτά γεννήθηκε το χρόνο της Τίγρεως.

Όταν τ' άκουσε αυτό ο βασιλιάς, έστειλε α- μέσως τρεις ανθρώπους στον έρημιτη.

— Ζήτω!... Βρήκα τους σχολικούς έλέγ- χους του μπαμπά! Τώρα δε μπορεί πιά να μ' ας λή, πώς δεν το μούσαμε!

— Τι θέλετε από μένα; τούς ρώτησε ο γέρος μόλις οι ξένοι έφτασαν στην είσοδο της σπηλιάς του.

— Έχεις ένα γιού που γεννήθηκε το χρόνο της Τίγρεως. Έχουμε διαταγή από το βασιλιά να τον πάρουμε για να θυσιασθί στο θεό των φιδιών.

— Σας γέλασαν, φίλοι μου, τούς αποκρίθηκε ο γέρος. Αυτός που γυρεύετε δεν είναι εδώ.

Κι' άμέσως έκρυψε το Φως του 'Ηλιου μέσα σ' ένα μεγάλο θάρακι.

Οι άνθρωποι του βασιλιά έψαξαν τότε στη σπηλιά για να βρούν τον νεο. Κι' επειδή δεν ά- νακαλύψαν τίποτα άρχισαν να δέρνουν το γέρο για να μαρτυρήσιν.

Το Φως του 'Ηλιου, ακούγοντας τον σωτήρα τους να ξεφωνίζει, φώναξε απ' την κρυψώνα του:

— Αφήστε ήσυχο τον πατέρα μου!

Οι άπειστα μένοι του βασιλιά έτρεξαν άμέσως στο θάρακι. Έβγαλαν το γενναίο παλληκάρη και το πήραν μαζί τους.

Την ώρα, που έφταναν μπρος στο βασιλικό πα- λάτι, η κόρη του βασιλιά έτυχε να κυττάει από το παράθυρό της. Είδε τον ώραίο νεο, που έφερναν δεμένο και τούς φώναξε:

— Δε θα τον ρίξετε μέσα στο νερό αυτόν τον νεο. Αν είναι όμως ανάγκη, να θυσιασθί, τότε θα τον ακολουθήσω κι' εγώ στον τάφο του.

Οι άνθρωποι του βασιλιά φανέρωσαν τα λόγια της στον αφέντη τους. Και τότε εκείνος διέταξε να βάλουν τη βασιλοπούλα σ' ένα σακί και να τη ρίξουν μαζί με το νεο μέσα στα κύματα.

Ο θεός των φιδιών, όμως βλέποντας την αφο- σίσι των δυο νέων συγκινήθηκε τόσο που τους άφησε ελεύθερους. Την ίδια στιγμή τα νερά άρχι- σαν να τρέχουν απ' τη λίμνη στους ρυζώνες, σαν να χι γίνε η κανονισμένη θυσία.

— Ω, ωραία βασιλοπούλα, είπε στην κόρη το Φως του 'Ηλιου γεμάτο δάκρυα, εσύ τώρα θα γυρίσης στο παλάτι του πατέρα σου κι' εγώ θα ξαναγοριάσω να δω τον έρημιτη, που σίγουρα θα στενοχωριέται, νομίζοντας πως χάθηκε. Θάρρω δ- μως σε λίγο κοντά σου και δε θα σ' αφήσω πιά.

— Δε μπορώ να σ' εμποδίσω του είπε η βασι- λοπούλα, αφού είσαι τόσο υποχρεωμένος στο γέ- ρο. Γύρσε όμως γρήγορα κοντά μου, γιατί μου φαίνεται πως δεν θα μπόρεσω να ζήσω χωρίς σεένα.

Ο έρημιτης, που κόντευε να πεθαινό από τη στενοχωρία του, μόλις είδε το παλληκάρη πηγε να τον αγκαλιάσθί από τη χαρά του. Άλλα και η βα- σιλοπούλα όταν παρουσιάστηκε στο παλάτι του πατέρα της, στην άκρη την πέρασαν για φάντα- σμα. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως ήταν δυο- νατό να βγί μέσα από τη λίμνη, όπου την εί- χαν ρίξει. Ο πατέρας της όμως το έβριχε φυσικό να πάρη ο θεός των φιδιών μονάχα το νεο που γεννήθηκε το χρόνο της Τίγρεως.

— Οχι, φώναξε η βασιλοπούλα, μαζί μ' μένα ελευθερώθηκε κι' ο νεός. Σ' αυτόν χρωστάω τη σωτηρία μου.

— Αν είναι έτσι, είπε ο βασιλιάς, πρέπει να τον ευχαριστήσω.

Και διέταξε τούς ανθρώπους του να τον βρούν και να τον φέρουν στο παλάτι.

Την άλλη μέρα, το Φως του 'Ηλιου παρουσιά- στηκε μπρος στο βασιλιά.

— Σου χρωστάω όλοι ευγνωμοσύνη, γιατί μ' ας γλύτωσες από την έφραση, που θάταν κατα- στροφή για τα σπαρτά μας. Είμαστε όμως περτερ- γοι να μάθουμε πως μπόρεσες να ξεφύγης απ' το θάνατο. Είσαι αλήθινά γιός του έρημιτη;

— Οχι, αποκρίθηκε το Φως του 'Ηλιου. Εί- μαι γιός μεγάλου βασιλιά. Η μητέρα μου δ- μως θέλησε να με αβανισί, γιατί είχε σκοπό ν' ανεβάσει στο θρόνο το δικό της παιδί. Μα αυτό νοιώθοντας ίερη την αδελφική αγάπη, δέχτηκε πρόθυμα να με ακολουθήσει στο μακρινό τοξίδι, που λογάριασα. Κι' όταν έβρεθηκα τυχαία μπρος στη σπηλιά του έρημιτη, εκείνος μ' ας κράτησε κοντά του.

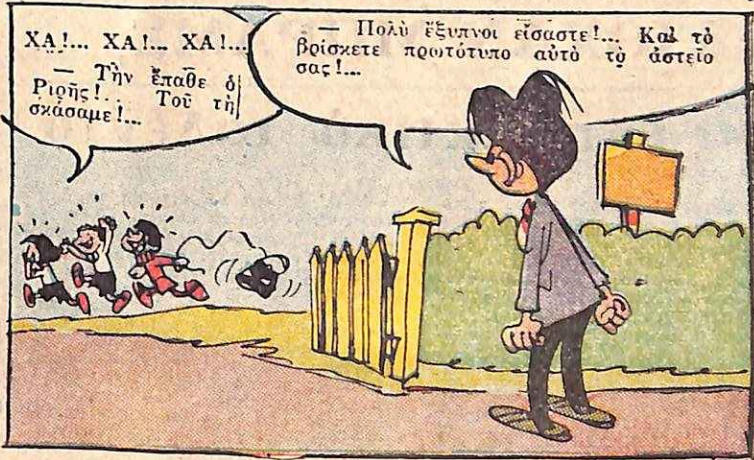
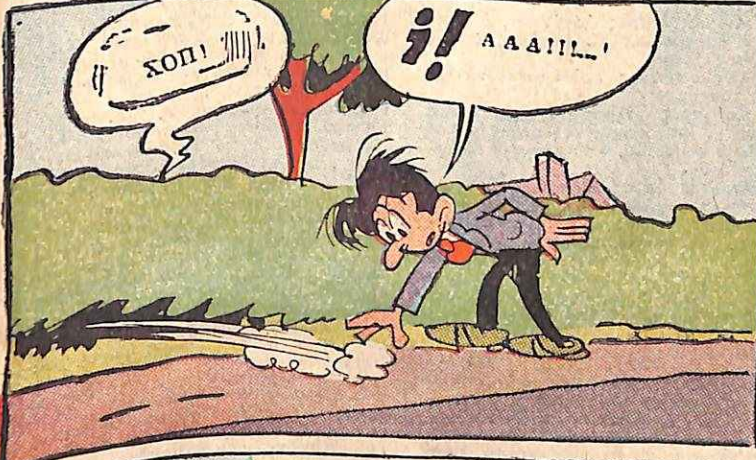
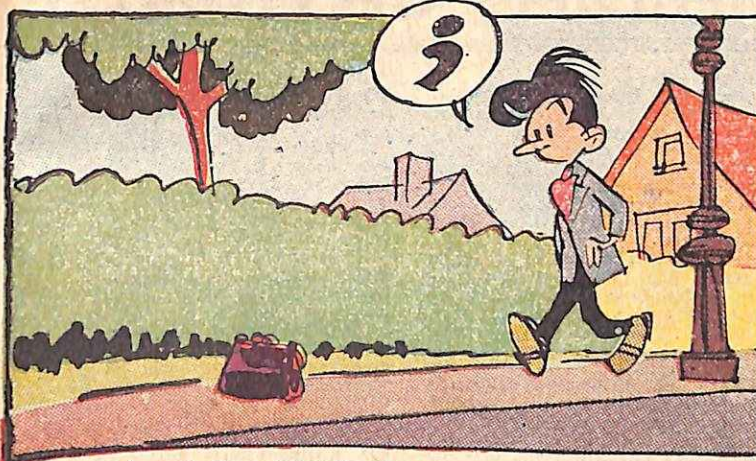
— Πολύ καλά, φώναξε ο βασιλιάς γεμάτος χα- ρά. Έσύ θα παντρευθίς τη θυγατέρα μου κι' ο αδελφός σου θα πάρη την αδελφή της. Τώρα να πάτε να δητε τούς γονείς σας. Κι' όταν γυρίσε- τε θα γίνουν οι γάμοί σας...

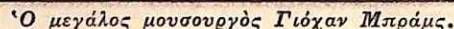
Τα δυο αγαπημένα αδελφία, έχοντας αμέτρη- τους ακολουθούς και υπηρετές, τράβηξαν τότε για την πατρίδα τους. Όταν έφτασαν σε λίγες μέρες, ο κόσμος τούς υποδέχθηκε με χαρά και θαυμασμό.

Ο πατέρας τους, που τούς είχε για πάντα χαμένα πολλή. Η βασιλιάς όμως, τόσο τα- ράχτηκε, βλέποντας τους εοφρικά μπροστά της, που έπεσε καταγής άψυχη κι' έτσι τιμωρήθηκε για την κακία της, όπως της άξιζε.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΘΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΒΑΝΤΑ

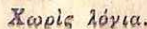

Ένα εκπληκτικό ταλέντο

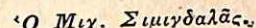
Προτού ακόμη συμπληρώσει τα δέκα του χρόνια, ο Μπόρξας έδωσε μία συναυλία με παραλλαγές δημοτικών τραγουδιών, που είχε πολύ μεγάλη επιτυχία. Ένας άλλος δάσκαλος της μουσικής, ο Εδουάρδος Μύρβαν, προσφέρθηκε τότε να του δίνει δωρεάν μαθήματα.

Ο Μπράιμς, σέρνοντας τη σόλα

⁷ Ήταν πιά αναγνωρισμένοι συνθέτες και τα έργα του είχαν πάντα μεγάλη επιτυχία. Τον ρώτησαν κάποτε ποιά ήταν η μέθοδος της εργασίας του και πώς κατάφερνε να δημιουργή διαρκώς νέα έργα, που

Αργότερα πήγε κι ο ίδιος να εγκατασταθεί στη Βιέννη. Κι' εκεί έμαθε πως η Φαράγκ Σάουμ είχε πεθάνει στη Φράγκφουρτ. Έτσι, κινώμενος στο σταθμό για να πάρει το τρένο. Αλλά το τρένο πέρασε μπροστά από τα μάτια του, χωρίς να το δει. Όταν γύρισε στο σπίτι του, έπεσε στο κρεβάτι για να μην ξανασηκωθεί πιά. Οι γιατροί διέγνωσαν καρκίνο του ήπατος. Ο βασιλιάς του Βόρκε στις 3 Απριλίου 1897, σε ηλικία 64 χρονών. «Απειράτη πληγή κόσμου που συνδύεσαν ως την τελευταία του κατοικία. Ο νεκρός του ενταφιάστηκε κοντά στο Μόναρτ και το Μπετόγεν.

ΜΙΧ. ΣΙΜΙΓΔΑΛΑΣ

Στὰ βήματα τοῦ ἀδελφοῦ του

[illegible]

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ

[illegible]

Αληθινά παραβκήνια

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ..." ΤΗΣ 30-6-63

Συμβουλές, πού θά ἀποδειχθεύν... θησαυρός!		
1	ΕΛΛΑΣ — ΤΟΥΡΚΙΑ	1 X
2	ΒΕΝΕΤΙΑ — ΣΚΩΤΕΦΟΝ ΕΛΒ.	1
3	ΒΙΝΕΡ — ΠΙΡΜΑΣΕΝΣ Δ. ΓΕΡ.	1
4	ΕΡ. ΑΣΤΗΡ ΓΙΟΥΓΚ. — ΠΟΛΟΝΙΑ ΜΠΙΤΟΜ	1 X
5	ΜΟΝΤΕΝΑ — ΓΙΑΓΚ. ΜΠΟ.Υ.Σ ΕΛΒ.	2 X
6	ΜΠΑΓΕΡΝ Δ. ΓΕΡ. — ΓΚΕΤΕΜΠΟΡΓΚ	1
7	ΝΙΜ ΓΑΛ. — ΑΝΤΒΕΡΠ ΒΕΛΓ.	1 X 2
8	ΡΑΠΙΤ ΑΥΣΤΡ. — ΝΙΟΥΜΥΝΣΤΕΡ Δ. ΓΕΡ.	1
9	ΡΟΥΑΝ ΓΑΛ. — ΑΙΕΡ Σ — ΒΕΛΓ.	1 X 2
10	ΣΑΜΠΝΤΟΡΙΑ — ΛΟΖΑΝ ΣΠΟΡ	1
11	ΣΕΝΤΑΝ ΓΑΛ. — ΣΤΑΝΤΑΡ ΒΕΛΓ.	1 X 2
12	ΤΟΥΔΟΥΖ ΓΑΛ. — ΛΑ ΓΚΑΝΤΟΥΖ ΒΕΛΓ.	1
13	ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΖΥΡΙΧΗ	1

'Αναπληρωματικοί :

1	ΓΚΑΛΑΝΤΟ — ΧΑ.Ι.ΝΤΟΥΚ ΓΙΟΥΓΚ.	X
2	ΣΠΑΡΤΑΚ ΟΛΛ. — ΒΙΕΝΝΑ ΑΥΣΤΡ.	1

'Εμεῖς δὲν ἔχουμε νὰ τοῦ εὐχη-
θοῦμε τίποτα. Εἶναι ἕνας παίκτης
ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ δὲν χρειάζονται
εὐχές, γιὰ νὰ πᾶνε μπροστά. "Ἐχει
τὴν ἀξία του.

— Το ίδιο έκανε και η «ΑΕΚ»

δὲν Ὁ Σαββίτης τοῦ «Ἀπολλωνιστῶν» ἀπὸ πάμπαν μὲ τὴ μικτὴ Ἀθηναίων στὴν Καναδά γιὰτὶ μεσῶριο δίνει ἐξέτασεις, γιὰ νὰ προσληφθῇ στὴν «Ὀλυμπιακὴ Ἀεροπορία».

— Ὁ γνωστὸς παλαιότης τοῦ «Ἐθνικοῦ» Π. Γαλιτσιδῆς ἐγκατέλειπε τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ ἐργαστῇ σὲ ποντοπόρο πλοίο.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΣΙΣΜ

Για το διεθνές στρατιωτικό πρω-
τάθλημα του ΣΙΣΜ θα γίνουν οι
έξες ποδοσφαιρικοί αγώνες. Σήμε-
ρα στην 'Αθήνα: 'Ελλάς-Βέλγιο.
Μεθαύριο στη Θεσσαλονίκη: Βέλγιο
-Γαλλία. 30 'Ιουλιού στη Θεσσα-
λονίκη: Τουρκία- 'Ελλάς. 2 'Ιουλίου
στην 'Αθήνα: Τουρκία-Βέλγιο. 3
'Ιουλίου στην 'Αθήνα: 'Ελλάς -
Γαλλία.

Η ΥΔΑΤΟΣΦΑΙΡΙΣΙ

Ο νέος προπονητής κ. Σάροσι πρότεινε τη σύσταση εθνικής ομάδας υδατοσφαίρισης, αποτελούμενης άπακλειστικά από νέους 16—17 χρόνων. Στο μεταξύ συγκροτείται η εθνική άνδρων για τους άγώνες με την Τουρκία και τὸ Ἰσραήλ.

NEO PEKOP BAHN

Χατζηηλίας κατέρριψε το πανελλήνιο ρεκόρ του δρόμου 10.000 μ. βάδην με χρόνο 45'24''8. Το προηγούμενο κατείχε ο Σκαμάγκας με 48'43''2.

Ο ΤΡΙΤΩΝ

Ὁ «Τρίτων» νίκησε τὴν «ΑΕΚ»
 μὲ 59-58 καὶ κατέκτησε τὸ πρω-
 τάθλημα μπάσκετ μὲ τὸν κέντρου.
 Ἐάν, ὅπως πιστεύεται, κερδίση καὶ
 τὸ πρωτάθλημα Ἑλλάδος, θὰ μετὰ-
 σπῃ στὸ κύπελλο πρωταθλητῶν. Εἰ-

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η ΟΜΑΔΑ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ
 Στην ομάδα των Βαλκανίων, που
 θα αντιμετωπίσει τον άλλο μίση στο
 Έλσινκι την περική Σκανδιναβία
 θα περιληφθούν πιθανώς οι Μπα-
 νανίσις, Μαρολές, Σκούρτις,
 Τσκακίσις, Ρεγκίσις, Α Μεσιέρ-
 τσις, κ. νάσις. **Οι Μπαμπαγιώσις**
 που ούρρησε νέο ρεκόρ στη με-
 ροβόλη με 62,26 και θεωρείται ο
 καλύτερος σήμερα στο αγωνίσμα-
 το. **Η πρόκριση των άνωτέρω θα**
 γίνει στη Φάση κατά τους άγωνα-
 ς που προσεχώς Σαββάτου και Κυ-
 ριακή.

ΕΛΛΑΣ — ΤΟΥΡΚΙΑ

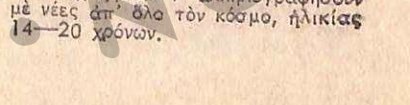
“Εγινε συμφωνία όπως στις 2 και 3 Ιουλίου συναντηθούν στην Αθήνα οι αντιπροσωπευτικές μασητικές ομάδες στίου Ελλάδος και Τουρκίας. Η ελληνική ομάδα θα συγκροτηθεί μετά τους αγώνες, που θα γίνουν αυτή την εβδομάδα.

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Τι έγινε με τὰ κέντρα σχολικής προετοιμασίας; Μέχρι στιγμής δεν άκούσαμε τίποτε γι' αυτό. Την προπόθεσα, που ήταν από τις πιο εύστοχες, που ανέλαβε η Γεν. Γραμματεία Αθλητισμού. Τα σχολεία τελειώνουν τους διαγωνισμούς, οι μαθητές δά σκορπίζουν και τὰ κέντρα δεν ιδρύθηκαν ακόμη! Φαίνεται ότι οι καλές προθέσεις δέν φάνησαν στο τέλος τους σ' αυτό τόν τοπο... Νά έλλυψουν, τολμάχιστον, ότι στο διάστημα τών διακοπών δά ρυθμιστούν οι διάφορες λεπτομέρειες, ώστε με την έναρξη της νέας περιόδου νά λειτουργήσουν και τὰ σχολικά αθλητικά κέντρα;

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα Κυπέλλου Ἑλλάδος μεταξὺ Ὀλυμπιακοῦ—Παναθηναϊκοῦ» 5—3: Ὁ δυναμικὸς κνηγὸς τῶν ἑοραιοῦντων Γ. Σιδιόρης ἐπιτυγχάνει τὸ δεύτερο γκολ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ἐνῶ ὁ Βουτσασᾶς κυττάει τὴν πορεία τῆς μάχης, μὴ μπορῶντας νὰ τὴ συνιερᾶσῃ.

Παίχονται τόσοι γύροι, όσοι εἶ-
ναι καὶ οἱ παίχτες. Ἐποὶ ὁ καθέ-
νας ἔχει τὴν εὐκαιρία, μὲ τὴ σει-
ρά του, νὰ παίξῃ πρῶτος καὶ νὰ
ῖξῃ ὅλα τὰ βότσαλα μέσα στὴν
ρύπα. Ὅταν οἱ γύροι τελειώσουν
αὶ συγκοινοῦν οἱ βαθμοί, βρίσκω-
νται ὁ νικητὴς.

Ο γέρος κάτι βέλησε να πη, όταν τις αντίκρυσε, μα δε μπόρεσε...

«ΟΡΚΙΣΘΗΤΕ, ΣΤΡΙΓΓΛΕΣ!..»

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Έμιν άγας, δ άρχοντας του Ίνεου, ήτανε στα τελευταία του. Οί γιατροί που τον είχαν έξετάσει δεν τούδιναν πιά ζωή. Άλλωστε ήτανε και πολύ γέρος. Είχε ζήσει άρετά.

Άλλα στο προσκήφαλό του καθότανε λυπημένη, ή πρώτη του γυναίκα και του σκούπιζε τον ιδρώτα προσεχτικά μ' ένα μεγάλο κόκκινο μαντήλι.

Από καιρό σέ καιρό άνοιγε σιγά σιγά ή πόρτα του όντά κι έμπαιναν οί δυο γιοί του, δ Όσμαν κι δ Μπεχίρ.

— Πώς πάει δ πατέρας; ρωτούσαν ήσυχά ή μάνα τους.

Η γριά κουνούσε το κεφάλι της άπεληξιμένα και σκούπιζε ένα δάκρυ απ' τά μάτια της. Τό γέρο της τό αγαπούσε πολύ. Είχε ζήσει μαζί του μια δολοκλήρη ζωή κι είχαν αποκτήσει οί δυο τους ένα κοπάδι παιδιά.

Άλλωστε, δ Έμιν άγας ήταν καλός σόζυγος και έξαιρετικός πατέρας.

Ένα μονάχα έλάττωμα είχε. Αγαπούσε υπερβολικά τίς γυναίκες. Μα κι αυτό του τό συγχωρούσε ή συνετή Σεφκιέτ χανούμ.

Πίστευε πως δ Άλλάχ έδωσε αυτό τό δικαίωμα στον άντρα. Και δεν πικριόταν για τίς μπερμπαντιές του Έμιν.

Είπαμε πως κατά τ' άλλα, δ άρχοντας του Ίνεου ήτανε θαμσιώσιος άνθρωπος. Όλοι τον αγαπούσαν στο χωριό και τόν σέβονταν. Κι όλοι δείξανε μεγάλο ενδιαφέρον για την άρρώστια του.

Πολλούς είχε ευεργετήσει δ καλός Μουσιουλμάνος.

Μία βαρεία άπυσσασφαιρά πένθους είχε άπλωθή σ' όλο τόν τόπο.

Οί μόνες που τράβηγε τά χέρια τους από χαρά ήσαν οί δυο άλλες του γυναικίς. Η Δελιά και ή Μοναχίς. Τον πομμένες στην κηιάρα τους, έκαναν χουσα όνειρα για τό μέλλον. Σέ λίγο, θά πανηγυρίζαν την άπελευθέρωσή τους. Έκμιστηρενόταν ή μία στην άλλη τούς πόθους, που τοιζιμίζαν τό στήθος τους. Και είχανε δικιο.

Μισρούλες, άσχημάτιστες άκόμη κοπελλούδες, τίς είχανε παντρεύει μ' έναν άντρα, που μπορούσε θαν-

μάσια να είναι παππούς τους.

Δεν είναι, λοιπόν, παράξενο πως έδειγναν χαρά σέ μια στιγμή τόσο θλίβερη, που ένας άνθρωπος χανόταν απ' τόν κόσμο.

Λίγες στιγμές έμεναν κοντά στον άρρωστο. Και τότε φιλούντουσαν μ' όλη τη δυνατή υποχρσία για να δείξουν τάχα ή λύπη τους.

Η γριά Σεφκιέ, τό κατ'αλάβαινε, μα δε μίλούσε.

Ήταν γυναίκα φρόνιμη. Ποτέ δεν τίς είχε συμπάθησε τίς δυο σουσουράδες. Ήταν βέβαια γυναίκες του άντρα της. Μα αυτό τό θεωρούσε σαν θέλημα του Άλλάχ.

Δεν τίς χώνεψε, ωστόσο, γιατί κι οί δυο ήταν ελαφρομυαλές.

— Είναι άνόητες, έλεγε στον άντρα της. Όλη τους ή έγνοια είναι τό φαγοπότι και τά στολίδια!

Ο γέρος χαμογελούσε, δίχως να λήη τη γνώμη του. Τίς αγαπούσε παθητικά, και άσθανόταν γι' αυτές έναν έρωτα όντατο κι άκαταγίγνητο. Για την πρώτη του γυναίκα είχε, βέβαια, βαθεία έντιμη-

σι και σεβασμό. Ήταν ή μάνα τών παιδιών του και ή πρώτη του άγάτη. Ο Έρωτάς του όμως γι' αυτήν είχε σβύσει πιά στην καρδιά του. Ήταν γριούλα τώρα ή Σεφκιέτ του...

Και όμως αυτή παράστεχε στο κρεβάτι του θανάτου. Αυτή τόν παρηγορούσε και προσπαθούσε να τόν ανακουφίση. Οί άλλες ευχόντουσαν τό τέλος του.

— Ελάτε, λοιπόν, τούς είπε αυστηρά ή Σεφκιέτ χανούμ, μόλις τίς είδε. Σας ζητάει...

Έκείνες πλησιάζαν στο κρεβάτι, πατώντας στα νύχια τών ποδιών τους.

Ο γέρος κάτι θέλησε να πη, όταν τίς αντίκρυσε, μα δε μπόρεσε.

Η Δελιά κι ή Άϊσε καθήσανε δίπλα του. Τά δλοδοσρα πρόσωπά τους έμοιαζαν σαν δυο μαγιάτσια τριαντάφυλλα. Τά μάτια τους άστραφταν σαν διαμάντια.

Ο γέρος άγας προσπαθούσε ν' άντλήση ζωή απ' τά νεύατά τους!

Η Ξανθή Άϊσε, που ήταν μαστορίσσα στην τέχνη τίς υποχρσίας, έπιασε τό σκελετωμένο του χέρι και τό χάιδρε άπαλά.

Τότε συνέβη κάτι που πάγωσε απ' τόν τρόμο και τίς τρείς γυναίκες.

Ο άρρωστος έφοιξε στην ιδέα του θανάτου μπρος στίς δυο γυναίκες. Ήθελε να ζήσει... να ζήσει για να χαρή τούς θησανρούς, που ήτανε στη διάθεσή του.

Αολάπε με μανία τά χέρια τών δυο θελτικιών γυναικών και φώναξε με βραχνιασμένη φωνή:

— Μ' αγαπάτε, έ; Όρκιστείτε στ' όνγγες πως μ' αγαπάτε!...

Η Άϊσε κι ή Δελιά έμειναν σαν άποσβολομένες.

— Όρκιστείτε, λοιπόν, άνόητα πλάσματα! Τί χάζεστε; τούς έλε έπιτιμητικά ή Σεφκιέτ χανούμ.

— Μ' αγαπάτε, έ; Τί εύχίζα; Τί εύχίζα; Θεέ μου!... φώναξε δ γέρος άρχοντας.

Κι έπεσε νεκρός στην άγκαλιά της πρώτης του γυναίκας.

Τότε οί δυο νεαρές γόνιμες σκύψανε από άπελπισία, δόθρε πάνω στο νεκρό κορμί του Έμιν άγα και ψιθύρισαν σ' αυτί του:

— Όρκιστείστε, πως δε σ' αγαπήσαμε ποτέ!...

M. MINEBER

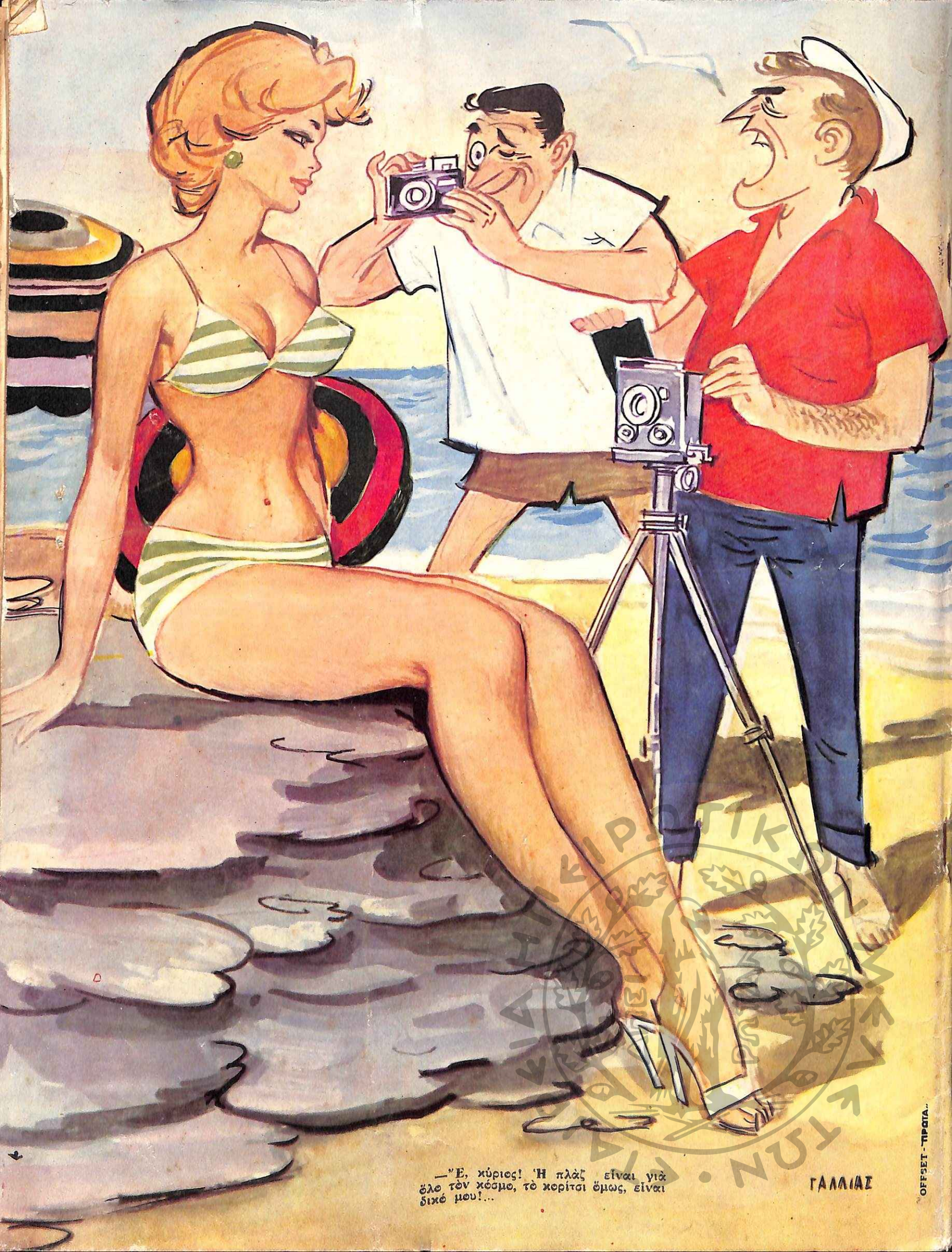
ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και τ'ό μέλλον σας

Οί προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 27 Ιουνίου—3 Ιουλίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Κάθε σας ενέργεια πρέπει να είναι μελετημένη και να στηρίζεται σε λογικές βάσεις. * Μόνο αν κάνετε οικονομίες ή αντιμετώπισετε με ευχέρεια τα έκτακτα έξοδα. * Κίνδυνος να χάσετε άποφασιστική μάχη.	* Μία σημαντική άλλαγή θα σημειωθεί στον αισθηματικό τομέα. * Έχετε δικιο ν' άνησυχήτε, γιατί τά άστρα δεν εύνοουν τίς αισθηματικές σχέσεις. Είναι όμως προτιμώτερο να μη εκδηλώνετε τίς άνησυχίες αυτές.	* Τά άστρα προστατεύουν την ύγεια σας από πολλούς κινδύνους κι' έτσι εξαναφέρικετε την αίσιοδοα και ή χαρά της ζωής. * Αποφύγετε τίς πάσης φύσεως καταχρήσεις, για να παρατείνετε την εύεξία α.π. * Τυχρό τό 7.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Τά άστρα επηρεάζουν εύνοικά τά οικονομικά. Δεν πρέπει όμως αυτό να σας ώθήσει σε άσυλλόγιστες σπατάλες. Έπωφελήστε άντιθέτως, για να θέλ-τροφία προσώπων που σας ώθούν σε σπατάλη και άσωτίες.	* Θα βρεθήτε στην άνάγκη να πάρετε μια σοβαρή άπόφαση. ή όποια θα επηρεάσει τό μέλλον σας από αισθηματικής πλευράς. * Αποφύγετε ή συντροφία προσώπων που σας ώθούν σε σπατάλη και άσωτίες.	* Κατάλληλη περίοδος, για να πάρετε τίς άδειες σας και να ξεκουράσετε τό νευρικό σύστημα. * Προσέξτε όμως τίς άλλαγές κλίματος και αποφύγετε τα μπάνια σε πολύ κρύα θάλασσα. * Αποφύγετε επίσης τίς ζωηρές συγκινήσεις.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Άρρυθμία στην εργασία μπορεί να σας θλάση άνεπανόρθωτα. Έλλειψη συστήματος μπορεί επίσης να σας κάνει να χάσετε μια σπουδαία εύκαιρία. * Μη πάρετε άισατικές άποφάσεις και μη περιφρονήτε συστάσεις, που σας κάνουν.	* Ο Άρης αόάνει ή ζηλοτυπία και δημιουργούνται έτσι νέοι κίνδυνοι ρήξεως με έτερόφυλο πρόσωπο, που εξακολουθεί έν τούτοις να σας αγαπά. * Η συνεχής άνάμιξη σας, στίς υποθέσεις τών άλλων, σας κάνει άντιπαθή.	* Περίοδος κατά ήν όποια μπορείτε να ζήσετε χωρίς να σας άπασχολή καθόλου ή ύγεια σας. * Προσέξτε μόνο τό φαγητό και φροντίστε ό,τι πρώτα να είναι φρέσκο και καθαρό. Βάλετε έπισης μια τάξη στίς ώρες τών γευμάτων.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Δε θα μπόρεσετε να εργαστήτε με τό συνθηθιμένο ρυθμό και αυτό θα σας στενοχωρήσει. * Η τύχη είναι με τό μέρος σας και αυτό γίνεται αισθητό. * Ένα ταξίδι θα ώφελήσει την εργασία εξασφαλίζοντας μεγάλες έπιτυχίες.	* Παρουσιάζεται ή εύκαιρία να δημιουργήσετε ένα νέο αισθηματικό δεσμό, ό όποιος όμως θα είναι μικράς διάρκειας. Τα πρόσκαιρα αυτά φλέρτ είναι πάντως ή άδυναμία σας, γιατί καλακεύουν ή φιλαρμεία σας.	* Η ύγεια άπαιτεί να κάνετε μια ζωή καλ' όλα ίσορροπημένη και ν' ασέ, σέ τίς ώρες ύπνου. Έπωφελήστε του Σάββατοκύριακου, για να ξεκουραστήτε. * Άνωμαλίες στο ούροποιογεννητικό σύστημα ιδίως στίς γυναίκες.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Πριν πάρετε όποιαδήποτε άπόφαση, ζυγίστε καλά τά όπέρ και τά κατά. * Φροντίστε να σταθεροποιήσετε ή θέσι σας στην εργασία. Η τύχη θα σας βοηθήσει. Χρειάζεται όμως τάκι και επιβάλλεται ρύθμιση τών έκκρεμοτήτων.	* Προσοχή στίς σχέσεις με τό άλλο φύλο, γιατί τά άστρα τίς επηρεάζουν δυσμενώς. * Άναβάλετε για αργότερα την έπίλυση διαφορών. Η στιγμή είναι τελείως ακατάλληλη, για σοβαρές άποφάσεις. Θα μετανοήσετε για ό,τι κάνετε.	* Είγατε καιρό να νιώσετε τόν έσωτό σας τόσο όγλή και ε διάδετο. Τα άστρα πάντως σας εκθέτουν σε άλλεργικούς κινδύνους, περισσότερο ένοχλητικούς παρά επικίνδυνους. * Αποφύγετε, τίς μέρες αυτές, τά τυχερά παιχνίδια.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Θα παρουσιαστούν άπρόδελπτες δυσχέρειες. Ατύχημα σε προσωπικό πρόσωπο θα έχη δυσάρεστο άντικτυπο στην εργασία και στα οικονομικά σας. * Φροντίστε να μη δυσχεραίνετε τούς συνεργάτες σας. Τούς έχετε άνάγκη.	* Μη φοβηθήτε τίς ελκικρινείς εξηγήσεις με άγαπημένο έτερόφυλο πρόσωπο. Θα σας επιτρέψουν να μάθετε την αλήθεια και να πάρετε σωστές άποφάσεις για τό μέλλον. * Θα έκτιμήσουν την εύθύτητα του χαρακτήρος σας.	* Το νευρικό σύστημα επηρεάζεται δυσμενώς από τά άστρα κι' έτσι ή ύγεια δοκιμάζεται πάλι σκληρά. Αδύσητε τίς ώρες ύπνου και αποφύγετε τίς σκ.ψ.ς, που θα μπορούσαν να τ.ν διαταράξουν. * Το διαμάντι φέρνει τύχη.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Μελετήστε προσεκτικά τά έγγραφα, που θα υπογράψετε και αποφύγετε ν' αναλάβετε νέες ύποχρεώσεις, προτού εξασφαλίσετε την έκπληρωσι τών παλαιών. * Άλλάξτε εύκολα άποφάσεις και γι' αυτό σπάνια έπιτυγχάνετε.	* Τα άστρα έπιφυλάσσουν μεγάλες χαρές και εύχάριστες έκπληξεις, ιδίως στίς νέους έρωταμένους. * Οί φιλικές σχέσεις άντιθέτως, επηρεάζονται δυσμενώς και φανονται άναπόφευκτες προ-τοιμές, που ίσως άδηγήσουν σε ρήξη.	* Περίπατοι και παραμονή στην έ-ξοχή θα επηρεάσουν εύνοικά τό νευρικό σύστημα. * Παρακολουθήστε δύο πράγματα: τό όρος και την πείσι σας. * Χρώμα σας τό πράσινο. Άρμα ή λεόαντα, τυχερός άρτέμης τό 2.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Ο Έρμης επηρεάζει εύνοικά την εργασία. Είναι όμως προτιμώτερο να έπωφελήστε, για να ή σταθεροποιήσετε, παρά να στραφείτε προς νέες ριψοκίνδυνες έπιχειρήσεις. * Χωρίς μεγάλες προσπάθειες λαμπρά άποτελέσματα.	* Νέο πρόσωπο του άλλου φύλου θα σας κάνει να δοκιμάσετε έκπληξεις μάλλον δυσάρεστες. Θα άποδείξη πως δεν είναι καθόλου εύκολο να τό διαμαστε και να τό κάνετε να άσπαστή τίς άπό-μεις σας, όπως πιστεύατε άρχικά.	* Αν σας ένοχλούν τά νεύρα σας άποφύγετε την ό.δοστία, τά ποτά και τίς σάλτσες. * Σε περίπτωση άνωμαλίας ό γιατρός σας θα διακολετή πολύ να κάνει μια σωστή διάγνωση. * Αποφύγετε τα παγωμένα ποτά.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Αρχίζει μια περίοδος δράσεως. Χάρη στην έπιδεξιότητά σας θα σημειώ-σετε πολλές μεγάλες έπιτυχίες. * Μη ξεδύετε τίς οικονομίες σας, γιατί θα παρουσιαστή μια έξαιρετικά εύνοική εύ-καιρία, για να τίς χρησιμοποιήσετε.	* Μία μεγάλη όργη θα σαρώσει σαν θύελλα, την αισθηματική σας ζωή και θ' άφισή πίσω της έρείπια. Προσέξτε λοιπόν τά λόγια σας και κάνετε ό,τι μπορείτε, για να την αποφύγετε. * Χαλιναγωγήστε τά νεύρα σας.	* Αποφύγετε κάθε περιττή μετακίνηση. Ιδίως με τά πόδια και σε άνώμα-λο έδαφος. Πρέπει να προσέξετε πολύ, γιατί δυσάρεστες έκπληξεις έπιτελούν τά κάτω άκρα σας. * Ο εύασθητός λαί-μός άπαιτεί μεγάλες προφυλάξεις.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 20 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Οί ενέργειές σας δε θα καταλή-ξουν στα ποθητά άποτελέσματα. Δεν πρέπει όμως ν' αλλάξετε τακτική, ούτε και να χαλαρώσετε τίς προσπάθειες. * Εύκαιρία για τούς υπαλλήλους να καταλάβουν άνώτερη θέση.	* Σας περιμένει κατά τό Σάββατο-κύριακο μια μεγάλη ίκανοποίησι αισθη-ματικής φύσεως. * Μη άφιστε ή ζη-λεια να σας τυφλώσει και να σας ώθή-σει σε ενέργειες, για τίς όποιες γρη-γορά θα μετανοήσετε.	* Ο οργανισμός παρουσιάζει μεγάλη ζωτικότητα και αόάνει ή αντίδρασι του κατά τών κινδύνων, που τόν άπειλούν. * Κίνδυνος, που προέρχεται από άπρεσε-ξία συγγενικού προσώπου. * Τυχρό πετράδι τό ρουμίνι.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Ο Άρης αόάνει τό δυναμισμό σας και αυτό έχει ευεργετικό άντικτυ-πο στον επαγγελματικό τομέα. * Η σελήνη όμως επηρεάζει δυσμενώς τίς σχέσεις με συναδέλφους. * Θα χρειασ-τή να πάρετε σοβαρή άπόφαση.	* Προσέξτε πολύ τά λόγια και τίς άντιδράσεις σας, γιατί κινδυνεύετε χω-ρίς να τό θέλετε, να πληγώσετε πρόσω-πα που αγαπάτε ή τών όποιων σας χρειάζεται ή φίλια. * Ακούστε τίς συμ-βουλές ήλικιωμένων συγγενών ή φίλων.	* Τα άστρα εξασφαλίζουν αύξησι του δυναμισμού και σας έπιτρέπουν ν' ανα-πτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. Για να διατηρήσετε την ε.ξεία αυτή, εξασφαλί-σετε στον οργανισμό σας άφθονο και ήρεμο ύπνο. * Χρώμα σας τό κόκκινο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Θα κάνετε μεγάλο σφάλμα, αν ζη-τούσατε να έπαναληθίτε στίς δάφνες σας και να αναλάβετε τίς προσπάθειες. * Μη σταματήσετε τούς αγώνες, πριν βε-βαιωθείτε ότι οί άντίπαλοι ετέθησαν έκ-τός μάχης. * Η τύχη σας βοηθεί.	* Ημέρες γεμάτες χαρά και εύχάρι-στες έκπληξεις. * Θα συναντήσετε νέο πρόσωπο, με τό όποιο θα έχετε μια πό-λη ένδιαφέροντα συνομιλία. * Ένα πε-ριστατικό θα προκαλήσει άνησυχίες, που θ' άποδειχθούν άδικαιολογητες.	* Διατηρήστε με κάθε τρόπο την αί-σιοδοξία. Για σας δεν ύπάρχει καλότερο φάρμακο. Αντιθέτως όταν σας κυ-ριεύσει ή άπαισιδοξία, όλα τα φάρμα-κα και τά μέσα θεραπείας άχρηστεύον-ται. * Το 13 φέρνει τύχη.

—“Ε, κύριος! ‘Η πλάξ είναι για
έλο τόν κόσμο, τὸ κορίτσι ὅμως, εἶναι
δικό μου!...”

ΓΑΛΛΙΑΣ

OFFSET - ΤΡΟΙΑ